

ДЖОНАТАН СТРАУД

• Агенція •

Локвуд & Ко

ПРИМАРНИЙ ХЛОПЕЦЬ

А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА

ДЖОНАТАН СТРАУД

· Агенція ·

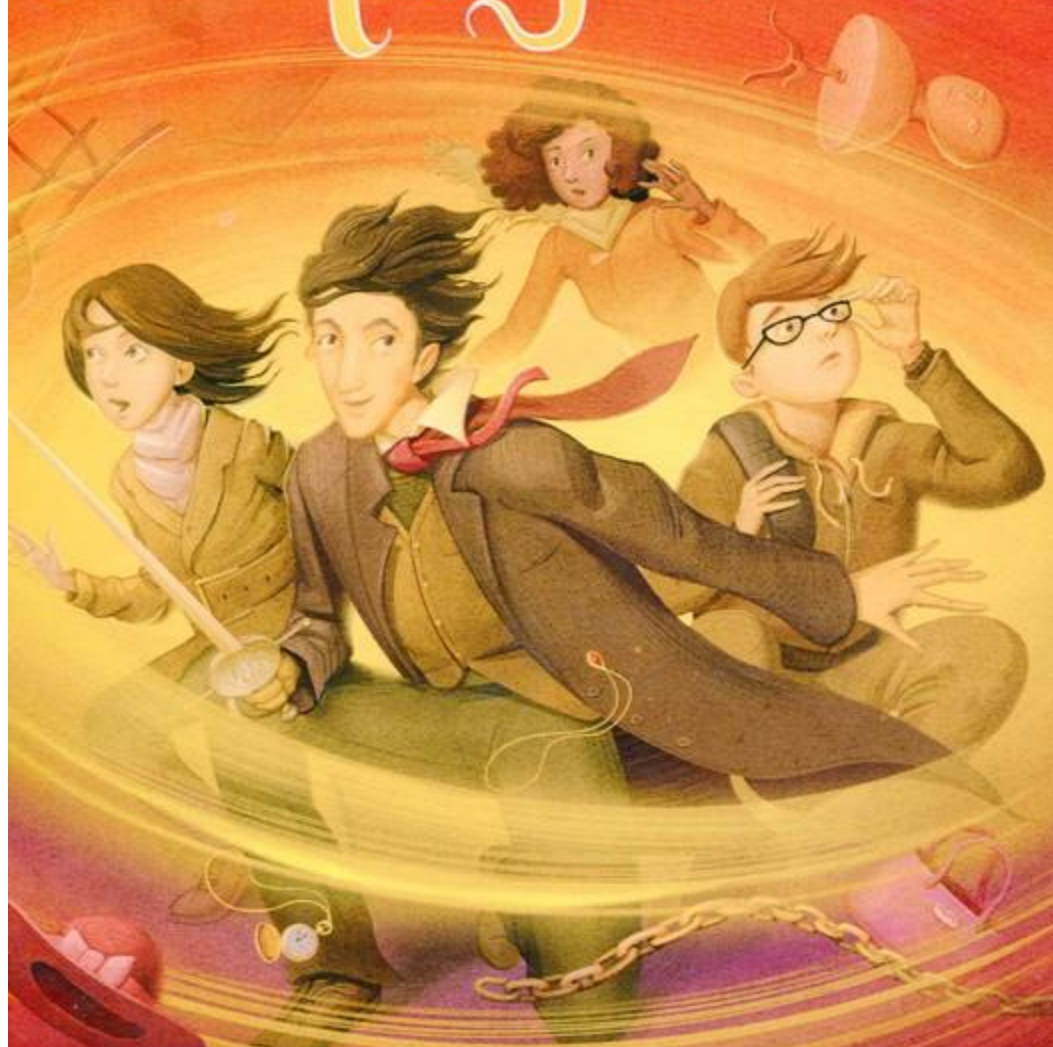
Локвуд & Ко

ДЖОНАТАН СТРАУД

· Агенція ·

Локвуд & Ко

ПРИМАРНИЙ ХЛОПЕЦЬ

А·БА·БА·ГА·ЛА·МА·ГА

Агенція Локвуд & Ко

Потужна навала потойбічних гостей збиває з пантелику поліцію й викликає протести по всьому Лондону. З'являються відомості про появу нових привидів — скажімо, криваві сліди на сходах чи химерні звуки й примарні постаті в універсальному магазині. Агенція «Локвуд і Ко» продовжує виявляти свою майстерність у знешкодженні духів. Водночас Люсі Карлайл відчуває справжній стрес, коли Локвуд і Джордж знайомлять її з їхньою новою помічницею — надміру акуратною й старанною Голлі Манро... Чи зможе їхня команда переступити через особисті переживання? Чи, може, недобрі почуття лише завдадуть їм зайвого клопоту? Небезпека насувається, напруження посилюється, стосунки між героями переходять на новий рівень — усе це в моторошній і цікавій третій частині серії «Агенція "Локвуд і Ко"».

Джонатан Страуд

ПРИМАРНИЙ ХЛОПЕЦЬ

Третя книжка серії «Агенція "Локвуд і Ко"»

Переклад з англійської Володимира Панченка

Обкладинка © Іван Сулима, 2021

Видавництво «А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА»:

www.ababahalamaha.com.ua

ДЖОНАТАН СТРАУД

• Агенція •
Локвуд & Ко

ПРИМАРНИЙ ХЛОПЕЦЬ

А·БА·БА·ГА·ЛА·МА·ГА

Jonathan Stroud
LOCKWOOD & Co.
The Hollow Boy

Text copyright © 2015 by Jonathan Stroud

This edition is published by arrangement
with Laura Cecil and The Van Lear Agency

Розі й Франчесці — з любов'ю

ЗМІСТ

Частина перша. ПАВАНДОВА ХИЖА	9
Частина друга. ВАЙТЧЕПЕЛЬСЬКІ НОЧІ	45
Частина третя. КРИВАВІ СЛІДИ	95
Частина четверта. НЕСПОКІЙ	163
Частина п'ята. ТЕМНІ ГЛИБИНИ	225
Частина шоста. ОБЛИЧЧЯ В ТЕМРЯВІ	293
Словник	339

Частина
перша

ЛАВАНДОВА ХИЖА

Як на мене, лише наприкінці нашої роботи в «Лавандовій хижі», коли ми в цьому клятому пансіоні боролися за свої життя, я помітила, що агенція «Локвуд і К°» вперше за час свого існування працювала злагоджено. І хоча це враження було вкрай нетривале, моя пам'ять закарбувала кожну подробицю цієї пригоди, кожну дорогоцінну мить, коли ми діяли як справжня команда.

Так, кожну подробицю. Як Ентоні Локвуд у пальті, що куриться димом, шалено махає руками, намагаючись вилізти крізь відчинене вікно. Як Джордж Кабінс, ухопившись однією рукою за драбину, висить на ній і хилитається, наче велетенська груша під вітром. І як я, Люсі Карлайл, уся в синцях, крові й павутинні, відчайдушно стрибаю й скачу, ухиляючись від примарних щупалець...

Зрозуміло, що *звучить* це все не дуже почесно. Щиро кажучи, без Джорджевих скавулінь можна було б цілком обійтись. Та головне, що ми тоді виплутались з украй безнадійної ситуації, та ще й обернули її собі на користь.

Хочете дізнатись, як саме? Зараз я вам розповім.

Повернімось на шість годин раніше. Ми тоді стояли на ганку й дзвонили в двері. Надворі було вологе, дощове листопадове надвечір'я. Морок густішав, а гострі дахи будівель старого Вайтчепела чорніли на тлі важких хмар. Дощ цяткував наші пальта й виблискував на клинках рапір. Церковні дзигарі щойно вибили четверту годину.

— Усі готові? — запитав Локвуд. — Пам'ятайте: ми розпитуємо їх, а тим часом придивляємось до того, що відбувається на *психологічному* рівні. Якщо натрапимо на сліди вбивства чи схованих трупів, не показуймо цього. Просто чемно попрощаймось і ходімо викликати поліцію.

— Чудово. — погодилась я.

Джордж, що саме порався зі своїм робочим поясом, теж кивнув.

— *Марний план!* — долинув хрипкий шепіт просто з-за мого вуха.
— *Кажу вам: спочатку пришпиліть їх. а тоді вже розпитуйте! Це єдине розумне рішення...*

Я штовхнула ліктем рюкзак:

— *Замовкни!*

— *Я думав, тобі хочеться спитати в мене поради...*

— Твоя робота — спостерігати, а не пантеличити нас своїми дурницями. Ану. цить!

Отже, ми далі чекали на ганку. Пансіон «Лавандова хижа» — вузька триповерхова споруда з терасою — здавався похмурим і ветхим, як і більшість будинків цієї частини Східного Лондона. У нетиньковані стіни пов'їдався кіпоть, за шибками видніли скручені тонкі фіранки. На горішніх поверхах усі вікна були темні, проте в передпокої горіло світло, а посередині дверей, за потрісканим скляним віконцем, стирчала пожовкла табличка: «Є вільні місця».

Локвуд притулився до віконця, прикриваючи очі долонею в рукавичці.

— *Хтось* принаймні є вдома, — зауважив він. — Там, у дальньому кінці передпокою, ніби стоять двоє.

Він знову натиснув кнопку дзвінка — по вухах неначе різонуло бритвою. Потім стукнув по дверях молоточком. Ніхто не вийшов.

— Прокинуться вони коли-небудь чи ні? — буркнув Джордж. — Не хочу вас лякати, але по той бік вулиці повзе щось біле...

Він мав рацію. У сутінках чітко виднілась якась бліда примара. Вона повільно пливла над тротуаром, у затінку будівель, наближаючись до нас.

Локвуд стенив плечима, навіть не обернувшись:

— Дурниці. Мабуть, випрана сорочка на мотузці висить. Для всякої погані ще надто рання година.

Ми з Джорджем Perezирнулись. Пізно восени день з ніччю так мало відрізняються між собою, що привиди з'являються мало не відразу після заходу сонця. Правду кажучи, ми й самі, йдучи сюди від метро, бачили на Вайтчепел-Гой-Роуд невеличку Тінь — чорну хмаринку, що самотньо крутилася на узбіччі в потоках вітру від останніх автомобілів, якими городяни поспішали додому. Тож «усяка погань» давно вже повилізала, й Локвуд про це чудово знав.

— Коли це ти бачив у випраних сорочок голови й ноги, хай навіть тоненькі? — запитав Джордж. Він зняв свої окуляри, витер їх насухо й знову начепив на носа. — Скажи йому хоч *ти*, Люсі! Мене він ніколи не слухає!

— Так, Локвуде, ходімо, — підхопила я. — Не можна ж отак стояти тут цілу ніч. Краще побережімось, а то цей привид нас іще зачепить.

Локвуд усміхнувся:

— Нікуди ми не підемо. Наші приятелі в передпокої *повинні* обізватись. Інакше таким чином вони визнають свою провину. Зараз, напевно, підійдуть до дверей і запросять нас. Повірте мені. Нема чого хвилюватися.

Дивний цей Локвуд: ти віриш йому навіть тоді, коли він плете отакі несосвітенні дурниці. Для цього досить просто поглянути на нього. Зараз він стояв на ганку в своєму довгому пальті й вузькому чорному костюмі, легковажно тримаючи одну руку на ефесі рапіри. Світло з передпокою виблискувало на його худому, блідому обличчі й відбивалося в чорних усміхнених очах, які дивилися просто на мене. Локвуд був яскравим втіленням упевненості й безжурності. Саме таким мені й хотілося запам'ятати його назавжди: позаду й попереду — страхи, а він стоїть між ними, спокійний і сміливий.

Наш із Джорджем вигляд був не такий ефектний, однак цілком діловий: темний одяг, темне взуття. Джордж навіть заправив свою сорочку в штани. За спинами в усіх нас були рюкзаки й важкі шкіряні робочі торбини — старі, вицвілі. поцятковані від опіків ектоплазми.

Сторонній спостерігач, упізнавши в нас співробітників психологічної агенції, відразу припустив би, що в цих торбинах повно соляних бомб, лаванди, залізних стружок, срібних печаток, ланцюгів та іншого знаряддя нашої праці. І то була б чистісінька правда — в усьому, крім одного: в своєму рюкзаку я несла ще й склянку з черепом усередині.

Ми чекали. Вітер похмуро вив між будинками. Залізні амулети, підвішені на мотузках над нашими головами, крутилися, брязкотіли й клацали, наче відьомські зуби. Білий привид над вулицею плів просто на нас. Я щільніше застібнула куртку й притулилася до стіни будинку.

— *Це Примара.* — *долинув з мого рюкзака ледь чутний шепіт.* —

Вона помітила вас, і до того ж вона голодна. Ця Примара. здається, вже накинула оком на Джорджа...

— Локвуде! — почала я. — Нам *справді* пора...

Проте Локвуд уже позадкував від дверей.

— Аж ніяк, — відповів він. — Що я тобі казав? Ось вони!

За віконцем з'явилися тіні. Брязнув ланцюжок, і двері широко прочинилися.

На порозі стояли чоловік і жінка.

Можливо, це були вбивці, та нам не хотілося сполохати їх. Тож ми якнайласкавіше всміхнулись їм.

Пансіон «Лавандова хижа» привернув нашу увагу ще два тижні тому. Вайтчепельська поліція розслідувала тоді випадки таємничого зникнення людей — здебільшого робітників із сусідніх лондонських доків, хоча траплялись між ними й комівояжери. — саме в цьому районі. З'ясувалося, що дехто зі зниклих зупинявся перед тим у скромному пансіоні під назвою «Лавандова хижа», на Кеннон-Лейн. Поліція приходила до пансіону, розмовляла з його власниками — подружжям Еванс — і навіть оглядала будинок. Проте не знайшла нічого.

Але то були дорослі, що не вміють заглядати в минуле. Не можуть виявляти психологічні сліди, що залишилися по давніх злочинах. Для цього їм потрібна допомога підлітків-агентів. Вийшло так, що наша агенція «Локвуд і К^о» саме тоді багато працювала в Іст-Енді, а наше успішне завершення справи Спайтелфілдського Привида-Крикуна зробило нас по-справжньому популярними в цьому районі. Тому ми, звичайно, погодились відвідати пансіон подружжя Еванс.

І ось ми були на місці.

Заздалегідь підозрюючи власників «Лавандової хижі», я сподівалась побачити якихось моторошних лиходіїв з кіно, проте насправді вони скидалися радше на пару підстаркуватих сов. які сидять поруч на гілці. Обоє — низенькі, гладкенькі, сиві, з круглими обличчями й сонними очима, що моргали на нас із-за великих окулярів. Убрання Евансів було важке і якесь старомодне. Вони стояли, щільно тулячись одне до одного, й загороджували собою прохід. За їхніми спинами я помітила запилюжену люстру на стелі й вицвілі шпалери. Більше нічого мені не було видно.

— Пан і пані Еванс? — злегка вклонився Локвуд. — Добридень. Я — Ентоні Локвуд з агенції «Локвуд і К°». Я телефонував вам. А це — мої помічники, Люсі Карлайл та Джордж Кабінс.

Господарі вирячилися на нас. Якусь мить ніхто не озивавсь ані словом, ніби розуміючи, що в долі п'ятьох осіб, які стоять зараз у дверях, настає вирішальний момент.

— Прошу! Чого ви хочете? — промовив нарешті пан Еванс. Я не знаю, скільки йому було років — для мене кожна особа за тридцять уже стара, — але цей дідуган, здається, вже стояв однією ногою в могилі. Над його лисим черепом стриміли два прилизані пасма волосся, а навколо очей перепліталися зморшки. Він спантеличено моргав, далі туплячись у нас.

— Як я вже повідомляв вам телефоном, ми хочемо поговорити з вами про одного з ваших колишніх гостей, пана Бен-тона. — пояснив Локвуд. — За офіційним запитом щодо пропалих осіб. Ви дозволите нам увійти?

— Скоро зовсім смеркне. — мовила господиня.

— Це не забере багато часу, — Локвуд якнайлагідніше всміхнувся. Я теж підтримала його бадьорою усмішкою. Тільки Джордж не приєднався до нас, він був надто заклопотаний і схвильований блідою Примарою, що досі пливла над вулицею.

Пан Еванс кивнув і тихенько побокував.

— Звичайно, тільки швидше, будь ласка. — мовив він. — Уже пізно. Невдовзі повилізають вони.

Він був застарий для того, щоб помітити Примару, яка саме перетинала дорогу, наближаючись до нас. Про неї ми вирішили взагалі не згадувати. Ми знову всміхнулись, уклонились і так швидко, як це тільки можна зробити не штовхаючись, подались за пані Еванс усередину. Сам пан Еванс увійшов останнім і міцно зачинив за собою вхідні двері, відгородивши нас від вечора, привида й дощу.

* * *

Господарі провели нас довгим передпокоєм до вітальні, де в каміні, облицьованому керамічною плиткою, мерехтіло полум'я. Вітальня була звичайнісінька: кремові шпалери «під деревину», вичовганий

брунатний килим, ряди декоративних тарілочок на полицях і поганенькі олеографії в огидних позолочених рямцях. Кілька недолжно розставлених крісел — незграбних і незручних навіть із першого погляду, — радіоприймач, бар із напоями й невеличкий телевізор. Біля дальньої стіни стояв здоровенний дерев'яний буфет із чашками, склянками, пляшечками з підливою та іншим начинням для сніданку. Поряд із буфетом я помітила два складані пластикові столики зі стільчиками. Виходило, що в цій вітальні гості і спілкувались, і відпочивали, і їли.

Зараз, однак, тут не було нікого, крім нас і господарів.

Ми поставили свої торбини на підлогу. Джордж знову протер окуляри. Локвуд пригладив долонею змокле волосся. Пан і пані Еванс продовжували роздивлятися нас, стоячи серед кімнати. Тепер вони ще більше скидались на сов: шиї — короткі, плечі — округлі. На господареві був обвислий светр, на господині — темна вовняна сукня. Подружжя досі щільно тулилось одне до одного: я несподівано подумала, що хоч зовні вони й підстаркуваті, та їхні тіла під безформним одягом можуть виявитися нівроку дужими.

Сідати вони нас не запрошували — мабуть, і справді сподівались здихатись нас якнайшвидше.

— Ви кажете, його звали Бенсон? — перепитав пан Еванс. — Бентон.

— Він нещодавно зупинявся у вас, — пояснила я. — Три тижні тому. Ви це підтвердили телефоном. Це один із тих зниклих, які...

— Так, так. Ми вже розмовляли про нього з поліцією. Зараз покажу вам, якщо хочете, гостьову книгу, — щось бурмочучи собі під ніс, старий попрямував до буфета. Його дружина нерухомо стояла на місці, далі оглядаючи нас. Нарешті господар повернувся з книгою, розкрив її й подав Локвудові. — Ось тут ви знайдете його ім'я.

— Дякую.

Поки Локвуд удавав, що старанно вивчає сторінки, я взялася до справжньої роботи. Прислухалася до будинку. Все було тихо — звичайно ж, у *психологічному* сенсі. Я не вловила нічого, крім приглушеного голосу, що линув з мого рюкзака на підлозі:

— *Зручна нагода! Убий їх обох, і все!*

Я легенько копнула ногою рюкзак — і голос ушух.

— Що ви можете пригадати про пана Бентона? — запитав Джордж. Полум'я каміна виграло на його щокатому обличчі й русьвому волоссі, а черевце під светром було міцно стягнуте робочим поясом. Джордж удав, ніби поправляє цей самісінький пояс, щоб тихенько позирнути на причеплений до нього термометр. — Або про інших ваших зниклих гостей? Чи багато ви з ними розмовляли?

— Правд) 7 кажучи, ні. — відповів старий. — А ти. Норо?

У пані Еванс було жовте, наче вуса в зятого курця, волосся, зачесане нагору на взірець шолома. Шкіра на її обличчі була зморшкувата, як і в чоловіка, тільки зморшки не скупчувались біля очей, а розходились від куточків вуст — здавалося, потягнеш за них і зашморгнеш їй рота.

— Ні, — відповіла господиня. — Та й не дивно. Мало хто з гостей зупиняється в нас надовго.

— Ми приймаємо здебільшого комівояжерів. Торговців, — підхопив пан Еванс. — А вони, самі знаєте, завжди кудись поспішають.

Запала мовчанка. Кімнату переповнювали пахощі лаванди, що мали проганяти непроханих Гостей. Букетики свіжої лаванди стояли також у срібних кухликах на камінній полиці та підвіконні. Були тут і інші обереги, скажімо, зроблені з гнutoго заліза квіточки, пташки й звірятка.

Авжеж, вітальню було добре убезпечено від привидів.

— А зараз у вас хтось зупинився? — спитала я.

— Ні.

— А скільки у вас кімнат для гостей?

— Шість. Чотири — на другому поверсі, дві — на третьому.

— А де спите ви самі?

— Лишенько, скільки запитань! — зітхнув пан Еванс. — Ще й від такої гарненької панночки! Я, правду кажучи, *належу* до покоління, яке ще пам'ятає часи, коли діти були дітьми. Ніяких тобі психологічних агенцій, рапір, зухвалої поведінки... Гарзд, ми спимо на першому поверсі, в кімнаті за кухнею.

До речі, про все це ми вже розповідали поліції. І я взагалі не розумію, чого вам тут треба.

— Ми скоро підемо, — заспокоїв його Локвуд. — Тільки, з вашої ласки, оглянемо кімнату, де зупинявся пан Бентон.

Господарі в центрі кімнати вмить завмерли, наче два кам'яні надгробки. Тим часом Джордж, що стояв біля буфета, провів пальцем по пляшечці з кетчупом, залишивши доріжку на тонкому шарі пороху.

— Боюся, що це неможливо, — відповів пан Еванс. — Ми вже приготували цю кімнату для нових гостей і не хочемо влаштовувати там безлад. До того ж там давно вже не залишилось ані сліду ні від пана Бентона, ні від інших наших клієнтів... А тепер... тепер я змушений просити вас покинути Дім.

Він рушив до Локвуда. Незважаючи на домашні капці й старезний светр, господар мав рішучий вигляд і аж пашів силою.

У Локвудовому пальті чимало кишень. В одних лежить зброя, в других — відмички, ще в одній — це я знаю напевно — пакуночки з чаєм про всяк випадок. А ще з однієї кишені він зараз витяг пластикову картку.

— Це ордер, — повідомив він. — Ордер, виданий агенції «Локвуд і К^о», офіційно залученій ДЕПРІК до психологічних розслідувань. Він надає нам право оглядати будь-яку приватну власність, якщо є підстави підозрювати скоєння серйозного злочину або присутність надприродних сил. Якщо хочете перевірити, зателефонуйте до Скотленд-Ярду. Інспектор Мон-тею Барнс залюбки поговорить із вами.

— Злочину?.. — старий позадкував і прикусив губу. — Надприродних сил?..

Локвуд вишкіривсь у вовчій посмішці:

— Як я вже сказав, ми просто хотіли б оглянути кімнати нагорі.

— Там немає нічого надприродного, — буркнула пані Еванс. — Погляньте, який тут захист.

Чоловік поплескав її по долоні:

— Усе гаразд. Норо, це ж агенти. Наш обов'язок допомогти їм. Пан Бентон, як я пам'ятаю, зупинявся в другому номері, це на третьому поверсі. Прямо пройдете сходами два поверхи — і ви на місці. Не заблукаєте.

— Дякую. — Локвуд узявся за свою робочу торбину.

— Залиште краще речі тут, — запропонував пан Еванс. — Сходи вузькі, а нагору йти довго.

Ми з Джорджем лише мовчки поглянули на нього й закинули свої рюкзаки на плечі.

— Можете не поспішати, — додав пан Еванс.

Нагорі було темно. Піднімаючись сходами за Локвудом та Джорджем, я озирнулася і крізь відчинені двері побачила господарів. Подружжя Еванс досі стояло серед вітальні, притулившись одне до одного. Їхні обличчя в світлі полум'я здавалися рубіново-червоними. Вони дивились нам услід, схиливши голови вбік під однаковим кутом, і їхні окуляри немовби перетворились на чотири вогненні кола.

— Що ти скажеш?—долинув згори Джорджів шепіт.

Локвуд саме зупинився, щоб оглянути важкі пожежні двері на болтах—на півдорозі між поверхами. Двері були відчинені.

— Не знаю, *чому саме*, але мені здається, що вони винні. Щось у них не без гріха.

Джордж кивнув:

—А ти бачив цю пляшечку з кетчупом? У цій вітальні *давно* вже ніхто не снідав!

— Вони повинні розуміти, що для них усе скінчено, — підхопила я, коли ми рушили далі. — Якщо тут, нагорі, з їхніми гостями щось відбувалося, ми це відчуємо. Вони ж знають, які в нас Таланти. Цікаво, що вони робитимуть, коли ми все з'ясуємо?

Локвуд не встиг відповісти, бо ззаду почулися тихі кроки. Озирнувшись, ми побачили обличчя пана Еванса. Блідий, з розпатланими пасмами волосся над лисиною, він зачиняв за нами пожежні двері...

У Локвудовій руці зблиснула рапіра, а сам він кинувся вниз. Його чорне пальто майнуло в повітрі...

Та двері вже лягнули, відгородивши нас від світла. Локвудова рапіра брязнула об метал.

Стоячи в темряві, ми чули з-за дверей рипіння болтів, а далі — хихотіння господаря.

— Пане Евансе! — промовив Локвуд. — Відчиніть негайно!

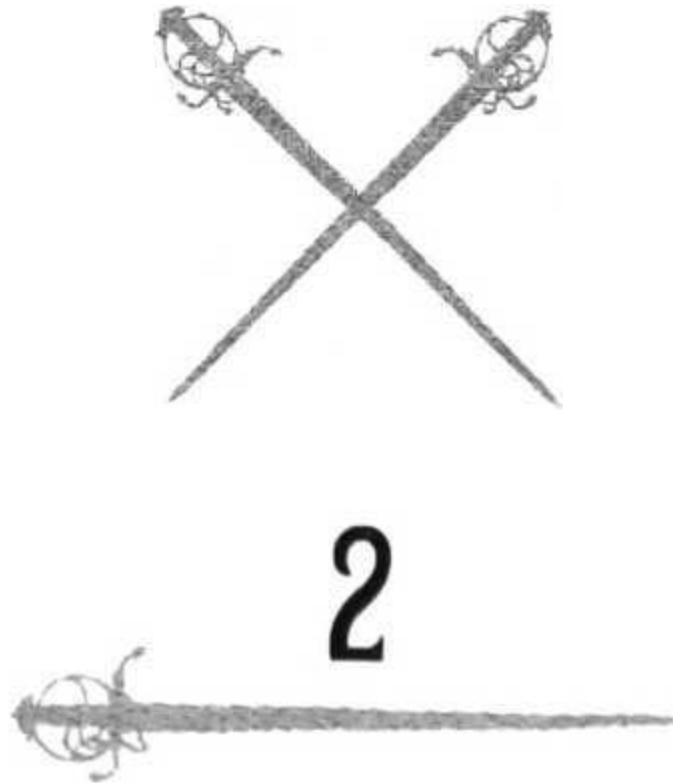
У відповідь почувся приглушений, але виразний старечий голос:

— Треба було йти звідси, поки була змога! А тепер шукайте собі нагорі скільки завгодно. Почуйте як удома! Опівночі вас знайде привид. А я завітаю вранці, щоб прибрати ваші рештки.

Зі сходів долинуло м'яке «туп, туп, туп» домашніх капців.

— *Чудово*, — *обізвався голос із рюкзака*. — *Дали себе обдурити якомусь дідуганові Дивовижно! Оце так команда!*

Цього разу я навіть не наказала черепові замовкнути. Він мав цілковиту рацію.

А тепер зачекайте. Перш ніж розповідати про те, що сталося далі, я хотіла б зупинитись і пояснити вам, хто я така. Мене звать Люсі Карлайл. Я заробляю на прожиток тим, що знешкоджую привиди мерців, які повернулись у наш світ. Я можу кинути соляну бомбу на п'ятнадцять ярдів — навіть без розбігу: можу стримувати відразу три Спектри однією-єдиною — до того ж зламанюю — рапірою (як я зробила колись на Берклі-Сквер). Я добре пораюсь із ломиками, магнієм та свічками. Можу сама заходити до кімнат із привидами. Здатна не тільки бачити Гостей, а й чути їхні голоси. Заввишки я ледве сягаю п'яти футів шести дюймів, маю волосся кольору горіхової труни і взуваю важкі, непробивні для ектоплазми, робочі чоботи тридцять восьмого розміру.

Усе. Тепер ми, здається, познайомились як слід.

Отже, ми з Локвудом та Джорджем стояли на сходах, на другому поверсі пансіону. Довкола зненацька стало страшенно холодно. А ще я несподівано почала чути.

— Не думаю, що нам пощастить якимось чином зламати ці кляті двері, — зауважив Джордж.

— Жодним чином не пощастить... — відповів Локвуд тим байдужим, відстороненим голосом, який з'являється в нього лише тоді, коли він починає *бачити*. Зір, Слух і Дотик — основні різновиди психологічного Таланту. Локвуд — най-гострозоріший з нас. У мене — найкращі Слух та Дотик.

А Джордж, як то кажуть, майстер на всі руки, тільки всі три Таланти в нього кволенькі.

Я намацала пальцем вимикач на стіні, проте так і не клацнула ним. Темрява загострює психологічні відчуття, а страх посилює їх до краю.

Ми слухали. Ми дивились.

— Поки що я нічого не бачу, — сказав нарешті Локвуд. — А що в тебе. Люсі?

— Я чую голоси. Хтось шепоче...

Голоси скидались на гамір натовпу — ніби хтось наполегливо перебиваючи інших, намагався щось мені сказати, проте так тихо, що я не могла розібрати ні слова.

— А що скаже твій приятель у склянці?

— Він мені не приятель, — я тицьнула кулаком у рюкзак. — Гей, черепе!

— *Тут привиди. Багато привидів. Ну... тепер ти згодна, що треба було пришпилити рапірою того дідка, коли була така змога? Якби ви мене тоді послухались, то не потрапили б у таку халепу, еге ж?*

— Немає ніякої халепи! — зіпнула я. — До речі, ми ж не можемо отак просто вбити підозрюваного! Я вже стільки разів це тобі повторювала! Тоді, внизу, ми навіть не знали, чи винні вони!

Локвуд промовисто кахикнув. Еге ж, часом я забуваю про те, що мої друзі не чують слів черепа, й до них доходить лише половина розмови.

— Пробачте, — сказала я. — Просто він дошкуляє мені, як завжди. І каже, що тут багато привидів.

Серед темряви на мить спалахнув екран Джорджевого термометра.

— Щодо температури, — зауважив Джордж. — Вона впала на п'ять градусів порівняно з тим, що було внизу.

— Атож. Ці пожежні двері слугують бар'єром. — тоненький, мов олівець, промінь світла з Локвудового ліхтарика майнув сірою рубчастою поверхнею дверей. — Бачите, їх обшито залізними смугами. Це дозволяє нашому любому подружжю почуватися безпечно на своєму першому поверсі. Зате кожен, хто винаймає в них кімнати нагорі, стає жертвою того, хто ховається тут у темряві...

Він увімкнув ліхтарик на більшу потужність і повільно освітив ним стіни довкола нас. Коридор був чистенький, з дешевими пурпуровими завісками й старим кремовим килимом на підлозі. З мороку визирали кілька нумерованих фанерних дверей. На незграбному столику біля наступного маршу сходів лежав стос потріпаних часописів із загнутими ріжками сторінок. Було надзвичайно холодно, всюди курився примарний туман; зеленкуватий його серпанок здіймався навіть над килимом й снувався коло наших ніг. Ліхтарик заморгав — його свіжа батарейка розряджалась напрочуд швидко. В серці кожного з нас наростав напружений страх. Я здригнулась. Ми відчували, що до нас наближається щось моторошне.

Локвуд поправив свої рукавички. Його лице блищало, темні очі сяяли. Небезпека, як і завжди, надихала його.

— Гаразд, — лагідно мовив він. — Тепер послухайте. Зберігаємо спокій, оглядаємо все, що можемо, й тоді вирішуємо, що і як нам робити з Евансом. Джордже. зроби тут залізне коло. А ти, Люсі, дізнайся, що ще нам може сказати череп. А я тим часом перевірю найближчу кімнату.

Сказавши це, він підняв рапіру, штовхнув двері й зник у кімнаті. За його спиною в повітрі майнуло темне пальто.

Ми взялися до роботи. Джордж витяг ліхтар, увімкнув на низьку потужність і при його світлі почав розкладати посередині килима широке коло із залізних ланцюгів. Я відкрила свій рюкзак і не без певних труднощів, правду кажучи, витягла з нього велику, трохи освітлену зсередини склянку. Склянка була закрита хитромудрою пластиковою кришкою, а всередині в зеленкуватій рідині плавало вишкірене обличчя. Я б не сказала, що то була *лагідна* усмішка: радше так міг би шкіритись із-за ґратів злочинець, засуджений на довічне ув'язнення. То було обличчя привида — чи Примари, чи Спектра, — чиїм Джерелом слугував замкнений у склянці череп. Привид був огидний, насмішкуватий, і до того ж ще й безіменний.

Я вирячилась на нього:

— Ти що-небудь відчуваєш?

Беззубий рот вишкірився ще страшніше:

— *Я завжди щось відчуваю! Що саме тебе цікавить?*

— На що ми тут натрапили?

— *На цілу компанію духів. Вони стривожені, нещасні L.. Стривай, я вловив щось іще... — обличчя зненацька скривилось. — О. це вже погано! Справді погано! На твоєму місці. Люсі, я пошукав би вікно й вискочив надвір. Навіть якщо ти переламаєш обидві ноги, це буде безпечніше, ніж залишатися тут...*

— Чому? Що ти знайшов?

— *Іншу сутність. Я не можу сказати, яку саме. Вона потужна. голодна і... — привид вибалушив очі на мене. — Ні. пробач, рівень мого сприйняття обмежений, бо я ув'язнений у цій клятій склянці Якби ти випустила мене...*

Я пирхнула:

— Ти чудово знаєш, що це неможливо!

— *Але ж я найцінніший член вашої команди...*

— Хто це тобі сказав? Ти тільки й можеш, що верзти дурниці, коли нам загрожує смерть!

Привид обурено стиснув свої мертві губи:

— *Навіщо ворушити минуле? Тепер між нами все по-новому.*

І ти знаєш, що це правда...

Авжеж, певним чином то була правда. Н аші стосунки з черепом і справді *дещо* змінилися. Коли він уперше заговорив зі мною — кілька місяців тому, — ми поставилися до цього з підозрою й навіть з огидою. Проте тижні минали, й ми, розпізнавши цього привида краще, вже трохи звикли до нього.

Склянку з цим привидом Джордж колись поцупив у наших конкурентів. Після того вона довго стояла в нас на полиці, й лише тоді, коли я випадково повернула один із важелів на кришці, виявилось, що ув'язнений там привид здатен зі мною спілкуватися. Спочатку череп поведився вкрай вороже, та згодом — можливо, з нудьги, аби мати поряд хоч яке-небудь товариство, — почав пропонувати нам допомогу в справах, що стосувалися надприродних явищ. Часом його поради справді бували корисні, однак на цілковиту нашу довіру він не заслуговував. Він завжди залишався лютим і байдужим. Диво та й годі,

скільки злоби ховалось у цій голові без тіла, що плавала в склянці! Бридка вдача привида завдавала мені більшого клопоту, ніж моїм друзям, бо я була єдина, хто міг розібрати єхидний голос, що часом лунав зі склянки.

Я постукала пальцем по склу. Зелене обличчя здивовано скривилось.

— Зосередься на цьому потужному привиді. Спробуй відшукати його Джерело. Знайти, де воно сховане.

Сказавши це, я випросталась. Джордж уже закінчував викладати круг нас залізне коло. За хвилину в коридорі з'явився Локвуд і ступив усередину кола.

Спокійний і стриманий, як завжди, він сказав:

— Це справді жах.

— Що саме?

— Обстановка в спальні. Ліловий, зелений... і ще жовтий. Я сказав би — блювотно-жовтий. Кольори, які анітрохи не пасують один до одного.

— То привида там. виходить, немає?

— Є. Я зупинив його за допомогою солі й заліза, тож тепер він нікуди звідти не подінеться. Якщо хочете, можете піти й поглянути. А я тим часом поповню свої запаси.

Ми з Джорджем узяли ліхтарики, проте вмикати їх не стали. В цьому не було потреби. Спальня виявилась маленька, тісна, з одним-єдиним ліжком, вузькою шафою та невеличким віконцем — чорним, залитим зовні дощем. Усе це осявала сфера потойбічного світла, що ширяла над ліжком і зливалася краями з подушкою та простирадлами. Посередині сфери застиг привид чоловіка в смугастій піжамі. Чоловік лежав на спині, трохи піднявши руки вгору. Він мав підстрижені вусики й скуйовджене волосся. Очі його були заплющені, а щетиниста нижня щелепа відвисла, оголивши беззубий рот.

Сфера випромінювала холод. Ліжко оточували два кола — з солі й залізних стружок; Локвуд, напевно, спорожнив усі каністри на своєму поясі. Аура привида повільно здригалась, раз по раз торкаючись часточок солі й сиплючи довкола зеленими іскрами.

— Не знаю, скільки з них тут брали за кімнату. — зауважив Джордж, — але будь-що це забагато.

Ми повернулись у коридор.

Локвуд уже наповнив свої каністри й тепер саме чіпляв їх до пояса.

— Ну, бачили його? — запитав він.

— Так. — відповіла я. — Це один з отих пропалих гостей?

— Безперечно. Цікаво лише, що вбило його.

— Череп каже, що тут є якийсь потужний привид. Дуже небезпечний.

— Це ми перевіримо опівночі. Тільки не будемо сидіти й чекати. Краще погляньмо, що тут є іще.

Ми зазирнули до другої спальні, а потім до ванної. Всюди було чисто. Та вже в третій спальні я відразу помітила аж *двох* привидів. Один чоловік лежав на ліжку — так само як Гість із першої кімнати, тільки не на спині, а на боці, підклавши одну руку собі під голову. Він був старший і гладший, із коротко підстриженим світлим волоссям, у темно-синій піжамі. Очі його були розплющені й зирили в нікуди. Поряд — так близько, що їхні аури майже зливалися, — стояв інший чоловік, у піжамних штанях і білій футболці. Здавалось, ніби він щойно підхопився з ліжка — одяг зібганий, щоки неголені, довге чорне волосся скуйовджене. Крізь його примарні ноги можна було розгледіти килим. Запрокинувши голову, він із жахом зирив на стелю.

— Тут є два Смертні Вогні, — мовив Локвуд. — Один помітно яскравіший за другий. Різні дати й різні випадки. Хтось убив обох цих чоловіків, коли вони спали.

— Добре, хоч не голі, — підхопив Джордж. — Особливо отой, волохатий. Треба зупинити їх. Вони й так не дуже активні, та хто їх розбере... У тебе є залізо, Люсі?

Я не відповіла йому. Мене огорнуло примарним холодом, і я відчула відлуння самоти, страху та смутку — переживань двох чоловіків, що мешкали в цій кімнаті. Я почула звук їхнього дихання, що линув з минулого, — рівного дихання людей, які міцно сплять. Потім до нього додалося м'яке, вологе *ляп!* — ніби на підлогу впав величезний вугор.

Аж тут я краєм ока помітила щось на стелі. Бліде й розпливчасте. воно тяглося до мене...

Я хутко озирнулась, та довкола нічого не було.

— Люсі, з тобою все гаразд? — Локвуд із Джорджем підійшли до мене. Привид бороданя на ліжку теж утупився в стелю — туди, в те

саме місце, куди щойно дивилась я.

— Я щось побачила. Нагорі. Ніби простягнуту руку. Тільки то була не рука.

— А що ж це. по-твоєму, було?

Я з огидою здригнулась:

— Не знаю.

Зупинивши обох привидів, ми перевірили останню спальню на другому поверсі. Мерців там не виявилось — це вже було непогано. Потім ми оглянули наступний марш сходів. Ним, як вода через дамбу, котився щільний серпанок примарного туману, й промені нашіх ліхтариків викривлялись у ньому, ніби огинаючи, обмацуючи темряву.

— Отут воно все й починається, — мовив Локвуд. — Ходімо.

Ми зібрали залишки нашого знаряддя. З глибини склянки за нами пильно стежило химерне обличчя:

— *Агов! Ви ж не покинете мене тут? Я сподіваюсь зайняти місце в першому ряді коли вас почнуть убивати!*

— Авжеж. — підтакнула я. — Ти знайшов Джерело цього всього жаху?

— *Воно десь нагорі Хіба ти досі не здогадалась?*

Я безцеремонно запхала склянку до рюкзака й подалась услід за друзями. Вони вже були на півдорозі до третього поверху.

— Щось мені це не до вподоби... Еванс сказав, що прийде вранці прибрати наші рештки, — прошепотів Джордж, коли ми наближались до найвищого поверху. — Це ніби натяк — мовляв, від нас мало що залишиться. Сподіваюсь, він перебільшував.

Локвуд хитнув головою:

— Може, й ні. Деякі привиди висмоктують стільки енергії зі своєї жертви, що її тіло стає сухе й тонке, мов папір або порожня мушля. Це, до речі, пояснює, чому поліція не знайшла жодних решток. Еванс, напевно, просто спалював їх у своєму каміні. Або скручував і ховав у коробці під своїм ліжком. А може, розвішував у шафі — збирав таку собі колекцію химерного вбрання. Я не прикрашаю фактів. Саме так, радше за все, й було.

— Дякую. Локвуде. — помовчавши, відповів Джордж. — Оце так утішив.

— А що з того користі їм? — запитала я. — Тобто Евансам?

— Мабуть, вони забирають собі гроші та речі гостей... Хоча хтозна? Обидва вони якісь божевільні...

Локвуд підняв руку. Ми зупинились на останніх сходинках. Коридор був такий самий, як і на другому поверсі, тільки дверей було лише троє, і всі зачинені. Температура знову впала. Примарний туман клубочився над килимом, наче кип'ячене молоко. В моїх вухах не вщухав шепіт мерців. Ми стояли біля самісінького серця моторошних подій.

Посувались ми повільно, ніби тягнучи на плечах важкий вантаж, і пильно роздивлялись на всі боки, хоч ніяких привидів не помічали.

— Черепе! — покликала я. — Ти що-небудь бачиш?

Із рюкзака долинув утомлений голос:

— *Бачу велику небезпеку. Вона дуже близько. Невже ти сама не відчуваєш її? Тоді ти, правду кажучи, нездара. З такими здібностями ти не помітиш і Безногого, аж поки він сам не брѣохнеться своїми сідницями тобі на коліна*

Я спересердя торсонула рюкзак:

— Замовкни, стара купо брудних кісток! Де вона, ця небезпека?

— *І гадки не маю. Тут забагато психологічних перешкод. Пробач.*

Я переказала все друзям. Локвуд зітхнув:

— Ми можемо хіба що зазирнути в двері. Тут три кімнати, якраз по одній на кожного.

— Ця буде моя! — Джордж упевнено попрямував до дверей зліва й театральним порухом відчинив їх. — Оце то шкода! Тут нічого немає!

— Звісно, це ж комора, — зауважила я. — Поглянь: ці двері найменші, багато речей сюди не запахеш. Спробуй краще інші.

Джордж хитнув головою:

— Нізащо! Тепер твоя черга!

Я вибрала двері справа. На них було приклеєно папірець із цифрою 1. Наставивши перед собою рапіру, я штовхнула двері. То виявилась невеличка спальня з умивальником і дзеркалом. перед яким стояв і легенько світився худорлявий чоловік з оголеними грудьми. Підборіддя чоловіка було геть біле від піни до гоління; в правій руці він тримав гостру бритву. Коли двері відчинились, чоловік обернувся й поглянув на мене байдужими мертвими очима. Мене зненацька обдало страхом. Намацавши на поясі каністри з сіллю та залізними стружками. я висипала їхній вміст на підлогу. Сіль і залізо утворили

бар'єр, який привид не міг перетнути. Чоловік відсахнувся, заметушився туди-сюди, наче звір у клітці, і увесь цей час тупився в мене.

Повернувшись у коридор, я обтерла з чола крижаний піт.

— Ну, все гаразд. Свою роботу я закінчила.

Локвуд легенько поправив комірець і сумно поглянув на останні двері:

— Отже, тепер... моя черга?

— Так, — підтвердила я. — Номер 2. До речі, той самий, про який згадував Еванс.

— Справді... Є там, напевно, один-два привиди... — правду кажучи, Локвуд зараз був не в найкращому гуморі. Він крутнув у руці рапіру, розправив плечі й глибоко зітхнув. А тоді несподівано всміхнувся, ніби повідомляючи нам, що все триває як слід: — Гаразд. Зараз подивимось, чи справді ця тварюка така страшна.

І штовхнув двері.

Доброю новиною виявилось те, що там не було *одного-двох* привидів. Поганою новиною — те, що привидів там було *безліч*. Кімната була вщент заповнена привидами — цілою ротою добродіїв у піжамах. Дехто з них світився дужче, дехто слабше. Проте всі були однаково похмурі, неголені, з запаленими щоками й порожніми мертвими очима. Дехто, здавалося, тільки-но прокинувся від глибокого сну; дехто, вочевидь, зустрів свою смерть за одяганням. Привиди громадились один на одного, затиснуті між шафою та вішаком для рушників — з одного боку — й між ліжком та умивальником — з другого. Одні тупились у стелю, інші ширяли над підлогою, обернувшись до відчинених дверей.

Так, усе це були жертви, однак це не робило їх безпечними. Я відчувала смак їхнього нарікання на свою долю, силу їхньої сліпої злоби. Нас огортало холодне повітря. Довге Локвудове пальто затріпотіло; моє розкуйовджене волосся залоскотало мені обличчя.

— Обережно! — вигукнув Джордж. — Вони помітили нас! Треба поставити бар'єр, перш ніж...

Джордж хотів сказати: «перш ніж вони зрушать з місця». Та було вже запізно.

Деякі привиди тягнуться до живих істот — мабуть, відчувають їхнє тепло й хочуть зігрітися самі. Чоловіки, що ночували в цій кімнаті,

померли самотніми, напевно, тому їх так тягло до тепла. Примарні постаті, наче приплив, полинули натовпом уперед — і за мить просочились крізь відчинені двері на сходи. Локвуд упустив каністру із залізними стружками, які саме збирався розсипати, і вхопився за рапіру. Я теж витягла свою зброю, і ми вдвох почали виписувати візерунки клинками в повітрі, намагаючись створити міцну захисну стіну. Деякі привиди позадкували, інші загойдались туди-сюди, бокуючи від рапір.

Я вхопила Локвуда за руку:

— Вони оточують нас! Тікаймо вниз! Мерщій!

Він хитнув головою:

— Вниз не можна. Вони наздоженуть нас, і ми опинимось у пастці. Треба знайти Джерело, а воно нагорі.

— Але ж ми й так на самісінькому верху!

— Та невже? А це що таке? — показав він рукою.

Я поглянула — й помітила на стелі обриси вузької ляди, що вела на горище.

— Джордже. — спокійно наказав Локвуд. — Принеси мені, будь ласка, драбину.

— Яку ще драбину? — заклопотаний Джордж тільки-но жбурнув соляну бомбу, яка влучила в стіну і обсипала привидів ясно-зеленими іскрами.

— Принеси мені драбину, Джордже.

Джордж з відчаю змахнув руками:

— Де я тобі візьму її? Із штанів витягну?

— В коморі! В тій, яку ти, йолопе, відчинив! Мерщій!

— Так-так, згадав! — Джордж підскочив до дверей комори.

Привиди тим часом наступали на нас. їхній шепіт уже перетворився на рев. Просто перед собою я побачила чоловіка в майці й спортивних штанях. Він рушив мені назустріч. Я вдарила рапірою навскіс і розтяла його навпіл. Обидві половини розділились і попливли поряд, ніби намагаючись з'єднатися в одно. За моєю спиною порався Локвуд: він дістав із свого рюкзака ланцюги й тепер викладав з них коло посередині коридора.

За мить повернувся Джордж: він тяг за собою драбину, складану, на розсувних ніжках. Він стрибнув у коло, де вже стояли ми з Локвудом,

без жодного слова витяг драбину до стелі й підсунув її край до краю ляди, що вела на горище.

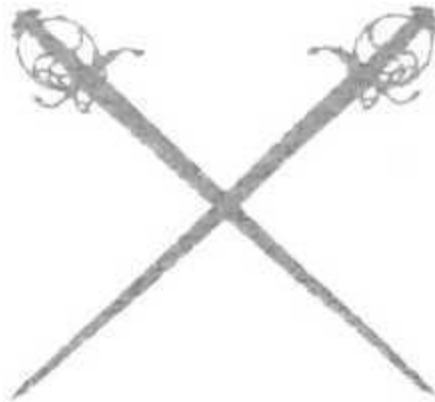
Примарне світло заливало весь поверх. Духи пливли просто на нас, простягаючи вперед свої білі руки. Краями кола, викладеного з ланцюгів, курилась ектоплазма.

Ми полізли драбиною вгору — спочатку Локвуд, потім Джордж, а тоді я. Ось Локвуд дістався до ляди. Штовхнув її. За лядою відкрилася чорна смуга: вона дедалі ширшала, немов паперове віяло. Згори на нас посипались хмари пороху.

Привиди під нами немовби принишкли. Ущух нескінченний шепіт. Вони дивились на нас порожніми сліпими очима.

Локвуд знову штовхнув ляду. Вона з гуркотом упала, повернувшись на своїх завісах. Чорне провалля за нею скидалося на роззявлену пащу. З горища полинуло крижане повітря.

Там, у пільмі, ховався страх, що заповонив цей будинок. Саме там слід було шукати і його Джерело. Одне за одним, без вагань, ми видряпались на горище, й нас відразу поглинув морок.

3

Перше, що я відчула, був *холод*.

А ще там панувала непроглядна темрява. Крізь отвір ляди пробивався лише стовпчик непевного потойбічного світла від привидів, що скупчились унизу, і осявав наші бліді обличчя. Більше нам нічого не було видно.

Проте ми відчували, що тут — зовсім поруч — щось є. Воно тиснуло на нас із мороку, не давало дихати й ворухитися. Ми почувалися так, ніби зненацька опинились глибоко під водою, й вона дедалі дужче розчавлює, розтворює нас...

Першим оговтався Локвуд. Я почула, як він порпається в своєму рюкзаку й дістає ліхтар. Ось він клацнув вимикачем і крутнув регулятор потужності. Лише тепер, у теплому ліхтарному світлі, ми змогли побачити, де опинились.

Опинились ми, звичайно ж, на горищі, яке скидалося на печеру — широке внизу, воно стрімко звужувалось угорі, під гостроверхим дахом. Торцеві стінки горища були цегляні; в одну з них був вмурований димар, а в другій — видніло високе, проте вузьке вікно. Над нашими головами губились у пільмі великі перехрещені балки, що тримали на собі тягар даху.

В одному кутку лежало кілька розтщених ящиків з-під чаю. Більше в кімнаті не було нічого. Всюди порожньо.

Тобто *майже* порожньо. На кроквах висіли величезні сітки павутиння — щільні, сірі, важкі, наче покрівлі яток на східному базарі. Там, де краї даху торкалися підлоги, громадилося сміття — було видно, що тут вже давно ніхто не бував. Павутиння, звисаючи з балок, погойдувалось у повітряних потоках, збурених нашими порухами.

Подекуди на павутинні виблискувала паморозь. Наше дихання перетворювалось на хмаринки білої пари.

Ми нерухомо стояли на місці. Усім відомо, що павуки мають дивну звичку скупчуватись у місцях потойбічної активності: їх ваблять старі

Джерела, де збираються й поволі накопичують міць невидимі й невідомі нам сили. Неприродно великі скупчення павуків — певна ознака присутності давніх і потужних привидів, а павутиння огортає ті місця, звідки до нас приходять духи мерців. Правду кажучи, досі я не бачила павутиння в жодній із тутешніх спалень, однак це ні про що не свідчить — можливо, пані Еванс просто вправно орудувала в кімнатах своєю щіткою.

Тут, на горищі, все було цілком по-іншому.

Ми перевірили, що в нас залишилось із знаряддя. Поспішаючи вилізти на горище, Джордж забув свій рюкзак і торбину внизу, а ми з Локвудом уже витратили майже всі свої ланцюги, сіль та залізні стружки. На щастя, в Локвудовій торбині лежали такі необхідні нам срібні печатки, а на поясах у нас залишались каністри з магнієм. До того ж у нас була ще й склянка з черепом. Я поставила її біля відкритої ляди. Обличчя привида ледве проглядало крізь холодну темну плазму.

— Даремно ви прийшли сюди... — прошепотів він. — Навіть я хвилююся, хоч сам уже мертвий.

Я змахнула рапірою пасма павутиння, що гойдалися перед моїм обличчям:

— Гадаєш, ми мали вибір?.. Коли щось побачиш, дай мені знати.

Локвуд підійшов до вікна — високого, заввишки майже з нього самого. Зробив дірочку в паморозі, що вкривала шибку, й зазирнув туди.

— Вікно виходить на вулицю, — сказав він. — Я бачу внизу захисні ліхтарі. Гаразд. Судячи з усього. Джерело повинно бути десь тут. Ми всі це відчуваємо. Треба якнайобережніше відшукати й знешкодити його.

Пошуки розпочалися. Ми пересувалися, як альпіністи на великій висоті — повільно, обачно. — болісно згинаючись під моторошним тягарем потойбічної сили.

Поблизу ляди на підлозі було видно свіжі відбитки рук — їх, напевно, залишила поліція, що мимохідь зазирнула сюди. Все інше свідчило, що на горище вже багато років ніхто не піднімався. Все було вкрито щільним шаром пороху, серед якого ми побачили ледь помітні завитки — їх міг залишити тільки той, хто обертався в повітрі. Саме в повітрі, бо жодного сліду ніг ми тут не знайшли.

Джордж тим часом штрикав рапірою по кутках — її клинок був геть обліплений павутинням.

Я стояла посередині горища й слухала.

Дослухалася до тріскотіння промерзлих балок, легенького шелесту павутиння, завивання вітру над дахом. Чула дощ — як він шурхотить по даху, тарабанить по шибці й стінах.

Проте всередині було тихо. Я не чула навіть шепоту привидів знизу.

Жодного звуку, жодного прояву, жодної хмаринки примарного туману.

Тільки страшенний холод.

Нарешті ми зібралися втрьох посередині горища. Я була похмура й схвильована. Локвуд—блідий і сердитий. Джордж намагався зчистити павутиння з клинка рапіри, водячи ним по підошві свого черевика.

— Ну, що ви скажете? — запитав Локвуд. — Я й гадки не маю, де воно може бути. Є якісь пропозиції?

Джордж підняв руку, наче школяр:

— Є. Я зголоднів. Нам треба попоїсти.

Я спантеличено заморгала:

— Як ти зараз можеш думати про їжу?!

— Дуже просто. Страх смерті додає мені апетиту.

Локвуд посміхнувся:

— У тебе ж нічого немає! Свої бутерброди ти залишив унизу, привидам!

— Знаю. Я думав, що Люсі зі мною поділиться.

Я вже вирячила була очі, та несподівано завмерла.

— Люсі? — Локвуд, як завжди, першим помітив, що зі мною коїться щось не те.

— Я тут. — відповіла я, трохи помовчавши. — Здається, на отій балці щось лежить.

Ця балка була майже над нашими головами. З неї звисало павутиння, зливаючись із тіннями, що ховались під дахом. А трохи вище видніла темна пляма — частина чи то самої балки, чи того, що лежало на ній. Знизу розгледіти її було важко, однак те, що стриміло з-за краю балки, цілком могло виявитись чиймось волоссям.

Ми мовчки дивилися на пляму.

— Драбину. Джордже, — наказав нарешті Локвуд.

Джордж вирушив униз по драбину й затяг її нагору крізь ляду.

— Ті хлопці досі там. — доповів він. — Купчаться круг ланцюгів. Ніби чогось чекають.

Ми приставили драбину до балки.

— *Хочеш моєї поради? — обізвався привид із склянки. — Найгірше, що ви можете зробити, — це полізти нагору й подивитись. Краще киньте туди каністру з магнієм і тікайте геть.*

Я переказала це Локвуду. Він хитнув головою:

— Якщо Джерело там, ми повинні запечатати його. Один із нас мусить залізти нагору. Може, ти, Джордже? Поквітаємось за ту комору, авжеж?

Зазвичай Джорджеве обличчя виражає не більше почуттів, ніж тарілка драглів. От і зараз на ньому не було помітно особливих радощів.

— Чи, може, ти залишиш це мені? — питав далі Локвуд.

— Ні, ні... все гаразд. Дайте-но мені сітку.

Серцем кожного прояву привида є Джерело — річ або місце, до якого прив'язаний той чи інший дух. Якщо запечатати таке Джерело — скажімо, накрити срібною сіткою, — приплив потойбічної сили зупиниться. Отож Джордж узяв сітку, старанно запаковану в пластиковий чохол, і подряпався вгору драбиною. Ми з Локвудом залишилися чекати на нього внизу.

Поки Джордж ліз, драбина тремтіла й погойдувалась під його вагою.

— *Тільки не кажіть, що я вас не попередив.* — знов озвався череп із склянки.

Джордж виліз на таку висоту, якої ледве сягало світло нашого ліхтаря, й наблизився до темної балки. Я витягла рапіру. Локвуд уже стискав свою зброю в руці. Ми презирнулись.

— Коли щось і станеться, — бурмотів Локвуд, — то лише через те...

З-під балки вилетіли білі щупальця. Прозорі, розмиті, з товстими кінцями. Вони розгортались із шаленою швидкістю: частина їх цілила в Джорджа, інша частина — в нас із Локвудом.

— Уже сталося. — закінчив Локвуд.

Щупальця наближались. Ми кинулись навтікача: Локвуд — до вікна, я — до ляди. Джордж на драбині хитнувся, впустив сітку і втратив рівновагу. Драбина завалилась назад, ударилась об дах, скинула з себе Джорджеві ноги — і той завис, чіпляючись обома руками за горішню сходинку.

Щупальце лягнуло об підлогу поруч зі мною, легко пройшло крізь дошки й полинуло вниз. Воно було з ектоплазми — якщо ви не хочете померти, то зробіть усе, щоб ця речовина не зачепила вашої шкіри. Ось чому я вмить відскочила вбік, спіткнулась і впустила свою рапіру.

Ба навіть гірше—рапіра впала у відкриту ляду й загубилася серед натовпу привидів.

Джорджеві нагорі велось аж ніяк не краще. Тримаючись за драбину однією рукою, він зняв з пояса каністру з магнієм і жбурнув її в примарні щупальця. Заряд магнію не влучив у них, ударився об дах і вибухнув, обсипавши розпеченими частинками солі й заліза Локвуда, на якому вмить загорівся одяг.

Найчастіше саме так і буває: одне лихо тягне за собою інше.

— *Гарненький початок!* — радо вишкірився привид у склянці, коли я пробігла повз нього, рятуючись від наступного щупальця. — *Зараз ви перепалите одне одного? Це щось нове! Цікаво, а що буде далі?*

Наді мною з балки виростали нові примарні щупальця. Їхні тупі кінчики скидались на шпарагові паростки — сліпі й білі, вони метушились по всьому простору горища. Локвуд теж упустив рапіру й позадкував до вікна. Спереду його пальто охопили язички сріблястого полум'я, тож він запрокинув голову, рятуючись від нестерпної спеки.

— Води! — вигукнув він. — Є в когось вода?

— У мене! — я ухилилася від чергового щупальця й полізла до своєї торбини. Намацавши в ній пластикову пляшку з водою, я гукнула у відповідь: — А мені потрібна рапіра!

Горищем промчав шалений порив вітру. Він ударив у вікно позаду Локвуда й відчинив його навстіж. Брязнуло скло. На горище увірвався дощ із бурею. Тепер Локвуд перебував лише за два — чи якнайбільше за три—кроки від страшного падиння на вулицю.

— Води, Люсі!

— Джордже! Кинь мені свою рапіру!

Джордж почув і зрозумів мене. Відчайдушно зігнувшись, він ледве встиг ухилитись від щупальця. Рапіра висіла в нього на поясі, виблискуючи клинком. Джордж витяг її...

Я відскочила, пропускаючи повз себе ще одне щупальце, розмахнулася і жбурнула Локвудові пляшку з водою.

А тепер погляньте, що з цього вийшло. Рапіра й пляшка мчать у повітрі, спритно пролітають крізь плутанину щупалець і наближаються до мене й до Локвуда. Локвуд простягає руку. Я теж простягаю руку...

Пам'ятаєте, я казала вам, що в цій нашій справі був момент, коли ми працювали злагоджено?

Цей момент настав. От тільки закінчився він сумно.

Рапіра просвистіла повз мене і впала на підлогу.

Пляшка вдарила Локвуда просто в чоло, він спіткнувся й полетів у відчинене вікно.

На мить запала тиша.

— *Він помер?*— *обізвався череп.* — *О. ні/ Він висить на віконниці Який, сором! Та все одно це найкумедніший трюк у моєму житті. Ви всі — нездари, ні на що не придатні бовдури!*

Шалено ухиляючись від щупалець, я намагалася розгледіти Локвуда. На мою радість, череп мав рацію. Локвуд висів над проваллям, чіпляючись кінчиками пальців за розбиті віконниці. Круг нього ревіла буря, куйовдила йому волосся й силкувалася скинути його вниз, у непроглядну листопадову ніч. Добре хоч те, що вітер і дощугамували полум'я на його пальті. Вогняні язички почали згасати один за одним.

Та це аж ніяк не означало, що наше становище покращилось. Тепер кожна секунда могла стати для нас останньою.

Джорджева рапіра лежала за кілька ярдів від мене — проте з таким самим успіхом вона могла лежати й десь в Единбурзі. Примарні щупальця обвили її, наче морські анемони на кораловому рифі.

— Ти зможеш дістати її! — вигукнув Джордж. — Спробуй перескочити щупальця!

— Сам перескакуй! Це все твоя провина! Коли ти вже навчишся правильно кидати речі?

— Це *ти* мені кажеш? Сама спочатку навчися жбурляти пляшки!

— Я. врешті-решт, дівчина. І це я допомогла йому погасити вогонь! Хіба ні?

У певному сенсі це було так. Наш керівник саме намагався залізти назад на горище. Його обличчя позеленіло, пальто ще трохи курилося. На чолі в Локвуда з'явилося червоне коло — саме там, куди влучила пляшка. Було видно, що дякувати він мені за це не збирається.

До мене підбиралося довге сріблясте щупальце. Я, натрапляючи на цілі полотнища павутиння, задкувала до відкритої ляди.

— *Швидше, Люсі!* — *весело озивався череп із склянки.* — *Воно в тебе за спиною!*

— *Краще б ти чимось допоміг,* — *буркнула я, коли щупальце зачепило рукав моєї куртки. Хоч який він товстий, та навіть крізь нього мою руку пронизав холод.*

— *Я?*— *очі привида здивовано вирячились.* — *Ти ж казала, що я — •'стара купа брудних кісток»!* *Що я можу для тебе зробити?*

— *Дай хоч якусь пораду! Підкажи!*

— *Це Перевертень. Проти нього треба щось потужне. Ні, не каністра з магнієм — нею ти тільки спалиш іще кого- небудь. А може, й себе. Віджени його сріблом, і тоді зможеш підібрати рапіру.*

— *У мене немає срібла!*

Насправді срібних печаток у нас було чимало, та всі вони лежали в Локвудовій торбині, на іншому кінці горища.

— *А оте дурне намисто, яке ти завжди носиш? Хіба воно не срібне?*

Звичайно! Намисто, яке влітку подарував мені Локвуд. Воно справді було срібне. А срібло спалює ектоплазму. Срібла бояться всі привиди — навіть Перевертні, що прибирають вигляд щупалець. Не найсильніша зброя з-поміж усієї, якою я користувалась, та врешті спрацювати може...

Я присіла біля стіни навпочіпки, підняла руки і розстебнула намисто. Поки я робила це, до моїх пальців прилипли брудні жмутки павутиння. Міцно стиснувши кінчик намиста в кулаці. я почала розмахувати ним у повітрі. Коли вільний кінець намиста торкнувся найближчого до мене щупальця, ектоплазма зашипіла. Щупальце відсахнулось. Інші щупальця теж подалися назад, відчувши поряд срібло. Круг мене вперше утворився вільний простір. Я випросталася й притулилася спиною до крокви.

Коли мої пальці торкнулися дерева, на мене хлинула справжня хвиля почуттів. Не моїх, а *чужих* почуттів, що сочилися з деревини, з дощок, із цвяхів, якими було збито ці дошки. Вони долітали до мене з глибини переплутаних щупалець самого привида. Почуття ці були моторошні — болісна суміш самотності, кривди й холодної, невблаганної люті. Вони били мені в скроні, поки я озиралась навколо.

Колись тут відбувся страхітливий, жорстокий злочин. Він став джерелом енергії, яка переймає цього мстивого духа. Я уявила, як його мовчазні щупальця легко проникають крізь підлогу горища, до бідолашних гостей, що сплять у кімнатах унизу...

— Люсі!

Я отямилась. Кричав Локвуд. Він уже вліз назад на горище й навіть підхопив свою рапіру. Зараз він випишував нею візерунки в повітрі, рубаючи клинком найближчі до себе щупальця. Вони лопались, наче мильні бульки, вибухаючи райдужними бризками плазми. Локвудове пальто перетворилось на обгоріле лахміття, та сам він — навіть із червоною гулею на лобі — давно опанував себе. Його бліде, осяяне потойбічним світом обличчя всміхалось мені з дальнього кінця горища.

— Люсі! — знову покликав він. — Треба з цим закінчувати!

— Він дуже розгніваний! — відповіла я, ухиляючись від чергового щупальця. — Я вступила в контакт із цим приви́дом! Щось украй розлютило його!

— Атож! — ущипливо обізвався згори Джордж, підгинаючи коліна, щоб не натрапити на оскаженілі щупальця. — Твій Талант просто чудовий. Люсі! Шкода, що мені його бракує!

— Ну, це не найдивовижніше відкриття, яким ти хотіла потішити нас, — мовив Локвуд, нахилившись над своєю торбиною. — Десь тут у мене була печатка... зараз пошукаю. А ти краще допомогла б вилізти Джорджеві.

— Не треба, — мовив Джордж. — Я не поспішаю.

Він не поспішає! Становище Джорджа здавалось украй скрутним. Він досі висів на одній руці й зібрався, вочевидь, на останніх силах.

Крутячи в повітрі своїм намистом, я проскочила між щупальцями, що сахались від мене на всі боки. Проходячи повз Джорджеву рапіру, я підняла її, тоді майнула під драбину й штовхнула її вперед. Саме цієї миті Джорджеві пальці не витримали.

Він упав на сходинки драбини, наче лантух із вугіллям. Драбина прогнулась і затріщала. Та нехай уже краще зламається драбина, ніж Джорджева шия. Уявляю, який незграбний вийшов би з нього привид.

За хвилину Джордж скотився драбиною вниз, наче пожежник. Я кинула йому рапіру й запитала:

— Що там, нагорі?

— Мрець. Розлючений мрець. Це, мабуть, усе, що тобі слід знати, — він поправив окуляри на носі й кинувся з рапірою на щупальця.

Тим часом Локвуд витяг щось із своєї торбини.

— Люсі! Зараз я кину це тобі! Лізь на драбину і спробуй упіймати! — він замахнувся, а тоді відскочив убік, ухиляючись від щупальця, що майнуло в нього просто перед обличчям. Блиснула рапіра, й щупальце зникло. — Готова? Тримай!

Локвуд, звичайно ж. *умів* кидати речі. Я вже дряпалась угору драбиною. Маленький чотирикутний предмет пролетів над головною балкою і потрапив просто в мою підставлену долоню. Джордж прикривав мене ззаду, рубаючи рапірою щупальця. Я дісталася до горішньої сходинки драбини — до того місця, де вона торкалася балки.

А на самій балці *було* Джерело — кістяк.

Важко сказати, скільки років він тихо й непомітно пролежав на своєму таємному сідалі. Павутиння заснувало його так щільно, що згладило обриси кісток, поховавши їх під м'яким сірим покривалом. Проте ще й досі було видно рештки старомодного вбрання — твідовий костюм, пара викручених під неприродним кутом бурих черевиків — та забиті порохом і павутинням очні впадини. Якись темні смуги — чи то волосинки, чи потемнілі павутинки — звисали через край балки. Що колись тут сталося? Або сам цей бідолаха заліз сюди, або був — найвірогідніше — вбитий рукою злочинця? Зараз я не мала часу міркувати про це. В моїх думках вирував гнів мерця. Унизу, при мерехтливому ліхтарному світлі. Локвуд із Джорджем далі билися зі щупальцями.

Саме тоді компанія «Світанок» налагодила випуск срібних сіток у пластикових коробках, дуже зручних у використанні. Я відкрила коробку й витягла звідти сітку. Вона легко розгорталась між моїми пальцями — тоненька, м'яка, мов сире тісто чи шкіра, поцяткована зірочками.

Срібло запечатує всі Джерела. Я махнула сіткою й накинула її поверх балки та кісток, огорнутих павутинням, спокійним і звичним порухом, наче покоївка, що застеляє ліжко.

Сітка опустилася. Гііі в мерця в моїх думках ущух. Вир чужих почуттів змінився цілковитим мовчанням. Щупальця заціпеніли і вже

за мить пропали з горища, немов гірський туман на світанні. Щойно були тут — і зникли.

Яким великим і порожнім видалось нам горище без Перевертня! Ми завмерли на своїх місцях: я — притулившись до драбини, Локвуд і Джордж — під кроквами, тримаючи рапіри, що курились легеньким димом.

Курились не тільки рапіри, а й один бік довгого пальта в Локвуда. До його носа прилипли лусочки сріблястого попелу. Моя куртка теж обгоріла — там, де її торкнулася плазма. Моє волосся перетворилось на ціле гніздо з павутиння. Джордж теж не уник збитків — роздер ззаду свої штани чи то об цвях, чи об щось інше.

Ми були вкрай утомлені. Ми не спали цілу ніч. Від нас смерділо ектоплазмою, сіллю й страхом. Ми презирнулись і посміхнулись.

А потім зареготали.

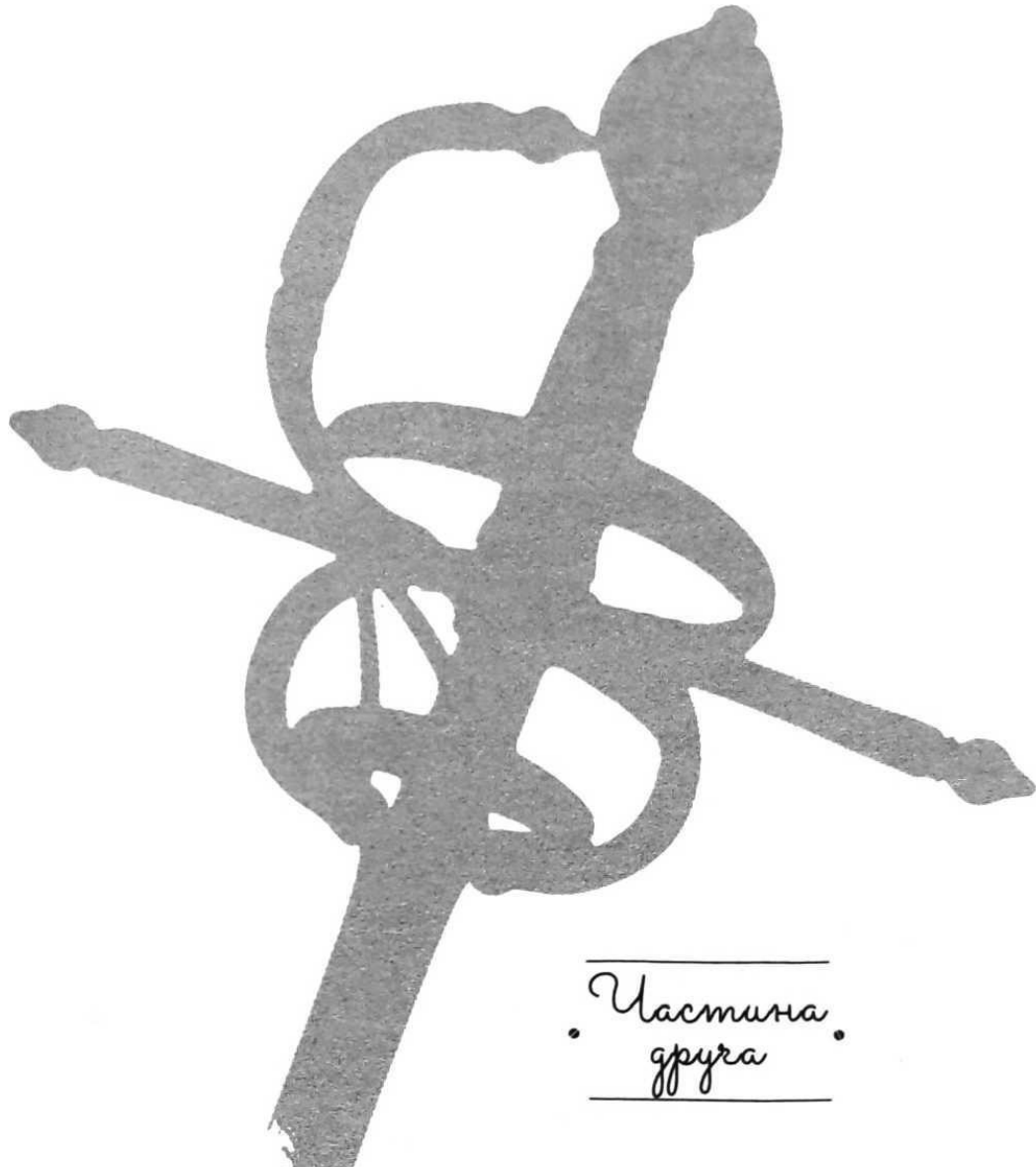
З підлоги, зі своєї зеленої скляної в'язниці, невдоволено озвався привид:

— *Чого ви радієте? Завалили справу й регочуть! А от мені соромно, що я взагалі пов'язаний з агенцією «Локвуд і К»*. Ви — троє безнадійних бовдурів!*

Та він, звичайно ж, казав неправду. Ми *не були* безнадійні. Ми були чудові. Ми були найкращі!

І не розуміли цього аж доти, доки стало запізно.

Частина
друга

ВАЙТЧЕПЕЛЬСЬКІ НОЧІ

4

НІЧЛІГ, СНІДАНОК І... ВБИВСТВО!

СТРАШНІ ТАЄМНИЦІ ПАНСІОНУ У ВАЙТЧЕПЕЛІ!

ТРУПИ, ЗНАЙДЕНІ В ЯМІ ПІД КОМІРЧИНОЮ В САДКУ!

Поліція Східного Лондона вчора опечатала пансіон «Лавандова хижа» на Кеннон-Лейн, у Вайтчепелі, після того, як тут було знайдено рештки людських тіл. Власники пансіону, пан Герберт Еванс (72 роки) і його дружина Нора (70 років), заарештовані за підозрою в убивстві й крадіжці, а також у приховуванні відомостей щодо небезпечного привида. Цього потужного Гостя вдалося виявити й знищити на горищі.

Поліція вважає, що за останні десять років багато гостей пансіону загинуло від дотику привида. Подружжя Евансів складало їхні трупи в льосі, схованому в глибині садка. Крім того, в домі було виявлено велику кількість годинників, коштовностей та інших особистих речей, що їх власники забрали в убитих.

Вирішальний внесок у розслідування цієї справи зробила психологічна агенція «Локвуд і К°» під керівництвом пана Ентоні Локвуда. «Архівні пошуки

засвідчили, що попередній власник «Лавандової хижі» пропав за вельми загадкових обставин понад тридцять років тому, — заявив він. — Ми вважаємо, що саме йому належало муміфіковане тіло, знайдене нами на горищі. Його лютий голодний дух нишпорив у домі і вбивав гостей, коли ті спали. А подружжя Евансів обернуло це на свою користь».

Після знищення привида агентам довелося вилізти з горища крізь розбите вікно на дах, спуститись униз по стічній рурі й знову проникнути до пансіону для того, щоб зіткнутись із літніми власниками будинку на кухні. «Старий Еванс дуже вміло орудує різницьким сікачем, — підкреслив Локвуд, — а його дружина накинулась на нас із рожном. Тому нам довелось ударити їх мітлою по головах. Момент, звичайно, був дразливий, та врешті всім пощастило залишитись цілими».

— І це все. — невдоволено промовив Локвуд. поклав газету й поринув глибше в крісло. — Це все. чим «Тайме» віддячує за наші клопоти. Тут більше розповіді про сутичку на кухні, аніж про бій з Перевертнем. Про нього взагалі нічогісінько не сказано. А це ж найголовніше, чи не так?

— І щодо «пощастило залишитись цілими» я теж заперечив би, — підхопив Джордж. — Ота стара відьма дала мені добрячого стусана.

Бачите, яка в мене гуля?

Я поглянула на Джорджа:

— Я думала, що в тебе ніс завжди бульбою.

— Ні. отут, на лобі! Бачиш, яка червона?

— Жах та й годі. — буркнув Локвуд. — Найбільше мене дратує те, що статтю надруковано на сьомій сторінці. Тут на неї ніхто не зверне уваги. А на першій сторінці — знову репортаж про навалу привидів у Челсі. І на його тлі губиться вся наша справа!

Минуло вже два дні після пригоди в «Лавандовій хижі». Ми зранку сиділи в бібліотеці нашого будинку на Портленд-Роу, намагаючись відпочити. За вікном шаленіла осіння злива. й ціла вулиця, здавалось, обернулася на рідину — вітер хилив дерева, дощ тарабанив у шибку, розмиваючи обриси будинків. Та в нас удома було тепло — батареї працювали на всю потужність.

Джордж уместився на канапі, біля здоровенної купи непра-сованої білизни, й гортав комікс.

— Це просто сором, що вони нічого не пишуть про головне. — пробурчав він. — Про те, що Перевертень створив свою власну групу привидів. А це — дивовижна річ! Вона показує, яким чином поширюється Проблема! Виходить, що сильніші Гості коять убивства і перетворюють їхні жертви на покірні собі вторинні групи привидів! Мені *хотілося* б докладніше вивчити цей процес.

Отакий він завжди, Джордж: коли ризикована справа завершується, йому цікаво зрозуміти — що і *як* відбулося. У мене все по-іншому: кожна така пригода закарбовує в моїй пам'яті емоційний слід, якого потім я не можу позбутись.

— Мені просто шкода тих бідолашних гостей, яких убив привид. — сказала я. Я саме сиділа біля канапи на підлозі, підібгавши ноги. Зараз я мала розбирати вранішню пошту, проте насправді тихенько дрімала. Уночі мені випав неабиякий клопіт — я аж до третьої години вистежувала Причає-ного. — Я перейнялась їхнім смутком... І навіть цей Перевертень... так, він був страшний, але водночас і нещасний. Я відчувала його біль. І якби я мала більше часу, щоб увійти з ним у контакт...

— Він убив би тебе й квит. — обізвався Локвуд із глибини свого крісла. — Твій Талант справді дивовижний, Люсі, але єдиний привид, з

яким тобі дозволено спілкуватись. — це череп, бо він міцно замкнений у склянці... Та й тут я не певен, чи справді це так безпечно.

— З черепом усе гаразд. — наполягала я. — Минулої ночі він допоміг мені впоратись із Причаєним. Підказав, де шукати Джерело, тож я його викопала й запечатала. До речі, це було поряд із Челсі. А ви чули, що там коїться? Чули сирени?

Локвуд кивнув:

— Авжеж. Іще троє загинули. ДЕПРІК, як завжди, безпорадний. Цієї ночі, гадаю, вони евакуювали ще зо дві вулиці.

— Ба більше, — підхопив Джордж. — Ця пошесть розповсюдилась на добрячу квадратну милю довкола Кінгс-Роуд. Щоночі привидів стає більше, їхня концентрація стрімко зростає. й ніхто не знає, чому, — він поправив окуляри. — Страх та й годі. Донедавна в Челсі було спокійнісінько, а потім хвиць — і почалося. Ніби якась інфекція. От я й хочу дізнатись: що саме розворушило привидів? І яким чином ця інфекція поширюється між мерцями?

Відповіді на це питання я не мала, та й шукати її мені не дуже хотілося. Локвуд лише застогнав, він сам повернувся додому на світанні, цілу ніч ганяючись за Спектром по болотах у Гокні, й зараз не мав ані крихти настрою міркувати над Джордже-вими роздумами.

— Мене. — сказав він, — тривожить тільки те, що ця навала в Челсі шкодить нашій репутації. Ви чули, що до цих розслі-

Примарний хлопець. Частина II

дувань залучили Кіпсову команду? І ось. будь ласка, наслідок: Кіпс нині на першій сторінці «Таймса» зі своїми недолугими балачками! На *першій!* Там. де повинні бути лш! Нам теж слід узяти участь у такій серйозній справі. Я переговорю з Барнсом. поцікавлюсь, чи не потрібна йому наша допомога. От тільки ми з вами останнім часом надто перевтомились...

Так. він казав правду. Як я вже згадувала, був листопад — переддень так званої «чорної зими», що стала найстрашнішим періодом в усій історії Проблеми. Розпочалась небачена за цілих п'ятдесят років навала привидів — і події в Челсі. власне кажучи, були тільки верхівкою цього айсберга. Усі психологічні агенції працювали на межі своїх сил. і «Локвуд і К^о» аж ніяк не були винятком. «Перевтомились» — це було, нівроку, ще добре сказано.

Ми втрьох мешкали в чотириповерховому будинку на Порт-ленд-Роу. де водночас містилась контора нашої агенції. Власником будинку був сам Локвуд. Колись це майно належало його батькам: їхня колекція східних артефактів і пасток на привидів ще й досі прикрашала стіни багатьох кімнат. Підвальний поверх Локвуд перетворив на контору з письмовими столами, комору з запасами залізних стружок і тренувальну залу для фехтування. Далі були скляні, захищені залізом двері, що вели надвір — у садок із невеличким газоном та кількома яблунями, де ми часом відпочивали влітку. На горішніх двох поверхах були спальні, на першому — кухня, бібліотека й вітальня, де Локвуд приймав наших клієнтів. Тут ми здебільшого й проводили свій вільний час.

Щоправда, вже кілька останніх місяців вільного часу в нас майже не було. Цим ми частково завдячували власним успіхам. У липні наше розслідування на кладовищі Кенсел-Грін завершилось так званою «цвинтарною битвою», коли агенти зіткнулись із бандою перекупників з чорного ринку. І (ю історію — так само як і справу «будинку зі щурами» в Гемпстеді. — було широко висвітлено в пресі, а суд над ватажком банди перекупників — таким собі Джуліусом Вінкменом — лише посилив увагу до нашої агенції. Ми з Локвудом і Джорджем виступали на суді свідками. У середині вересня Вінкмена нарешті ув'язнили у Вондсворті. що забезпечило нам безкоштовну рекламу впродовж двох місяців. Увесь цей час телефон у нашій конторі майже не замовкав.

Щоправда, заможніші клієнти все одно воліли звертатися до більших агенцій, які мали дорожче знаряддя й голоснішу репутацію. Тож більшість *наших* замовлень надходила з бідних районів— скажімо, того ж таки Вайтчепела. де замовники звичайно платять небагато. Однак робота є робота, тож Локвуд намагався не відмовляти нікому. А це означало, що нам нечасто випадали вільні вечори.

— Що в нас нині, Джордже?—несподівано запитав Локвуд. Він сидів, підперши голову рукою, й, здавалося, дрімав. — Скажи, будь ласка, що немає нічого.

Джордж мовчки показав три пальці.

— *Три* замовлення? — скрушно простогнав Локвуд. — Які саме?

— Жінка під вуаллю на Нельсон-стріт у Вайтчепелі. Привид у багатоквартирному будинку. І ще тінь, яку бачили за громадським туалетом. Звичайний набір.

— Доведеться знову працювати поодиноці. — мовив Локвуд. — Цур, жінка під вуаллю моя.

— Цур. Тінь моя. — пирхнув Джордж.

— Що?! — запрокинула я голову. «Цур» — це наше друге за значенням правило після «правила печива», й цих правил завжди всі дотримуються. — То мені, виходить, дістався багатоквартирний будинок? Чудово. Б'юся об заклад, що там не працюватимуть ліфти.

— Ну, ти легко подужаєш кілька маршів сходів, Люсі, — пробурмотів Локвуд.

— *А якщо* це виявиться двадцять перший поверх? І там *нагорі на мене* чекатиме, скажімо, Костогрім, а я буду така захекана, що не зможу з ним упоратись? Чи інакше — ліфт *усе-таки* працює, але саме в ньому й засів привид? Пам'ятаєте, що сталося із дівчиною з агенції «Сібрайт». коли вона застрягла в ліфті з привидами на корабельні Кенері? Самі черевики від неї й залишилися!

— Годі вже сердитись, — обірвав мене Локвуд. — Ти просто втомилась. Ми всі втомлені. Ти ж знаєш, що все буде гаразд.

Ми знову замовкли. Я притулилась потилицею до подушок на канапі. Струмені води, що текли по шибці, скидались на вени, набряклі кров'ю.

Стривайте, чому відразу «набряклі кров'ю»?.. Я, мабуть, і справді просто втомилась, як каже Локвуд...

Локвуд... Примруживши очі, я спостерігала за ним крізь вії. Бачила його довгі ноги, легко перекинуті через поруччя крісла; обриси тіла, наполовину сховані під пожмаканою сорочкою. Обличчя він майже цілком прикрив долонею, та вона не ховала його міцного підборіддя й виразних вуст — зараз вони були трохи розтулені. Довгі пасма його темного волосся м'яко спадали на білий рукав сорочки...

Цікаво, як йому вдається залишатись таким елегантним, п'ять годин поспіль проспавши в кріслі? Я не дуже люблю на-піводягнених людей — особливо Джорджа: таке видовище, кажуть, шкодить здоров'ю. Та Локвуд і тепер мав чудовий вигляд. У кімнаті було тепло

й затишно. Мої вії змикались дедалі щільніше. Я поклала руку на своє срібне намисто, поволі покрутила його між пальцями...

— Нам потрібен новий агент, — несподівано сказав Локвуд.

Мої очі вмить розплющились. Я почувала, як за моєю спиною Джордж упустив свій комікс.

— Що?

— Нам потрібен ще один агент. Щоб прикривати нас. Зрозуміло? Ми ж не можемо увесь час працювати поодиноці.

— У «Лавандовій хижі» ми працювали разом, — заперечила я.

— Це був рідкісний випадок, — Локвуд відгорнув волосся з обличчя. — Тепер він навряд чи повториться. Погляньте-но: ми самі й так уже ледве даємо собі раду, еге ж?

Джордж позіхнув.

— Чому ти про це заговорив? — запитав він. потягнувся й штовхнув купу неprasованої білизни, що лежала в мене над головою. Звідти випали Джорджеві шорти й повільно, наче велетенська медуза, опустились на мій ніс.

— Ось вам наочний приклад. — пояснив Локвуд. поки я трусила головою, намагаючись скинути шорти з себе. — Хтось із вас повинен випрасувати всю цю купу. А часу всім бракує.

— «Хтось із нас»? — пирхнув Джордж. — Сам бери і прасуй!

— Я? В мене ще більше клопоту, ніж у вас!

Він мав рацію, саме так нам останнім часом і велося. За ніч ми натомлювались так, що на денну роботу просто не вистачало сил. Тому ми геть покинули всі хатні справи — і прибирання. і прасування. В будинку № 35 на Портленд-Роу панував безлад. У кухні, скажімо, немовби вибухнула соляна бомба. Навіть черепу склянці, який багато до чого звук, кепкував з того, в якому свинюшнику ми живемо.

— Якщо ми візьмемо нового агента, — провадив Локвуд. — то зможемо виходити на роботу по черзі. А це означає, що кожного четвертого дня один з нас спокійно спатиме вночі, а вдень господарюватиме вдома. Я про це вже добре поміркував. І дійшов висновку, що іншого виходу в нас немає.

Ми з Джорджем мовчали. Мені, наприклад, аж ніяк не хотілося нового колеги. Ба більше, від самої цієї думки мене просто-таки нудило. Незважаючи на всю нашу заклопотаність, мені *подобалась*

наша робота. Досить було пригадати, як ми захищали одне одного в «Лавандовій хижі».

— Ти певен? — нарешті запитала я. — А де ж спатиме твій новий агент?

— Принаймні не на підлозі, — мовив Джордж. — Щоб не підхопити якої-небудь зарази.

— Я теж не збираюся ділити з ним своє горище.

— Він тут узагалі не *спатиме*, бовдури! — буркнув Локвуд. — Хіба це обов'язково — спати там, де працюєш? Нехай приходить на роботу вранці, а ввечері йде додому, як дев'яносто дев'ять відсотків людей!

— А може, нам агент і не потрібен. — міркувала я далі. — Вистачить і простої помічниці, яка прибиратиме будинок. А з основною роботою ми впораємось і самі.

— Я згоден з Люсі. — підхопив Джордж знову беручи свій комікс. — Ми справді чудово працюємо разом. Не варто руйнувати нашу команду.

— Гаразд, я ще подумаю, — погодився Локвуд.

* * *

Проте Локвуд, зрозуміло, був надто заклопотаний, щоб морочити з цим собі голову, тож можна було сподіватися, що ця справа з місця так і не зрушить. І мене це, правду кажучи, тішило. Я працювала в агенції вже вісімнадцять місяців. Так, роботи в нас була сила-силенна, ми жили серед безладу, ми майже щоночі ризикували своїм життям. І все ж таки я була дуже щаслива.

Чому? З трьох причин: по-перше, я раділа своїм колегам, по-друге — своїй новій самооцінці, а по-третє — відчиненим дверям.

Агенція «Локвуд і К°» була унікальна. Не тільки через те, що найменша — лише три агенти, а й через те, що її власник і керівник *сам був* юним. Інші агенції наймали собі сотні підлітків (так, саме підлітків, бо лише діти спроможні відчувати привидів), однак керівниками завжди були дорослі, які не підходили до будинків з привидами ближче, ніж на відстань крику. А Локвуд сам був головою агенції, яка бореться з духами. Він чудово орудував рапірою —

кращого за нього фехтувальника я не бачила, — й мені було приємно працювати поруч із ним. Приємно в *багатьох* розуміннях. Мені подобалась його незалежна вдача. Він умів надихати колег, дивовижним чином поєднував у собі холодну незворушність і запальну відвагу. А таємничість лише надавала йому додаткових чарів.

Локвуд нечасто ділився з нами своїми почуттями, бажаннями чи мотивами, тому за перший рік, прожитий у будинку на Портленд-Роу. я майже нічого не довідалась про його минуле. Загадкою для мене залишались його зниклі батьки, хоч на кожній стіні висіли речі з їхньої колекції. Яким чином Локвуд успадкував цей будинок і звідки взяв гроші на відкриття власної агенції, я теж не знала. Щоправда, це не мало для мене великого значення. Локвуда огортали таємниці — так само як його улюблене довге пальто, — й мені просто подобалося бути з ним поряд: я тоді відчувала, що відгомін цих таємниць огортає й мене саму.

Отож сусідство з Локвудом робило мене щасливою. Що ж до Джорджа. то звикнути до нього мені було важче. Нечупарний. нечесаний, ущипливий, він славився на цілий Лондон своєю нехиттю до частого користування милом. Та попри це він був напрочуд розумний, безмежно допитливий і талановитий дослідник, чиї архівні пошуки не раз рятували нам життя. До того ж — і це найголовніше — він був без краю відданий своїм друзям, стати якими пощастило нам із Локвудом.

Так. ми справді були найкращими друзями, які щиро вірять одне одному, та водночас кожен із нас міг вільно займатись тим. що найбільше було йому до душі. Скажімо. Джордж міг захоплено досліджувати причини Проблеми. Локвуд постійно турбувався про репутацію нашої агенції. А я? До переселення на Портленд-Роу я нічого не знала про свій Талант — чути голоси мертвих і часом навіть спілкуватися з ними. Однак робота в агенції «Локвуд і К^о» надала мені змогу помалу вивчити цей Талант і показати, на що я врешті спроможна. Це розуміння своїх нових можливостей і стало другою причиною. з якої я почувалась такою щасливою цього похмурого листопадового ранку, коли за вікнами періщив дощ.

А третя причина? Вже кілька місяців мене сердило те, що Локвуд так замикається в собі. Ми втрьох по-давньому ділили між собою всі випробування, по-давньому безмежно довіряли одне одному, та врешті

таємниця, що оточувала Локвуда, дедалі дужче гнітила мене. Так, він нічого не розповідав нам *про* загадкову кімнату на другому поверсі, куди суворо забороняв заходити і мені, і Джорджеві. У мене було безліч припущень щодо того, що може ховатись за цими зачиненими дверима. та я розуміла тільки те. що ця химерна кімната якимось чином пов'язана з Локвудовим минулим, можливо, з долею його зниклих батьків. Секрет цієї кімнати поставав між нами невидимим бар'єром, відчужував нас, і я вже не сподівалась коли-небудь зрозуміти його — і взагалі зрозуміти Локвуда.

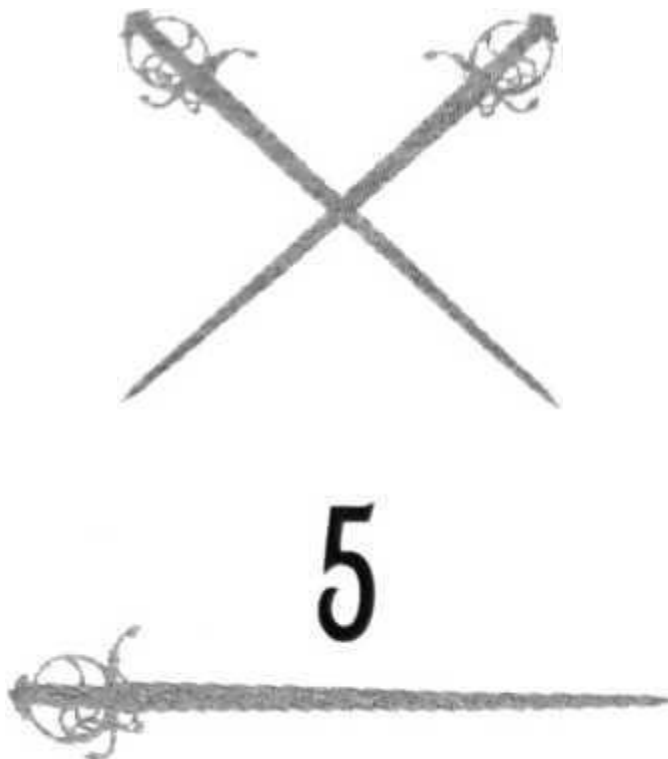
Так тривало до одного літнього дня, коли Локвуд несподівано змилювався. Без жодної передмови він провів нас із Джор- джем на другий поверх, відчинив заборонені двері й відкрив нам невеличку частину своєї таємниці.

Що ж то була за таємниця? Виявилось, що насправді я помилялась.

То взагалі не була кімната його батьків.

То була кімната його сестри.

Його сестри. Джесіки Локвуд. яка померла тут шість років тому.

Щоб не травмувати психіку відвідувачів, а також зберегти свій власний спокій, я перенесла склянку з черепом у найдаальший куток підвалу й накрила її грілкою до чайника. Вряди-годи я вносила склянку до вітальні й відкручувала важіль на кришці, щоб череп міг поділитися зі мною похмурими таємницями мерців або просто подитячому дошкуляти мені балачками — це, здається, найбільше його тішило. Сталося так, що склянка стояла у вітальні й цього дня, коли я прийшла туди збиратись на вечірню роботу.

Як і було домовлено, сьогодні ми мали розділитися. Джордж уже вирушив до Вайтчепела — шукати Тінь, яку бачили за громадським туалетом. Локвуд готувався до пошуків жінки під вуаллю. Мій похід був скасований — я вже готова була поїхати до багатоквартирного будинку, коли зателефонував мій клієнт і попросив перенести візит, бо він захворів. Це означало, що в мене був вибір, хоч і невеликий: залишитись удома прасувати білизну або вирушити разом із Локвудом. Сподіваюсь, ви здогадалися, що я обрала.

Я витягла рапіру з того місця, де залишила її минулої ночі, й почепила до робочого пояса кілька соляних бомб, розкиданих просто біля канапи. Коли я вже прямувала до дверей, із затінку долинув хрипкий голос:

— Люсі! Люсі...

— Чого тобі?

У променях надвечірнього сонця всередині склянки кружляли бліді іскорки, ховаючи від очей темну масу старого черепа. Ось іскорки злились і утворили моторошне обличчя, що мерехтіло в сутінках лагідним зеленим світлом.

— *Ти вже йдеш?* — *невдоволено запитав привид.* — *Візьми мене з собою...*

— Ні, не візьму. Ти залишишся тут.

— *Ну, будь ласка... Мені так нудно...*

— Нудно? А ти спробуй зникнути. Чи покрутись. Поплавай у банці, подивися крізь скло, помилуйся краєвидом. Поводься, як личить привилові. Я певна, ти вмієш розважатися. — Я знов обернулася до дверей.

— *Помилуватись краєвидом? В оцій вашій пекельній кухні? — обличчя привида здригнулось і притулилось кінчиком носа до скла.* —

Навіть у моргу чистіше, ніж тут. Я навіть дивитись не хочу на оцей ваш свинюшник.

Уже взявшись за клямку, я відповіла:

— Нічим не можу тобі зарадити. Хіба що закопати тебе в землю — це вирішить відразу всі твої проблеми.

Звичайно ж, я не стала б цього робити. З усіх Гостей, які траплялись нам — чи радше з усіх Гостей, яких узагалі *хто-небу дь* зустрічав останнім часом, — череп був єдиним привидом, з яким можна було по-справжньому спілкуватись. Інші привиди стогнали, стукали, видавали незрозумілі звуки — саме таким чином агенти, що володіють Слухом, як я, виявляють їхню присутність. Та цим звукам дуже й дуже далеко до здатності черепа вести нормальну розмову. Це був рідкісний зразок привида Третього Типу — через те ми й не піддавалися спокусі викинути його на смітник.

Привид пирхнув:

— *Щоб закопати мене, тобі доведеться викопати яму. А для цього треба буде попрацювати як слід. А до такої роботи ніхто з вас трьох не здатен... Стривай-но, я спробую вгадати. .. Ти сьогодні знову йдеш до Вайтченела? О, ці чудові темні вулиці, похмурі криві алеї... Візьми мене з собою! Тобі ж потрібен товариш?*

— Ні. — відрубала я. — Ми підемо вдвох із Локвудом.

До речі, я вже чула, як Локвуд надягає пальто в передпокої, й тому поспішала.

— *Та невже? Зрозуміло... Виходить, я покидаю тебе напризволяще?*

— Саме так. — я трохи помовчала й запитала: — До речі, що ти хочеш цим сказати?

— *Нічого, нічого, — череп хитро підморгнув мені. — Не хочу бути третім зайвим.*

— Не розумію, про що це ти. Ми йдемо на роботу.

— *Авжеж, на роботу. Чудово придумано. Тільки ти біжи й перевдягнись.*

— Люсі, нам пора! — гукнув з передпокою Локвуд.

— Я вже йду! — відповіла я, а потім тихо спитала в привида: — Навіщо мені перевдягатись? Це мій робочий одяг.

— *Так не годиться. — череп прискіпливо оглянув мене. — Ти тільки поглянь на себе! Легінси, футболка, потерта спідниця.*

побитий міллю светр. ..Чито недоумкуватий матрос, чи жебрачка. Хіба можна в цьому мати пристойний вигляд? Кому ти можеш сподобатись у такому лахмітті?

— А хто каже, ніби я хочу комусь подобатись?! — гаркнула я. — Я агент! І йду на роботу! А ти, якщо не вмієш поводитись як слід... — я взялася за грілку до чайника.

— *О. невже мої слова зачепили тебе? — вишкірився привид. — Це просто чу..*

На жаль, я не дала йому закінчити. Крутнула важіль, нап'яла на склянку грілку і вийшла з кімнати.

Бездоганно вбраний Локвуд чекав на мене в передпокої.

— Люсі, з тобою все гаразд? — запитав він. — Знову тобі дошкуляє цей череп?

— Нічого, я дала йому раду, — я пригладила волосся, рішуче видихнула й безжурно всміхнулася. — Ходімо?

Звичайні лондонські таксі не працюють після комендантської години, проте тут є невеликий парк нічних таксомоторів, що базуються на кількох добре захищених стоянках. Вони перевозять здебільшого агентів і службовців ДЕПРІК, які працюють уночі. Зовні ці автомобілі такі самі, як і денні таксі, тільки пофарбовані в білий колір, і водіями там служать кремезні, коротко підстрижені чолов'яги середнього віку — мовчазні, серйозні й досвідчені. Локвуд каже, що більшість із них — колишні в'язні, достроково звільнені за умови, що вони виконуватимуть цю небезпечну роботу. Усі вони обвішані залізними оберегами і їздять із скаженою швидкістю.

Найближча від нас стоянка нічних таксі є на Бейкер-стріт поряд із станцією метро. Нашого шофера. Джейка, я відразу впізнала — колись він уже возив нас. Він носив у вухах здоровенні срібні сережки, й вони шалено гойдалися, коли Джейк вивіз нас із підземного гаража й помчав по Мерілебон-Роуд на схід.

Локвуд випростався на сидінні і всміхнувся мені. Зараз, коли ми їхали на роботу, він видався мені жвавішим: де й поділася його вранішня втома. Я ж, навпаки, після останньої розмови з черепом почувалась ні в сих ні в тих,

— Ну? — по-діловому запитала я. — Що ж там за Гість чекає нас? Хатній привид?

— Нібито, — кивнув Локвуд. — Прояв в одній із горішніх кімнат. Нашу клієнтку звать пані Пітере. Два її малі сини бачили моторошну леді під вуаллю, в чорному вбранні. Вона, здається, сидить між шибками у вікні спальні.

— Он як. ..Аз дітьми все гаразд?

— Як би тобі сказати... З ними була істерика. Одному хлопцеві довелося дати добрячу дозу снодійного... Гаразд. Сподіваюсь, що незабаром ми побачимо цю леді на власні очі. — Локвуд обернувся до вікна, роздивляючись на безлюдні тротуари й смугу порожньої бруківки.

Шофер озирнувся через плече й зауважив:

— Зараз ніби спокійно, пане Локвуде. Та насправді це не так. Добре, що вам пощастило найняти мене. Мій автомобіль був останній вільний у гаражі.

— А що сталося, Джейку?

— Ота навала привидів у Челсі. Там збирають величезну команду, щоб упоратися з ними. ДЕПРІК набирає агентів звідусіль — і з заходу, й зі сходу, і з центру. Вони реквізували майже всі таксі.

Локвуд насупився:

— Аз яких агенцій вони беруть людей?

— Зрозуміло, що з найбільших. «Фіттес», «Ротвел»...

— Авжеж.

— А ще — «Тенді», «Аткінс і Армстронг», «Темворт», «Грімбл», «Стейнс», «Мелінгкемп», «Банчерч»... І ще з якихось — не пам'ятаю вже, як вони зуться.

Локвуд зневажливо пирхнув:

— «Банчерч»? Це ж дрібна агенція. У них лише десятеро людей, і восьmero з них ні до чого не здатні...

— Це вже не мені судити, пане Локвуде. Хочете, я додам лаванди в кондиціонер? Це безкоштовна послуга в таких нових автомобілях, як мій.

— Ні, дякую, — відповів Локвуд, шморгнувши носом. — У нас із Люсі є свої обереги, хоч ми й не з «найбільшої агенції». Нам вистачає захисту.

Після цього він замовк, однак я відчувала, який він сердитий. Він сидів, утупившись у вікно й тарабанячи пальцями по коліну. Я, зі свого затінку на задньому сидінні, спостерігала за тим, як світло вуличних ліхтарів виграє на Локвудових щоках і стиснутих вустах, як воно відбивається в його темних, тривожних очах. Я знала, чому він сердиться: Локвуд завжди хотів, щоб про його агенцію говорили як про одну з найкращих у столиці. Він палав амбітним бажанням зробити свій внесок у вирішення Проблеми.

І я розуміла причину цього бажання.

Звичайно ж, розуміла. З тієї самої літньої днини, коли він відчинив заборонені двері на другому поверсі й пустив нас із Джорджем усередину.

* * *

— Моя сестра... — сказав тоді Локвуд. — Це її кімната. Як ви, напевно, здогадались, тут вона померла. А тепер я, з вашої ласки, міцніше зачиню двері.

Так він і зробив. Тоненький сонячний промінчик, що сягав сюди зі сходів, згас. Ми ніби опинились у пастці. Тихо клацнули залізні смути, якими було оббито краї дверей. Тепер ми були цілком відгороджені від звичайного світу.

Ні я, ні Джордж не казали нічого, лише тулились одне до одного. Усе, що ми могли зараз зробити, це вдержатись на ногах — хвилі психічної енергії огорнули, осліпили, притиснули нас, як штормовий прибій. У моїх вухах лунав рев.

Я хитнула головою, щоб оговтатись, і змусила себе розплющити очі.

Вікно навпроти мене було щільно завішено. Лише по краях пробивались ясні промінці літнього сонця. Крім них, у кімнаті більше не було жодного джерела світла.

Природного світла.

Кімнату сповнювало рідке, немов вода, й сріблясте, наче місячне проміння, потойбічне сяйво.

Його відчувала навіть я. Зазвичай я не помічаю Смертних Вогнів — і тому вірю Локвудові на слово. Та цього разу мені все було видно. Посередині кімнати стояло ліжко — односпальне, вузьке, воно впиралось у стіну праворуч від мене. Ніжки й дерев'яні бильця були пофарбовані в білий чи кремовий колір, голий матрац застелений білим покривалом, що видавався світлою хмариною на чорному небі. А над ліжком висів нерівний овал, завбільшки з людську постать, що випромінював бліде холодне сяйво. Спочатку мені здалося, що це світло не має джерела, що овал порожній, і тільки поглянувши скоса, я помітила в його середині пляму — такі плями з'являються в очах після того, як подивишся на сонце.

Саме цей овал і випромінював хвилі потойбічної енергії, міцні й безупинні. Тож не було нічого дивного в залізних смутах на дверях, у розвішаних по стінах блискучих срібних оберегах.

Подібні обереги звисали й зі стелі, погойдуючись у потоках повітря, — ці потоки збурювались, коли зачинялися двері, — й тихо та мелодійно передзвонюючись; цей звук нагадував мені далекий дитячий сміх.

— Її звали Джесіка, — пояснив Локвуд. Він пройшов повз нас, і я побачила, що він дістає з кишені темні окуляри — їх він зазвичай надягав, коли треба було захистити очі від яскравих плям примарного світла. Він надяг окуляри й провадив: — Вона була старша за мене на шість років. Їй було п'ятнадцять, коли це сталось. І сталось це саме тут.

Він говорив так спокійно, ніби це було для нього буденною справою — стояти з нами в темряві, розповідати про свою давно померлу сестру перед її Смертним Вогнем, на тлі психічного відлуння тієї події. Потім Локвуд підійшов до ліжка і обережно, щоб не торкнутися сяйва, відгорнув покривало з матраца. На матраці була широка темна пляма — поверхню матерії немовби обпекло кислотою.

Я придивилась. Ні, то була не кислота. Мені краще знати, які бувають опіки від ектоплазми.

Тільки зараз я відчула, що вчепилась у Джорджеву руку міцніше, ніж дотепер.

—Тобі не боляче, Джордже? — запитала я.

— Ні. Так само, як було.

— Гаразд, — проте відпустити його я так і не змогла.

— Це сталося давно, — пояснював далі Локвуд. — За прадавніх можна сказати, часів. Мені було лише дев'ять років. Проте я вирішив, що повинен розповісти про це вам обом. Зрештою, ви тут *живете*.

Я ледве змусила себе заговорити:

— То це... Джесіка?

—Так.

—Твоя сестра?

—Так.

— А що з нею сталося?

Локвуд знову розгорнув покривало на ліжку:

— Дотик лривіда.

— Привіда? Звідки він узявся?

— З горщика, — нарочито спокійно відповів Локвуд. Темні окуляри ховали його очі, й прочитати щось на його обличчі було неможливо. — Ти ж знаєш оцей мотлох, що залишився від моїх батьків? Усі ці пастки на привидів по стінах? Мої батьки були дослідники. Вивчали легенди про надприродні явища в культурах різних народів. Більша частина їхньої колекції — просто сміття: церемоніальні головні убори й таке інше. Проте виявилось, що серед них є справді небезпечні речі. Ті, які *роблять* те, що їм приписують. Наприклад, той горщик. Він, здається, був звідкілясь з Індонезії. Моя сестра перебирала артефакти в одному з ящиків. Дістала звідти горщик і... і впустила його. Горщик розбився, й з нього вискочив привид. І вбив її.

— Локвуде... Мені так жаль...

— Дякую. Я ж казав, що це давня історія.

Мені важко було зосередитись на будь-чому, крім Локвудових слів. Хіба що на отому шаленому потойбічному сьйві. Проте все ж таки я помітила, що в кімнаті, крім ліжка, є шафа й два комоди, а ще — коробки та ящики, зіставлені біля стін, часто-густо по три-чотири один на одному. А ще всюди стояли вази й слоїки з букетами сухої лаванди: її солодкавий, трохи терпкий аромат наповнював усю кімнату. Було так незвично відчувати цей запах у нашому домі — особливо коли згадати, що поряд була Джорджева спальня; він лише додавав відчуття фантастичності того, що тут відбувається.

Я знову хитнула головою. Сестра. У Локвуда була *сестра*. Вона померла в цій самісінькій кімнаті.

— А що сталося з привидами? — також нарочито спокійно запитав Джордж.

— Його знищили, — Локвуд підійшов до вікна і розсунув важкі штори. Денне світло приголомшило мене, і я на мить заплющила очі. Коли я знову розплющила їх, усю кімнату заливало сонячне проміння. Тепер я вже не могла бачити сьйво над ліжком; майже вщух і потойбічний гомін. Щоправда, його я ще трохи відчувала — в моїх вухах тихенько тріскотіло.

Колись цю кімнату було витримано в приємних блакитних кольорах і обклеєно дитячими шпалерами з малюнком повітряних кульок. До коркової дошки на стіні було пришпилено плакати з левами, жирафами й кіньми: в головах ліжка теж було багато старих наліпок із зображеннями тварин. Згори на мене дивились приклеєні до стелі пожевклі зірочки. Однак мою увагу привернули не ці дрібниці, а дві великі вертикальні лінії в стіні праворуч від мене, що прорізали подерті в цьому місці шпалери. То були сліди від ударів рапірою. В одному місці проріз був такий глибокий, що прохромив тиньк аж до цегли.

Локвуд стояв біля вікна, дивлячись на глуху стіну сусіднього будинку. На підвіконні лежало сухе лавандове насіння, що повипадало з букетів, які стояли тут у вазах. Локвуд змахнув їх пальцем у долоню, складену човником.

А в мене тим часом починалась істерика. Мені хотілось і плакати, й нестримно сміятись, і кричати на Локвуда...

Та натомість я тихо запитала:

— Яка вона була?

— Ну... важко сказати. Вона була моєю сестрою. Звичайно ж. я любив її. Коли-небудь я покажу вам її фотографію. Десь там у шухляді комода, здається, є одна... Я туди заховав усі речі Джесіки. Хотів колись розібрати їх, та щоразу бракує часу...—він притулився до віконної рами, і його силует чітко вирізвився на тлі сонячного світла, — й додав, тихенько граючись насінням на долоні:—Вона була висока, чорнява, норувиста. Кілька разів, коли я дивився на тебе краєм ока, Люсі, мені майже здавалося, що... Ні, насправді ти на неї не схожа. Вона була дуже лагідна. І дуже добра.

— А тепер ти, здається, *надто* вже стиснула мені руку, — обізвався Джордж.

— Пробач, — я знехотя вивільнила свою руку.

—І ти пробач, Люсі,—мовив Локвуд. — Я бовкнув, не подумавши. Насправді я хотів сказати, що ти...

— Усе гаразд, — відповіла я. — Я сама винна, не треба було тебе розпитувати... Тобі, напевно, важко про це говорити. Ми все розуміємо. І більше не питатимемо.

— До речі, про горщик. — знов утрутився Джордж. — Розкажи мені краще про нього. Як у ньому міг бути увязнений привид? Кераміка такого не витримує. Мабуть, той горщик було всередині викладено залізом. Або, може, сріблом... Чи там застосували щось таке, чого ми... Ой! — скрикнув він, коли я копнула його ногою. — За що?

— Щоб ти нарешті заговк.

Він заморгав на мене з-під окулярів:

— Навіщо? Це ж так цікаво!

— Ми розмовляємо про його сестру, а не про якийсь дурний горщик!

Джордж тицьнув пальцем у бік Локвуда:

— Він сам сказав, що це давня історія.

—Так. Але ж ясно, що це неправда! Поглянь на цю кімнату! І на все, що тут є! Усе залишено так, як було тоді!

— Так, але ж він сам привів нас сюди. Він хоче про це поговорити... І про горщик, я мав на увазі, теж.

— Припини! Це тобі не твої безглузді експерименти, Джор- дже! Це його *родина!* Ти хоч краплину совісті маєш?

— Більше, ніж ти! Я відразу зрозумів, що Локвуд *хоче* обговорити все це з нами! Після стількох років мовчання він готовий поділитися з нами...

— А може, він такий вразливий, що...

— Стривайте! Я досі тут, — озвався Локвуд. — Нікуди не подівся й не зник.

Запала тиша. Ми з Джорджем облишили суперечку й поглянули на нього.

— Правда в тому, — провадив Локвуд, — що ви обоє маєте рацію. Я справді *хочу* поговорити про це, як каже Джордж. Однак мені це не дуже легко, як зауважує Люсі, — він зітхнув. — Так, Джордже, я гадаю, що той горщик було викладено зсередини залізом. Але ж він розбився? Розбився. І на цьому — крапка.

— Локвуде, — сказала я, дивлячись у бік ліжка. — Ще одне питання. Вона не?..

— Ні.

— Ніколи?..

— Ні.

— Але ж Вогонь...

— Вона ніколи не поверталась. — Локвуд пересипав сухе насіння до вази, що стояла на підвіконні, і обтрусив свої довгі, тонкі долоні.— Знаєш, спочатку я майже вірив, що вона повернеться. Я часто заходив сюди — сподівався побачити, як вона стоїть біля вікна. Довго дивився на Вогонь і чекав, сподівався побачити її постать, почути її голос... — він сумно всміхнувся мені. — Проте нічого так і не сталося.

Він поглянув крізь темні окуляри на ліжку.

— Хоч би там як. це було давно. А потім я зрозумів, що це шкодить здоров'ю—отак без упину тут вештатись. А ще пізніше. довідавшись про Смертні Вогні набагато більше, я почав боятись її повернення не менше, ніж хотіти його. Тому я припинив ходити сюди й поставив лаванду, щоб... не було сюрпризів.

— Залізо було б надійніше, — зауважив Джордж. Він завжди такий — у своїх окулярах він завжди першим помічає суть проблеми. — А я тут ніде не бачу заліза, хіба що на дверях.

Я поглянула на Локвуда. Його плечі напружились, і на мить мені здалося, що він розгніваний. Проте він спокійно відповів:

—Твоя правда. Джордже. Але ж це не звичайний собі Гість, а моя сестра. Навіть якби вона повернулась, я не зміг би застосувати проти неї залізо.

На це ніхто з нас нічого не відказав.

— Найкумедніше, що вона *любила* пахощі лаванди, — провадив Локвуд уже тихіше. — Ви бачили цей кволий кущик за нашим будинком, біля смітника? Коли я був ще малий, ми вдвох любили сидіти під ним і плести вінки з лаванди...

Я подивилась на вази з висохлими ліловими квітами в них. Виходить, це не тільки захист, а ще й знак уваги...

— Лаванда — теж непоганий засіб. — додав Джордж. — Костомаха-Фло завжди на цьому присягається.

— Фло присягається на чому завгодно, — відповіла я.

Ми всі зареготали, хоч у цій кімнаті сміятись і не личило. Так само, щоправда, тут не личило ні плакати, ні гніватись —

тільки зберігати врочисту тишу. В цій кімнаті здавалося, що хтось тільки-но звідси вийшов, залишивши по собі невидимий слід. Таке трапляється десь у долині, коли хто-небудь гучно й весело крикне, а потім відлуння цього крику ще довго ширяє між довколишніми пагорбами. А далі воно вщухає, а ти стоїш на тім самім місці — тільки це місце стає чомусь зовсім іншим.

* * *

Більше до тієї кімнати ми не повертались. То було особливе місце, і ми з Джорджем облишили його назавжди. Сам Локвуд теж більше не згадував про свою сестру і навіть не розшукав її фотографії, як тоді обіцяв нам. Про своїх батьків він теж ніколи не говорив — лиш одного разу зауважив, що успадкував будинок № 35 на Портленд-Роу за їхнім заповітом. Таким чином виходило, що Локвудові батьки теж померли, тільки невідомо, як і де саме. Загалом і вони, й Джесіка залишались для нас таємницею, й пов'язаних із таємничою кімнатою запитань поставало дедалі більше.

Я змушувала себе не перейматись цими запитаннями й задовольняти тим, про що вже дізналася. Будь-що теля тієї розмови я відчула себе ближчою до Локвуда, ніж раніше. Навіть те, що я

довідалась про його минуле, було свого роду привілеєм, виявом довіри з його боку. А те, що Локвуд мені довіряє, зігривало мене в найскрутніші моменти — як-от тепер, коли ми мчали вдвох у нічному таксі крізь лондонську темряву. Хто-зна, можливо, згодом, коли ми знову працюватимемо разом, він знову відкриється мені і розкаже щось іще...

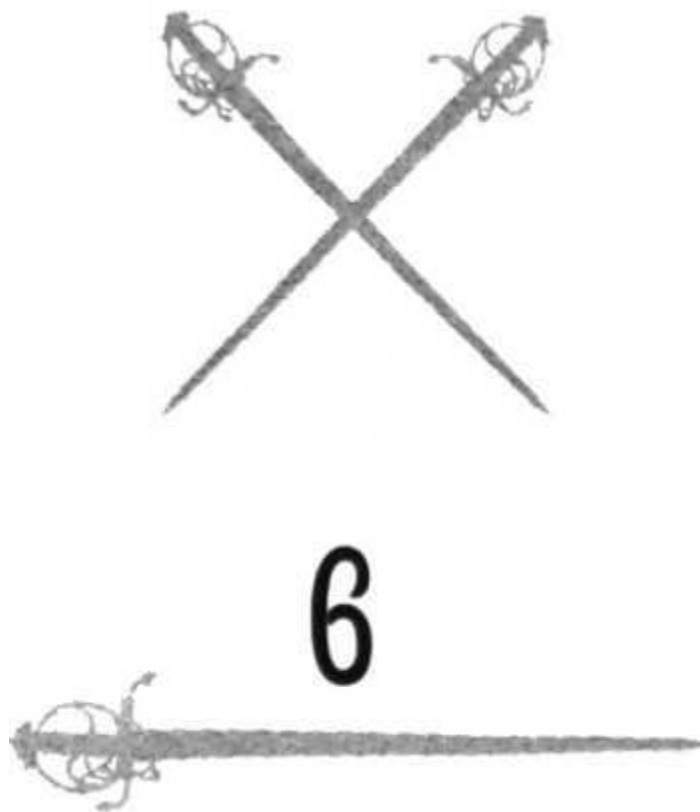
Автомобіль зненацька загальмував. Ми з Локвудом хитнулись уперед на сидіннях. Уся вулиця перед нами була геть залюднена.

Шофер вилаявся.

— Пробачте, пане Локвуде. Дорогу перекрито. Тут повно агентів.

— Жодних проблем, — відповів Локвуд, відчиняючи дверцята. — Це саме те, що мені потрібно.

Перш ніж я встигла зреагувати, перш ніж таксі остаточно зупинилось, він уже вискочив з автомобіля й тепер прямував вулицею.

Наша дорога до Вайтчепела пролягала через центр міста. Зараз ми були наТрафальгарській площі. Вибравшись із таксі, я побачила під

колоною Нельсона натовп, освітлений сліпучо- білими променями численних захисних ліхтарів. То були звичайні громадяни — рідкісне видовище для вечірньої пори. Дехто тримав у руках плакати; інші стояли в черзі до саморобної трибуни, щоб виголосити промову. Про що вони там говорили, мені не було чути. На певній відстані натовп оточували полісмени й службовці ДЕПРІК. Перед ними, частково зливаючись із натовпом, стояло багато агентів — вочевидь, для того, щоб захистити зібрання від привидів. Усі вони були вбрані в різнобарвні формені куртки: срібні — в агентів «Фіт- тес», вишневі — «Ротвел», канарково-жовті — «Темворт», горохово-зелені — «Грімбл» і так далі. Збоку був припаркований фургон ДЕПРІК, де видавали гарячий бульйон, чай і каву, а біля нього — ще багато фургонів і таксі.

Локвуд стрімко попрямував через площу. Я вирушила вслід за ним.

Я не знаю, як краще назвати велику групу співробітників психологічних агенцій — чи «натовпом», чи «зграєю». Різнобарвні купки агентів стояли, неприязно позираючи на своїх конкурентів, навмисне гучно розмовляли й вибухали реготом. Найменші з них — діти семи-восьми років — сьорбали гарячий чай і корчили один одному гримаси. Старші тупцяли на місці або походжали туди-сюди, крутячи суперникам дулі

прямісінько під носом у своїх дорослих керівників: дорослі ж удавали, ніби нічого не помічають. Агенти пихато випинали груди: їхні рапіри виблискували в промінні захисних ліхтарів. Повітря аж тріскотіло від зневаги й ненависті.

Ми з Локвудом пробились крізь натовп до місця, де стояла знайома постать, що похмуро спостерігала за всім цим видовищем. Як і завжди, інспектор Монтегю Барнс був у пожмаканому плащі, костюмі невизначеного кольору й темно-брунатному капелюсі на голові. Незвичним був лише пластиковий стаканчику нього в руці, в якому парував суп червоногарячого кольору. Інспектор був утомлений, сиві вуса на його змореному лиці обвисли, наче шкурки двох здохлих хом'яків. Барнс служив у ДЕПРІК — Департаменті психологічних розслідувань і контролю — урядовій установі, що стежила за діяльністю агенцій і в таких випадках, як нині, збирала їх для спільної роботи. Барнс не відзначався ні доброзичливістю, ні блискучим розумом, проте був людиною старанною, впертою й до того ж

непідкупною. Це все, одначе, не означало, що він радів нашому товариству.

Біля Барнса стояв невисокий чоловічок у розстебнутій оксамитовій куртці агенції «Фітнес». Його черевики аж сяяли глянцем. а штани були бездоганно випрасувані. На поясі, оздобленому коштовним камінням, висіла дорога рапіра, з-під куртки визирав сріблястий і м'який, мов тигрова шкура, формений жакет, а руки були затягнуті в лайкові рукавички. Одне слово, справжній дженджик. На превеликий мій жаль, під усім цим розкішним убранням ховалось тіло Квіла Кіпса, тож я дивилась на нього, як на щура, що жере з срібного відерця ікру.

Кіпс був рудий, худорлявий і безмежно самозакоханий. З багатьох причин—головною серед яких було те, що ми частенько говорили Кіпсові все, що про нього думаємо, — він давно вже ненавидів агенцію «Локвуд і К°» в цілому й кожного з нас зокрема. Ставши керівником команди в лондонському відділі «Фітнес» — одним із наймолодших на всю агенцію, — він регулярно працював на ДЕПРІК разом із Барнсом. Зараз він саме зачитував інспекторові щось із своєї теки з файлами.

— ...Сорок вісім випадків появи привидів Першого Типу лише за останню ніч у зараженій зоні Челсі, — читав він. — І, якщо вірити рапортам, сімнадцять привидів Другого Типу. Концентрація зростає.

— А скільки смертельних випадків? — поцікавився Барнс.

— Вісім, якщо врахувати трьох волоцюг. Як і раніше, телепати відзначають небезпечний рівень психологічного випромінювання, однак його походження досі не з'ясоване.

— Гкразд. Коли ця демонстрація скінчиться, ми вирушимо до Челсі. Я хочу, щоб агенти розділились по чотирьох секторах разом з телепатами, прикріпленими до них... *Хай вам дідько!* — Барнс помітив нас із Локвудом. — Зачекайте хвилинку, Кіпсе.

—Добрий вечір, інспекторе, — розплився в широкій усмішці Локвуд. — Привіт, Кіпсе.

— Їх немає в списку, авжеж? — мовив Кіпс. —Хочете, я викину їх звідси?

Барнс хитнув головою й відсьорбнув супу.

— Локвуде, панно Карлайл... — сказав він. — Радий бачити вас. Чим можу стати в пригоді?

Радощів у Барнсовому голосі було не більше, ніж у людини на похороні власної матері. Слова «стати в пригоді» вийшли в нього

найвиразніше. Ні, не можна сказати, щоб він *ненавидів* нас — ми надто часто допомагали йому, — проте часом і роздратування вистачає надовго.

— Ми просто проїздили поряд, — відповів Локвуд, — от і вирішили привітатись. У вас тут, бачу, велике зібрання. Майже всі лондонські агенції, — його усмішка стала ще ширшою. — А ще ми хотіли поцікавитись, чи не забули ви надіслати запрошення й нам.

Барнс уважно поглянув на нас. Пара від стаканчика з супом клубочилась коло його вусів, наче туман у китайському бамбуковому гаю. Він ще раз відсьорбнув і коротко відказав:

— Ні.

— Смачний суп, еге ж? — трохи помовчавши, запитав Локвуд. — Який, до речі?

— Томатний. — Барнс зазирнув у стаканчик. — А що, власне, таке? Чим вам не до вподоби мій суп?

— Ні. цілком до вподоби... Особливо отой шматочок на кінчику ваших вусів... Дозвольте спитати, чому ДЕПРІК не залучив агенцію «Локвуд і К°» до операції в Челсі? Якщо вторгнення таке серйозне, чому ви відмовляєтесь від нашої допомоги?

— Не бачу в ній потреби. — насупився Барнс, розглядаючи натовп, що зібрався біля колони Нельсона. — Навіть якщо ця криза виросте до національного масштабу, становище нашого департаменту не таке безпорадне, щоб залучати ще й *вас*. Озирніться — бачите, скільки тут агентів? До того ж кваліфікованих!

Я справді озирнулася. Декого з підлітків, що стояли довкола, я знала як агентів з хорошою репутацією. Інших — із гіршою. Біля постаменту колони шикувалася група блідих дівчат у куртках гірничного кольору. В їхньому керівникові — товстелезному чолов'язі з двома підборіддями, круглим, мов кавун, черевом і неосяжними сідницями — я впізнала пана Адама Банчерча. власника однойменної другорядної агенції.

Локвуд спохмурнів:

— *Кількість* і справді неабияка. А от *якість*... — він нахилився до Барнсового вуха й тихо додав: — Скажімо, Банчерч? Ну. згляньтесь!

Барнс відповів, помішуючи свій суп пластиковою ложечкою:

— Я не заперечую ваших талантів, пане Локвуде. Уже ваша сліпуча усмішка може правити нам за ліхтар у найтемніших алеях. Але скажіть мені, скільки агентів працює у вас? Ще й досі троє, авжеж? І один з них— *Джордж Кабінет*? Ви з панною Карлайл, звичайно, молодці, але троє зайвих агентів навряд чи стануть нам у великій пригоді, — він постукав ложечкою об край стаканчика й передав її Кіпсові. — Операція в Челсі дуже масштабна. Вторгнення охоплює велику територію. Тіні, Спектри, Примари, Причасні — їх з'являється дедалі більше, й ніхто не може зрозуміти, де головне джерело цієї навали. Ведеться спостереження за сотнями будинків, цілі вулиці доводиться евакуювати... Жителі вкрай невдоволені цим — звідти й нинішня демонстрація. Тому нам потрібно *багато* агентів і до того ж таких, які роблять те, що їм кажуть. Ось дві найголовніші причини, з яких я не можу запросити вас, — він рішуче сьорбнув із стаканчика й вилаявся: — Хай йому дідько! Гаряче!

— Подмухай-но йому на суп, Кіпсе, — Локвуд насуплено відвернувся. — Вдалого вам вечора, інспекторе. Зателефонуйте нам, коли справа зайде в глухий кут.

Ми попрямували назад до таксі.

— Локвуде! Зачекай!

Кіпс із текою під пахвою наздоганяв нас.

— Чим можу стати в пригоді? — холодно поцікавився Локвуд, глибоко засунувши руки в кишені.

— Я не хочу сваритися з вами, — відповів Кіпс,— хоч і міг би. Слово честі. Я хочу дати вам пораду... головним чином Люсі, бо ти все одно мене не слухатимеш.

— Мені твої поради теж не потрібні. — відрубала я.

Кіпс вишкірився:

— І все-таки послухайте. Ви ж нічого не знаєте. А тут, у Челсі, коїться щось страшне. Стільки Гостей відразу я ніколи ще не бачив. До того ж *найрізноманітніших*, зокрема й дуже небезпечних. Ніби хтось змішав їх до купи. Моя команда три ночі поспіль патрулювала один і той самий провулок позаду Кінгс-Роуд. Перші дві ночі не було нічого. А третьої на нас із темряви виліз Костогрім! З'явився поряд із Кейт Годвін і Недом Шоу. Тільки уявіть — Костогрім! Невідомо звідки! Барнс не розуміє, що діється. І ніхто не розуміє!

Локвуд стенив плечима:

— Я пропонував вам допомогу. Ви відмовились.

Кіпс почухав пальцями стрижену маківку:

— Авжеж, відмовились! Хто ви такі? Ніхто! Що там у вас, скажімо, цієї ночі? Яка-небудь дурниця?

— У нас привид, який лякає звичайних людей, — відповів Локвуд.
— Хіба це дурниця? Я так не думаю.

Кіпс кивнув:

— Так, звичайно. Тільки якщо ти хочеш братися до серйозних справ, тобі треба працювати в справжній агенції. Кожен з вас міг би легко влаштуватись у «Фітнес». Я сам готовий узяти Люсі до своєї команди хоч завтра. Я вже запрошував її раніше.

Я поглянула йому просто в очі:

— Так. І ти вже чув мою відповідь.

— Як собі хочеш. — обурено відказав Кіпс. — Але я ще раз тобі раджу: вгамуй свою гордість і приходь до нашої команди. Інакше ти просто марнуватимеш час. — він ще раз кивнув мені й подався назад.

— От уже нахаба, — буркнув Локвуд. — Балакає, як завжди, всяку нісенітницю.

Чи нісенітниця то була, чи ні. однак після цього Локвуд замовк і далі їхав без жодного слова, тож мені самій довелося нагадувати шоферові потрібну нам адресу — Вайтчепел, Нельсон-стріт, будинок № 6, де на нас чекала Гостя під вуаллю.

Будинок із терасою стояв на вузькій вулиці. Наша клієнтка. пані Пітере, уже виглядала нас: двері відчинились іще до того, як я встигла постукати. То була молода, помітно знервована жінка з рано посивілим від клопотів волоссям. Голову й плечі вона закутала теплою шаллю, а в руці, затягнутій у рукавичку, тримала великий дерев'яний хрест із розп'яттям.

— Вона там? — прошепотіла пані Пітере. — Там, нагорі?

— Звідки ми знаємо? — відповіла я. — Ми ще навіть не увійшли.

— Її видно з вулиці! — шепотіла далі господиня. — Діти кажуть, що її видно з вулиці!

Ні Локвудові, ні мені не спало на думку оглянути будинок зовні. Ми відійшли на порожню бруківку й запрокинули голови, щоб придивитися до двох вікон на другому поверсі. Одне з цих вікон. *просто над* дверима, було освітлене: керамічна плитка, помітна крізь шибку, свідчила про те, що це ванна кімната. Друге вікно, темне, навіть не віддзеркалювало — як інші

вікна — світла вуличного ліхтаря, що стояв біля сусіднього будинку. Це вікно скидалось на порожню чорну діру. А якщо пильно придивитись, у ньому можна було помітити жіночу постать. Знадвору здавалося, що жінка стоїть біля вікна, обернувшись до нього спиною. Можна було навіть розгледіти її чорну сукню та пасма довгого чорнявого волосся.

Ми з Локвудом повернулися до дверей. Я кахикнула й сказала:

— Так, вона там.

— Хвилюватись вам не слід, — запевнив Локвуд пані Пітере, коли ми проходили повз неї до передпокою, і зблиснув своєю впевненою, увімкненою на п'ятдесят відсотків потужності усмішкою. — Зараз ми підемо нагору й подивимось.

Наша клієнтка схлипнула:

— Тепер ви розумієте, чому я не можу спокійно заснути, пане Локвуде? Тепер ви це розумієте, авжеж?

Її перелякані очі скидались на два повні місяці. Вона подалася за нами, виставивши перед своїм обличчям хрест, як маску, й ледве не вдарила ним Локвуда по носі, коли той несподівано обернувся.

— Пані Пітере! — сказав він, обережно відводячи хрест униз. — Зробіть, будь ласка, для нас одну-єдину річ. Украй важливу.

— Яку?

— Підіть до кухні й поставте на вогонь чайник. Ви зможете це зробити?

— Звичайно. Так, так, поставлю.

— Чудово. І заваріть нам по чашці чаю. Ні, не приносьте їх нагору. Ми самі зайдемо на кухню, коли закінчимо. Сподіваюсь, чай тоді ще не прохолоне.

Ще одна усмішка, легенький потиск руки — і ось ми вдвох із Локвудом вирушили вгору вузькими сходами, човгаючи торбинами об стіну.

Коридора на другому поверсі не було, просто від розширеної горішньої сходинок вели троє дверей: одна — до ванної, друга — до спальні в задній частині будинку й третя — до спальні, що виходила на вулицю. В ці треті двері було забито не менш ніж півсотні важких залізних цвяхів, з яких звисали ланцюжки та жмутки лаванди. Самих дверей за всіма цими оберегами майже не було помітно.

— Цікаво, — пробурмотіла я.

— Еге ж, ризикувати наша господиня не любить. — погодився Локвуд. — Ти диви, вона ще й псалми співає! Цього, щоправда, слід було чекати.

Знизу ми почули, як відчинилися двері на кухню, задріботіли кроки, а потім до нас долинув кволий жіночий голос, що проспівав уривок псалма.

— Навряд чи це допоможе тут. — зауважила я, перевіряючи свій робочий пояс і дістаючи рапіру. — Або оцей хрест. Він нічим не зарадить, якщо його зроблено не з заліза або срібла.

Локвуд дістав з торбини тонкий залізний ланцюг і обкрутив його круг зап'ястка. Зараз він стояв так близько, що майже торкався мене.

— Такі речі принаймні заспокоюють. — сказав він. — Як і більша частина колекції моїх батьків. Пам'ятаєш бубон з кісток та павиних пер у нашій бібліотеці? Оберіг проти духів з острова Балі. В ньому немає жодної унції заліза чи срібла... Гарзд. Ми готові?

Я всміхнулась до нього. За дверима на нас чекає жах. і я зустрінуся з цим жахом через кілька секунд. Та моє серце аж співало з радощів — через те, що ми з Локвудом стоїмо в цьому будинку разом. І це, правду кажучи, все, чого мені треба в цьому світі...

— Готові. — підтвердила я. — І мені вже кортить випити свіжого гарячого чаю.

Я заплющила очі, готуючи їх до переходу від світла до темряви, й порахувала до шести. А потім відчинила двері й ступила до кімнати. За бар'єром із цвяхів було так холодно, ніби хтось на цілу ніч залишив відчиненими дверцята холодильника. Коли ж Локвуд зачинив за нами двері кімнати, нас поглинула темрява — така, що мені здалось, ніби я пірнула в чорнило. Не було навіть відблисків вуличного ліхтаря на стелі.

При цьому, одначе, на вікні не було жодної завіски. Перед нами чорніли голі шибки.

І *щось* між цими шибками не пропускало до кімнати ані промінчика світла.

Крім того, що в спальні було холодно й темно, тут іще хтось плакав. Плач був моторошний, тужний і водночас скрадливий. Він якось химерно відлунював—так, ніби ми стояли серед широченного порожнього простору.

— Локвуде. — прошепотіла я. — Ти тут?

Він легенько, по-дружньому штовхнув мене в бік:

— Тут, поряд із тобою. Хай йому біс, як холодно! Треба було надягти рукавички.

— Я чую плач.

— Вона у вікні. Між шибками. Ти бачиш її?

— Ні.

— Не бачиш її кощавих пальців?

— Ні! І, будь ласка, не треба мені їх *описувати*...

— Добре, що мені бракує уваги, інакше я не спав би цілу ніч. На ній сіра сукня з мереживом, а на обличчі — ніби подерта вуаль. В одній руці вона тримає лист, він забруднений чимось темним — не знаю, чи слізьми, чи кров'ю... Вона тулить цей лист до грудей своїми довгими кощавими пальцями... Зараз я порозкладаю ланцюги. Найкраще, що ми можемо зробити, — це розбити шибку. Розбити, зібрати всі друзки й відправити їх на спалення... — Локвуд говорив напрочуд спокійно, і я чула, як він брязкотить ланцюгами.

— Локвуде, зачекай.

Я стояла, відчуваючи, як повітря обпікає мені лице холодом. і спрямувала свій Слух на глибші, потаємні речі. Плач став тихішим, а потім до мене долинув ледь чутний шепіт:

— *Сховала*...

— Що? — запитала я. — Що ти сховала?

— Люсі, — мовив Локвуд. — Ти не бачиш того, що бачу я. Ти не повинна розмовляти з цією тварюкою. Це погано скінчиться.

Він узяв мене під лікоть і потяг за собою. Я ступила в коло з ланцюгів — голос ущух, повернувся на мить і знов ущух.

— Забери ланцюги. — буркнула я. — Мені нічого не чути.

— *Сховала, схова-ала*...

— Люсі!..

— Цить!

— Я сховала його...

— Де ти сховала його? — запитала я. — Де?

— Там...

Коли я обернулась, мій Зір став яснішим. Краєм ока я побачила обриси вікна, а між шибками — чорнішу за ніч постать із довгим волоссям, згорбленими плечима й химерно піднятими над головою руками — чи то в шаленому танці, чи в якомусь чаклунському обряді. Неприродно довгі пальці ніби тяглися до мене через усю кімнату. Я зойкнула. Відчула, як Локвуд, що стояв поруч, кинувся вперед і змахнув своїм клинком. Довгі пальці зламались, випустивши промені потойбічного світла, які порозлітались на всі боки, ніби переломлені в призмі. В моїх вухах вибухнув дикий вереск. Потім брязнуло скло. І запала тиша.

Вереск ущух. Спальню заповнило блідо-рожеве світло ліхтарів з Нельсон-Роуд. Я нарешті змогла розгледіти речі, що стояли в кімнаті. Якою ж маленькою вона тепер виявилась! Звичайнісінька собі кімнатка з дитячим двоярусним ліжком, кількома стільчиками й темною шафою, що стояла недалеко від мене. З-під дверей до спальні заструменіло тепле повітря, що так приємно торкалось моїх змерзлих гомілок. Локвуд стояв переді мною з рапірою в руці. Крізь розбите вікно надвір звисав залізний ланцюг. У будинку навпроти світилися вікна. З віконної рами, наче зуби, стриміли скляні друзки.

Локвуд, відсапуючись, обернувся до мене. Пасмо розкуйовдженого волосся ховало від мене одне його око.

— З тобою все гаразд? — запитав він.

— Звичайно, — відповіла я й поглянула на шафу. — А що зі мною мало статись?

— Вона ж напала на тебе, Люсі. Шкода, що ти не бачила її обличчя, коли з нього злетіла вуаль!

— Ні, ні, — запевнила я, — все гаразд. Вона просто показала мені схованку...

— Яку схованку?

— Не знаю. Мені треба зосередитись. Помовч, будь ласка.

Локвуд побокував, а я рушила до шафи. Шафа була велика й стара, зроблена з майже почорнілого дерева. Дверцята прикрашала старовинна різьба. Я потягла за них — вони з рипінням відчинились. Усередині висів дитячий одяг, геть побитий міллю. Я подивилась на

нього, пирхнула, а потім рішуче відсунула вішаки вбік. Підлогу шафи було вирізано з суцільного шмату деревини. Якщо дивитися збоку, вона піднімалась над нижнім краєм шафи десь на фут. Я дістала свій кишеньковий ніжик.

Локвуд нахилився над моїм плечем:

— Люсі...

— Вона показала мені свою схованку, — знову пробурмотіла я. — І мені здається... Ось!

Я застромила лезо ножики в щілину між підлогою й задньою стінкою шафи. Потім натиснула, й панель пішла вгору. Щоправда, з вішаків попадала половина одягу, та головне було зроблено. Я заховала ніжик і дістала замість нього ліхтарик.

— Ось, — повторила я, — бачиш?

У порожнині, що відкрилася, лежав аркуш паперу — запорошений, згорнутий у кілька разів, запечатаний сургучем. На папері видніли темні плями — чи то слюзи, чи то кров.

— Вона показала мені це місце. — ще раз пояснила я. — Тобі не варто було хвилюватися.

Локвуд кивнув, та його обличчя й далі супилось. Він уважно поглянув на мене й мовив:

— Можливо... — і несподівано широко всміхнувся. — Найкраще те, що чай. напевно, ще не прохолов. Якби вона ще здогадалась подати до чаю печиво!

Я повнилася щастям. Чуття не зрадило мене! Вистачило лише кількох секунд, щоб увійти в контакт із привидами і зрозуміти його наміри. Так, Локвуд здатен бачити прояви, однак я можу зазирнути ще глибше. Я можу знаходити сховані речі — інакше кажучи. Джерела. Поки я вилізала з шафи, Локвуд тримав дверцята. Я всміхнулась до нього й стиснула його руку. Коли ми вийшли на сходи, до нас долинув кволий голос пані Пітере — вона досі співала в кухні псалми.

З'ясувалося, що папір, який я знайшла, був зізнанням при- вида — тобто зізнанням такої собі Арабелли Кровлі, написаним 1837 року, за доби, на яку вказував крій жіночої сукні. У листі пані Арабелла писала, що задушила свого сонного чоловіка, проте зуміла уникнути покарання. Почуття провини змусило її дух воскреснути, однак тепер, коли документ нарешті знайдено й викрито злочин, вона вже навряд чи повернеться.

Мені принаймні це уявлялося саме так. Дізнатися інші подробиці мені не дозволив Локвуд: того самого ранку він відіслав розбиту шибку до крематорію в Клеркенвелі й переконав пані Петерс, що шафу заради спокою теж варто було б спалити. На моє невдоволення, він знову заборонив мені спілкуватися з Гостями, якщо їх не заблоковано як слід. Я, звичайно, розуміла, *чому* він так тривожиться — його гнітив спогад про долю власної сестри, та, як на мене, він надто вже перебільшував. Я дедалі більше переконувалась, що мій Талант допоможе мені обминути халепу.

Упродовж кількох наступних днів агенція «Локвуд і К°» швидко й успішно завершила ще низку справ. На ці завдання ми з Локвудом і Джорджем виходили поодинці.

Це, однак, призводило до певних проблем. Передусім нам бракувало часу на попередні розслідування, а це, правду кажучи, завжди небезпечно. Як наслідок, однієї ночі Локвуд ледве уникнув дотику привида в церкві біля Олд-стріт. Він загнав свою Примару за вівтар і мало не прогавив ще одну, яка вилізла просто в нього з-за спини. Якби Локвуд прочитав перед тим історію цієї церкви, то довідався б, що в ній орудують духи вбитих братів-близнюків.

Перевтома теж дошкуляла нам. Джордж дозволив Причає- ному, якого не помітив через утому біля Вайтчепельського шлюзу, загнати себе в кут — і врятувався, лише пірнувши з головою в канал. А я взагалі заснула, чергуючи в пекарні, й не помітила обгорілого Гостя,

що саме виліз із печі. Я прокинулась від смороду лише тоді, коли цей Гість уже майже торкнувся мого обличчя своїми почорнілими пальцями. — на превелику втіху черепа, який щиро цьому радів, проте не обізвався зі своєї склянки ані словечком.

Усі ці випадки хвилювали Локвуда. Він казав, що це переконливий доказ того, що ми справді перевантажені роботою. Звичайно ж, він мав цілковиту рацію, проте зараз мене найбільше цікавила свобода, яку надає самостійна робота. Щодня, виходячи на завдання, я чекала нагоди поспілкуватись з привидом — і невдовзі така нагода мені трапилась.

Я вирушила за викликом до родини, що жила в квартирі № 21 південного крила будинку в Бермуда-Корт, у Вайтчепелі. Як ви пам'ятаєте, цей будинок дістався мені за нашим правилом «цур». Виклик двічі відкладали через хворобу замовника, і його цілком могли перенести і втретє — тепер уже з моєї вини, бо я вже купила собі квиток, щоб поїхати додому й навідати родину. З матір'ю й сестрами я не бачилася півтора року — відтоді, як перебралася до Лондона. Локвуд наполіг, щоб я взяла тижневу відпустку, й хоча я не знала, радіти чи ні своїй майбутній подорожі додому, мені не хотілось відкладати її заради завдання, де напевно доведеться — крім усього іншого — ще й довго лізти вгору сходами.

Проте клієнт зателефонував мені, і я погодилась. Зустріч ми призначили ввечері напередодні мого від'їзду. Локвуд із Джорджем були тоді заклопотані власними завданнями, тож я вирушила сама. Щоправда, не зовсім сама з черепом, хоч

яке неприємне, а все ж таки товариство. А якщо він надто розбалакається, то завжди можна буде закрити кришку міцніше.

* * *

Бермуда-Корт виявився одним із тих великих бетонних житлових комплексів, які будували в Лондоні відразу після Другої світової війни. Він мав чотири блоки, всередині яких містився невеличкий, порослий травою двір. У кожному блоці були зовнішні сходи з переходами впоперек стін: ці переходи захищали будинок від негоди й водночас

постійно кидали тінь на вікна й двері квартир. Бетонні стіни були грубі, потворні, темні від дощу.

Як я й передбачала, ліфтів у будинку не було. Хоч квартира № 21 виявилась лишена п'ятому поверсі, я добряче захекалась, поки дісталася туди. — ще й під тягарем рюкзака, в якому, крім усього іншого, була склянка з черепом.

Надворі майже смеркло. Я тяжко відсапнула й подзвонила в двері.

— *Ти здається, не в формі,* — прошепотів мені на вухо череп.

— *Замовкни. Я в чудовій формі.*

— *Ти пихкотиш, як астматик. Тобі не завадило б трохи схуднути... Щось Локвуд надто вже часто згадує про твої гладенькі стегенця...*

— *Що?! Він не може...*

Аж тут замовники нарешті відчинили двері. Замовників було п'ятеро — сухорлява літня мати, трохи сутулий мовчазний батько й троє дітей, не старших за шість років. Вони разом жили в цій п'ятикімнатній квартирі з невеличким передпокоєм. Мешкав тут і шостий жилаць — дідусь дітлахів, проте він нещодавно помер.

На мій подив, мене запросили не до вітальні, де зазвичай тривають дражливі переговори замовників з агентами, а провели до маленької кухні в дальньому кінці передпокою. Там з'юрмились усі й так міцно притисли мене до плити, що впродовж нашої розмови я двічі натискала своїми сідницями на кнопку запалювання.

Мати попросила в мене пробачення за таке незручне приймання. Вітальня в них є, проте віднедавна вони не заходять туди увечері. Чому? Бо там з'являється привид дідуся. Після його смерті діти бачили старого щоночі — він сидів у своєму улюбленому кріслі. Що він робив? Нічого, просто сидів. А до того, коли був ще живий? Теж увесь час сидів у цьому кріслі. У ньому й помирав — тяжко хворів, однак лікуватись відмовлявся. Врешті він так схуд і знеміг, що його, здавалось, могло здути вітром.

Чи знають вони, чому він повернувся? Ні. Чи можуть вони припустити, що йому треба? Ні. А який він був за життя? *Отут* мої клієнти замовкли й засовались, і мені ця мовчанка видалася дуже промовистою. Врешті-решт батько сказав, що небіжчик був «непростою людиною» — не дуже щедрою, коли йшлося про гроші. Мати ж відверто додала, що він був неабиякий скнара. Він міг би всю

свою родину продати дияволу, якби той запропонував хорошу ціну. Хоч як сумно це говорити, та мені було зрозуміло: вони щиро радіють із того, що дід усь помер.

Щоправда, *не зовсім* помер. Чи краще так: помер, а тоді повернувся.

Вони заварили мені чаю, і я випила його, стоячи під єдиним яскравим світильником на кухні. А за мною тим часом стежили три пари дитячих очей — величезних і зелених, наче в котів. Нарешті я поставила порожню чашку до мийки, і всі п'ятеро жильців разом зітхнули. Мені показали, де вітальня, я увійшла туди, ступила на вичовганий килим і зачинила за собою двері.

То була невелика прямокутна кімната з електричним каміном посередині однієї із стін. Камін був обгороджений металевими братцями, щоб туди не лазили діти. Світло вмикати я не стала. Широке вікно вітальні виходило на внутрішній двір, порослий травою: звідти сягало світло з вікон сусідніх блоків і від старого неонового вуличного ліхтаря — такі ліхтарі подекуди збереглися з тих часів, коли звичайні люди ще не боялись виходити з дому увечері. Його проміння давало мені змогу оглянути вітальню.

Меблі, що стояли в кімнаті, були в моді років із двадцять тому — тверді крісла з високими бильцями, широкими поручатами й точеними круглими ніжками, оббита штучною шкірою низька канапа, приставні столики, простенький зашкленний сервант у кутку, килимок із високим ворсом перед каміном. Усі речі геть не пасували одна до одної. В іншому кутку я побачила стоси коробок із дитячими іграми й зрозуміла, що господарі намагались якось прибрати кімнату до мого візиту.

У вітальні було холодно, проте холод був не *потойбічний*. Принаймні поки що. Я перевірила термометр на поясі — дванадцять градусів. Я прислухалась, проте вловила лише легеньке тріскотіння, схоже на далекий електричний розряд. Я перенесла свій рюкзак на канапу біля вікна й тихенько присіла біля неї на підлозі.

Коли я витягла склянку, вона світилася блідо-зеленим сяйвом. Обличчя привида поволі оберталось, виблискуючи в плазмі очима.

Убога халуна. — прошепотів голос. — Сюди багато привидів не влізе...

Я торкнула пальцями кришку, ладна будь-якої миті обірвати нашу розмову.

Якщо тобі нема чого більше сказати...

Ні, я не нарікаю. Проте навіть у неклі затишніііе, ніж тут. Повір мені..

Вони кажуть, що тут померла людина.

Правду кажуть. Тут дійсно померла людина Навіть повітря просякло смертю...

— Гаразд. Якщо відчуєш щось іще, скажи мені.

Я поставила склянку на приставний столик і обернулась до високого крісла, що стояло навпроти мене.

Я вже здогадалась, чиє то було крісло. Воно займало найкраще місце в кімнаті — найближче до телевізора, що стояв у кутку, найближче до каміна. Інші крісла були не так зручно розміщені. До того ж у затінку біля цього крісла я помітила притулений до стіни ціпок, а найближчий столик був укритий кружальцями — сюди часто ставили чашку з чимось гарячим. Крісло було оббите матерією з брудним квітчастим візерунком. Подекуди вона геть протерлась і по краях була залатана шкірою. Десь посередині бильця матерія так само була вичовгана, а на сидінні видніла западина, й через те здавалось. ніби в кріслі досі хтось сидить.

Я знала, що повинна робити. Правила кажуть це чітко: я мала дістати ланцюги — або, якщо це неможливо, стружки — і зробити круг крісла залізне коло. Потім викласти додатковий бар'єр із жмуків лаванди, а далі сісти на безпечній відстані від місця можливого прояву. Саме так, безперечно, вчинив би Джордж. І навіть Локвуд. набагато більше схильний до ризику, вже давно порозкладав би ланцюги.

Проте я нічого цього не зробила. Я лише витягла рапіру й відкрила рюкзак, щоб у разі потреби мати напохваті знаряддя. А потім у помаранчево-рожевих сутінках сіла на канапу, підібгала ноги й заходилась чекати.

Мені хотілося перевірити свій Талант.

— *От бешкетниця,* — пролунав у моїй голові голос черепа. — *Цікаво, а Локвуд знає про твої витівки?*

Я не відповіла нічого, й череп, ще зо два рази спробувавши покепкувати, замовк. Із-за дверей долинали приглушені голоси, дитячий гомін, брязкіт посуду — родина готувалась вечеряти. Повітря наповнилося запахом грінок. Мої замовники були *так* близько... Теоретично я піддавала їх небезпеці, не встановивши бар'єри. У «Посібнику Фітгес» про це йшлося цілком ясно. Та й правила ДЕПРІК суворо забороняли контакт із привидами без належного захисту. З їхньої точки зору мої дії вважались злочином.

За вікном тим часом було вже поночі. Мої дорослі клієнти сіли вечеряти, а дітей замкнули в одній із спалень. Ось зашуміла вода в туалеті. На кухні хтось почав мити посуд. А я й далі тихенько сиділа в темряві, чекаючи на примарне видовище.

І ось воно почалося.

Поволі, майже невловимо, атмосфера в кімнаті ставала більш моторошною. Я відчувала, як частішає й коротшає моє дихання. Як ворухаться волосинки на моїх руках. Мене огорнули сумніви, навалились туга й самотність. Я дістала жувальну гумку й поклала її собі до рота — то був мій звичайний засіб проти страху. Температура далі падала — мій термометр показав десять градусів, потім дев'ять. Світло неонового ліхтаря, що проникало до кімнати, стало розмитим, ніби пробивалось крізь якусь перешкоду.

— *Щось наближається...* — промовив череп.

Я жувала гумку й чекала, спостерігаючи за порожнім кріслом.

О двадцять першій годині сорок шість хвилин (я відзначила це за своїм годинником) у кріслі з'явився блідий силует. Поки що він був ледве помітний і скидався на малюнок олівцем, не до кінця стертий. — нерівний, розпливчастий посередині. Проте навіть зараз у ньому можна було розгледіти постать літнього згорбленого чоловіка. Обриси постаті цілком збігались із потертими місцями й заглибинами в кріслі. Привид і далі залишався прозорим, крізь нього можна було розібрати

кожну рисочку квітчастого візерунка на матерії. Проте поволі видиво ставало чіткішим: тепер я вже бачила, що переді мною низенький висохлий дідок — геть лисий, окрім кількох довгих сивих волосин за вухами. Я подумала, що колись він був гладкий, повнощокий, та згодом його щоки запали, а шкіра обвисла. Так само схудли його руки й ноги, на яких теліпалися рукави сорочки й холоші штанів. Одна кощава рука лежала в нього на колінах, гублячись у бганках одягу. Друга рука вчепилась у поруччя, мов павуча лапа.

Привид був розлючений — я це знала напевно. Кожна його риса свідчила про шалену злобу. Очі блищали, мов два кружальця з чорного мармуру, й пильно дивились на мене. На стиснутих тоненьких вустах не було ані сліду усмішки. Чуття підказувало мені, що краще за все було б витягти рапіру або жбурнути в дідка соляною бомбою чи каністрою зі струж- нами, — одне слово, зробити хоч *що-небудь*.

щоб захистити себе. Проте я не ворушилась, так само, до речі, як і привид. Ми сиділи кожен на своєму місці й дивились одне на одного, розділені килимком, яким проходила межа між світом живих і світом мертвих...

Я згорнула руки в себе на колінах, кахикнула й нарешті промовила:

— Ну, чого ж ти хочеш?

Ані слова у відповідь. Привид мовчки сидів, виблискуючи в темряві очима.

Замовк і череп у склянці на приставному столику. Тільки легенький зеленкуватий серпанок свідчив про те, що він досі спостерігає за нами.

Без залізного бар'єра примарний холод дедалі дужче огортав мене. Температура впала до семи градусів, а біля самісінького крісла мала бути ще нижчою. Проте *градуси* аж ніяк не головний показник, найголовніше — це тип привид а. Так, примарний холод страшний, він ніби висисає з твоїх кісток життя й енергію, однак я терпіла його. Я нерухомо сиділа й дивилась на старого.

— Якщо в тебе є мета. — провадила я, — то скажи мені про це.

У відповідь — знову мовчання й блиск очей, схожих на далекі зорі в пітьмі.

Дивуватись тут не було чому. Дідок не належав ні до Третього Типу, ні навіть до Другого, тож не міг ані говорити, ані спілкуватись

якимось іншим чином.

Одначе...

— Ніхто, крім мене, тебе не слухатиме, — запевнила я. — Тож краще скористайся нагодою.

Я спробувала очистити свій мозок від будь-яких емоцій і подивитись, чи не вдасться мені виявити хоч що-небудь. Хоча б невеличке відлуння, як у того Перевертня з «Лавандової хижі» — там вистачило секунди, щоб я вийшла на правильний шлях...

Із крісла долинув шурхіт—« шкряб, шкряб. шкряб», ніби хтось дряпав матерію нігтями. У мене поза шкірою пробіг мороз.

Я не зводила очей із привида в кріслі — тепер він *усміхався*. Знову почулося шкряботіння—ледь уловиме, але дуже близьке.

— Що? — перепитала я. — Ти саме це хотів сказати мені?

В кутку затуркотіло. Я злякано підхопилась, виставивши вгору рапіру. Привид зник. Крісло стояло порожнє: западина на сидінні, потерте бильце. — все. як раніше. Все, крім ціпка: це він перекинувся і з гуркотом ударивсь об камін.

Я поглянула на годинник, спочатку краєм ока. потім з тривогою: *двадцять друга година двадцять хвилин?* Неймовірно: привид перебував тут більше ніж пів години й навіть не спробував завдати мені шкоди!

— *Второпала?* — привів мене до тями голос черепа. Обличчя в склянці зирило на мене, роздувши ніздрі. — Б'юсь *об заклад, що ні А я второпав!* Я все знаю, тільки не скажу...

— Що з тобою? — спитала я. — Бешкетуєш, як дитина! Заспокойся, звичайно ж. я все вто... е-е... зрозуміла.

Я підхопилась і увімкнула світло, не звертаючи уваги на бідкання черепа. Лиховісна атмосфера зникла з кімнати. Стали ще помітнішими вицвілі брунатні й помаранчеві кольори старомодних убогих меблів. Я поглянула на стос коробок із дитячими іграми: «Ерудит». «Монополія», «Мисливець за привидами з агенції «Ротвел» — та сама гра, де ви повинні прибирати з дошки пластмасові кісточки й грудки ектоплазми так, щоб не спрацювала сигналізація. Потерті коробки, дешеві ігри. Дім звичайнісінької родини з невеликим недостатком...

•Непроста людина Не дуже щедра коли йшлося про гроші..» Я підійшла до крісла.

— Не знаєш, що робити, еге ж?— обізвався череп. — Тоді послухай. Випусти мене із склянки, і я залюбки поясню тобі, де тут секрет. Ну-бо, Люсі! Не сперечайся!

— А ти не пускай мені бісики! З порожніми очними ямками тобі це не личить!

Я нахилилась над кріслом, розглядаючи поруччя. На самісінькому його кінці я помітила латку — шматочок штучної шкіри, який було пришито поверх матерії. В одному місці стьожки розійшлись, і ріжок латки відгорнувся вгору, наче

край засохлого бутерброда. Я засунула пальці під цей ріжок — під ним виявилась прокладка з пінопласту, яку мені пощастило легко витягти. В середині я побачила скручені руркою банкноти, міцно затиснуті до схованки.

Я всміхнулася до черепа й мовила:

— Пробач. Сьогодні твоя допомога мені не знадобиться.

Обличчя в склянці скривилось і зникло серед іскор збуреної плазми.

— Це тобі просто пощастило... — ліниво процідив тихий голос.

* * *

Наступного дня розпочалась моя відпустка, і я поїхала на північ — до свого рідного містечка. Побачилася з мамою, з сестрами, погостювала в них кілька днів. Правду кажучи, це гостювання виявилось нелегким. Ніхто з моїх родичів ніколи не виїздив далі ніж за тридцять миль від дому, не те щоб побувати «в самому Лондоні». Вони підозріливо позирали на мій одяг, на мою блискучу рапіру, кривились від найменших відмінностей у моїй вимові, їм не подобались мої розповіді про місця або людей, про які вони ніколи не чули. Тепер я була для них «столичною штучкою». А мене водночас дратувала їхня млявість, їхній страх передусім на світі. Навіть за сонячної погоди вони боялись виходити з дому — ще й вечір не настав, а вони вже купчаться біля каміна. Я дедалі частіше сердилась на них, і ми тільки й знали, що сваритись. Від їхнього безвілля мені просто-таки хотілося вити. Лишенько, що це за життя — отак сидіти під замком і тремтіти зі страху! Чи не краще набратись хоробрості й зазирнути цьому страхові в обличчя?

Одне слово, я поїхала звідти цілим днем раніше, ніж збиралася спершу. Мені кортіло повернутися назад до Лондона.

Я вирушила ранковим потягом. Сіла біля вікна й милувалась навколишнім краєвидом — полями, лісами, церковними шпилями далеких сіл, димарями й захисними ліхтарями в портових і гірничих містечках, повз які мчав наш потяг. Усюди, куди не поглянь, над Англією невидимо тяжіла Проблема. Новенькі кладовища на перехрестях вулиць і в покинутих, диких місцинах; крематорії в передмістях; дзвони, що відбивають комендантську годину, на ринках. І поверх цього всього — тінь мого обличчя у віконній шибці. Я пригадувала, яким наївним дівчиськом я була, коли вперше приїхала до Лондона, й ким стала тепер — досвідченим агентом, що вміє розмовляти з привидами. І навіть більше ніж розмовляти — ще й розуміти їхні бажання.

Остання зустріч із духом старого скнари багато що змінила для мене. Коли я поверталася з того будинку пішки через Вайтчепел із невикористаним знаряддям у рюкзаку, цілими бомбами й каністрами на поясі, мені зненацька сяйнула химерна думка. Я подумала, що більше мені нічого цього не треба. Я можу давати собі раду з Гостями без зброї й навіть без захисту. Ніякої солі, лаванди, жодної унції залізних стружок! Чи часто в кар'єрі будь-якого агента траплялись випадки, коли йому щастило так успішно й швидко завершити розслідування?

Так, старий у кріслі й за життя був непростою людиною, і привид чітко випромінював темноту його душі. Та водночас він з'явився з певною метою: показати своїм спадкоємцям, де він заховав гроші. Мої спокійні запитання надали йому змогу зробити це. Якби я спалила його, як ми це звичайно робимо, досягти такого результату було б неможливо. А мені вдалося це зробити завдяки своєму Талантові.

Зрозуміло, що такий новий підхід до справи небезпечний, але ж він має й чимало переваг. Про все це я міркувала, дивлячись у вікно потяга, й переді мною почали вимальовуватись нові перспективи.

Череп у склянці поки що був винятковим випадком — це рідкісний привид Третього Типу, з яким можна повноцінно спілкуватися. Проте я починала вірити, що існують інші способи, щоб навести мости між світом Гостей і світом живих людей.

Мої здогади базувались на двох аргументах. По-перше, найчастіше привид повертається до нас із певною метою. По-друге, якщо спокійно з'ясувати в нього цю мету, він тебе не займатиме, принаймні доти, доки ти допомагатимеш Гостеві досягти її. Перша частина мого припущення не потребувала доказів: причини появи духів у нашому світі відомі вже з пів століття — ще відтоді, як проводили свої досліді Маріса Фітгес і Том Ротвел, славетні засновники нашої професії. Що ж до другої частини, то вона просто-таки руйнувала звичну думку. Будь-яка сучасна агенція вважає своїм найголовнішим завданням *знешкодити* привида. Потім слід розшукати й знищити Джерело, після чого привид зникне назавжди. Вважається за очевидне, що дух тоді лютуватиме й намагатиметься запобігти цим пошукам. А оскільки розлючений привид може швидко вбити вас, агенти нізащо не будуть церемонитися з ним.

Часом зброя й справді необхідна. Хіба можна було приборкати якимось іншим чином оте страхіття, що оселилось на горищі «Лавандової хижі»? Навряд. Але ж трапляються й інші привиди, скажімо, засмучені Тіні у тому самому пансіоні, чи Спектр під вуаллю, що сидів у спальні між шибками, — ці духи просто-таки *жадали* спілкування.

І я зуміла — хоч і не завжди бездоганно — надати їм таку змогу.

Мені було потрібно, щоб Локвуд дозволив мені й далі проводити такі експерименти. Звичайно ж, він заперечуватиме — він надто добре пам'ятає те, що сталося з його сестрою, — та я відчувала, що зможу переконати його. Ця думка поліпшила мені настрій. Зникло почуття прикрості, що нуртувало в мені відтоді, як я відвідала материнський дім. Удома я неодмінно обговорю свої припущення з Локвудом і Джорджем. Я просто-таки мусила поділитися всім цим з друзями ...

* * *

Повернувшись до Лондона, я взяла таксі й попросила шофера зупинитись на самісінькому початку Портленд-Роу. біля крамниці Арифа, щоб купити в нього булочок до чаю. Вже повернуло на дванадцять: Локвуд із Джорджем. напевно, тільки збираються снідати.

Я приїхала днем раніше — вони не чекають мене, тож нехай моя поява стане для них приємною несподіванкою.

Проте насправді несподіванка чекала на *мене*. Коли я увійшла до будинку, то остовпіла з подиву, стискаючи в руці ключі. Передпокій було вичищено пилососом, одяг на вішаку впорядковано, рапіри, парасольки й цівки акуратно розставлено на стояку. Навіть кришталеву лампу у вигляді черепа, що стояла на столику, було витерто до блиску.

Я не могла повірити. Невже вони справді зробили це? Вони прибрали будинок! Прибрали його для мене!

Я тихенько поставила торбину на підлогу й навшпиньки вирушила до кухні.

Мої друзі сиділи в підвальній кімнаті і, судячи з їхніх голосів, були в *найкращому* гуморі. Я чула з кухні їхній сміх. А почувши його, всміхнулась і сама. Чудово! Булочки будуть саме до речі!

Я не поспішала. Заварила чай, поклала булочки на наш найкращий з гірших таріль (найкращого з кращих я чомусь не знайшла), порозклала їх так, щоб угорі лежали улюблені булочки Локвуда з мигдалевою поливою, які він нечасто дозволяв собі, і обережно поставила все на тацю.

А потім легенько штовхнула ногою двері й нечутно зійшла вниз залізними сходами.

З мене аж променіла радість. Нарешті я *вдома! Так*, цей будинок на Портленд-Роу — мій дім. А мої друзі — моя справжня родина. Я майнула крізь арку до контори й зупинилась, досі ще всміхаючись. Вони були тут—Локвуд і Джордж, — сиділи один навпроти одного за моїм столом і щиро реготали.

А між ними, на моєму стільці, сиділа струнка темношкіра *дівчина*.

У неї було довге, до плечей, чорняве волосся й гарненьке кругле личко. Вбрана вона була в темно-синій сарафанчик, із-під якого визирала білосніжна футболка. Дівчина була схожа на новеньку блискучу ляльку, яку щойно дістали з коробки. Вона сиділа прямо, витончено і, здається, анітрохи не переймалась тим, що Джордж і Локвуд просто-таки приклеїлись до неї. Навпаки, вона теж усміхалася і навіть потрошку сміялась, хоч головним чином слухала, як веселяться хлопці.

На столі стояли три чашки з чаєм і наш найкращий таріль, на якому я побачила рештки булочок із мигдалевою поливою.

Я стояла, тримаючи в руках тацю, й дивилась на всіх трьох. Дівчина першою помітила мене.

— Привіт, — запитальним тоном промовила вона.

Джорджева голова пересмикнулась. Дурнувата гримаса сповзла з його лица й змінилася байдужим, порожнім виразом. Локвудова ж усмішка застигла; він якось дивно, боком, зіскочив зі стільця й підбіг до мене.

— Люсі, *привіт!* Яка приємна несподіванка! Ти повернулася раніше? Як із поїздкою? Погода була, сподіваюсь, хороша?

Я мовчки дивилась на нього.

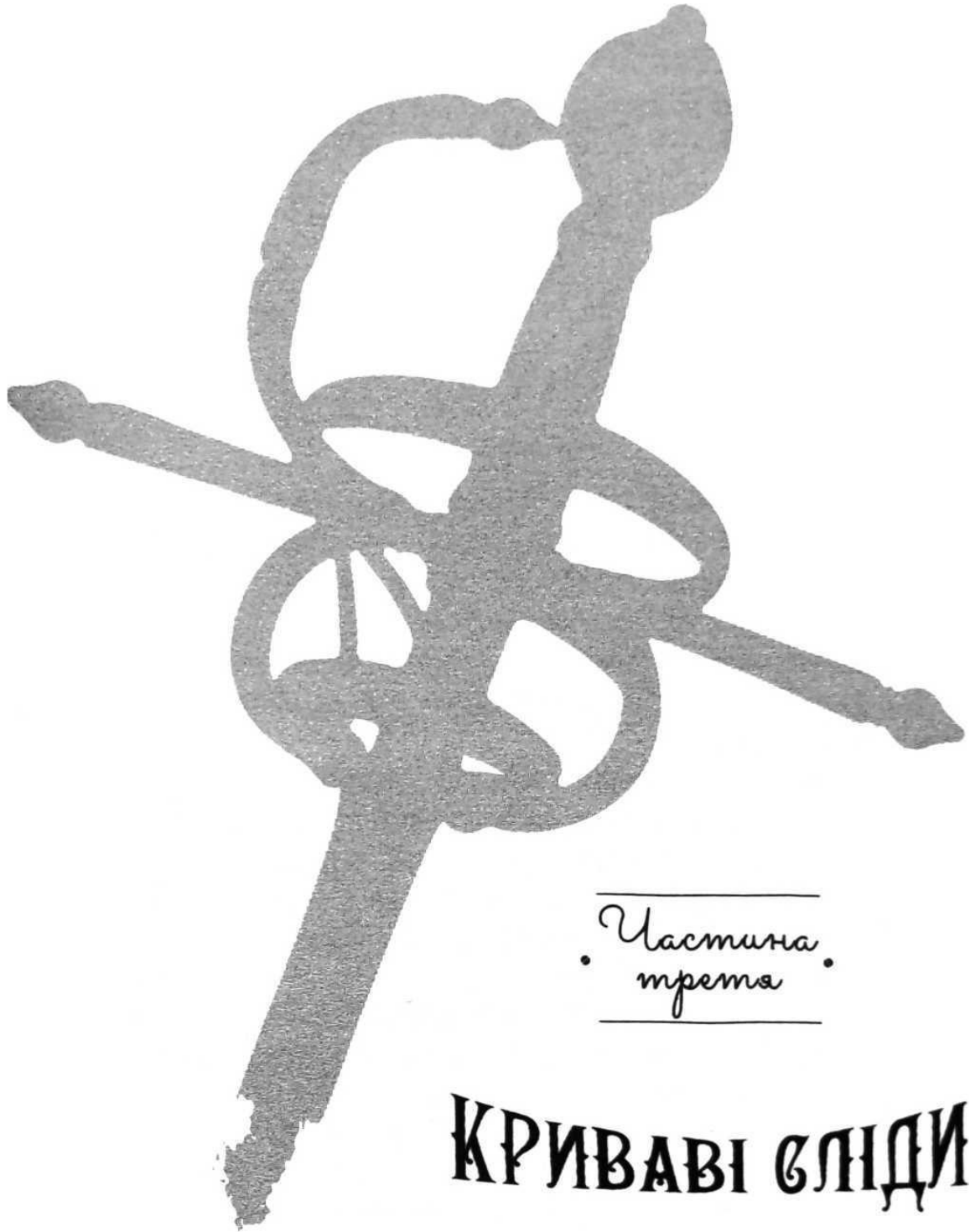
— Ну, то як... — провадив він. — Усе гаразд? О, ще булочки! Чудово!

— Тут якась дівчина, — відповіла я. — І вона сидить на моєму стільці.

— О, не хвилюйся! Це лише тимчасово, поки для неї привезуть новий робочий стіл, — він реготнув. — Це буде, напевно, завтра. Або найпізніше — в середу. Не турбуйся... Просто ми не чекали тебе так рано.

— Новий стіл?!

— Так, для Голлі, — він кахикнув і спробував пригладити своє волосся. — Ой, який я нечема! Ви ж досі незнайомі! Голлі, це Люсі Карлайл, наш найкращий агент. Ти про неї вже багато чула... Люсі! — Локвуд широко всміхнувся мені. — Дозволь познайомити тебе з Голлі Манро, нашою новою помічницею.

Частина
• *третя* •

КРИВАВІ СЛІДИ

8

Локвуд і не думав просити вибачення навіть тоді, коли я загнала його в куток контори, після того, як панна Манро відбула додому вечірнім автобусом. А Джордж усупереч усім своїм звичкам вирішив трохи розім'яти ноги й пішов проваджати її до зупинки, що була лише за шість будинків від нас.

— Що тут у біса, коїться?! — лютувала я. — Мене не було вдома якихось три дні!

Локвуд удавав, ніби порядкує папери на своєму столі. Я помітила, що тепер їх було зшито скріпками й позначено кольоровими наліпками. Не дивлячись на мене, Локвуд відповів:

— А я думав, що ти зрадієш. Ти ж сама порадила взяти до нас помічницю, а не повноцінного агента.

Я вражено вирячилась на нього:

— То це я порадила вам найняти цю діваху?! Це вже занадто!

— Я ж казав тобі, що нам потрібен помічник. Казав, що ми збираємось найняти когось іще.

— Авжеж, казав. І чекав, поки мене не буде в місті!

— Аж ніяк! Це просто збіг обставин. Звичайно ж, я не збирався нікого наймати, поки тебе не буде в місті. Просто цими днями роботи було менше, випала нагода зайнятись *цим* питанням, і я влаштував кілька співбесід, — він на мить поглянув на мене і спробував усміхнутись. — До речі, з твоєю поїздкою, Люсі, це теж було пов'язано. Без тебе ми з Джорджем не могли братися до нових справ. Без тебе ми як без рук.

Ой, не треба, будь ласка! І оця діваху просто так вискочила невідомо звідки?

— Ну, тут була ціла історія. Мені навіть не довелося давати оголошення. Я випадково натрапив на двох знайомих з агенції «Ротвел». і вони порадили мені Голлі. Вона лише минулого тижня

пішла від них. Я розшукав її. й вона виявилась якнайкращою кандидатурою...

— То вона у вас уже «Голлі»? — перервала я Локвуда. — А я для тебе кілька місяців була просто «панна Карлайл»!

Дотепер Локвуд бубонів собі під ніс, але зараз нарешті подивився мені в очі.

— Ну, це теж завдяки тобі. За останній рік ти навчила мене поводитись менш офіційно. А зараз просто намагаюся допомогти Голлі звикнути до нового місця.

Я кивнула:

— Еге ж, я бачила. Бачила, як ви з Джорджем так допомагали їй, що мало не тицялись носами в її сережки. — зненацька мені сяйнула думка. — А на череп ви її перевіряли?

— Що?

— Показували їй череп? Як мені під час *моєї* співбесіди? І всілякі інші речі? Як тоді, коли перевіряли мій Талант? Добру халепу ви тоді мені влаштували!

Локвуд тихенько зітхнув і затарабанив своїми довгими нервовими пальцями по столу:

— Щиро кажучи, ні. Проте річ у тім, що ми ж не збираємось робити з неї агента. Вона просто наша помічниця, секретарка. Її завдання — працювати тут, у конторі. Звичайно, я трохи розпитав її, вона заповнила анкету, й цього було досить.

— Справді? Хороша, мабуть, у неї анкета!

— Цілком непогана.

— І що ж вона вміє робити?

— Ну, вона працювала в агенції кілька років, була навіть однією з помічниць у самого Стіва Ротвела. Гадаю, що вона кваліфікована секретарка. І певний Талант теж у неї є. Не такий, зрозуміло, як у нас, але вона, якщо знадобиться, зможе допомагати нам і в оперативній роботі. А ще вона знайома з багатьма впливовими людьми, що також може стати нам у пригоді, — він кахикнув і глибше поринув до свого потертого шкіряного крісла. Звичайна хмаринка пороху цього разу не знялася в повітря. — Одне слово. Люсі, я вважаю, гцо з Голлі нам неабияк пощастило.

— Вона вичистила твоє крісло, — зауважила я.

—Ти кажеш так. ніби це погано. Так, один з основних обов'язків Голлі — порядкувати в будинку й планувати нашу роботу. До речі, перше, що вона зробила, коли прийшла на роботу в понеділок: засукала рукави, надягла фартух і заходилась прибирати. Ми з Джорджем аж очі повитріщали, — він перехопив мій погляд і підняв руки вгору. —Хіба це зле? Ще одним клопотом менше! А ще вона купила для нас новий чудовий пілосос! Пам'ятаєш, як ми лаяли наш старий пілосос, аж поки заховали його на горище?

— *Що?!* То вона і в моїй спальні побувала?

— Це не так важливо. — Локвуд несподівано знову зацікавився своїм письмовим столом і поспіхом заходився шукати якийсь папір. — Люсі. мені треба терміново простудіювати оце. Нові інструкції ДЕПРІК. Украй важливі. Треба негайно відповісти на них. Голлі просила, щоб я надіслав відповідь не пізніше п'ятої години...—він серйозно подивився на мене. — Я розумію, Люсі. що все вийшло так несподівано, але й ти зрозумій, яка чудова нагода нам випала. Голлі тут для того, щоб допомагати нам. Ти — агент, вона — помічниця. Вона робитиме все. що ми їй скажемо, й жити нам стане легше. Все налагодиться.

Я глибоко зітхнула:

—Хочеться сподіватись, що так... Урешті-решт, нам *справді* була потрібна допомога, й наше життя *могло* стати легшим.

— Дякую. Люсі, — тепер уже Локвуд усміхнувся мені по-справжньому, і його усмішка розтопила мої дріб'язкові побоювання. — Повір мені, все буде гаразд. Я певен, що ви з Голлі скоро станете нерозлийвода.

◆◆◆

Для того, щоб усіх вразити, нашій новій секретарці не знадобилося багато часу. За свідченням Локвуда, який вивчив усі її документи, Голлі було вісімнадцять років, проте вона працювала так уміло і впевнено, ніби була набагато старша. Щоранку вона приїжджала на Портленд-Роу рівно пів на десяту й відмикала двері власним ключем. Коли годиною пізніше ми прокидались і були вже готові снідати, всі рештки вечері, яка частенько бувала в нас о третій годині ночі після роботи, були вже прибрані, наші робочі пояси вже висіли на гачках під залізними сходами, ланцюги були змащені, а торбини навантажені потрібного кількістю солі й стружок. Кухня аж сяяла чистотою, стіл

був застелений, на тарелі парували гарячі грінки. Сама Голлі Манро ніколи не снідала з нами, на цей час вона щоразу дипломатично виходила до контори. Тим самим вона надавала нам змогу остаточно прокинутись і отямитись після сну. До того ж цим вона щасливо уникала небезпеки побачити Джорджа без штанів.

Уже перший день її роботи багато про що свідчив. Попередній вечір нам випав клопіткий, тож зранку ми почувались аж ніяк не найкраще. Кашляючи й чухаючись, ми понуро поплентались до контори, де панна Манро саме полірувала лицарський обладунок, що стояв біля Локвудового стола. Вона була така чепурунка, гарнюня, що їй міг би позаздрити будь-який плюшевий кролик.

— Доброго ранку, — промовила вона, побачивши нас. — Я вже приготувала для всіх чай.

І справді, на таці стояли три чашки, і чай у кожній був свій. Один — з молоком, такий, як люблю я. Другий — міцний, червонястий, як полюбляє Локвуд. Третій — для Джорджа — густий і сіро-брунатний, схожий на землю з розкопаної могили. Інакше кажучи, чай був чудовий. Ми взялися до своїх чашок.

Голлі Манро тим часом узяла аркуш паперу, списаний акуратними рядками:

— Ранок був досить напружений. П'ять нових викликів.

П'ять! Джордж застогнав, а я зітхнула. Локвуд скуйовдив своє неслухняне волосся.

— Розповідай. — мовив він. — Спочатку найгірше.

Наша помічниця всміхнулась і кокетливо засунула пасмо волосся за вушко, схоже на перлову скойку:

— Насправді тут нічого страшного. По-перше, цікавий Гість у Бетнел-Грін. Зовні видається закопаним по пояс у землю, але водночас із великою швидкістю посувається вздовж Роман - Роуд. тягнучи за собою тінь у формі плаща.

— Пересувається на рівні стародавнього шляху, що пішов гід землю. — буркнув Джордж. — Іще один римський легіонер. Останнім часом їх стає дедалі більше.

Панна Манро кивнула:

— Далі — дивний стукіт у візниковому льосі. Чотири жовті вогняні кулі, що кружляють коло дому в Дігвелі. І, нарешті, дві покриті

павутинням жінки, яких бачили в парку Вікторія; коли до них хто-небудь підходить, вони зникають.

— Кам'яний Молот, — пояснила я. — Дві Холодні Діви. А жовті кулі — це, напевно, Мандрівні Вогні.

Запало понуре мовчання.

— Пропали наші вихідні. — обізвався нарешті Джордж.

Локвуд покрутив у руках чашку з чаєм:

— Легіонер — ще сяк-так, а от решта — нудьга та й годі. Більше драгують, ніж загрожують. Це все Перші Типи, ще й най-слабіїгі, і на них навіть час марнувати шкода.

— Авжеж, — усміхнулась панна Манро. — Тому я й відхилила ці виклики. Усі, крім легіонера в Бетнел-Грін. Його я записала на наступний вівторок.

Ми сторопіло вирячилися на неї.

— Відхилила?! — перепитав Локвуд.

— Звичайно. У вас і так забагато роботи, побережіть краще сили для серйозніших справ. Кам'яний Молот може приборкати й сам різник, нехай розвісить у себе в льосі жмутки розмарину, і все буде гаразд. Мандрівні Вогні й Холодні Діви вештаються не в домах, а надворі, тож на них можна просто не звертати уваги. Щодо клієнтів не турбуйтеся, я надіслала їм типові вказівки, як треба чинити в таких випадках. А тепер, поки ви п'єте чай, може, розкажете мені про свою нічну справу?

Ми розповіли їй, а вона, сівши за стіл, занотувала все до нашого журналу. Потім роздрукувала наші накладні й пішла надвір відсилати їх, а ми тим часом досі сиділи в солодкій дрімоті. Повернувшись, Голлі прийняла ще кілька викликів по телефону, поговорила з нашими майбутніми замовниками й домовилась про зустрічі, зокрема за дві такі зустрічі призначила на вечірні години. І все це зробила вміло й чітко.

Так минуло кілька днів, і ми виявили, що жити нам справді стало легше. Як і обіцяла Голлі, вона звільнила нас від дріб'язкових справ, які можна легко владнати за допомогою солі, лаванди та оберегів. Нам з Локвудом та Джорджем дедалі частіше траплялись вільні від роботи ночі, а працювали ми тепер здебільшого разом, а не поодиноці.

Це вражало, тож я щосили намагалася гідно оцінити заслуги Голлі Манро. Так, намагалася. Здебільшого їй не можна було ні в чому

дорікнути.

її манери та зовнішність були надзвичайні. Сиділа вона завжди прямо, трохи відводячи назад свої тонкі плечі, й спокійно роздивлялась навколо своїми широкими карими очима. Її чорняве волосся завжди було чисте й пишне, а під нафарбованими нігтями її тоненьких пальчиків не було ані сліду від засохлої могильної глини. Одягалась вона зі смаком. Її чиста м'яка шкіра виблискувала, мов полірований мармур кавового кольору. Одне слово, Голлі в усьому була така бездоганна, що змушувала будь-кого усвідомлювати, який він далекий від цього ідеалу. Уся вона, з голови до ніг, здавалася гладенькою, чистенькою та блискучою, наче поверхня дзеркала, що відображає недосконалість інших людей.

Я поводитися з нею дуже чемно — хоча б тому, що відповідала цим на її чемність. Вона обходилася з усіма спокійно та доброзичливо — це було такою ж її звичкою, як прибирати контору чи пілососити маски на стінах передпокою. Такою ж, як чистити щовечора зуби чи мити з милом за вухами. Кожен з нас мав свій Талант. А це, вочевидь, було її Талантом.

Наші стосунки переважно зводилися до невеличких чемних суперечок, у яких акуратність Голлі стикалась із моїми вільнішими житейськими звичками. Ось вам яскравий приклад нашої розмови:

Г. *Манро* (солоденьким голосом, кліпаючи віями): Привіт. Люсі. Пробач, що турбую тебе. Я ж знаю, як багато ти працюєш.

Я (відриваючись від останнього випуску «Справжніх мисливців за привидами»; минулої ночі я лягла спати о четвертій годині): Привіт, Голлі.

Г. *Манро*: Я лише на хвилинку. Хотіла запитати: чи можна зняти твій одяг, який зараз висить на мотузці в коморі? Я там саме прибираю.

Я (з усмішкою): Ні. ні. все гаразд. Я сама коли-небудь зніму його.

Г. *Манро* (сяючи): Гкразд. Тільки я замовила нові полиці для комори. їх привезуть сьогодні, а я не хотіла б, щоб вантажники перекинули твій одяг. Якщо хочеш, я сама зніму його. Мені це аж ніяк не важко.

Я: Не турбуйся. (Я вже велика дівчинка й сама можу прибрати свої трусики) Я все зроблю сама. Трохи згодом.

Г. Манро: Чудово. Полиці привезуть через двадцять хвилин. Просто, щоб ти знала.

Я (нервово сміючись): Гаразд... Зараз іду.

Г. Манро: Дуже дякую.

Я: Нема за що. Це я тобі дякую.

Під час таких суперечок Локвуд із Джорджем зазвичай перебували десь поблизу, лагідно всміхаючись, наче ті два татусі, що курять собі люльки, спостерігаючи за грою своїх малят у садку. Мені навіть здавалося, що я бачу, як вони мовчки вітають один одного з тим, як спритно їхня нова помічниця викручується з будь-якої сварки.

І вона справді викручувалась. Це потребувало тільки часу.

Єдиним, хто не поділяв цього захоплення, був череп у склянці. Голлі знала про нього, бо часто витирала круг його склянки порох, проте їй ніхто не казав, що це привид Третього Типу, який може розмовляти зі мною. Череп її зненавидів. Коли Голлі вранці заходила до контори, він за своїм посрібленим склом щоразу вибалушував очі й надував щоки. Кілька разів я помічала, як привид за спиною Голлі корчить моторошні гримаси, а коли вона обертається, по-змовницьки підморгує мені.

— Що з тобою? — не витримала я одного ранку, коли переді мною на робочому столі стояла миска з вівсянкою. — Ти повинен сидіти й мовчати! Ти що, забув правила? Якнайменше проявив, ніяких лютих гримас і ніяких розмов!

Привид ображено поглянув на мене:

— А я й не розмовляв! Хіба це, по-твоєму, розмова? Чи оце? — він показав мені цілу галерею гримас — одна бридкіша за іншу.

Я прикрила очі рукою, в якій саме тримала ложку:

— Ти вгамуєшся нарешті чи ні? Від твоєї пики в мене молоко у вівсянці скисне! Годі вже вдавати дурника, бо інакше замкну тебе в коморі! — яз новою силою взялася за вівсянку. — Зрозумій, черепе: Голлі Манро тепер у нашій команді, й ти повинен шанувати її!

— Так само, як ти? — вишкірилась оката мармиза. Сьогодні в її роті красувались два ряди зубів, що чергувались із дірками, тож щелепи привида скидались на застібку-змійку.

— У мене з Голлі немає проблем, — відповіла я з повним ротом.

— Та невже, ваша брехлива величносте! Колись я й сам полюбляв «бре-бре», але щоб отак!.. Ти ж ненавидиш її!

Я відчула, як червоніють мої щоки. Опанувавши себе, я відказала:

— Ну, може, часом вона трохи дратує мене. Вона надто вже любить командувати...

— *«Командувати» тут ні до чого! Я ж бачив, як ти дивишся їй услід. Так, що тобі просто-таки кортить пришиплити її до стіни оцією рапірою!*

— Аж ніяк! Годі вже верзти дурниці! — я суворо повернулася до свого сніданку, та вівсянка чомусь утратила для мене будь-який смак. — До речі, а сам ти чому її не любиш?

Привид розчаровано відповів:

— *Вона не звертає на мене уваги. Хоче, щоб я зник.*

— Так само, як і всі ми. А ще?

— *їй узагалі не до вподоби привиди. Ти бачила, що вона зробила з вашою колекцією? З отими трофеями які ви назбирали? Частину викинула, ще частину заховала до склянок і замкнула на залізні замки.. Вона хоче все тримати у себе в жмень Хто- зна. а може, сюди слід зарахувати й пана Е. Локвуда? Може, саме з цієї причини ти почувася такою нещасною?— череп знову люто вишкірився на мене.*

— Цілковита бридня. — відповіла я. І це справді було так. Череп, як завжди, безсоромно брехав. Він завжди намагався каламутити воду в нашому домі. А я завжди була дуже чемна з Голлі. Слово честі. Так, вона дуже гарненька. В неї розкішне волосся. Вона така струнка, ніби за все життя не з'їла жодного зайвого пончика. А що до цього мені? Мені байдуже. До того ж ця Голлі не така вже й бездоганна. Якщо пильно придивитись, можна помітити, що в неї трохи заширокі стегна. Тільки я не придивлятимусь. Я — агент. У мене є справи, серйозніші за якісь там секретарчині стегна.

Проте апетит мій усе ж таки кудись пропав, і невдовзі я вийшла з-за стола.

* * *

Я вирушила до тренувальної кімнати, щоб повправлятися з Есмеральдою й випустити, як то кажуть, трохи пари. Тривало це. одначе, недовго, бо незабаром туди зазирнула наша нова помічниця.

— Привіт, Люсі.

— Привіт, Голлі, — я далі кружляла круг манекена, вимахуючи рапірою й здіймаючи ногами з підлоги хмаринки крейдяного пилу. Мій спортивний костюм уже геть змок від поту. Зараз я виконувала вправу на час — десять хвилин роботи рапірою без зупинки. Чудова, якнайкраща вправа.

— Лишенько, як ти спітніла, — мовила Голлі Манро. На ній була звичайна біла блузка та синій сарафанчик — без жодної бганки, ніби вона не просиділа щойно кілька годин у конторі. — Я цього ранку телефонувала своїм давнім знайомим з «Ротвела», й вони навели мене на чудову клієнтку. *Не* з Вайтчепела.

Я зупинилась, позадкувала від манекена, відгорнула волосся з лиця й запитала:

— Ну то й що?

— Тому я й вирішила перервати твої вправи. Вона завітає сюди наступного ранку. Дуже хоче зустрітися з нами.

— Вона розповідала, в чому річ?

— Ні, лише сказала, що це «питання життя й смерті». В її домі коїться щось моторошне. Вона приїде рівно о десятій годині.

— Гаразд, — я зупинила манекен, що гойдався на ланцюгу, й почала ходити круг нього навшпиньки, тренуючись зберігати рівновагу.

— Ти прийдеш?

Я зробила кілька випадів рапірою, націляючись у старий потріпаний Есмеральдин чіпок:

— А куди ж я подінусь? Я тут живу.

— Звичайно, звичайно. Просто я подумала, що це буде трохи зарано для тебе.

— Аж ніяк. Я на цю годину завжди прокидаюсь.

— Знаю. Тільки не завжди буваєш одягнена як слід. Боюся, що цій леді не дуже сподобається, якщо ти прийдеш поговорити з нею в своїй старій мішкуватій сірій піжамі, — вона реготнула.

— Не турбуйся, Голлі, — відповіла я. — Ніяких проблем. Ні з одягом, ні *взагалі*.

Я зробила випад і прохромилла рапірою Есмеральдину шию. Від удару манекен різко гойднувся — я аж випустила з рук рапіру, що так і

залишилася стриміти в опудалі. Я зупинилася, опустила руки й дивилася, як воно гойдається далі.

— Як чудово, що я не привид, — зауважила Голлі Манро. Знову забринів сміх, війнуло парфумами — і вона зникла.

9

Рівно о десятій годині наступного ранку наша клієнтка прибула. Її звали панна Фіона Вінтергарден; то була висока, струнка, трохи сухорлява леді років, як здалось мені, п'ятдесяти. У неї було коротке, гарно зачесане сиве волосся, що нагадувало дощову хмару. Убрана вона була в кремовий піджак і довіу чорну спідницю, а на перенісці її гострого носа сиділи маленькі позолочені окуляри. Вона сіла на краєчок канапи, щільно стулила коліна й поклала на них свої тоненькі рученята. Сиділа вона прямо, відвівши назад свої худі плечі, й вони, мов обрубані драконячі крила, стриміли з-під п кардигана. Якби панна Вінтергарден мала розкішні груди, вони зараз велично видавалися б уперед, та їх, на жаль, нашій клієнтці бракувало, тож видовище вийшло не дуже ефектне.

Ми — співробітники агенції «Локвуд і К°» — посідали круг неї. Локвуд поринув у своє улюблене крісло. Джордж сів до столика справа, я — навпроти нього. А наша нова секретарка, Голлі Манро, влаштувалася за нашими спинами, акуратно схрестивши ноги й поклавши на коліна записник. Півтора року тому, щойно вступивши до агенції, цю роботу виконувала я. Щоправда, я тоді не дозволяла собі сидати так близько до Лок- вуда, щоб мати змогу шепотіти йому просто на вухо й цим підкреслювати, що ти тут найголовніша після керівника особа.

На столі стояли чашки з чаєм і таріль з великими шматками морквяного торта. З цим тортом, як на мене, Джордж не вгадав. Правила нашого етикету не дозволяли нам починати їсти раніше за клієнта, а панна Вінтергарден аж ніяк не скидалася на любительку

морквяних тортів. Так. на наш із Джорджем жаль, і виявилось: навіть не поглянувши на торт, вона лише з чемності відсьорбнула ковточок чаю й поставила чашку на стіл.

У каміні витанцьовувало полум'я, кидаючи червоні блискітки на лице нашої гості.

— Дуже рада, що ви погодились прийняти мене так скоро, пане Локвуде, — почала вона. — Я вже просто божеволію. Не знаю, що робити.

Локвуд легенько всміхнувся у відповідь:

— Вважайте, мадам, що, обравши нас, ви вже наполовину вирішили свою проблему. Дякую вам за те, що ви звернулися саме до «Локвуда і К°». Нам добре відомо, який широкий був у вас вибір.

— Авжеж. Правду кажучи, я вже зверталася до кількох агенцій, та вони люб'язно пояснювали, що зараз ніяк не можуть приймати нові замовлення, — провадила панна Вінтергарден. — Я зрозуміла, що нині, на жаль, усі великі агенції зайняті боротьбою з тією страшною навалою привидів у Челсі, й через те мусила пошукати меншу компанію. Так я знайшла вас, судячи з відгуків, ваша агенція надає якісні й до того ж недорогі послуги, — вона поглянула на Локвуда поверх окулярів.

Локвудова усмішка трохи напружилась:

— Е-е... ми намагаємось зробити все можливе, щоб задовольнити наших замовників... Пробачте, дозвольте спитати, в чому, власне, полягає ваша проблема?

— У моєму домі з'явився надприродний феномен.

— Це зрозуміло. Який саме?

— Сліди. Оті кляті криваві сліди, — тихим голосом відповіла леді, й під її підборіддям ворухнулася бганка старечої шкіри.

— Будь ласка, не хвилюйтесь, — обіззався Джордж.

Панна Вінтергарден заморгала:

— Пробачте... Я мала на увазі, що вони справді *криваві* Сліди ніг, забруднених у крові.

— Дивовижна річ. — подався вперед у кріслі Локвуд. — Просто у вашому домі?

— Боюся, що так.

— А ви *самі* бачили їх?

— Звичайно ж. ні! — трохи образилась клієнтка. — Спочатку про них розповіли мені наймолодші з моїх служників — хлопчина, що чистить взуття, та кухарчук. Ніхто з дорослих цих слідів не бачив, та паніка вже встигла поширитись на весь будинок. У нас почалися *скандали*, пане Локвуде! Скандали з проханнями про звільнення! Мене це все дуже засмутило. Я маю на увазі своїх служників. Я ж плачу їм не за те, щоб вони влаштували істерику!

Вона озирнулася довкола, ніби пересвідчуючись, чи всі ми з нею згодні. Коли її погляд зупинився на мені, я зрозуміла, що панна Вінтергарден — особа без найменшого почуття гумору, для якої манірність — єдиний засіб подолати будь-який страху світі. Саме це я встигла побачити в її очах. Мене ж вона, зі свого боку, вважала за генія боротьби з привидами.

Локвуд лагідно всміхнувся—саме такою усмішкою він часто заспокоював хатніх господарок із Вайтчепела:

— Я цілком розумію вас. І вважаю, що вам найкраще було б розповісти про все спочатку.

Він витяг уперед руку, ніби збираючись по-дружньому поплескати клієнтку по коліну, та вчасно передумав.

— Гаразд, — відповіла панна Вінтергарден. — Я живу на ГкннOVER-Сквер, будинок номер 54, в центрі Лондона. Мій батько, сер Родес Вінтергарден, купив цей будинок шістдесят років тому. Він був банкір, сподіваюсь, ви чули про нього. По смерті батька я — єдина його дитина—успадкувала будинок і мешкаю в ньому аж дотепер. Я прожила там двадцять сім років, і мене досі — жодного разу, пане Локвуде! — не тривожили привиди. До того ж я не маю часу на боротьбу з ними! У мене безліч клопотів—я займаюсь добродійництвом і виконую обов'язки господині на прийняттях, де буває чимало поважних осіб. Голова корпорації «Світанок» — один з моїх найближчих друзів! Я не можу дозволити, щоб поява привида зашкодила репутації мого дому. Ось чому, власне, я приїхала сьогодні до вас.

Ніхто з нас не сказав нічого у відповідь, та розповідь панни Вінтергарден зацікавила нас усіх. ГкннOVER-Сквер — одна з найпрестижніших площ у центрі Лондона. Виходить, наша клієнтка — особа заможна, ще й із широкими зв'язками, тож успішний розслід

зробить агенції неабияку рекламу. А така реклама нам зараз украй потрібна. Тож насамперед ця розповідь схвилювала самого Локвуда.

— Опишіть, будь ласка, нам свій будинок, — попросив він.

— Це особняк доби Регентства, — пояснила наша замовниця. — Він стоїть на розі площі. Має п'ять поверхів. На підвальному поверсі кухня й комори, на першому — приймальні й вітальні, на другому — мої власні покої: бібліотека, музична кімната й таке інше. На третьому — спальні. І, нарешті, на горищі — кімнати для служників, принаймні тих, хто наважився залишитись у мене. Усі поверхи з'єднані крученими сходами з червоного дерева й бересту: їх побудували відомі архітектори Гобс і Кратвел на замовлення найпершого власника будинку.

Я засовалась на стільці. Локвудова усмішка поблякла, а Джордж із тугою дивився на морквяний торт. Нам добре були відомі такі клієнти, як панна Вінтергарден. Тішаться звуком власного голосу, а ти сиди й слухай їх.

— Так, мої сходи — найкращі на всю площу, — провадила леді. — Найвитонченіші й найвищі. Коли я була маленька, мій батько взяв білу мишку, прив'язав її до хусточки й спустив з горішнього поверху вниз, як на парашуті. І вона...

— Пробачте, панно Вінтергарден, — Голлі Манро відірвалася від свого записника.—Ми змушені попередити вас: пан Локвуд надзвичайно заклопотаний, і ми маємо не більше ніж годину для розмови з вами. Тому, з вашої ласки, розкажіть нам лише про ті історичні події, які *безпосередньо* стосуються справи. Прошу вас, переходьте ближче до суті.

Вона коротко всміхнулася клієнтці — я знала, що таку усмішку Голлі вміє вмикати й вимикати щомиті, — й знову схилилася над записником.

Запала тиша, під час якої Локвуд крутнувся в кріслі, щоб поглянути на свою помічницю. Правду кажучи, ми всі зараз вирячились на неї. Джордж із подиву аж рота роззявив, і я подумки зраділа, що в цьому роті зараз немає морквяного торта.

— Е-е... так, — підтвердив Локвуд, — І справді, пора перейти до головного. Отже, криваві сліди. Розкажіть нам про них, панно Вінтергарден.

Леді замислено поглянула на Голлі Манро й відповіла, стиснувши губи:

— Саме це я й збиралася зробити. Моя розповідь про сходи й стосується справи *безпосередньо*, бо саме на сходах і з'являються ці криваві сліди.

— Он як! Опишіть нам їх.

— Це сліди босих ніг, що піднімаються сходами вгору. Забруднені кров'ю. З'являються десь по півночі, зберігаються кілька годин і зникають перед світанням.

— А на якій частині сходів вони з'являються?

— Починаються від підвального поверху, а далі тягнуться аж до третього. — леді насупилась. — А може, й вище.

— Що ви маєте на увазі?

— Що вище, то менш виразні вони стають. На рівні підвалу добре видно слід усієї ступні, вище — тільки пальців, а сама ступня поволі блідне.

— Цікаво. — зауважила я. — Ніби хтось ступав навшпиньки?

— Або біг, — припустив Джордж.

Панна Вінтергарден знову ступала своїми драконячими плечима під кардиганом:

— Я лише переказую вам те, що бачили слуги. А їхні свідчення досить-таки непевні. Може, вам краще поїхати й поглянути самим?

— Неодмінно поїдемо, — запевнив Локвуд. — А в інших місцях ці сліди не з'являються?

— Ні.

— Чим покриті сходинок?

— Дошками.

— Килимів або доріжок немає?

— Немає.

Локвуд затарабанив пальцями:

— А чи знаєте ви щось про можливу причину цього прояву? Скажімо, про якусь трагедію чи вбивство з ревнощів у вашому будинку?

Леді просто-таки наїжачилась. Навряд чи її вразило б більше. Якби Локвуд зараз скочив на стіл, порозкидав ногами чашки і вхопив її за носа.

— Звичайно ж, ні! Як мені відомо, в моєму будинку ніколи не траплялось жодного насильства чи злочину... — відповіла вона, рішуче випинаючи вперед свої худі груди.

— Щиро вірю вам... — Локвуд трохи помовчав, дивлячись на вогонь у каміні. — Панно Вінтергарден, учора в телефонній розмові ви сказали, що це для вас «питання життя й смерті». Сліди, які ви описали, справді тривожна річ, однак я вважаю, що йдеться не тільки про них. Ви більше нічого не хочете розповісти нам?

Вираз обличчя нашої клієнтки відразу змінився. Куди й поділась її манірність—тепер ця леді здавалась нам просто втомленою й змороною жінкою.

— Так. У моєму домі стався один... е-е... випадок. Тільки прошу вас: зрозумійте, що я тут не винна. Самі собою ці сліди ніколи не були проблемою, хай там що просторікують мої слуги, — вона хитнула головою. — Я чинила так, як треба. Це не моя провина!

— Далі, будь ласка. То ці сліди почали з'являтися не щойно, а вже віддавна? — перепитала я.

— Так, кілька років тому, — вона подивилася на мене, і в її голосі залунали нотки оборони. — Тільки не думайте, що я забула про свої обов'язки, панночко! Сліди та явища, що їх супроводжували, завжди були бліді й невиразні. Та й з'являлись вони вкрай рідко. І нікому не завдавали шкоди. Їх, власне, ніхто й не помічав, крім отих нових шмаркачів-служників. Але останніми тижнями розповіді про них почастишали.

І. нарешті. — вона відвела очі вбік, — сталась ота нічна нещасна пригода. Я найняла трьох дітей з нічної варти, щоб вони простежили за сходами.

Ми презирнулись. Діти з нічної варти мали Талант, хоч і не такий потужний, як в агентів. До того ж їм не видавали ніякої серйозної зброї.

— А чому ви не звернулись до ДЕПРІК? — запитала Голлі Манро.

— Бо цей феномен здавався чистісінькою дурницею! — вигукнула панна Вінтергарден. — Я тоді не бачила жодної потреби запрошувати до себе агентів. — Вона сердито смикнула себе за пуловер, ніби оскубуючись. — У Лондоні стільки серйозніших проявів, навіщо мені турбувати поліцію через якийсь Вогник чи Тінь! До того ж мені дорога моя репутація. І я справді не хотіла, щоб у моєму домі тупотіли брудні черевики отих мамул з ДЕПРІК!

— То що ж сталось? — пильно поглянув на неї Локвуд.

Леді сердито постукала своїм маленьким кулачком по коліну. Вона й досі хвилювалась, однак ще раз зуміла опанувати себе:

— Навіщо, по-вашому, я найняла дітей з нічної варти? Для того, щоб вони виконали свою звичайну роботу й засвідчили, що в домі все спокійно. Я дала їм якнайпростіше завдання — стежити за сходами, щоб зрозуміти природу цього прояву. Я спала в домі. Багато слуг порозходилося, але ті, що ночують у будинку, теж спали на горищі. Найголовніше, що всі ми були захищені...

— Авжеж, — сухо зауважив Локвуд. — Ваша особиста безпека — це справді найголовніше. Далі, будь ласка.

— Після першої ночі — це було три дні тому, пане Локвуде, — діти прийшли до мене, коли я снідала. Вони розповіли, що спостерігали за сходами з підвального поверху. Невдовзі по півночі з'явилися сліди — так само, як я розповідала вам: один за одним, піднімаючись нагору. Поволі їхні «кроки» прискорювались. Діти йшли вслід за ними, однак недовго: на мій превеликий жаль, вони дістались до першого поверху, а далі зупинились — і ні з місця. Ви уявляєте?

— А вони пояснили вам, чому зупинились? — поцікавився Локвуд.

— Нібито через те, що Гість надто швидко біг. До того ж і самі вони неабияк налякалися, — леді сердито оглянула нас. — Налякалися, бачте! Але ж це їхня робота!

— А якого віку були ці діти? — запитала я.

Панна Вінтергарден скривила уста:

— Років по дев'ять-десять. Я погано знаюсь на дітях. Я не приховувала від них, чого мені треба, й наказала, щоб наступної ночі вони ще уважніше спостерігали за сходами. І вони, скажу вам правду, зробили це. Наступного ранку вони прийшли до мене, геть бліді з переляку, й сказали, що дісталися до середини між другим і третім поверхами, але далі пройти не змогли. Сказали, що їх зненацька обійняв страх, який дужчав з кожною новою сходинкою. Сказали, що їм здавалось, ніби хтось стежить за ними з-за повороту сходів. Не забувайте, що дітей було троє, і в усіх були... оті їхні залізні палиці. Тож мене їхні пояснення не переконали. Я наказала їм, щоб вони вийшли на роботу й третьої ночі. Одна дівчинка рішуче відмовилась, я заплатила їй за дві ночі й відпустила. Решта двоє сказали, що спробують упоратись. Зрозумійте: ці сліди нікому не завдавали шкоди. Я навіть уявити не могла, що...

Зненацька вона замовкла, нахилившись над столом. Її суха рука на мить зависла над тарелем з морквяним тортом, а потім схопила чашку з чаєм.

— Це не моя провина, — вкотре повторила вона.

Локвуд пильно поглянув на неї:

— Яка саме провина, панно Вінтергарден?

Вона заплющила очі:

— Я спала в кімнаті на третьому поверсі. Минулого ранку я прокинулася дуже рано, ще до того, як слуги взялися до роботи. Вийшла з кімнати й побачила залізну палицю, що лежала на сходах. Палиця застрягла між сходишками, її кінець стримів униз. Я покликала, але ніхто не обізвався. Тоді я зазирнула вгору через перила сходів і побачила... — вона нервово відсюрбнула чаю. — Побачила...

Джордж звертаючись сам до себе, розчулено промовив:

— Треба скуштувати тортика. Бо інакше я цього не витримаю.

— Я побачила просто в себе над головою дівчинку з нічної варти. Вона притулилася спиною до стіни, підтягла коліна аж до живота й погойдувалась туди-сюди. Я покликала її — вона не відповіла. Хлопця ж — не пам'ятаю, як його звали, — я не бачила, проте помітила, що залізна палиця дівчинки лежить на сходах поряд із нею. Тоді я подивилася вниз... — вона коротко, уривчасто зітхнула, ніби знову переживаючи тогочасний стрес. — Я вже розповідала вам, що сходи тягнуться від горища аж до підвалу. Той хлопчина лежав унизу, скорчившись на підлозі в затінку підвального поверху. Він упав, і він був мертвий.

У кімнаті запала тривала тиша. Маска зверхності, яку панна Вінтергарден намагалася зберігати впродовж усієї нашої розмови, зсунулась із її обличчя, наче половинка воріт, відчинена вітром. Проте вона відчайдушно силкувалась почепити цю маску назад.

— Це була їхня робота. — повторила вона. — Я платила їм за цей ризик.

Локвуд сидів нерухомо. Очі його палали.

— Сподіваюся, ви *достатньо* заплатили їм... А той хлопчина? Він зазнав дотику привида?

— Ні.

— Чому ж він упав зі сходів?

— Я не знаю.

— З якого місця він упав?

— Так само не знаю. — стонула своїми кошавими плечима леді.

— А дівчинка? Вона щось розповіла вам, панно Вінтергарден?

— Вона не може розповісти нічого, пане Локвуде. Нічогісінько.

— Чому?

— Бо *вона збожеволіла!* — просто-таки заверещала наша клієнтка, ще й так гучно, що всі ми аж відсахнулись. Потім жінка

нахилилась уперед і згорнула свої сухі білі руки на колінах. — Вона збожеволіла. І нічого не може сказати. Майже не спить. Тільки дивиться в порожнечу перед собою, ніби боїться, що звідти хтось вискочить на неї. Зараз вона лежить в окремій палаті психіатричної клініки в Північному Лондоні, й за нею спостерігають лікарі з ДЕПРІК. Кажуть, що в дівчинки після- травматична кататонія. Прогноз не дуже втішний.

— Панно Вінтергарден, — суворо сказала Голлі Манро. — Вам не слід було наймати цих дітей. Це ваша велика помилка. Ви мали звернутися до агенції.

На щоках леді спалахнули дві червоні плями. Я чекала, що зараз вона вибухне гнівом, проте жінка лише сказала:

— Оце я зараз і роблю.

— Після того, що сталося?

— Люба панночко, я не збираюсь...

Джордж рішуче підхопився:

— Як бачите, я мав рацію. Після всієї цієї історії нам треба підживитись. Нам потрібні калорії, енергія. Настала мить скуштувати морквяного торта... Ні, ні, панно Вінтергарден, я наполягаю, — він підхопив лопаткою шматочок торта і, немов круп'є, що здає карти, перекинув його на її тарілку. — Ось так. Це допоможе нам трохи оговтатись.

Чотири наступні шматки вмить розлетілись по тарілках. Ми з Локвудом узяли по тарілці, ще одну я простягла Голлі.

Вона відмовилась, витончено махнувши своєю наманікю- реною рукою:

— Ні, Люсі, дякую. Візьми собі. Я не хочу.

Звичайно ж, вона берегла статуру. Я важко сіла на місце з двома тарілками в руках.

Історія з дітьми з нічної варті не давала нам спокою. Ми всі їли торт, проте кожен їв по-своєму. Наша зблідла клієнтка обмежилась тим, що гидливо відскубнула малесенький шматочок, якого не вистачило б і польовій миші. Я проковтнула свою порцію швидко, мов голодний альбатрос. Локвуд мовчки сидів і дивився на полум'я в каміні. Розповіді про смерть від дотику привида завжди гнітили його.

Тим часом Джордж чомусь ніяк не міг узятись до свого шматка. Йогоувагу привернула якась дрібниця в убранні нашої гості. Він

утупився у срібну прикрасу на її пуловері, цю штучку було ледве помітно за бганкою кардигана.

— Яка цікава у вас брошка, панно Вінтергарден, — сказав він.

Леді, потупивши очі, тихо відповіла:

— Дякую.

— Це, здається, арфа?

— Ліра. Щось на зразок давньогрецької арфи.

— Це, мабуть, щось означає? Раніше я вже бачив такий самий знак...

— Це символ «Товариства Орфея» — є такий клуб у Лондоні. Я займаюсь у ньому добродійництвом... — вона обтрусилла з пальців крихти торта. — А тепер скажіть мені, пане Локвуде, як ви чинитимете далі?

— Якнайобережніше, — відповів Локвуд, підводячись із крісла без жодного сліду усмішки на обличчі. — Звичайно, ми візьмемось за цю справу, панно Вінтергарден, проте ставки над то високі, тож я не хочу зайве ризикувати. Сподіваюсь, цього вечора у вашому домі не буде нікого? Чи можете ви зі слугами переночувати десь інде?

— Більша частина слуг уже звільнилась. А решта... Так, сьогодні мій дім буде до ваших послуг.

— Чудово. І ще одне, останнє, запитання... На початку нашої розмови ви згадали про сліди та «явища, що їх супроводжували». Що це за явища?

Панна Вінтергарден насупилась, над її переніссям набігли зморшки. їй явно не хотілось розповідати про такі подробиці.

— Мені важко це пригадати. Мою увагу привертали тільки сліди.

— Ідеться не про *видимі* речі, — пояснила я. — Оті діти з нічної варти... може, вони щось *чули*? Чи відчували щось химерне?

Відчували страх, як я вже розповідала вам. А ще, напевно, холод. Одна з дівчаток нібито казала, наче їй здалося, що хтось пройшов повз неї.

Еге ж, тут не було нічого такого, про що ми й самі не здогадалися б. Це мало чим могло стати нам у пригоді.

— Зрозуміло, — кивнув Локвуд.

— А ще одна дитина говорила, ніби повз неї пробігли дві постаті.

Ми вирічилися на неї.

— Що? — не витримала я. — Чому ж ви одразу про це не згадали?

— Я просто забула... Авжеж, хтось із нічних вартових так і сказав мені. Здається, то був саме хлопчик. Я вирішила, що це йому примарилось, тож його вигадки не варто сприймати всерйоз.

— Панно Вінтергарден, я знаю з власного досвіду, — зауважив Локвуд, — що до будь-якого повідомлення дітей з нічної варти слід ставитись якнайсерйозніше. Що ж бачив той хлопчина?

Леді стиснула губи:

— Дві примарні постаті. Велику й маленьку. Вони немовби гнались одна за одною, біжучи сходами вгору. Бігли доріжкою з кривавих слідів. Велика постать бігла, витягши руку, ніби намагалася схопити маленьку. А маленька...

— Бігла. — закінчила я замість неї, — ніби рятуючись від великої.

— Навряд чи це пояснює все, що там коїлось, — мовив Джордж, поправивши окуляри на носі. — Можете вважати мене чи божевільним, чи пророком, та я наважусь припустити, що все було цілком по-іншому.

— Справді страшна жінка. — погодився зі мною Локвуд. — Пихата, недоумкувата, істерична — і все це водночас. Але ж вона запропонувала нам цікаву й небезпечну справу. Люсі. Ми не повинні завалити це розслідування.

Я щасливо всміхнулась йому:

— Мені ця справа теж до вподоби.

Ми стояли під берестами в садку на ГДнновер-Сквер і оглядали будинок панни Вінтергарден. Будинок № 54 виявився темною, вузькою спорудою, що втиснулась, наче гнилий зуб, між іншими, майже однаковими міськими особняками з тіньового боку площі. Ці будівлі, з їхніми терасами, фарбованими фасадами й колонами біля суворих чорних дверей, видавалися вельми елегантними. Проте нещодавні зливи залишили на тинькованих стінах темні плями й захарастили ганки зірваним з дерев гіллям. Світла у вікнах не було. Всюди панували занепад і порожнеча.

Сьогодні злива вщухла ще зранку, та в траві досі, наче загублені монети, поблискували калюжі, відбиваючи в собі олив'яно-сіре небо. Лютував вітер, розгойдуючи по-зимовому голі гілки дерев: вони рипіли й тріскотіли, тручись одна об одну, немов велетенські сухі долоні. Увесь світ ніби просяк тривожним передчуттям.

Похмурий будинок чекав на нас із того боку вулиці.

— Це нагадує мені Берклі-Сквер, — зауважила я. — Там теж було небезпечно. Може, навіть іще небезпечніше. Там я зламала свою рапіру, а Джордж мало не відтяв тобі голову, проте ми з успіхом вибрались із тієї халепи.

Еге ж. сама я *блискуче* вибралася з неї: то була одна з найулюбленіших моїх справ. Хтозна, може, нинішня справа виявиться ще вдалішою. Настрій у мене був чудовий, майже веселий. Джорджа з нами не було — він працював у бібліотеці й ще не приїхав. Голлі

Манро сиділа в нашій конторі на Порт-ленд-Роу й клопоталася з нашими теками та скріпками. Тож зараз ми з Локвудом були сам на сам.

Він підняв комір пальта, захищаючи шию від осіннього вітру.

— На Берклі-Сквер ми працювали влітку, — заперечив він. — Коротку літню ніч легше пережити. А нинішня, здається, буде довга... Стривай-но, зараз тільки третя година, а я вже зголоднів, — він копнув носакон черевика своєю торбину. — А добре вийшли в Голлі оці бутерброди, еге ж?

— Умгу, — насупилась я. — Добре.

— Молодчина вона, що приготувала їх.

— Умгу, — знову відповіла я, щосили намагаючись усміхнутись. — Молодчина.

Справді, наша гарненька помічниця приготувала нам бутерброди. А ще — спакувала наші робочі торбини. Хоч я потім уважно перевірила свою торбину (такі справи не варто доручати нікому іншому, якщо сам хочеш залишитися живим), та мушу визнати, що з цією роботою вона впоралась якнайкраще. Однак ще кращим її вчинком було те, що сьогодні Голлі залишилась удома. Цієї ночі ми працюватимемо втрюх, як і було завжди.

Площею проходили нечисленні люди — тутешні жителі, судячи з їхнього дорогого вбрання. Минаючи нас, вони позирали на наші рапіри, темний одяг, оцінювали наші вичікувальні пози й поспішали собі далі, потупивши голови. Професія агента — кумедна річ, як зауважив колись Локвуд: тебе однаково й шанують, і зневажають. Увечері ти втілюєш лад і найкращі сподівання: тебе раді бачити всюди. А вдень твоя поява — неприємне втручання в повсякденне життя, символ хаосу, який ти намагаєшся подолати.

— Вона чудова помічниця, авжеж? — провадив Локвуд.

— Голлі? Умгу. Чудова.

— Я хотів ще сказати — вольова. Не побоялась поставити на місце цю стару відьму Вінтергарден. Взяла й сказала їй просто в очі все, що думає. — відгорнувши пальто, він перевірів пластикові каністри, що висіли в нього на поясі. Заблищали магнієві іскри. — Я знаю. Люсі. що спочатку ти сумнівалася щодо неї... Тижнів десь зо два. А як ти *зараз* ставишся до Голлі?

Я видихнула, надувши щоки, й поглянула на Локвудову нахилену голову. Що я могла йому сказати?

— Ну... добре... — врешті відповіла я. — Часом не без суперечок. але... сподіваюсь, коли-небудь я зрозумію, що вона...

Локвуд рвучко випростався.

— Чудово! — промовив він. — Поглянь, ось і Джордж!

То справді був наш товстунчик Джордж, він саме переходив вулицю: сорочка розстебнута, окуляри запітніли, мішкуваті штани подекуди промокли. На плечі він ніс свій потріпанний рюкзак, а рапіра волочилася за ним ззаду, мов хвіст. Він, засипаний, підійшов до нас.

Я поглянула на нього:

— У тебе павутиння у волоссі.

— Така моя робота. Зате я дещо відшукав.

Джорджеві завжди вдається щось відшукати. Це одна з найкращих його рис.

— Убивство?

У Джорджевих очах майнув вогник — яскравий і гострий. Це щоразу свідчило про те, що його пошуки завершилися успіхом.

— Атож. Стара відьма збрехала, кажучи нам, що в будинку її батька ніколи не було вбивства. Убивство там відбулося — справжнісіньке й нівроку криваве.

Локвуд усміхнувся:

— Чудово. Я взяв ключ, а Люсі твою торбину зі знаряддям. Ходімо далі від цього вітру і вислухаймо всі похмурі подробиці твоєї історії.

* * *

Якщо панна Фіона Вінтергарден і могла десь збрехати, то про свій будинок вона розповіла чистісіньку правду. Він і справді виявився розкішним: кожна кімната, кожна річ у ньому свідчили про багатство й високе становище господині. То була вузька, проте довга споруда, що відходила від площі на далеку відстань. Стелі в кімнатах були високі, оздоблені алебастровою ліпниною, стіни обклеєні дорогими шпалерами з візерунком у вигляді тропічних квітів і птахів. Важкі штори затуляли вікна; біля стін усюди стояли скляні шафки з усілякими дивностями. В одній із кімнат на першому поверсі стіни були завішані десятками невеличких картин — вишикуваних, мов

вояки на параді, стрункими рядами. Знайшли ми також і чудову бібліотеку. Вітальні, спальні, ванні кімнати, коридори — все це просто вражало нас. Тільки на горищі стіни були просто тиньковані, а під самісіньким дахом притулилось із пів дюжини комірчин для слуг. Здавалось, ніби тут із будинку здерли його розкішну шкіру, оголивши кістки, суглоби та м'язи.

Найбільше, звичайно ж, нас зацікавили сходи: розповідаючи про них, наша клієнтка так само не збрехала. То була надзвичайно витончена конструкція — темне серце всієї будівлі. Увійшовши всередину, ви одразу натрапляли на величезний овальний колодязь, що прорізав усю споруду знизу догори. Сходи міцно прилягали до правого боку овалу і, згинаючись проти годинникової стрілки, вели на горищі поперек. З лівого боку здіймалася арка балюстради, що відділяла сходи від передпокою. Далі розпочинався марш, який вів у підвал. Стоячи в передпокої, чи на будь-якому поверсі, можна було розгледіти вигин сходинок, що піднімались уздовж країв колодязя до великого овального заскленого вікна на стелі, крізь яке було видно небо, а внизу — побачити шахівницю з чорно-білої плитки, якою було викладено підлогу в підвалі.

Нікому з нас не сподобалась ця чистенька підлога, з якої нещодавно змили кров бідолашного хлопчини з нічної варти.

Сонячне проміння проникало на сходи лише крізь овальне вікно на горищі. Це створювало враження замкненого простору — важкого, мовчазного, зануреного в минуле, майже без усякого зв'язку із зовнішнім світом. Хоч іще не звечоріло, на стінах у плафонах, прикрашених квітковим візерунком і підвішених на однаковій відстані, вже горіли електричні лампи, випромінюючи холодне й тьмяне світло.

Перше, що ми зробили поки ще не смеркло. — оглянули будинок. Мовчки обійшли всі його закопелки, чуючи відлуння власних кроків по дерев'яній лакованій підлозі. Вимірювали температуру, намагалися щось відчутти за допомогою наших Талантів. Звичайно ж. для таких спостережень було ще зарано, однак годилося перевірити все заздалегідь.

Отож ми зосередили всю свою увагу на сходах.

Розпочали ми з підвалу — із входу до кухні, й звідти поволі рушили нагору. Ми відразу зрозуміли, що на сходах холодніше, ніж

будь-де в домі: температура тут виявилась нижча, хоч і зовсім трохи, лише на один-два градуси. Це було все, що нам пощастило знайти. Локвуд не помітив нічого. Я дослухалась, однак не чула нічого лиховісного, крім хіба що бурчання в Джорджевому череві.

Біля останнього повороту сходів, де вони переходили з третього поверху на горище з його блідим оком овального вікна, Локвуд нахилився до плінтуса, провів по ньому пальцем, а потім притулив палець до вуст.

— Сіль, — повідомив він. — Тут прибирали, але в щілині zostалися сліди розсипаної солі.

— Оце дівча з нічної варті? — перепитав Джордж, нотуючи щось у записнику недогризком олівця. Ще один такий самий недогризок про запас стирчав у нього за вухом. — Остання спроба захисту?

— Виходить, саме тут знайшли цю дівчинку, — сказала я. Так, її знайшли тут — скорчену, замімілу, збожеволілу... Я поглянула на рівний тиньк, який ще більше підкреслював порожнечу тутешнього простору — простору, де сталося щось моторошне. Інших слідів, крім солі, ми тут не виявили. І це, напевно, було найгірше.

Минула година. Небо в скляному вікні смеркло. Останні бліді промінці денного світла пропадали в мороці. Вигин сходів став тьмяно-сірим. Ми повернулись униз.

Настав час попоїсти й послухати Джорджеву історію. Йти до кухні, в підвал, де загинув хлопчик, не хотілось нікому, тож ми влаштували свій табір на першому поверсі, в кімнаті з картинами. Витягли на середину кімнати столик, стільці, дістали пляшки з водою, печиво, бутерброди й пакунки з чип-сами. Потім запалили газові ліхтарі й посідали по різні боки стола. Я знайшла розетку, налила води до електричного чайника й увімкнула його. Джордж витяг з кишені папірці із своїми бібліотечними нотатками. Заваривши чаю, ми приготувалися слухати Джорджеву розповідь.

— Треба буде нам отак посидіти десь у кращому місці, — зауважив Джордж. — Влаштувати пікнік там, де ніхто не збирається тебе вбити. Це було б весело.

— А про що б ми там розмовляли? — запитав Локвуд, відсorbуючи чай. — І взагалі, цікаво, чим займались підлітки до Проблеми? Більшість із них навіть роботи не мали. А що в них було? Школа та ще якісь дурниці? Нудно, ой, як нудно вони тоді жили!

— Зате безпечно, — заперечила я. — Не забувай про це.

— Не так уже й безпечно, якщо жити в такому будинку, як цей, — понуро зауважив Джордж. — Якщо бути в ньому хлопчиною-служником на прізвисько Малий Том, — він нахилився над своїми нотатками, наче якийсь низенький товстенький генерал, що оголошує план бою, й куснув черговий коржик. — Убивство в цьому будинку відбулося влітку 1883 року. Як писалося в «Пел-Мел Газет», цей будинок тоді належав такому собі Генрі Кукові — старому воякові й торговцеві, який служив в Індії. Цей Кук мав сина Роберта, якого заарештували однієї спекотної липневої ночі за вбивство служника, Томаса Вебера, відомого також як Малий Том. Роберта Кука віддали під суд і визнали винним.

— Як він убив служника? — запитала я. — І чому?

— Чому — я не знаю. Подобиць газета не наводила. А от як — знаю. Прохромив його батьковим мисливським ножом. У статті було сказано, що сутичка розпочалася на кухні, пізно ввечері. Саме там Кук напав на Малого Тома й серйозно поранив його. Потім при багатьох ошелешених свідках — гостях, слугах, родичах — розпочалася гонитва, що завершилася смертельним ударом. Усе навколо було залито кров'ю. У газеті цей будинок назвали «будинком жаху». Ще один «будинок жаху»! Скільки ж їх у Лондоні! Коли-небудь доведеться скласти їхній реєстр...

Я дивилась на стелю, прикрашену алебастровими завитками й спіралями, які переплітались так щільно, що скидались на мозкові звивини.

— Це якнайкраще пояснює, звідки з'явилися криваві сліди. — зауважила я.

Локвуд кивнув:

— І цілком збігається з тим, що отой бідолаха з нічної варті розповів пані Вінтергарден. Гонитва розпочалась унизу, на кухні, й тривала аж до горішнього поверху. Можливо, нещасного Малого Тома наздогнали і вбили на горіщі.

— А що сталося з убивцею? — запитала я. — Його повісили?

— Ні. Запроторили до божевільні в Бетлемі. Судді вирішили, що він несповна розуму. Незабаром він все одно помер. Під час прогулянки в лікарняному садку втік від санітарів, вибіг на дорогу й сам кинувся під колеса катафалка, що проїздив мимо.

— Веселенька казочка, — скривився Локвуд.

— Як і всі наші історії.

Надворі, за площею, швидко заходило сонце. В небі купчилились чорні хмари, заступаючи собою останні промені світла. Над берестами кружляла велика зграя птахів, скидаючись на живий стовп темного диму. Ми закінчили своє чаювання.

— Чудова робота, Джордже, — Локвуд витяг з піхов свою рапіру й притулив її до стільця. Комір його пальта був піднятий, тому майже все Локвудове обличчя ховалось у темряві. Він тарабанив довгими пальцями по столу в такт своїм думкам. — А тепер, — нарешті сказав він після довгої паузи, — нам пора братися до роботи. Тільки ми *не* повинні сприймати цю роботу як буденне завдання. Я хочу, щоб ви обоє слухали якнайуважніше. Цей прояв, як вам зрозуміло, дуже складний. Що ми маємо? Криваві сліди ніг, що піднімаються сходами з підвалу до горища. Дві загадкові постаті, які женуться одна за одною. Відчуття нестерпного страху, що огортало дітей з нічної варті. І ще *щось* — можливо, частину цього прояву. — що коїло з цими дітьми моторошні речі. Хлопчина загинув, одна дівчинка збожеволіла... — він зібгав пакунок з-під чип-сів і заховав його собі до кишені. — Все це дуже дивно, й ми не повинні припуститися жодної помилки.

— Це справді дивно — два духи водночас в одному прояві. — підтвердив Джордж. — Із цього випливає чимало питань. Чи вони *обидва* активні привиди, чи один з них — лише зорове відлуння давньої події, викликане другим привидом? Пам'ятаєте той моторошний випадок у Дептфорді, де з'являвся моряк із бірманським пітоном? Там...

Локвуд підняв руку:

— Ми всі пам'ятаємо цю історію, Джордже. Ближче до суті, будь ласка.

Я нетерпляче засовалась на стільці:

— Можливо, не все так складно. Цим проявом може керувати лише розлючений дух Кука. Треба просто знайти Джерело й знешкодити його.

— Звичайно, — підтвердив Локвуд, — тільки не зараз. Цієї ночі ми лише спостерігатимемо. І ні до чого не втручатимемось. У цих привидів — специфічний маршрут. Вони з'являються в підвалі, піднімаються до горища й там зникають. І все це триває вкрай швидко.

Спробуймо зробити так: викласти три окремі кола з ланцюгів і стати всередині них. Джордж — у підвалі, Люсі — на другому поверсі, а я — на горищі. Ми будемо чекати й спостерігати за тим, що відбувається. А тоді порівняємо свої спостереження. Ні, не сперечайтесь! — зазначив він, побачивши, що я вже готова втрутитись. — Ця робота триватиме дві ночі. Голлі казала мені, що в агенції «Ротвел» це звичайна практика.

Ну, *тоді* все буде гаразд, — не втрималась я від кепкування.

Запала недовга тиша. Потім Джордж запитав:

А що ж із цими слідами?

— Сліди зачекають. До них ми візьмемось трохи пізніше. Зараз нам треба простежити за цими прудкими привидами. Здається мені, що вони просто промайнуть повз нас, та якщо хтось із них наблизиться до вас, застосуйте зброю без вагання. Зрозуміло?

Джордж кивнув.

— А тобі. Люсі?

— Так, так. звичайно. Зрозуміло.

— Ще одне. В жодному разі не виходьте за межі залізного кола. А ти, Люсі, навіть і не намагайся спілкуватися з ними. Я багато думав про те, як ти минулого тижня розмовляла з привидом жінки під вуаллю. Так, то була успішна спроба, проте мені таке спілкування не до вподоби. А що на нас чекає тут, ми навіть не знаємо. Знаємо тільки, що *воно* вбило дитину.

— Авжеж, я розумію. — погодилась я. — Не хвилюйся.

— Гаразд. Ти взяла з собою склянку з черепом? Чудово. Слухай. чи не підкаже він тобі чого-небудь. Вистав його за коло — ризикуй краще *ним*, а не собою. А тепер ходімо. Якщо *ви* нічого не відчуєте, то відчую я.

Він хутко підхопивсь і взяв рапіру. Наш пікнік скінчився.

* * *

Через годину, коли сонце вже сховалось, ми розійшлись по місцях. Я стала на майданчику другого поверху, всередині кола із залізних ланцюгів, і обернулася до сходів. Моя торбина лежала біля мене в колі; наготові були й кілька соляних бомб. Я перебувала десь футів за

п'ять від перил, уздовж яких, якщо вірити нашим відомостям, мали пройти привиди.

Коло я зробила подвійним — із двох ланцюгів, переплетених один з одним, наче змії. Подолати таку перепону не зможе жоден дух. Одначе, пам'ятаючи про те, як збожеволіло дівчатко з нічної варти, я есе-таки сумнівалася, що ланцюгів мені вистачить. Бо те дівча, радше за все, лишилося розуму не від дотику привида, а від того, що воно *побачило*. Коли ми розходились, я прочитала той самий сумнів на обличчях друзів. 11 Щоправда, ніхто з них не поділився зі мною своїми побоюваннями. Не слід забувати, що агентів не личить міркувати над такими речами. От, наприклад. Джордж частенько сушить над ними голову, тому він чудовий дослідник, зате оперативний. правду кажучи, поганенький.

Склянку з черепом я безцеремонно поставила з зовнішнього боку кола. Вона сяяла якимось кислотно-зеленим світлом, проте обличчя всередині видно не було. Сам привид, одначе, нікуди не подівся, я почула, як він промовисто свиснув.

— *Гарненький початок... — прошепотів він. — Та я вже. правду кажучи, звик до такого. Отже... Локвуд. Я чув, як він щойно докоряв тобі.*

— Зовсім він мені не докоряв, — заперечила я й зазирнула через перила вниз. Ми вимкнули всі світильники на стінах, розставивши натомість по сходах сигнальні вогні. Тепер на кожній третій сходинці горіла маленька свічка. Свічки були різні — то коротші, то довші, — та всі незахищені, піддатливі до впливу того, хто проходить повз них. Їхні теплі вогники майже торкались один одного й скидались на жовті пузирі серед темряви — нерухомі, ніби застигли в часі. Видовище було гарне, проте лиховісне.

— *І ти готова його послухатись? — провадив череп. — Я нізащо не послухався б. Якщо тобі захочеться вступити в психічний контакт із привидом убивці... чому б і ні? Кажу тобі одне — давай, дівчатко!*

— Заспокойся. Я таких дурниць не робитиму, — відповіла я, дивлячись на червонясте світло Джорджевого ліхтаря, що мерехтіло далеко внизу. Як і я, він увімкнув свій ліхтар на найнижчу потужність, проте його можна за одну-єдину мить перемкнути на повну силу, для цього досить лише клац-

нути вимикачем. Локвуд був десь на два поверхи вище, і там. Напевно, все відбувалося так само. Я уявила, як він зараз стоїть із рапірою в руці й насторожено дивиться в темряву. Моє черево несподівано звело—болісно й водночас солодко: може, це в мене печія від отих дурних секретарчиних бутербродів?

— Послухай, — сказала я, знову переводячи погляд на склянку. — Я не для цього сюди тебе поставила. Краще скажи мені, що ти відчуваєш? Нічого?

— *Навряд чи він слухає тебе. — не вгавав голос. — Ця Голлі відвернула на себе всю його увагу... Тільки не заперечуй! Не думай, що коли я привид, то не бачу того, що коїться під самісіньким моїм носом!*

— У тебе немає носа! — я переступила через ланцюги. — Краще скажи мені, що ти думаєш про ці сходи.

— *Ну... тут відбувались мерзенні речі.*

— Дякую. Те саме можу сказати тобі і я.

— *Та невже? Ти бачиш кров на цих сходах? Чуєш крик?*

— Ні.

— *То не дури сама себе! Твій Талант не такий потужний як тобі здається. Скажімо, ти стільки думаєш про Локвуда, що не помічаєш, як хтось крадеться в тебе за спиною... просто зараз!*

Рипнула підлога. Я з криком обернулась. Та перш ніж я встигла зреагувати, спалахнув ліхтарик — із пільми визирнуло знайоме обличчя в окулярах.

— Джордже!

— Усе гаразд, Люсі.

— Що ти тут робиш? Чому ти вийшов з кола? Негайно повертайся назад!

Він стенив плечима:

— Але ж поки нічого не відбувається! У нас є ще кілька годин. До речі, в тебе є жувальна гумка?

— Ні! Повертайся на своє місце! Якщо Локвуд побачить...

— Заспокойся. Зараз ми ще в безпеці. Що ти там сказала про гумку?

— Немає в мене гумки. Чи то пак... стривай, десь ніби була.

Ось. бери. — я намацала в кишені пакуночок із гумкою й простягла його Джорджеві. — Що в тебе там. унизу? Усе гаразд?

— Гаразд, — він зашурхотів обгорткою, і я помітила, як тремтять його пальці. — Там на підлозі є холодна пляма. Ти розумієш. де. — там. де розбився той хлопчина. Щось у мене в роті якийсь неприємний смак... Починається *сморід*, — він повернув мені пакуночок із гумкою й здригнувся. — Піду краще до себе. Тримайся.

— Люсі! Джордже! — долинув згори Локвудів голос. — У вас там усе гаразд?

— Усе!

— Чудово! Приготуйтеся! Я відчуваю, як змінюється атмосфера!

Джордж скривився і махнув мені рукою. За мить він уже перетворився на кругленьку тінь, що линула сходами вниз. Коли він проходив повз свічки, їхнє полум'я тріпотіло. Потім вогники знову застигали, шикуючись у рівну спіраль. Я сіла, підібгавши ноги, посередині залізного кола, втупилась у темряву й стала чекати, що буде далі.

Моя голова смикнулася. Я відчула холод, що неприємно лоскотав шкіру — так, ніби нею повзали незліченні крихітні комахи. Мені боліла шия. Я зрозуміла, що спала — й до того ж досить довго. Думки в голові ледве совались, я ніяк не могла зрозуміти, куди потрапила. Свідомість поволі верталась до мене. Цікаво, котра зараз година? Я поглянула на годинник: майже чверть на першу. Північ уже минула!

Я кахикнула, потяглась і озирнулася. Довкола було тихо. Свічки на сходах горіли, як і дотепер, тільки їхні вогники ніби поменшали, стиснулись так, ніби їх пригнічувало щось невидиме. Я поглянула на склянку з привидом — вона більше не світилась, а стояла темна, немовби налита вином. Так, а що це блищить на її поверхні?

Паморозь! Я витягла руку вперед і тут-таки відсахнулася. Мені здалось, ніби мої пальці занурились у крижану воду.

Я незграбно піднялась на ноги. У роті відчувався сморід, ніби від якоїсь плісняви. Я знайшла в кишені гумку, здерла з неї обгортку й почала шалено жувати. Взагалі, зараз усе виходило в мене шалено. Мої нерви були напружені до краю.

Поки що нічого помітного не відбувалось, та я знала, що на мене от-от звалиться щось лиховісне. Я знала, що скоро переді мною знову розіграється моторошна подія, яка назавжди спотворила долю цього будинку. Час ніби біг назад, і минуле було потужнішим за майбутнє. Джордж називає це явище «викривленням часу». Він певен, що саме тому людина, яка опиниться в цьому «викривленому» часі, відчувається так неприродно й погано.

— *Стеж за свічками!* — *зашепотів у моє вухо череп.* — *За їхнім світлом!*

І справді, вогники свічок затріпотіли, реагуючи на рух повітря. Я відчула, як стають дибки волоски на моїх руках, як перехоплює подих. Мені позакладало вуха так, ніби я надто довго й швидко їжджала вниз у ліфті. Я заплющила очі й прислухалась. Звідкілясь до мене долинув болісний, немовби передсмертний, крик.

Я розплющила очі:

— Джордже?

Щось загуркотіло. Я аж підскочила, іуркіт прокотився над сходами й пропав у темряві. Я зрозуміла, що він линув з підвалу. Вогники свічок застигли й скидались тепер на сліпі, з більмами, очі.

— Джордже!

Ніхто не відповідав. Вилаявшись, я витягла рапіру і вийшла за межі кола, в крижану пітьму. Діставшись до перил, я поглянула вниз.

Двома маршами нижче щось піднімалося вгору, залишаючи на сходах темні сліди. Що саме залишало ці сліди, я не бачила, та воно поволі наближалось, гасячи всі свічки, повз які проходило. В підвалі панувала темрява: світла Джорджевого ліхтаря видно не було. Я витягла шию, щоб подивитись, чи не зможу я...

Згасла остання свічка на останньому підвальному марші сходів. Що це? Невже я справді бачу примарну руку, яка чіпляється за перила?..

Ні — це *дві* руки, одна попереду, друга трохи позаду. Руки хапалися за перила, піднімалися дедалі швидше і ось уже досягли повороту сходів, який мав привести їх до мене.

— *Люсі...* — *зашепотів голос із склянки.* — *На твоєму місці я негайно тікав би!*

Та я й далі чіплялася за перила. їхній холод відчувався навіть крізь рукавички. Навіть думати стало важко, не те що пересуватись. Мої

руки й ноги налились чавуном, я не відчувала власного тіла.

Угору сходами бігли двоє — дві примарні постаті, огорнуті темрявою, наче плащем. Свічки, які вони проминали, гасли одна за одною.

— Б'юсь об заклад, що навіть Голлі вистачило б кебети, щоб повернутись до захисного кола, — зауважив череп.

Ці слова ніби розбудили мене. Образа, викликана ім'ям нашої помічниці, прорвалася крізь моє заціпеніле тіло. Я відпустила перила, відсахнулася і втиснулася до залізного кола. Там я впала на свої торбини й лежала так, поки повз мене промчали дві постаті.

Бігли вони мовчки, залишаючи за собою серпанок потойбічного світла. Перший привид був маленький і кволий — безперечно, дитина. Яке худеньке було в нього тіло, які вузенькі плечики! Щоправда, жодних подробиць я так і не розібрала. Привид був прозорий, наче полум'я свічки: його розпливчата нижня частина зливалася із темрявою. Голову він нахилив уперед і відчайдушно мчав угору, хапаючись тоненькою ручкою за перила.

За його спиною з п'ятьми з'явилася друга постать, так само осяяна потойбічним світлом, так само прозора, та це був привид дорослого здорованя, і його світло було темніше, ніж у дитини. Розгледіти якісь подробиці тут теж було неможливо: я бачила до ладу тільки простягнуту вперед руку та ще голову, яка хилиталася туди-сюди.

Привид дитини стрілою промайнув повз мене і рушив далі сходами вгору. Здоровий привид гнався за ним; обидва зникли в напрямку третього поверху, а всі свічки, що стояли біля мене, згасли в одну мить. Духи залишили за собою хвилю крижаного, збуреного їхнім рухом мертвого повітря. Ось вони зникли. Я чекала, стоячи на колінах і вишкірюючи стиснуті зуби. Холод подужчав, і, нарешті, згори долинув моторошний крик. Зі сходів щось упало. Я встигла побачити темну масу, відчути нове коливання повітря, шалене потойбічне напруження... проте так і не дочекалася звуку удару тіла об підлогу.

Лише тепер я побачила за межами свого залізного кола темні вологі сліди. Сліди кривавих ніг.

Я сиділа навпочіпки й роздивлялась на ці сліди, коли через дві-три хвилини повітря почало зігріватись, до мого кола проник запах розтопленого воску й диму, і я почувала згори спокійний Локвудів голос, який оголошував, що прояв уже закінчився.

11

Сліди зберігались на сходах одну годину сімнадцять хвилин — Джордж визначив це за своїм годинником. То були тонкі згустки чорної ектоплазми, що випромінювали неймовірний холод. Коли Локвуд торкнув один слід вістрям своєї рапіри, ектоплазма засичала і огорнула срібний клинок змійками чорної пари. Явище було справді цікаве. Джордж замалював доріжку слідів на сходах, а я — окремі зразки, які були менш бліді або менш «криваві».

— Це сліди маленької ніжки, — зауважив Локвуд. — Не такої, як у малої дитини, але тоненької й вузької. Напевно, це нога Малого Тома, а не Роберта Кука.

— Годилося б виміряти їхню довжину, — сказала я. — От тільки підходити до них надто близько не хочеться...

— Ти маєш рацію, Люсі, — на Локвуді були рукавички й темно-синій шалик—увесь його захист від холоду, коли він стояв на варті біля

сходів. — Гадаю, їх справді треба виміряти й порівняти... У кого з нас найменша нога?

— У Голлі, — відповів Джордж, не підводячи очей від записника.
— Поза всяким сумнівом.

— Але ж її тут немає, — процідила я крізь зуби.

Локвуд кивнув:

— Твоя правда, Джордже. Ніжка в неї дійсно маленька, десь така сама завдовжки. Завтра порівняємо.

— Гаразд.

— Як на мене. — суворо втрутилась я. — важливіше було б пошукати Джерело цього жаху. Як ви гадаєте, де помер Малий Том?

Звичайно вважають, що шукати Джерело найкраще там, де сталася смерть, однак прояв, з яким ми зіткнулись цього разу, поставив перед нами цілу низку проблем. Навіть наші спостереження мало чим могли стати в пригоді. Першу рану служникові завдали в підвалі — саме там *розпочався* прояв; до того ж розпочався він шаленим вибухом енергії, яка збила з ніг Джорджа, що стояв *усередині* залізного кола, і розстрошила об стіну його ліхтар. Можливо, саме тому Джордж узагалі не помітив двох постатей, які бачила я. А Локвуд, що чергував угорі, побачив їх лише на коротку мить. Там, на горищі, йому здалося, що обидві постаті ніби злились в одну. Потім долинув приглушений крик, і все зникло. Але ж я чула, як щось упало зі сходів!

— Якщо Кук скинув Тома вниз, як припускає Люсі, — мовив Джордж, — він мав померти, вдарившись об підлогу в підвалі.

— Якщо не помер ще раніше від своїх ран, — відповіла я. — Бідолашний малий!

— Таким чином Джерело повинно бути або під сходами, або на горищі. — підсумував Локвуд. — Це ми перевіримо завтра. І дуже прошу тебе, Люсі: облиш це хлипання за «бідолашним малим». Хай там хто він був за життя, зараз його привид — частина небезпечного прояву. Подумай про те, що сталось із підлітками з нічної варті.

— Я думаю про них, Локвуде, — відказала я. — А ще думаю про те моторошне чудовисько, яке женеться за дитиною. Про привид Кука. Він — саме втілення зла. За нього нам треба взятись передусім.

Локвуд хитнув головою:

— Правду кажучи, ми про них ще нічого не знаємо. Нам треба бути вкрай обережними з *будь-яким* Гостем. Мене не обходить, чи дружнім, чи нещасним здається цей привид, чи, може, просто хоче, щоб його погладили по голівці. До нього не можна підходити близько. Це залізне правило, якого дотримуються всі поважні агенції. Голлі може це підтвердити.

Я не хотіла давати волю гніву. Ба більше — в цілому я була згодна з Локвудом. Однак напруження останнього часу — й цієї довгої ночі, й кількох минулих днів на Портленд-Роу. — далося взнаки. Я не витримала.

— Це привид дитини! — зіпнула я. — Дитини, що рятувалась від смерті! Я бачила його, коли він пробігав повз мене. Тільки не треба на мене *так* дивитись! Він був у відчай! Ми повинні співчувати йому!

Я зробила велику помилку і тут-таки зрозуміла це.

Блиск в очах Локвуда згас, і він холодно промовив:

— Люсі, я не можу співчувати *нікому* з привидів.

Правду кажучи, це скидалось на заяву професійного вбивці. На цьому наша суперечка урвалася. Урвалася, бо минуле нашого керівника залишалось для нас незбагненим і недоторканим, як замкнені двері тієї таємничої спальні в нашому будинку. Локвудова сестра померла від дотику привида. Локвудова *сестра!* Більше тут нічого не можна було сказати. Отож я змусила себе замовкнути й заходила знову вивчати сліди на сходах. Десь о першій годині тридцять чотири хвилини (це Джордж теж визначив за своїм годинником) згустки ектоплазми зблідли, трохи засвітились, а потім зникли. А тоді й ми подалися собі додому.

* * *

Можливо, вона готувала чудові бутерброди, можливо, в неї були чудові маленькі ніжки, та я могла принаймні втішатись тим, що Голлі Манро була звичайнісінькою секретаркою. Вона не носила рапіри. Не вміла робити того, що робила ночами я, ризикуючи власним життям заради порятунку Лондона. Лише пам'ятаючи про це, я змогла стриматись, коли вдома виявила, що Голлі побувала в моїй кімнаті й

прибрала в нападi своєї божевільної звички до чистоти все моє розкидане вбрання.

Я вирішила вранці попросити Голлі—чемно, спокійно,—щоб вона більше такого не робила, та потім це якось вивітрилось із моєї голови. Коли я прокинулась, у мене на думці вже було чимало важливіших речей.

Коли я прийшла на кухню. Локвуд із Джорджем уже сиділи за столом і читали «Тайме», а Голлі Манро — весела, в темно-вишневій спідниці й бездоганно випрасуваній білій блузці — робила щось біля каністри з сіллю, що стояла за дверима кухні. Вона сама поставила сюди цю каністру, раніше ми просто аби- як кидали своє знаряддя за двері. Увійшовши, я пильно поглянула на спідницю Голлі, а вона — на мою мішкувату стару піжаму'. Що ж до Локвуда з Джорджем. то вони, здавалось, узагалі не помітили мене.

— Усе гаразд? — запитала я.

— Знову нічна пригода в Челсі, — відповіла панна Манро. — Убито агента. До речі, вашого знайомого.

В мене тьохнуло серце:

— Як? Кого?

Локвуд поглянув на мене:

— Одного з Кіпсової команди. Неда Шоу.

— Ой!

— Ви добре знали його? — поцікавилася Голлі Манро.

Локвуд знов утупився в газету. Так, ми всі знали Неда Шоу, знали надто добре для того, щоб його не любити. То був задержуваний мамула з близько посадженими очицями й скуйовдженим волоссям на голові. Наша взаємна неприязнь колись навіть переросла в бійку між ним та Локвудом, хоч пізніше вони разом брали участь у славетній «битві на кладовищі Кенсел-Грін».

— Ні. не дуже добре. — врешті відповів Локвуд. — Та все ж таки...

— Це просто жах, — провадила Голлі Манро. — Зі мною таке частенько траплялося, коли я працювала в «Ротвелі». Гй- нули ті, кого я бачила в конторі щодня...

— Умгу, — сказала я, тупцяючи біля чайника. З появою Голлі кухня стала трохи затісна. — А як він помер?

Локвуд відсунув газету вбік:

— Не знаю. Про нього лише коротко згадують наприкінці статті. Напевно, звістка про його загибель тільки-но надійшла. Решта новин, щоправда, анітрохи не кращі. Навала привидів у Челсі посилюється, там розпочалися заворушення — люди протестують проти примусового виселення з домівок. Поліція залагоджує сутички з *живими* замість того, щоб боротися з мерцями. Одне слово, шарварок та й годі.

— Наш розслід принаймні триває спокійно. — обізвалася Голлі Манро. — Я чула, що минулої ночі ти чудово попрацювала, Люсі. А отих моторошних привидів, звичайно ж, треба негайно знищити. Хочеш висівкову вафельну?

— Дякую, мені вистачить і грінки, — зауважила я.

«Нант розслід!» Я сердито потягла свій стілець, дряпаючи ніжками лінолеум.

— Це ти дарма. Скуштуй хоч одну, — наполягав Локвуд. — Смакота! Отже, переходимо до плану на сьогодні. Після сніданку повертаємось на Ганновер-Сквер і намагаємось завидна розшукати Джерело. Нашій клієнтці нетерпеливиться. Ти не повіриш, Люсі, але панна Вінтергарден уже телефонувала зранку, «вимагаючи» в своїй вишуканій манері, щоб я сам відзвітував перед нею, що ми зробили й виявили минулої ночі. Тому я зараз вирушаю до готелю, де вона тимчасово мешкає. А ти, Джордже, знову вирушай до архіву й спробуй відшукати більше подробиць про це вбивство. Ти ж сам казав, що хотів би переглянути більше газет?

Джордж тим часом черкав фломастером по нашій «скатертині мислення», складаючи список газет: «Мейфер Баг», «Квінс Мегезін», «Корнгіл Мегезін». «КонтемпореріРевю»..

— Еге ж, — відповів він. — Наприкінці вікторіанської доби виходило друком безліч часописів, і деякі з них полюбляли описувати всілякі сенсації — вбивства й таке інше. Я певен, що там знайдеться й докладний звіт про вбивство Малого Тома. Тільки побоююсь, що мені може не вистачити часу. Якщо нам пощастить відшукати такі відомості, це дозволить краще зрозуміти, що ж там сталося, і допоможе знайти Джерело, — він кинув фломастер на стіл. — Я скоро вирушу.

— Уранці нам привезли багато солі й заліза. — повідомила

Голлі Манро. — Я сама візьмуся до цього. Ваше зняття буде готове відразу після обіду. Тільки треба замовити ще свічок.

Чудово. — відповів Локвуд. — А ти, Люсі, можеш допомогти Голлі, якщо захочеш.

Гадаю, що Люсі не захоче. — відказала Голлі. — У неї, напевно, є важливіші справи.

Я не певен, що в неї є такі справи, — заперечив Локвуд, кусаючи вафлю.

Закипів чайник.

До речі. — спокійно мовила я. — такі справи в мене дійсно є. Буде більше користі, якщо я поїду до архіву з Джорджем і допоможу йому.

* * *

Нечасто нам з Джорджем доводилось виходити з дому вдень. Правду кажучи, я й не пам'ятала коли востаннє бачила Джорджа не в темряві, не при штучному світлі й не в товаристві привидів. А скільки разів я сама просилась піти з ним до Національного архіву періодичних видань, ви зможете полічити навіть тоді, коли у вас на обох руках немає жодного пальця. Якщо Джорджа й здивувало моє рішення, то він ніяким чином цього не виявив і зараз тихенько тупцював поряд зі мною лондонськими вулицями.

Ми прямували на південь, через Мерілебон у бік Ріджент-стріт. Хоча перекрита зона Челсі була за дві милі звідси, сліди навали привидів були помітні й тут: у повітрі пахло смаленим, люди на вулицях зустрічались менше, ніж звичайно. Кав'ярні та ресторани на МерілебонТай-стріт зачинялись, як і по всьому Лондону, пів на п'яту надвечір, тож в обідню пору там завжди було повно люду, та зараз вони стояли похмурі й порожні, з самотніми офіціантами, що сиділи, нудьгуючи, біля столиків. На бруківці лежали неприбрані торби зі сміттям; вітер розносив вулицями папірці та інший дріб'язок. Раз по раз ми з Джорджем натрапляли на будинки, перегороджені чорно-жовтими стрічками ДЕПРІК: на вікнах цих будинків були намальовані крейдою хрести — знак того, що привида виявлено, але досі не знищено.

Біля ветхої церкви спіритуалістів на Вімполь-стріт тривала сутичка. Убрані в чорне Потойбічники — прихильники культу привидів —

зіткнулись із місцевим угрупованням Спілки Захисту Домівки, яке намагалось посипати церковні сходи лавандою. Чоловіки й жінки середнього віку — поважні й часом сиві — репетували, хапали одне одного за коміри, викручували руки. Коли ми з Джорджем наблизились, вони розступились, даючи нам дорогу, й мовчали, поки ми проходили повз них. А тільки-но ми пройшли, як натовп знову зімкнувся, й сутичка поновилась.

Авжеж, це були всього лише дорослі, які анітрохи не розуміються ні на привидах, ні на захисті від них. Коли звечоріє, вони припинять чубитись і поховаються по домівках, поспіхом замикаючи за собою окуті залізом двері.

— Це місто мчить просто до пекла, — зауважив Джордж. — А ти як гадаєш?

Перші кілька кварталів ми йшли мовчки — мені анітрохи не хотілося розмовляти. Одначе прогулянка трохи розвіяла мій смуток, і тепер я весело цокала своїми кованими чобітьми по брукувці.

— Не розумію, що ти маєш на увазі.

— Те, що всі подуріли. Ніхто не ставить правильних запитань, без яких не може бути й правильних відповідей.

Ми вже підходили до Оксфорд-стріт, де розкинувся величезний товкучий ринок, на якому торгували залізними та срібними оберегами, стояли ятки хіромантів та інші ворожбитів. Обминувши ринок, ми перетнули Оксфорд-Серкус і попрямували далі вздовж Ріджент-стріт. Звідси було вже недалеко й до архіву.

— Я знаю, чому ти вирушила зі мною, — несподівано мовив Джордж. — Не думай, ніби я цього не розумію.

Оскільки саме тоді я понуро міркувала про «висівкові ва-фельки», від Джорджевих слів у мене забурчало в череві.

— То чому ж, як ти гадаєш?

— Гадаю. не тому, що тобі таке приємне моє товариство. Хіба ні? — він позирнув на мене.

— Цілком приємне. Джордже. Ти кажеш неправду.

— Годі вже. Читати твої думки дуже легко. — провадив він. — Тільки будь обережна, вони можуть не сподобатись Локвудові.

Ми разом переступили рівчак із водою — такі рівчаки захищали від привидів крамниці модного одягу на Ріджент-стріт. Це була одна з

найбезпечніших частин міста, тож люду на вулицях траплялось помітно більше.

— Мені дуже шкода. — відповіла я. — проте я не вважаю, що в нього є причини для невдоволення. Він сам винен. Я його про це не просила.

— Він теж не просив.

— Але ж це він найняв її, а не я.

Джордж пильно поглянув на мене крізь окуляри:

— Я мав на увазі твоє захоплення привидом. Отим хлопчиною. Малім Томом. А ти про що тут казала?

— Ой. пробач... Про те саме, — спробувала викрутитись я. — Через цього привида я й пішла з тобою. Хочу дізнатись усю цю історію до кінця.

— Гарзд...

Кілька наступних ярдів ми йшли мовчки. Попереду височіла будівля агенції «Ротвел» — блискуча брила з пластику та скла. Біля входу на флагштоці майорів прапор агенції — червоне полотнище з левом у стрибку.

— То як тобі Голлі? — зненацька запитав Джордж.

— Я... звикаю до неї, — відповіла я. — Потроху. Це ти не тямиш себе з радощів, що вона з'явилась у нас.

— Ну, з нею нам працюється набагато ефективніше, й це дуже добре. Проте я аж ніяк не в захваті від *усього*, що вона робить. Днями я застав її, коли вона хотіла викинути нашу «скатертину мислення». Сказала, що з цією скатертиною ніби не на кухню заходиш, а «зазираєш до чужого мозку». Але ж для того ця скатертину нам і потрібна!

— Авжеж, — підтакнула я. — Мені теж не до вподоби оця її пристрасть до всіляких правил та порядку... А ще вона здається мені такою... Навіть не знаю, яке слово сюди пасує.

— Блискучою? — підказав мені Джордж. — Або. як нині кажуть, *гламурною*?

— Е-е... ні. Не зовсім так. Я хотіла сказати — *прилизаною*.

Джордж поправив окуляри на носі й позирнув на мене:

— Ну. гребінцем вона справді вмє користуватись.

— Що ти хочеш сказати? І чому так дивишся на моє волосся?

— Так, дурниці. Нічого я сказати не хотів... Нічогісінько. Е-е... — Джордж несподівано згорбився, скривився, наче від зубного болю, й промовив: — Схили краще голову. Люсі. Не дивись уперед, гаразд?

Та було вже пізно. Біля входу до будинку агенції «Ротвел» стояв Квіл Кіпс, а з ним двоє його незмінних помічників — Кейт Годвін та Бобі Вернон.

Удень Кіпс видавався ще худорлявішим, ніж уночі. Убраний він був, як завжди, розкішно, проте обличчя його зблідло, а підборіддя заросло рудою щетиною. На рукаві в нього була чорна жалобна пов'язка, а ггид пахвою він тримав товсту теку з паперами. Оце так удар! Тепер нам було вже не схватись ні за рогом, ні з того боку вулиці.

Ми порівнялись із Кіпсовою командою. Бобі Вернон був напрочуд маленький і худий, ніби хтось вирізьбив з дерева звичайного агента, а з тріски, що відколосась, — Вернена. Годвін — Слухачка, як і я, — завжди була холодна, як іній, і тверда, як асфальт. Вони кивнули нам. Ми кивнули їм. Ми трохи постояли разом, ніби обмінялись, як завжди, колочими дотепами й жартами, тільки цього разу мовчки, щоб заощадити час.

— Ми чули про Неда Шоу. Нам справді шкода, — нарешті сказала я.

Кіпс вирячився на мене:

— Та невже? Ви ж його ненавиділи!

— Ні... тобто так. Але ж це не значить, що ми бажали йому смерті.

Він стеновав своїми худими плечима, схованими під розкішною сріблястою курткою:

— Не бажали? Може, й так. Не знаю.

Кіпе. як і завжди, видався мені зануреним у власні переживання. Тільки сьогодні його ненависть до нас відчувалась не так щиро, як зазвичай, а в голосі було чути гіркоту. Я не відказала нічого. Джордж розтулив був рота для відповіді, але передумав і теж промовчав. Кейт Годвін позирнула на годинник. а тоді поглянула вздовж вулиці, ніби на когось чекаючи.

— Як це сталось? — врешті запитала я.

— Чергова помилка ДЕПРІК. — пояснив Бобі Вернон.

Кіпс потер собі блідою рукою потилицю, зітхнув і додав:

— То була будівля на Волпол-стріт. Відкрита конторська будівля. Ми працювали на своїй ділянці, прослуховували психологічний рівень, а поверхом вище вештались нездари з агенції «Тенді». Ці кляті бовдури потривожили Спектра, не впорались із ним і просто погнали його сходами вниз, до нас. Цей Спектр вискочив із стіни перед Шоу й схопив його за голову, перш ніж ми встигли второпати, що й до чого!

— Його вже ніщо не могло врятувати, — кивнула Кейт Годвін.

— Мені справді жаль, — відповіла я.

— Так. дякую. Але ж це трапиться знову! Не з нами, то з кимось іншим! — мовив Кіпс. Його очі завжди були почервонілі, та сьогодні вони здались мені ще червонішими. — Цієї ночі ми знову йдемо на завдання. Барнс муштрує нас, неначе ведмедів у цирку. Навала в Челсі — це вже страхіття! А найголовніше. що в ньому немає жодної системи, — чи, може, я просто не бачу й?

— Система повинна бути, — заперечив Джордж. — *Щось* збурює привидів саме в цих місцях. Якщо є наслідок, то мусить бути й причина. Треба тільки чітко розуміти, де її шукати.

Кіпс скривився:

— Ти так гадаєш, Кабінсе? Найкращі фахівці ДЕПРІК сушать над цим свої мізки. Я щойно був на їхній нараді — ніхто нічого не може зрозуміти. Єдине, до чого вони додумались, — це влаштувати парад агенцій, які беруть участь у розслідуванні, щоб показати, ніби в нас усе гаразд. Уявляєте? Тисячі людей евакуйовані, привиди наступають, у місті заворушення, а їм потрібен *карнавал!* Ні. цей свій справді збожеволів! — він так сердито поглянув на нас. ніби це *ми* придумали той парад, а потім труснув своєю текою з паперами. — А оце ви бачили? Тут копії всіх звітів, які за останні тижні надійшли від агенцій, що працювали в Челсі. Прояви, Спалахи, Холодні Плями — все жужмом! Сотні випадків без будь-якої системи! ДЕПРІК вимагає, щоб це прочитали керівники всіх агенцій і висловили свою думку. Ніби в мене є час читати всю цю бридню! І взагалі, я поспішаю на похорон! — Кіпс спересердя стукнув по теці кулаком. — Піду й викину все це на смітник...

Ми збентежено стояли на місці. Я не знала, що тут сказати.

— Віддайте це краще мені, — запропонував Джордж. — Тут, напевно, є чимало цікавого.

— Тобі? — холодно реготнув Кіпс. — Навіщо? Ти ж ненавидиш мене!

Джордж у відповідь буркнув:

— А чого ти від мене чекаєш? Повітряних цілунків? Що кому до того, кого я люблю чи ненавиджу? Тут помирають люди. Ая, можливо, зумію щось зробити для них. Якщо хочеш, то читай ці папери сам. А якщо ні, то давай їх сюди. Тільки на смітник не викидай, — Джордж розчервонівся й навіть тупнув ногою.

Кіпс із помічниками вирічилися на Джорджа й навіть позадкували. Я теж, правду кажучи, трохи відсахнулась. Кіпс поглянув на мене, стенов плечима й жбурнув теку Джорджеві.

— Я вже сказав, що мені ця бридня не потрібна. Мені й без неї вистачає клопоту. Можливо, побачимось із вами на карнавалі, якщо «Локвуд і К°» дістануть туди запрошення. Мені у це, правду кажучи, не дуже віриться, — він недбало махнув нам рукою, й за мить усі троє агентів «Фіттес» зникли серед натовпу.

Якщо в будинку Національного архіву періодичних видань коли-небудь заведуться привиди, то знадобиться пекельна праця, щоб потім усе впорядкувати в ньому так, як було. Архів — це шість величезних поверхів, стіни яких аж на вісім футів завішані полицями та стелажми з книжками й газетами; він більший за будь-яку лондонську фабрику та заплутаніший за лабіринти найстаріших будівель тюдорівської доби. До того ж тут ви щомиті ризикуєте натрапити на якогось дослідника: їх тут безліч, вони сидять або стоять у незліченних темних нішах і студіюють давні документи, намагаючись досягнути історію Проблеми. Архів не просто присвячений історії, він і є самою історією, що пахне порохом, старим папером і друкарською фарбою. Погортавши з пів години часописи столітньої давнини, ти відчуваєш, як цим запахом просякли навіть твої власні пальці.

Джордж любив архів, він знав тут усі закапелки. Він привів мене на четвертий поверх, до відділу періодичної преси, й показав каталог — кілька здоровенних книг у шкіряних палітурках, де було коротко перелічено всі матеріали, що зберігаються на цьому поверсі. Для подій

кількох останніх десятиліть існував свій покажчик із посиланнями на будь-які статті, надруковані в усіх часописах; для старіших видань такого покажчика не було, тут доводилося навмання відбирати пресу за відповідний період, а потім сидіти й шукати те, що тобі потрібно, порпаючись у нескінченних поживклих сторінках.

Озброївшись Джорджевим реєстром, я взялася до роботи. Знайшла примірники «Корнгілл Мегезін» та «Мейфер Ньюс» за літо 1883 року, перенесла їх на один із вільних столів, розставлених у центральній частині зали, й заходилася гортати, шукаючи згадки про вбивство на Гонновер-Сквер.

Невдовзі мої ніздрі наповнилися запахом друкарської фарби. Очі сльозилися від дрібного газетного шрифту. Та найбільше потерпала моя голова, вона геть тріщала від подробиць, що аж ніяк не стосувалися нашої справи. Журнальні суперечки вікторіанської доби... Імена забутих світських красунь... Нариси про віру та імперію, написані самовпевненими бородатими добродіями... Все це навівало нудьгу, коли тільки вийшло в друк, а що вже казати про нинішні часи, коли минуло вже більше століття? Давня історія... Як Джорджеві це може подобатись?

Давня історія... Саме так Локвуд назвав випадок із його сестрою, що загинула якихось шість років тому. Та що більше я міркувала про це, то дужче переконувалась у тому, що історія ця аж ніяк не давня. Джесіка й досі залишалась поряд із Лок-вудом, керувала кожним його рішенням. Я пригадала минулу ніч, ту неприязнь, із якою він сприйняв мої слова про співчуття привидові дитини. А сьогодні Локвуда, зрозуміло, підтримала й Голлі Манро: вона рішуче заявила про те, що привида треба знищити. Сьогодні зранку я бачила Голлі тільки п'ять хвилин, проте і їх цілком вистачило, щоб я розсердилася на цілий день.

Я далі гортала газети, походжала серед полиць, поволі просуваючись за Джорджевим реєстром. Проходячи повз каталог і покажчик, я щоразу згадувала про події, які відбулись шість років тому на Портленд-Роу.

Повернувшись із черговим оберемком часописів, я побачила, що Джордж сидить за моїм столом, захарастивши його журналами й черкаючи щось у записнику.

— Знайшов що-небудь про нашого духа? — поцікавилась я.

— Ні. Анічогісінько, — позіхнувши, відповів Джордж. — Я влаштував собі перерву й шукаю зараз дещо інше. Пам'ятаєш, коли панна Вінтергарден приходила до нас, на ній була маленька срібна брошка?

— Так, — пригадала я. — Я ще хотіла розпитати тебе про цю брошку. Це такий самий знак, як...

— Так. Давньогрецька арфа або ліра. Такий самий знак ми бачили на окулярах у Ферфекса, на коробці, яку тримала Пене-лопа Фіттес... пам'ятаєш, коли ми стежили за нею в її власній бібліотеці?

Я кивнула. Кумб-Кері-Голл... Чорна Бібліотека в будинку агенції «Фіттес»... По тих подіях минуло кілька місяців, та я

чудово їх пам'ятала, бо мало не загинула в ті дві ночі. Химерний значоку формі арфи відтоді зацікавив нас, ми вряди-годи згадували про нього. Виявилось, що це емблема клубу... як там називала його панна Вінтергарден?

— Це «Клуб Орфея»? — перепитала я.

— «Товариство Орфея». Я саме читаю про нього, — Джордж поправив окуляри, намагаючись розшифрувати власні нотатки. — Його занесено до «Альманаху зареєстрованих британських спілок, клубів та інших організацій» як «теоретичне товариство відомих городян, що займається дослідженням Проблеми й природи потойбічного світу». Вони хочуть, щоб їхнє Товариство видавалося звичайним зібранням бундючних балакунів, та нам відомо, що це не так. Товариство має зареєстровану адресу в Сент-Джеймсі. Що там за тією адресою, я й гадки не маю, однак сподіваюся це невдовзі з'ясувати. — Він поглянув на стос часописів у моїх руках. — А що в тебе?

— Теж нічого. До речі, який період відображено в покажчику? Останні кілька років?

— Десь так. Вони його постійно поповнюють, тож напевно я не скажу... А навіщо це тобі?

— Просто так.

Трохи пізніше, коли Джордж пересів до іншого стола, я підійшла до полиці з покажчиком.

Знайшла потрібний мені том. Із статтями шестирічної давнини. Тематичний реєстр журнальних і газетних статей за рік: пригоди, появи привидів, події, імена...

Я рішуче розкрила покажчик на літері «Л».

Я не сподівалась зустріти тут те, що шукала. А якби й зустріла, то не завдала б цим нікому шкоди.

Мій забруднений чорнилом палець ковзав униз по колонці, аж поки натрапив на рядок:

ЛОКВУД ДЖ.

Мене огорнув такий холод, ніби я знову ступила до кімнати Локвудової сестри. Ім'я Джесіки згадувалось у «Мерілебон

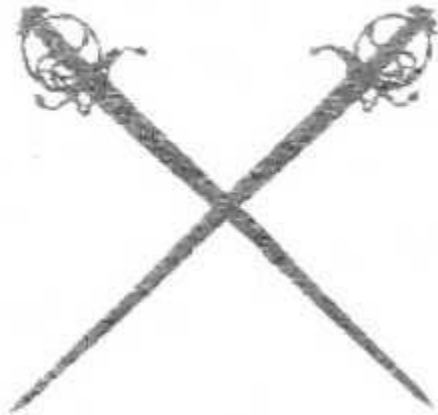
Гаральд» — щомісячному часописі, який виходив друком у цій частині Лондона. У посиланні було зазначено дату й номер теки з цим числом часопису.

Для пошуку потрібної теки мені знадобилось пів хвилини. Я затигла її до дальньої ніші, сіла там, поклала теку собі на коліна і врешті прочитала:

Експерти відділу Сент-Панкрас засвідчили смерть Джесіки Локвуд (15 років), дочки покійних дослідників-психологів Селії та Дональда Локвудів. Нещодавня трагічна подія в цій родині сталась у ніч на минулий четвер у Мерілебоні, в домі, де мешкала небіжчиця: вона загинула внаслідок дотику привида. Її молодший брат не зміг запобігти нападкові на сестру, й вона сконала дорогою до лікарні. Про день похорону буде повідомлено пізніше. Приносити з собою квіти не потрібно».

Ось така коротенька згадка. Проте її було достатньо для того, щоб я довго й нерухомо сиділа, міркуючи головним чином про одне. Я добре пам'ятала: коли ми говорили про його сестру, Локвуд рішуче наголосив, що тоді, коли сталося нещастя, його самого не було вдома.

Стаття ж чітко свідчила, що він удома був.

12

День випав невдалий. Невдалий з усіх боків. Минув полудень, а ми з Джорджем так нічого й не знайшли (тобто правильніше буде сказати, що я не знайшла нічого з того, що ми *офіційно* тут шукали). Пора вже було повертатись до контори, та Джорджеві схотілось подивитися ще якісь зовсім маловідомі часописи. Зберігались вони не тут, а в іншому приміщенні, за кілька кварталів від головного архіву. Джордж сказав, що повернеться трохи пізніше, а я сама вирушила додому, на Портленд-Роу. І тільки-но я ступила до передпокою, як побачила Голлі Манро з рапірою та робочим поясом агента! На ній була модна шкіряна куртка, чорні рукавички без пальців і вовняний светр, якого я раніше в неї не бачила.

Помітивши, що я втупилась у неї, Голлі пояснила:

— Цей светр? Так, я знаю, що він не дуже мені личить. Це один з Локвудових старих светрів. Він став замалий йому після прання, хоч і досі пахне Локвудом.

Тим часом сам Локвуд з'явився з вітальні, несучи в обох руках робочі торбини.

— Цього вечора Голлі піде з нами, — оголосив він. — А де Джордж?

— Він досі в архіві. Але...

— Ми не можемо його чекати. До заходу сонця залишилось години зо дві. Зустрінемося з ним на місці. Я приніс сюди твою торбину. Люсі. Треба вирушати, тож коли хочеш до туалету й таке інше, то мерщій.

Сказавши це, він знову щез.

Ми з Голлі стояли одна проти одної в передпокої. З її обличчя не сходила одна з тих усмішечок, які можуть означати дуже багато, а можуть і нічого не означати. Я чула, як Локвуд порпається в сусідній кімнаті, фальшиво насвистуючи крізь зуби.

— Мені не треба до туалету, — нарешті промовила я.

— Умгу.

Ми стояли далі. Цікаво, де вона роздобула ці рукавички? Щось вони підозріло схожі на ті, які сховані в моїй збройовій скриньці. Впізнала я й рапіру — одна з тих, які ми використовуємо для тренувань. Я зітхнула:

— А чому...

— Локвуд мав...

Ми заговорили водночас. І так само водночас замовкли, тільки я різкіше за неї. Після недовгої мовчанки Голлі заговорила:

— Локвуд мав сьогодні непросту розмову з панною Вінтер-гарден. Їй потрібні негайні результати. Надзвичайно вимоглива леді. Локвуд сказав, що нам знадобиться зайва пара очей, щоб розшукати Джерело до півночі. Я запропонувала свої послуги, й Локвуд підібрав мені теплий одяг, щоб я не змерзла в тому будинку. Сподіваюсь, ти зрозумієш мене, Люсі.

— Цілком, — відповіла я. Мене, власне кажучи, це не обходить: нехай собі Голлі вирушає з нами. — От тільки чи варто? — провадила я, показуючи на її спорядження. — Ти взагалі працювала колись агентом?

— Так, у «Ротвела» я багато разів виходила на завдання, — пояснила вона. — Одержала атестацію спочатку першого, потім другого ступеня, потім ще додатково займалась фехтуванням...

— Зрозуміло, — відказала я. — Тільки май на увазі, що нинішній Гість — це не якийсь там поганенький Перший Тип. Тут щось посправжньому стр ашніш е

Голлі Манро закрутила за вухо пасмо волосся:

— Ну, мені теж довелося дещо бачити. Я брала участь у тій відомій справі в Голланд-Парку, у винарні, де нашу команду гід землею оточили семеро примарних псів. То була неабияка халепа. А потім...

— Про Голланд-Парк я чула, Голлі. І можу тобі сказати, що тварюка, яка залишає криваві сліди, в десять разів гірша за отих цуценят. Ні, я не хочу лякати тебе. Я просто не хочу, щоб ти постраждала.

Голлі кволо всміхнулась:

— Я робитиму все, що можу.

— Сподіваюсь, що цього вистачить. — відповіла я.

З вітальні виринав Локвуд. Він став між нами й стяг з вішака своє пальто.

— Усі задоволені? — спитав він. — Чудово. Джорджеві я залишив цидулку. Джейк із своїм таксі буде тут за кілька хвилин, тож несімо наше знаряддя надвір. Це твої торбини, Голлі? Не турбуйся, я сам візьму їх.

* * *

Будинок номер 54 на Ганновер-Сквер був не привітніший і не похмуріший, ніж учора. Крізь вікно на горище проникали ті самі кволі денні промені, що ледве освітлювали химерні вигини сходів, різьблені дерев'яні фаски, вичовгані дошки підлоги, окремі частини стіни. Я прислухалась, — як і завжди, коли заходжу до *такого* будинку, — та мені важко було щось розчути крізь щебетання Локвуда й Голлі. Він лагідно пояснював їй, де кожен з нас вартував минулої ночі, а вона закидала його нескінченними запитаннями й сміялась після кожної відповіді. Я намагалась не звертати уваги на їхні балачки, а заодно і вгамувати гнів, що закипав у моїх грудях. Коли виходиш на роботу, треба відкинути геть усі злі почуття. Бо з агентами, які не можуть опанувати себе, трапляються прикрощі.

Я заспокоювала себе тим, що невдовзі нам буде не до безглуздої балаканини. До того ж от-от надійде Джордж, і співвідношення сил зміниться.

Проте Джорджа так і не було.

Ми розпочали працювати без нього і заходились шукати можливі Джерела спочатку на підвальному поверсі, а тоді на горищі. Підвал я просто-таки зненавиділа: я знала напевно, що тут загинули принаймні двоє людей, упавши зі сходів. Хоча саму кухню, відділену від сходів аркою, було обладнано якнай- сучаснішим чином, та від плитки, якою було облицьовано підлогу, мені чомусь лоскотало шкіру, а на наших термометрах падала температура. Ми пробували підняти цю плитку кишеньковими ножиками, перевірили всі сходинки, та не знайшли жодної порожнини, де могла ховатися річ, пов'язана з тією давньою трагедією. Далі я простукала стіни уздовж сходів, а Локвуд, ставши рачки, дослідив за допомогою ліхтарика маленькі тісні шафки, вбудовані просто під найнижчим маршем. Тут теж не було нічого. Голлі Манро знайшла комірчину, напхану старими чорними меблями, та ми, оглянувши її, з'ясували, що ці меблі походять із початку двадцятого століття, а не з вікторіанської доби.

— А може, Джерело — це *самі* плитки? — припустила я. — Адже саме тут розігралась фінальна дія трагедії. Покладімо на них ланцюги й погляньмо, чи відбудеться після цього прояв.

— Цікава думка, — погодився Локвуд, обтрушуючи штани від порошу. — Та спочатку обшукаймо горище.

Горище певним чином віддзеркалювало підвальный поверх: тут було мало місць, які могли б зацікавити нас. Уздовж коридору, обшитого панелями, тяглись комірчини для слуг — там роботи для нас було, як і на майданчику біля сходів, який, власне, ледве можна було й назвати майданчиком, просто кілька дощок, доданих до найвищої сходинки. їхня загальна площа, оточена акуратними дерев'яними перилами, була десь із дванадцять квадратних футів. Крізь скляне вікно на горищі було видно блідо-синє небо. Так само, як і напередодні, я перекинулась через перила, побачила пласку спіраль сходів, що вкручувалась, наче штопор, у тіло будинку й вела коло за колом, глибше й глибше — до самісінького дна, туди, де чотирма поверхами нижче, над вистеленою плиткою підлогою, вже зіщуувались тіні.

Висота сходів лякала мене. Бідолашний Малий Том, що впав звідси в безодню!

Пошуки на горищі виявились іще менш плідними, ніж у підвалі. Спочатку ми відшукали холодну пляму й навіть неза- кріплену дошку,

яка страшенно втішила Локвуда, та врешті не знайшли під нею нічого, крім пороху. З-під дошки вибігло кілька павуків, та це теж могло нічогісінько не значити. Тут не було ні засохлих кривавих плям, ні загублених ножів, ні моторошних клаптів одягу. Те саме стосувалось і решти майданчика.

— Цікаво. — мовила Голлі Манро, — а чи не може бути Джерелом сам майданчик? Якщо хлопчина стікав тут кров'ю, нею могли просякнуту дошки й вона досі зберігається в них...

— ... і цей майданчик слугує переходом до потойбічного світу, — завершив за неї Локвуд, присвиснувши. — Цілком можливо. Тільки я не певен, що буде з нашою клієнткою, коли ми скажемо, що нам треба буде знищити частину її дорогоцінних сходів.

— Я ще ніколи не чула про таке *велике* Джерело, — зауважила я.

Локвуд поглянув на небо за вікном. Сіре, з рожевими прожилками, воно скидалось на шмат сирого сала.

— Такі випадки *и повинні* бути. Джордж їх напевно знає... Якби він швидше надійшов! Сказав мені, що хоче продивитись лише кілька часописів... — він позирнув на годинник і вмить прийняв рішення. — Гаразд, тоді нам доведеться розділитися. Спочатку ми розкладемо ланцюги в підвалі на підлозі, як і збирались. Якщо вони зупинять прояв — чудово. Якщо ні, доведеться міркувати, як бути далі. Все інше — за вчорашньою схемою: спостерігаємо й не втручаємось. Я сьогодні вартуватиму в підвалі, можливо, помічу щось новеньке. Ти, Люсі, будеш тут. нагорі. Захист, свічки — усе так само.

— А що робити мені? — запитала Голлі Манро.

Я всміхнулась їй, перехилившись через перила:

— Що робити тобі? В мене щось пересохло в горлі... Постав, будь ласка, чайник на вогонь. А може, ще й печива принесеш? Дуже дякую тобі, Голлі.

Подумавши якусь мить, наша помічниця кивнула:

— Звичайно. Люсі. — і побігла з усмішкою сходами вниз.

— Вона хороша. — сказала я. — Добре, що ти взяв її з нами.

Локвуд пильно поглянув на мене:

— Будь із нею чемніша. Люсі. Вона не *зобов'язана* перебувати тут цієї ночі.

— Я просто переймаюсь її безпекою. — відповіла я. — Минулої ночі ти сам відчув, який потужний цей прояв. А вона — новачок. Тільки поглянь, не знає навіть, як рапіру до пояса почепити. Он бачиш, вона мало не спіткнулась об неї? — я легенько посміхнулась, та Локвуд лиш на мить ковзнув по мені очима.

—Тобі не треба так турбуватись про Голлі, — поволі промовив він. — Я зроблю це сам. Вона стоятиме біля мене, в моєму колі. Там їй буде безпечно. А ти влаштуйся тут. Я певен, що ти впорасься й сама. Розкладай ланцюги. Я чекаю тебе внизу через кілька хвилин.

І він помчав сходами вниз; за ним у повітрі лопотіло, наче плащ, його довге пальто. А я палкими очима дивилась йому вслід.

Усе, що відбувалось наступні кілька годин, аж ніяк не поліпшило мого настрою. У домі смеркло. Ми запалили свічки — їхні жовті вогні позначали дороіу, якою повинні були промчати наші привиди. Ми попоїли, перепочили, перевірили наше знаряддя. Джордж досі не повернувся. Це збентежило нас, ми боялися, що його могли не пропустити через зону поліцій- ного контролю в Челсі. Зараз мені дуже бракувало Джордже- вого товариства, бо Локвуд, коли ми чаювали, озивався до мене вкрай холодно. До того ж мене дратувала Голлі. Вона була скромна, слухняна, та водночас наполеглива. Як я розуміла, і те, й інше — хоч і по-різному — мало привертати Локвудову

увагу. Я ж від того почувалася самотньою й покинутою напризволяще.

У підвальному поверсі Локвуд розклав на підлозі срібну сітку і оточив її колом із залізних ланцюгів. Вийшло й справді безпечне місце для того, щоб його вистачило на двох. Коли споночіло. вони з Голлі пішли до цього кола, не перестаючи щебетати одне з одним, а я попленталась на горище, до місця своєї самотньої сторожі. У душі, звичайно ж. я розуміла, що помиляюсь. а Локвуд. навпаки, все робить як слід. Проте це порушувало наш звичний порядок дій — працювати пліч-о-пліч, і від цього мені було тяжко на серці. І в череві — теж, ніби я наковталась каміння.

Я сиділа на горищі, на майданчику біля сходів, усередині кола із залізних ланцюгів, між двома пригашеними ліхтарями, з рапірою, що спочивала на моїх колінах, наче виделка на тарілці. Посередині кола, біля мене, лежала срібна сітка. Знаючи, що чекати мені доведеться довго, я взяла з собою книжку, щоб якимось згаяти час. То був потріпаний роман жахів у паперовій обкладинці, який я знайшла на одній з Локвудових полиць. Можливо, ця книжка належала колись Джесіці чи Локвудовим батькам — Селії й Дональду, відомим дослідникам-пси-хологам, які трагічно загинули багато років тому...

Не в змозі втамувати гнів, я з ляскотом закрила книжку. За пів хвилини прочитаний в архіві абзац розповів мені про Локвуда більше, ніж він сам за ті місяці, що ми прожили в одному домі! Я дізналась імена його батьків. Дізналась обставини загибелі його сестри! Усе це було б смішно, якби не так сумно... Чого він так боїться? Чому не хоче відкритись? Чи просто не вірить мені?.. Авжеж, він такий милий, такий *чарівний*, коли сам цього хоче. Тільки це нічогісінько не значить. Варто подивитися на його теперішню поведінку, на те, як він крутиться довкола своєї нової помічниці, обернувшись до мене спиною...

Зараз вони, напевно, щебечуть собі в темряві пліч-о-пліч. А я сама, зі мною немає навіть Джорджа. Хай йому дідько, навіть *черепи!*

Адже Голлі не знає, що ми з черепом можемо спілкуватись. тому я не взяла його сьогодні з собою. І ось. маєш — навіть словом нема з ким перемовитись. Яка ж я самотня...

Я трюнула головою. Годі жаліти себе! Що я за дурепа! Локвудова поведінка ще нічогісінько не значить! Я увімкнула ліхтар на більшу потужність і розкрила книжку.

Начхати мені на все!

Та навіть зараз, коли я заходила читати, похмурі думки не відпускали мене.

* * *

Ніч тривала звичним чином. Через кілька годин атмосфера в будинку почала змінюватися — так по багатьох поколіннях, непомітно для самої себе, шляхетна родина може сповзти до божевілля й

занепаду. Повітря холоднішало й важчало, породжуючи лиховісні передчуття.

Усе було так само, як минулого разу.

Я сиділа, схиливши голову, жувала гумку й гортала сторінки книжки.

Настала північ. Відчинився прохід між світами. Зараз надійдуть Гості.

Я чекала. А коли внизу щось брязнуло, зрозуміла, що Локвуд загасив свій ліхтар. Я витягла рапіру й підхопилась.

Будинок занурився в мертву тишу, що огорнула сходи, заснувала все довкола. Я знала, що зараз підніметься до мене сходами.

І чекала...

На марші піді мною згасали свічки. Згасали, згасали, згасали миттєво, одна за одною. А потім, як і вчора, з'явилися дві постаті — спочатку приречений хлопчина, а за ним страшний здоровило, що простягав руку по волосся своєї жертви. Цього разу я не тільки бачила, але й чула їх — гучне дихання мамули й жалісні схлипування хлопчини. Вище, вище... і ось хлопець уже постав перед моїми очима: не старший за Локвуда, з гарним, білим, мов кістка, лицем і перекошеними зі страху вустами. На мить я відчула, як він зустрівся зі мною поглядом, ніби визирнув за рамки нескінченної гонитви й побачив мене. Потім хлопчина кинувся далі. Коли привиди наблизилися до перил, здоровило накинувся ззаду на хлопця — і тут-таки зблиснув сліпучий спалах потойбічного світу, ховаючи від мене завершення їхньої сутички. Удар, пронизливий крик — і сходи занурилися у пільму. Потім знову шум, тріск поламаних перил — і, нарешті, останній моторошний удар унизу.

Я дістала з кишені носовичок і обтерла ггіт з обличчя. Я змерзла й тремтіла, моє серце розривалося з жалю. Я увімкнула ліхтарі на повну потужність і завмерла, поглянувши на підлогу.

Круг свого залізного кола я побачила криваві сліди. Вони купчилися круг ланцюгів — густі, темні, часті, ніби хтось тупцяв довкола, відчайдушно жадаючи потрапити за бар'єр. І відчайдушно жадаючи спілкування...

Навіть із заплющеними очима я бачила перед собою бліде лице бідолашного хлопчика.

— Гадаю, що Джерело в підвалі, — спокійно, наче про найбуденнішу річ, сказав Локвуд. — Я бачив постать, що впала на підлоіу. — тільки не там, де лежала моя сітка, а ближче до стіни з аркою, що веде до кухні. Там ми, здається, ще не шукали. Там мусить бути Джерело. Я обнишпорю все.

Ми зустрілись у кімнаті з картинами, де Локвуд заварив нам чаю, щоб підбадьорити нас. Чашка чаю зараз була б аж ніяк не зайвою для Голлі Манро: де й поділась її чемна усмішка, а обличчя напружилось.

— Це було справжнє страхіття, — сказала вона. — Від самого початку до кі нця .

Я сперлась ліктем об стіл, тримаючи в руці свою чашку:

— То ти щось бачила?

— Не бачила. Радше відчула. Поряд було щось моторошне, — Голлі здригнулась.

— Еге ж, спочатку такі речі вражають. Перші кілька разів, — зауважила я. — Локвуде, що я зараз повинна робити? — я поглянула просто йому в очі.

— Навіть якщо ми нічого не знайдемо, я заллю підвал соляним розчином і засиплю залізними стружками. Цього вистачить. А ти, Люсі, зроби те саме на горищі- Про всяк випадок. Якщо ми розшукаємо Джерело, буде чудово. Інакше доведеться обробити сіллям й залізом усі сходи. А ти, Голлі, залишишся тут. Ти надто втомлена.

— Ні, я теж допомагатиму, — кволим голосом заперечила Голлі. Вона промовила це з таким докором, ніби була однонога, а ми вимагали, щоб вона пішла на сходах у матроський танець.

Я мовчки вибалушила очі, допила свій чай і вирушила нагору виконувати свою роботу.

На горішньому майданчику я носакон черевика відсунула вбік залізне коло, дістала пляшку з водою, каністру з сіллям й заходилася готувати соляний розчин у пластмасовому відерці. Я, мабуть, вимішувала його дужче, ніж треба, бо кілька краплин упали на криваві сліди, які засичали й запінились, наче суп, що вибіг з каструлі на гарячу плиту. Потім я знайшла цупку ганчірку, перенесла відерце до

краю сходів, стала на коліна і, ляпнувши сердито ганчіркою, почала протирати підлогу.

На жаль, саме так Локвуд підходить до *будь-якого* прояву. Знешкодити привид, навіть не з'ясувавши, що він за один. Знищити його. Так, Куків привид украй небезпечний. Його треба позбутись. Та водночас Локвуд спокійненько збирається знищити й Малого Тома. Він дозволяє мені спілкуватись із черепом, бо той сидить у посрібленій склянці, та водночас забороняє таке саме спілкування з духами на роботі. Вважає, щ о це пусте марнування часу.

Я розуміла, *чому* він чинить саме так. Чи, може, ні? *»їїмолодий брат, не зміг запобігти нападowi на сестру.* Його й досі гнітить це горе? Чи, може, почуття провини?

Я випросталась і відгорнула з чола волосся. Саме цієї миті криваві сліди зчезли. З майданчика, зі сходинок, з підлоги — звідусіль. Я позирнула на годинник, учора вони трималися десь із п'ятдесят хвилин. Сьогодні повторилося те саме. Я насторожилась. Відчула, як мені залоскотало пальці, як мені в обличчя війнуло холодним повітрям. І почула звук. Чиєсь дихання...

А може, то був звук, що *вдавав* чиєсь дихання. Ніби хтось пригадував, як це — бути живим.

Я нахилилась уперед і загасила ліхтарі. Тоді заплющила очі й повільно полічила до семи, прислухаючись до слабкого, важкого, переляканого дихання. Так міг би дихати захеканий собака.

Я підвелась, розплющила очі й трохи постояла на місці, щоб звикнути до темряви. Лише через кілька секунд я розгледіла постать, що стояла нижче від мене на сходах.

Потойбічне світло, що огортало її, майже згасло. Воно ледве жевріло, наче жар від учорашнього вогнища, й перетворилось на слабенький, ледь помітний серпанок. Розібрати обличчя я не могла, проте розпізнала худенькі плечі, згорблене тільце й сумно схилену голову.

— Томе, це ти? — промовила я.

Навіть не озираючись, я пам'ятала, що зруйнувала своє залізне коло, яке перетворилося на купку переплутаних ланцюгів. Це, одначе, не тривожило мене. Якщо буде треба, я зумію захистити себе й *такими* ланцюгами. От тільки мені *не хотілося* цього робити, бо залізо притупить мої відчуття, заважатиме слухати.

— Чого ти хочеш, Томе? — провадила я. — Чим ми можемо допомогти тобі?

Мені здалося, що примарна постать ворухнулась... Ні, я бачила це напевно!

— Де Джерело?—розпитувала я далі. — Що тримає тебе тут?

Звуки лоскотали мені вухо. Вони були вкрай слабкі, крихкі, та я знала, що розчую їх, коли підійду трохи ближче. Я ступила пів кроку до сходів.

Постать у відповідь піднялася до мене на цілу сходинку.

— Чим ми можемо допомогти тобі?

У відповідь — жодного слова, тільки тихий, сумний і жалісний плач. Анітрохи не схожий на людський, так радше могла б стогнати поранена тварина. Та будь-яку тварину можна приручити, варто лише показати, що вона може довіряти тобі. Я підійшла ще ближче й простягла руку:

— Скажи, що ми можемо зробити для тебе?

Аж тут я *справді* почула якісь слова, тільки вони лунали так швидко, що я не встигала розбирати їх. Я з відчаю прикусила губу... аж тут мені сяйнула думка: моя рапіра! Вона залізна, як і ланцюги, й зараз її аура працює проти мене, приглушуючи звуки й відганяючи від мене цей бідолашний привид. Відповідь прийшла несподівано. Я притулила рапіру до стіни, й тієї ж миті дістала винагороду: обличчя хлопчини-служника стало видно мені цілком чітко, ніби його осяяв промінь неясного світла. Воно було таке саме нещасне, як я запам'ятала його: великі сумні чорні очі, щоки в сльозах...

— Скажи мені! — просила я.

— *Скажу...*

Мене пройняло дрижаками. Він відповів! Я *зробила* це! Так само, як з отим старим у кріслі. Моя теорія підтвердилась! Із привидами *можна* спілкуватись, якщо піти їм назустріч, узяти цей ризик на себе!

Здалека хтось окликнув мене на ім'я. То була Голлі Манро, що стояла на два марші нижче. Привид колихнувся, його обличчя потьмяніло. Я вилаялась. Навіть зараз, мимоволі, не аш а помічниця плуває мені всю справу...

— Не тікай! — сказала я й ступила ще два кроки вперед.

Хлопчина відсахнувся. Потім його обличчя знову проясніло. Я усміхнулась.

— Скажу...

Лягнули вхідні двері. Відлуння цього звуку ніби струснуло цілий будинок. Привид знову зблід. Я спересердя аж скривилась. Із передпокою до мене долинув голос Джорджа — він про щось говорив із Локвудом, а той відповідав. До дідька! Привид усміхався мені. Якби тільки він знову заговорив...

— Мене звуть Люсі. — сказала я. — Скажи мені, чого ти хочеш?

Усміхнений привид підплив ближче: на голові в нього, наче вогняна корона, ворушились довгі пасма світлого волосся. Тіло здавалось розпливчастим — можна було розгледіти лише опущені вниз руки.

— Я хочу...

— Де Люсі?! — То був Джордж. Я почула, як Голлі забурмотіла у відповідь, а Джордж уже горлав на весь голос: — Люсі!!!

— Не звертай уваги. — тепер я теж усміхалася, силкуючись зберегти зв'язок із привидом. Холод став нестерпним, обпікав мені шкіру. Лише тепер я розуміла, яка квола, непевна була моя усмішка поряд з усмішкою примарного хлопчини — зловісною й хижою...

— Я хочу...

— Агов, Люсі! Ми помилились! Роберт Кук — це не великий привид! Це малий!

Я дивилась на світлу постать, що усміхалася мені, стоячи на чотири сходинки нижче.

— Хлопчина зарізав служника! Малий Том — так на глум прозвали здорованя-слугу! А хлопець був божевільний. Він поранив Тома, а той погнався сходами за ним! Добігши до горища, Том уже знеміг від втрати крові. Він схопив хлопця, а той скинув його зі сходів! Ми все тлумачили *зовсім* не так, як треба!

Привид підплив ще ближче:

— Я хочу...

Чудово. Я поволі позадкувала.

Привид роззявив рота:

— *Я хочу ТЕБЕ!*

Він усміхнувся. Підняв руки. Вони були закривавлені.

Я відсахнулася, зойкнула, вхопилася за пояс.

Намацавши якусь каністру, я жбурнула її собі під ноги. То виявилась лише сіль. Каністра розбилась. Привид розділювався навпіл, наче розрізана кіноплівка, обігнув сіль і знову склеївся тепер уже позаду мене, перегородивши мені дорогу до рапіри сітки й ланцюгів. Я відскочила, взялася шукати каністру з маг-

нієм. перечепилась об відерце з соляним розчином — і мене відкинуло до перил. Знизу лунали гарячкові кроки, мерехтіли промені ліхтариків, чулись голоси. У мене змокли ноги. На мене зирили повні сліз очі привида; він наближався, залишаючи за собою криваві сліди. Нарешті я намацала каністру, та в мене зі страху й холоду зааніміли пальці, тож я ніяк не могла відчепити її від пояса. Привид підпливав усе ближче, досі всміхаючись і хапаючи пальцями повітря. Я скрикнула, відсахнулася, перевалилась через перила й повисла на величезній висоті, борсаючись у повітрі й хапаючись за край дерев'яної сходинки. Привид почав витягатись, нависати наді мною, широко розкинувши свої довгі руки. Я бачила його порожні очі, його вуста, скривлені в лютій, навіженій посмішці. Хтось біг сходами вгору. Зі скорчених пальців привида текла кров, краплі падали мені на куртку, шипіли й парували. Привид нахилився ще нижче. Мене охопив відчай, хотілося відпустити сходинку й полетіти вниз, у порожнечу...

Не знаю вже, як Локвудові вдалося це зробити. Він був ще далеко, хоч і перестрибував по три сходинки за раз. Йому лишилося подолати останній поворот, та він стрибнув, зрізавши кут, і пролетів у повітрі над безоднею. Вимахуючи рапірою, він стрілою промчав повз мене. Пальто лопотіло за ним, наче крила. Клинок прохромив простір між мною й примарною постаттю. Привид позадкував і пропав з очей; Локвуд кинувся за ним. Я почула, як він скрикнув з болю, впавши на гіддогу майданчика. Потім долинуло якесь бурмотіння, удари... і зненацька все вщухло.

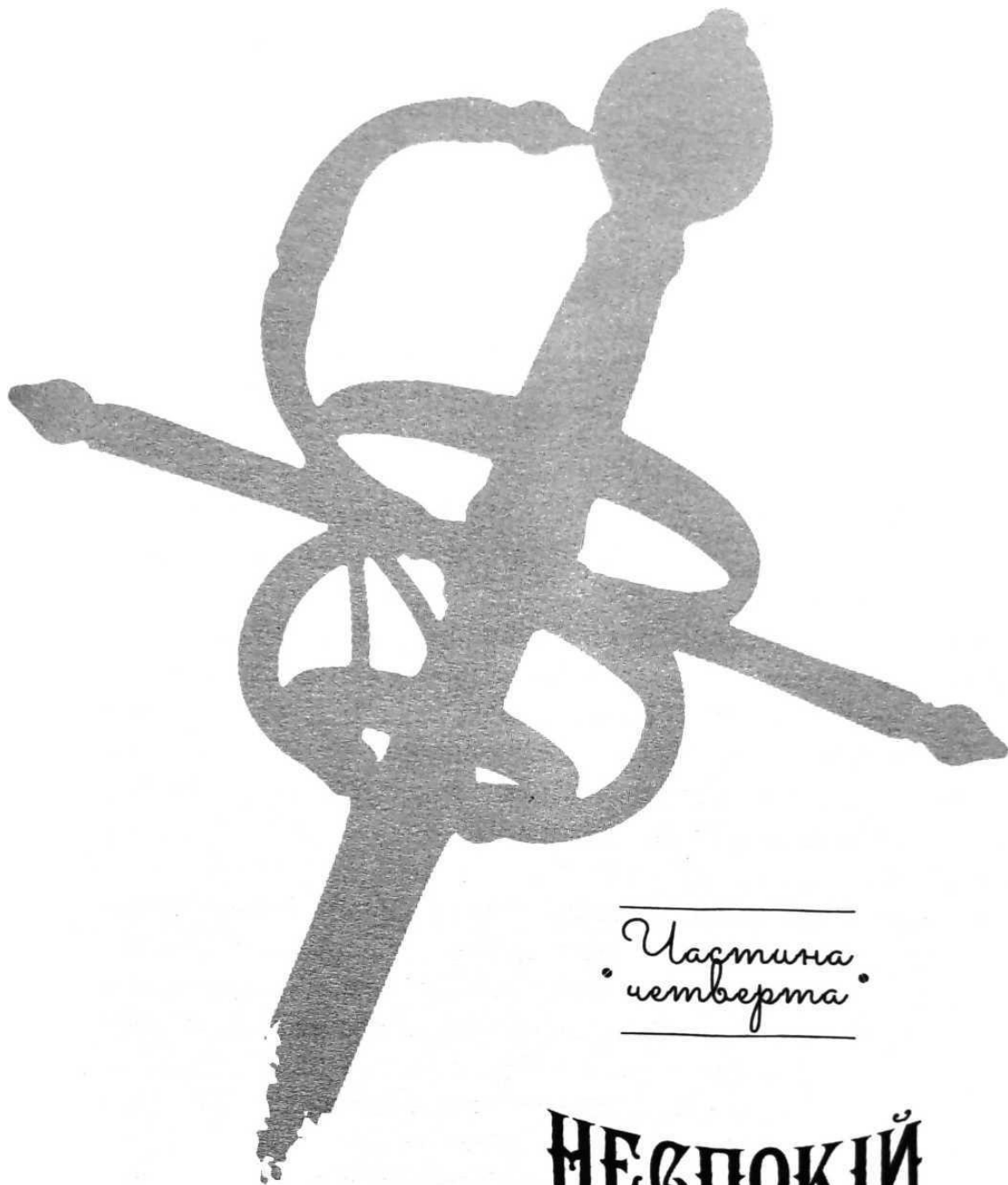
Я досі висіла над прірвою.

— Локвуде... — покликала я.

То був кінець. Мої пальці заніміли, а край сходів виявився занадто слизький. Я ковзнула в провалля...

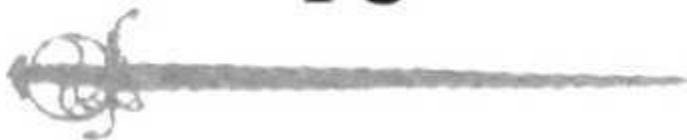
Аж тут хтось міцно схопив мої зап'ястки. То була Голлі Манро, що тримала мене й кликала на допомогу. Поруч із нею з'явився Джордж, і вони вдвох підняли, а далі потягли мене через перила на сходи без усяких церемоній, як спійману рибу з води.

А ще за мить я побачила Локвуда, що лежав долілиць на дерев'яному майданчику біля сходів.

Частина
четверта

НЕСПОКІЙ

Ми сиділи втрьох у нашій кухні на Портленд-Роу. За вікном займався листопадовий ранок, огортаючи кімнату блакитним серпанком.

— З ним усе буде гаразд, — сказала я. — Правда?

Джордж тупився у свою чашку з гущею від какао, ніби намагаючись провістити по ній майбутнє:

— Звичайно, все буде гаразд. Неодмінно.

— Він просто вдарився головою, авжеж? Знепритомнів, але ж... Зараз йому ніщо не загрожує?

— Ніщо.

— Принаймні. — усміхнулася Голлі Манро, — ми всі цього *сподіваємось*. Найближчими днями ми будемо знати, струс це чи ні. І чи немає в нього крововиливу в мозок.

Вона помішала ложечкою свій фруктовий салат із вишневим йогуртом.

Ще вчора мене дратували її вишукані манери і те, як вона розмовляє, і те, як вона дивиться на мене. Та зараз мені бракувало сил навіть на таке. До того ж Локвуд потрапив у халепу з *моєї* вина. А Голлі Манро витягла мене з безодні, коли я вже ладна була впасти туди.

— Він прокинувся й хоче снідати, — зауважив Джордж. — Це добрий знак.

Голлі кивнула:

— Я перев'язала його. Кровотеча, здається, вже майже зупинилась. Солодкий чай, їжа й тривалий відпочинок у ліжку — це все, чим ми можемо допомогти йому.

Вона встала й пішла по грінки.

— Утримати його в ліжку буде з біса нелегко. — провадив Джордж.
— Я вже застав його, коли він шукав телефон, щоб поговорити з панною Вінтергарден.

— Ти ж сам зателефонуєш їй. Джордже?—усміхнулась Голлі, ставлячи на вогонь чайник.

— Саме так. Дочекаюсь дев'ятої години й потішу клієнтку гарними новинами. Усе чудово. Правда. Люсі?

— Правда. — відказала я, посуваючи вбік недоїдену вівсянку.

І справді, все, що стосувалось «кривавих слідів», було залагоджено, незважаючи на мою помилку. А може, й завдяки їй. Локвуд, зробивши свій неймовірний стрибок, прохромив рапірою примарну постать. Привид скулився, розплився й позадкував. Тим часом Джордж, який надбіг туди вже через кілька секунд, побачив, як привид проплив крізь арку, за якою починався коридор, що вів до кімнат служників, і встромив свій кишеньковий ніжик точнісінько в те місце, де зникла примара. Наступні пів години ми порались коло Локвуда, що знепритомнів від падіння. Після того, як він отямився й ми перев'язали йому голову, Джордж сам вирушив у коридор з ломиком та срібною сіткою. Почулись удари, скрипіння дощок, а потім Джордж повернувся, несучи якусь річ, загорнуту в срібну сітку. То виявилась стара бляшана скринька, в якій лежала жіноча шаль вікторіанської доби.

Зараз ця сітка красувалась у нас на кухонному столі, поряд із кухлями, пакунками з вівсянкою та дошкою для нарізання хліба. Сніданок у нас нині був ситний. Джордж запихався досхочу. Навіть Голлі дозволила собі трохи порушити дієту. Я ж не з'їла ні крихти.

— Люсі, — мовив Джордж, — тобі треба поїсти.

Я кивнула:

— Дякую. Я ще поїм.

Голлі тим часом ставила на тацю тарілки й маслянку для Локвуда.

— Не переймайся так, Люсі, — сказала вона. — Якби не ти. Гість не показав би на місце, де сховане Джерело. Тож наш

успіх — це все твоя заслуга... — вона всміхнулась мені. — З певної точки зору, звичайно.

Я відчувала в своїх грудях тугий гарячий вузлик, він зав'язався там ще кілька годин тому, коли я тільки-но почата просити вибачення й дякувати.

— Спасибі, — відповіла я. — Ти така добра.

Джордж поглянув на мене:

— А що ти *тоді* відчувала, Люсі? Чому ти притулила до стіни раггіру?

А й справді, чому? Мені було тяжко визнати, як легко я піддалась цьому привидові з закривавленими руками. До того ж не хотілося говорити про це, коли поряд була Голлі. А з Джорджем мені взагалі не було охоти розмовляти...

— Ти була в трансі? — поцікавилася Голлі. — Я знала двох агентів-практикантів, що потрапили під гіпноз Самітника в Лембет-Воку. Їх, на щастя, встигли врятувати, як і тебе. Потім вони розповідали, що перебували наче вві сні.

— Я не практикантка, — відповіла я. — Навпаки, я все робила свідомо.

— Тобі могло так *здаватися*, — *сухо* зауважив Джордж. — Є думка, що деякі привиди підживлюються нашими почуттями. Спочатку вловлюють, а потім грають на них. Ти часом не почувалась там покинутою, нещасною?

— Ні, що ти, — буркнула я, відводячи очі. — Анітрохи.

— Просто я думаю, що Роберт Кук збожеволів саме від туги й самоти, — провадив Джордж. — Усю цю історію я зрозумів до кінця, коли прочитав допис у дешевенькому старому часописі під назвою *«Лондонські таємниці»*. Його я швидко розшукав там, у другому корпусі архіву, та дорогою додому мене затримав ДЕПРІК, що саме перекрив кілька тамтешніх кварталів. Там, у Челсі, коїться шарварок. Хтось бовкнув, ніби бачив Безногого, чи, може, той Безногий йому просто примарився. Хоч би там як, але довелося просидіти в архіві кілька годин, перш ніж мене випустили. А тепер розповім про оту статтю в часописі під назвою *«Страхіття на Ганновер-Сквер»*. До цього Кука — він, до речі, мав шістнадцять років — батько цілком

збайдужів і до того ж увесь час пропадав за кордоном, у комерційних справах, тож хлопець постійно жив тільки з матір'ю. Мати геть зіпсувала його своєю опікою. Коли вона померла, Кука виховувала його стара няня, яка розпестила хлопчину ще дужче. Коли ж не стало й няні, доглядати хлопця взявся лакей на прізвисько Малий Том: здоровило, лінюх, та ще й глухий. Хлопчина його зненавидів і частенько налітав на служника з кулаками, коли Том щось забував чи

робив надто повільно. Одне слово, якось увечері юний Кук розлютився вкрай: Том нібито кудись запроторив його улюблені черевики. Кук прибіг до кухні, спочатку вилаяв Тома. потім схопив ніж і вдарив його. Том був серйозно поранений, увесь у крові, проте зібрався на силі й, не тямлячи себе з люті, погнався за Робертом Куком сходами, аж до горища. Там вони знову зчепились, і врешті Том звалився через перила вниз. А Кука заарештували, — Джордж, сидячи на стільці, позіхнув і почухав собі, як завжди, під пахвами. — Ось так воно насправді й було... Ой лишенько, мені треба прийняти душ.

— А ця шаль, яку ти знайшов? — запитала Голлі Манро. — Вона належала його матері?

— Гадаю, що так. У будь-якому разі вона була дорога йому. Хтозна, чого можна чекати від такої дикої мішанини самоти й кривди, яка зробила його божевільним?

Я стенула плечима:

— Химерний усе-таки хлопчина цей Кук.

— Атож, — підтвердив Джордж, подивившись на мене, — нівроку химерний.

— Ну, гаразд, — лагідно промовила Голлі Манро. — Локвуд, напевно, вже сердиться. Піду занесу йому сніданок.

— Ні, краще я, — запропонував Джордж. — Ти й так натом- лена, Голлі.

— Ні, — рвучко підхопилась я. — Я сама занесу.

І, не чекаючи, хто що скаже, взяла в руки тацю

* * *

Кажуть, ніби спальня краще за будь-яку іншу кімнату свідчить про вдачу того, хто в ній мешкає. Ця теорія, скажімо, пасує до моєї кімнати (розкиданий одяг і записники) і вже напевно до кімнати Джорджа. де вам доведеться пробиратись крізь купи книжок, аркушів з нотатками, зібганих одєжин та зброї. З Локвудовою спальнею все було не так просто. На комоді тут вишикувались старі випуски «Щорічника Фітес», у кутку стояла шафа з акуратно прибраними костюмами й сорочками. На стіні висіло кілька картин з краєвидами далеких земель: річок, що петляють непрохідними джунглями, вулканів, що височіють

над верхівками дерев. — це все. напевно, були країни. якими колись мандрували Локвудові батьки. Мені здавалося. що ця кімната раніше могла бути їхньою спальнею. Проте в ній не було ані їхніх фотографій, ні фотографій його сестри Джесіки. Смугасті шпалери й жовто-зелені штори також свідчили про вдачу Локвуда не більше, ніж свіжопобілена скриня. Він міг спати в цій кімнаті, проте я завжди відчувала, що він не *живе* тут у повному сенсі цього слова.

Штори зараз були опущені, на столику біля ліжка горіла лампа. Сам Локвуд лежав у ліжку на двох смугастих подушках. згорнувши тонкі руки поверх ковдри. Верхню частину його голови закривала біла пов'язка, схожа на тюрбан: з-під неї визирало неслухняне пасмо темного волосся. В одному місці крізь бинт просочилась кривава пляма. Локвуд був блідий, худий, як і завжди, тільки очі його яскраво палали. Він уважно спостерігав за тим, як я ставлю тацю на стіл.

Пробач, — сказала я.

Не переймайся. Ти вже попросила пробачення.

Я не була певна, що ти пам'ятаєш.

Пам'ятаю, тільки не все. Пам'ятаю, скажімо, як отямився на чийось колінах, — він усміхнувся. — Тільки не знаю, на чийх — твоїх чи Голлі.

— На Джорджевих.

— Та невже? — він кахикнув і поспіхом заходився сідати. — Он як... Гарзд.

— Залишайся в ліжку. Ми всі тобі це радимо. Особливо Джордж.

— О. то він на сьогодні мій заступник? А взагалі зі мною все гарзд. Поглянь, як чудово Голлі перев'язала мені рану. До речі, вона закінчила курси першої медичної допомоги...

— Авжеж, закінчила, — я подала йому тацю.

Він змастив грінку джемом і жадібно відкусив її. Я подивилась на картину, найближчу до мене. На ній було зображено якусь різьблену кам'яну будівлю, порослу довкола джунглями і майже сховану в затінку дерев.

— «Брама духів», пам'ятка давніх майя, десь на острові Юка-тан... — пояснив Локвуд, не підводячи очей. — Виходить, мої батьки побували й там... Отже. — провадив він. пережовуючи грінку. — це нарешті сталось. Я попереджав тебе, але ти не послухалась. Забула

все, чого тебе вчили, й ггішла за своєю жалюгідною теорією. І піддала небезпеці всі наші життя.

Я глибоко зітхнула. І виявила, що саме зараз, коли настав час усе пояснити, я не можу знайти потрібних слів.

— Я розумію, що вчинила недобре. Але ж я розмовляла з ним, Локвуде. І він відповідав!

— І тут-таки спробував убити тебе. Чудово!

— Просто це був неправильний привид...

— Неправильний привид?! — зареготав він. навіть не всміхнувшись. — Люсі, запам'ятай: правильних привидів не буває. Ніколи! І я забороняю тобі викидати такі коники. Зрозуміло?

Я розчаровано зітхнула:

— Але ж я — єдина, кому вдаються такі «коники», Локвуде. Невже це нічого не варте? Так, я знаю, що минулого разу все вийшло подурному, і винна тут я. Але ж послухай, Локвуде, коли ти відчуваєш зв'язок...

— Люсі! — перервав він. — Ти не слухаєш мене. Ще раз питаю: *зрозуміло?*

Я вирячила очі:

— Та-ак...

— Сподіваюсь, що так, — відповів Локвуд. — Інакше наступного разу залишу тебе вдома.

— То й що? Візьмеш замість мене Голлі Манро?

Він зблід і трохи помовчав.

— Це вже мені вирішувати, кого я візьму чи не візьму, — нарешті сказав він. — Тільки знай, що я ніколи не візьму з собою людину, яка може піддати небезпеці життя інших агентів. Якщо хочеш провести зиму сама, працюючи з Холодними Дівами й Кам'яними Молотами. — будь ласка, тільки попроси, — він утупився в свою тарілку. — А тепер — щодо Голлі. Вона чудова співробітниця, чудова помічниця, підтримує в домі лад. До того ж вона рятувала тобі життя. Що ти, врешті-решт, маєш проти неї?

Я стенула плечима:

— Вона дратує мене. Й завжди лізе, куди її не просять.

Локвуд кивнув:

— Зрозуміло. Так, Голлі справді полізла, куди її не просили, коли рятувала тебе минулої ночі. Я не рятував тебе. Джордж не встигав

порятувати тебе. Це зробила Голлі. А що, якби вона не вхопила тебе за руки? Ти диви, *дратує* вона її, — Локвуд відкинув ковдру вбік. — От зараз піду й скажу Голлі, щоб наступного разу вона дозволила тобі впасти.

— Негайно лягай у ліжко! — вигукнула я. Гарячий вузлик у моїх грудях стягся ще дужче. Мої нерви напружились до краю, серце шалено тьохкало. — Я чудово знаю, чим я їй зобов'язана! Розумію, яка вона *гарнюня!*

— У чому ж тоді проблема? — ляснув долонею по столику Локвуд.

— Ніяких проблем!

— Тоді...

— Тоді чому її так легко звільнили з «Ротвела»?

— Що? — він аж сплеснув руками.

— Я про Голлі! Якщо вона така *бездоганна*, чому її так легко звільнили з «Ротвела»? Коли я приїхала з відпустки, ти сказав, що вона «тільки-но пішла від них». Мені просто цікаво, чому вона звільнилась.

— Це пов'язано з їхніми внутрішніми проблемами! — вигукнув Локвуд. — Її несподівано перевели до нового керівника, з яким вона посварилась і попросила перевести її до іншої команди. Їй відмовили, й тоді вона звільнилась. Ніяких таємниць, еге ж?

— Здається, ніяких.

— Тоді все гаразд!

— Так! — відповіла я. — Все гаразд!

— От і добре! — Локвуд закинув на ліжко свої ноги в піжамних штаних і задоволено вмовстився на подушках. — Добре. — повторив він, — бо мені страшенно болить голова.

— Локвуде. я...

— Іди краще відпочинь. Тобі треба відпочити. І всім нам теж.

* * *

Ви мене знаєте, я дівчина слухняна. Отож наступні кілька годин я провела в своїй спальні. Трохи подрімала, проте була надто напружена,

щоб відпочити як слід, і надто втомлена, щоб чимось займатися. Я довго лежала, зирячи в стелю. Деякий час мені було чути, як під душем насвистує Джордж, а потім у домі запала тиша. Локвуд із Джорджем перебували в своїх кімнатах, а Голлі, напевно, вже поїхала додому.

Звичайно ж, я була вдячна їй. Я була вдячна їм усім. Як це приємно бути такою вдячною... Я сумно зітхнула.

— *Ану, поділися, про що міркуєш?*

Я озирнулась і поглянула на підвіконня. Відтоді, як ми вперше повернулись із будинку панни Вінтергарден, я не чула зі склянки жодного звуку. Як я вже говорила, склянка з черепом стояла в мене на підвіконні, біля купи косметичок, дезодорантів та зібганого одягу. Зараз із-за скла струменіло бліде м'ятно-зелене сяйво, що ледве вирізнялось на тлі кволого листопадового сонця. Плазма в склянці була прозора, як ніколи раніше: крізь неї було чітко видно обриси старого бурого черепа. Окремі сонячні промінці вигравали на його краях і пронизували череп крізь його отвори. Моторошного обличчя сьогодні видно не було, замість нього лунав лише моторошний голос.

— *Я розумію тебе, — шепотів він. — Мене теж усі ненавидять.*

— Я хотіла дещо спитати в тебе. — відказала я, спираючись на лікті. — Зараз полудень, надворі сяє сонце, а ти — привид. Привиди не з'являються вдень. А ти тут і набридаєш мені, як завжди, своїми балачками.

Череп у відповідь захихотів:

— *Може, я й не такий, як усі. Так само й ти не така, як усі довкола тебе. — голос привида став глибший і гучніший, наче дзвін. — Не така, як усі, й самотня, само-о-отня... Тьху! — зненацька додав він. — Мало сам себе не перелякав!*

Я поглянула на нього:

— То в тебе немає відповіді?

— *Правду кажучи, я вже забув, про що ти питала.*

— Чому ти з'являєшся вдень? Як це тобі вдається?

— *Насправді, — відповів голос, — найголовніша причина тут, напевно, у моїй склянній в'язниці. Посріблене скло не дозволяє мені вийти з неї. та водночас послаблює енергію світла, що проникає сюди. Отож я увесь час перебуваю в сутінках, що дозволяє мені*

з'являться коли завгодно... — сядь трохи потьмяніло, тож я вирішила, що привид уже зник. Проте він несподівано продовжив: — А тепер скажи мені... чому ти така сумна? Чим я можу допомогти тобі?

Я знову поклала голову на подушку:

— Нічого. Дурниці.

— *Нічого і є нічого... Ти щойно годину поспіль зирала в стелю. Таке зазвичай ні до чого хорошого не призводить. Ще, диви, переріжеш собі горлянку отим гарненьким рожевим ножиком. який я в тебе бачив, або засунеш голову до унітаза й спробуєш утопитися Я вже бачив, як дівчата це роблять, — додав буденним тоном привид. — Не хочеш— не кажи, я знаю й сам. Це через оту вашу нову помічницю.*

— Неправда. У нас із нею все чудово. Вона хороша.

— *Отак — ні сіло ні впало — стала хороша?*

— Так. Стала.

— *Брешеш! — із несподіваним запалом вигукнув голос. — Вона — зозуля в твоєму гніздечку! Вдерлася до гарненького маленького королівства, яке ти створила сама для себе. І вона знає це! їй це до вподоби! Таким, як вона, це завжди подобається!*

— Ну. гаразд, — простогнала я, перекотилася й сіла на краєчок ліжка. — До речі, вчора вона рятувала мені життя.

Привид захихотів:

— *Велике діло опеньки! Ми всі рятували тобі життя. І Локвуд. і Кабінс, і я, звичайно ж! Скільки разів я рятував тебе — не злічити!*

— Я розмовляла з привидом. І так захопилася, що геть забула про захист. Голлі рятувала мене! Ось чому відтепер вона для мене хороша! Зрозумів? І більше сіні слова про неї! Це вже принаймні не твоя справа!

— *Правду кажучи, хто тільки не рятував твою дупу? Гадаю, що навіть старий Ариф із крамнички на розі робив це разів так зо два! Ти ж розтелена!*

Я спересердя жбурнула в склянку шкарпеткою:

— Ану. замовкни!

— *Не гарячкуй, — відповів голос. — Я ж на твоєму боці. А ти просто не цінуєш мене. Тут словечко, там думка чи порада — і все*

це, до речі, безкоштовно! Я давно заслужив на те, щоб мені за це хоча б подякували!

Я підхопилася з ліжка. Ноги в мене тремтіли. Я сьогодні не спала й не снідала. А натомість розмовляю з приви́дом. Чого тут дивуватись, що в мене таке коїтьс'я на душі?

— Я тобі подякую. — мовила я, — коли ти розкажеш мені щось корисне. Про смерть. Про потойбічний світ. Лише подумай, скільки ти міг би розповісти! А ти не сказав мені навіть свого імені...

Привид тихенько зітхнув:

— *О. це все не так просто... Важко звести разом життя і смерть, хай навіть на словах. Коли я то тут, то там, межа цих світів розпливається, тож я сам до ладу не розбираю, де я.*

Ти повинна розуміти мене. Тільки ти, Люсі, єдина з-поміж людей. Розуміти, що це значить — перебувати між двома світами. Це вельми нелегко...

Я підійшла до вікна, подивилась на череп, на його вицвілу поверхню з виступами, западинами, швами, що проходили, мов річки, долинами кісток. Я ніколи ще не бачила його так виразно, тепер мені не заважало каламутне обличчя з ектоплазми. Два світи... Річ у тім, що я знаю, як це перебувати між цими двома світами: я відчувала це в ті секунди, коли виходила на психологічний зв'язок із духами. Відчувала я це і вчора, на горищі: два світи, що мішаються один з одним... Поставити вбік рапіру — це, звичайно, було божевілля, самогубство... та водночас у спілкуванні з приви́дом це було найрозумніше рішення. Воно стало б таким, якби мені трапився *правильний* привид... Я з огидою пригадала закривавленого хлопчину.

— *Чому ти кинула свою рапіру? — ніби підслухавши мої думки, промовив череп. — Що, по-твоєму, так збентежило тебе? Нікому з твоїх друзів цього не зрозуміти. Це надто складно, це пантеличить, коли ти вмієш робити щось таке, чого не може ніхто... Повір мені — я це добре знаю!*

— А чому *ти* не такий, як усі? — запитала я. — Довкола стільки Гостей...

— *Розумієш, — гордовито перервав мене голос, — на відміну від них, я сам хочу сюди повертатись. Ось де різниця.*

Унизу хтось подзвонив у двері.

— Краще я піду, — сказала я, — бо Локвуд іще спробує відчинити сам... — виходячи з кімнати, я озирнулась на склянку. — Дякую. — додала я й побігла вниз.

На сходах я зіткнулась із Джорджем. Цієї ж миті подзвонили ще раз. Локвудова перев'язана голова вже визирала з кімнати:

— Хто там? Клієнт?

— Тебе це не стосується! — обірвав його Джордж. — Ану, негайно в ліжку!

— Це може бути *цікавий* клієнт...

— Повторюю: тебе це не стосується! Я сам розберуся з ним, зрозумів? *Я сьогодні* твій заступник! А ти не вилазь із ліжка!

— Гкразд...

— Обіцяєш?

— Обіцяю.

Локвуд зник. Ми з Джорджем, скрушно хитаючи головами, вирушили до дверей. На порозі стояв інспектор Монтегю Барнс, іще більше втомлений і потріпаний, ніж завжди. У непевному світлі листопадового дня важко було розібрати, де закінчуються зморшки на його обличчі й починаються бганки його плаща.

— Кабінсе, — мовив він. — Панно Карлайл... Можна до вас?

Навіть якби ми з Джорджем заперечували, він усе одно увійшов би. Ми провели його до вітальні, де Барнс зупинився, тримаючи в руці капелюха.

— Ви тут, здається, трохи прибрали, — зауважив він. — Я й не знав, що у вас є навіть килим на підлозі...

— Ми постелили його просто поверх сміття, інспекторе, — незворушно відповів Джордж, поправляючи на носі окуляри. — Чи ми можемо стати вам у пригоді?

Так само легко й невимушено, як Барнс, зараз могла б почуватись хіба що людина в трусах із скляного волокна. Інспектор тяжко зітхнув:

— Мені щойно телефонувала панна Фіона Вінтергарден. Дуже... е-е... впливова леді. Мені трохи важко було повірити, та вона, здається, цілком задоволена тим, як ви попрацювали минулої ночі в її будинку, — він поглянув на нас так, ніби сподівався на заперечення. — І вона наполягає, щоб я найняв вас для розслідування навали в Челсі. Тож я прийшов офіційно запросити пана Локвуда до участі в цьому

розслідуванні. — Стуливши нарешті вуста й таким чином виконавши неприємний обов'язок, інспектор трохи повеселішав. — До речі, а де сам Локвуд?

— Він нездужає, — пояснила я.

— Він дістав поранення в будинку панни Вінтергарден, — додав Джордж. — Ударився головою.

— Можливо, в нього струс мозку, — підхопила я, кивнувши. — Чи щось іще серйозніше. Побоююсь, що зараз вам не вдасться поговорити з ним.

— Ви не хвилюйтесь, у нас усе гаразд. — запевнив Джордж. — Я — його заступник. Можете все обговорити зі мною. — він помахом руки запросив інспектора сідати, й сам уместився в Локвудовому кріслі.

— Добридень. Барнсе. — до кімнати хутко увійшов Локвуд. На ньому були довгий халат, піжама й пантофлі, а пов'язка на голові здавалася ще кривавішою й ще більше з'їхала набік, ніж дотепер. Барнс приголомшено вирячився на нього. — Щось не так?

— Ні. що ви... — інспектор ледве опанував себе. — Мені до вподоби ця ваша пов'язка. Дуже личить вам.

— Дякую. Чудово. Ану-бо. Джордже. киш із мого крісла... Як я зрозумів, ви нарешті прийшли просити в нас допомоги?

Барнс вибалушив очі, пожував губами й старанно зняв порошок зі свого капелюха.

— Так. — відповів він. — Певним чином... Навала дужчає. Будь-чия допомога нам стане в пригоді. До того ж минулої ночі знову сталися заворушення. А заражена привидами частина Лондона... Одне слово, краще ходіть і подивіться самі.

— Невже все так погано?

Барнс протер очі своїми товстими пальцями, і я помітила, що нігті на них геть обгризені.

— Пане Локвуде, — поволі промовив він. — Здається, настав кінець світу.

14

Наступного вечора ми справді побачили це самі.

ДЕПРІК улаштував свою тимчасову штаб-квартиру на площі Слоун-Сквер, біля східної межі забороненої зони. Звичайних городян на площу не пускали: з рекламних щитів величезні плакати попереджували про небезпеку, а на контрольних пунктах стояли похмурі полісмени. Ми з Локвудом та Джорджем показали одному з них свої перепустки, й він махнув рукою, пропускаючи нас.

Навколишні вулиці були мовчазні, темні й порожні, проте на бруківці було повно перекинутих автомобілів, скла від розбитих шибок та інших слідів нещодавніх заворушень. Площа ж, навпаки, яскраво сяяла й кишіла людом. До центру площі з військових вантажівок було обернено прожектори: їхнє проміння заливало все довкола сліпучо-білим світлом, серед якого трава здавалась вицвілою, а обличчя агентів та полісменів, що снували довкола, — ніби вирізьбленими з кістки. Чорні гумові кабелі звивались асфальтом, наче велетенські вени,

живлячи електрикою тимчасові захисні ліхтарі по дахах і зовнішні обігрівачі, встановлені біля фургонів з гарячою їжею та напоями.

Люди юрмився зусібіч. Команди агентів прямували за своїми керівниками, лясаючи себе по робочих поясах і випробовуючи в повітрі рапіри. Патлаті телепати вишикувалися в чергу біля фургона з чаєм — це видовище нагадало мені вербову алею. Коло обігрівачів купчилися підлітки з нічної варти в своїх шаликах і шапочках: туди-сюди заклопотано метушились дорослі співробітники ДЕПРІК: важко було повірити, що єдине, до чого вони здатні. — це відряджати малих дітей до найбільш зараженої привидами частини Лондона. Перукарню на розі було реквізовано й перетворено на майстерню збройової фірми «Маллет і сини»: тут можна було замінити або відремонтувати свою рапіру або просто, повертаючись із нічної експедиції до заражених глибин Челсі, почистити клинок від ектоплазми.

На західному боці площі було встановлено масивні, десять футів заввишки, залізні бар'єри на бетонній основі: вони перегороджували вхід на сусідню вулицю — Кінгс-Роуд, що тягнеться майже миллю від Слоун-Сквер на південний захід, аж до лавандової фабрики на Фулгемському шосе. Раніше Кінгс-Роуд слугувала ніби хребтом популярного торговельного району — від неї, мов борідки на пташиній пір'їні, розходились численні бічні вулички. Проте за шість останніх тижнів усе це змінилось. Тепер єдиним проходом через бар'єр була вар-това вежа, яка стояла перед глухою дерев'яною огорожею.

До цієї вежі ми й попрямували, як і домовилися раніше з Барнсом.

Біля її підніжжя нас зустрів помічник інспектора, поліцейський офіцер Ернест Добс. То був ще молодий сумовитий чолов'яга — типовий службовець ДЕПРІК, від кінчиків своїх вух, що скидались на цвітну капусту, й до носаків начищених черевиків. Він недовірливо оглянув нас, затримав погляд на марлевому тампоні, що прикрашав Локвудове чоло точнісінько над лівим оком. Потім Добс повів нас усередину, й нарешті ми опинились на верхівці вежі, де він побокував і сказав, недбало махнувши рукою:

— Ось ви й прийшли. Ласкаво просимо до Челсі.

Усі захисні ліхтарі на Кінгс-Роуд було увімкнено. Два ряди їхніх осяйних куль губилися в морозній імлі, дорогою кидаючи проміння на темні фасади будинків обабіч вулиці. Фасади, однаке, не всюди були темні: подекуди у вікнах можна було розгледіти непевне

примарне блакитно-зелене світло, що зненацька з'являлось то там, то тут, коливалось, а потім так само несподівано зникало. Віддалік, на перетині Кінгс-Роуд з іншою вулицею, крізь нічну пітьму линула бліда постать. Прислухавшись, я почула стогін, що лунав за вітром: він повторювався знову й знову, мов на магнітній стрічці, склесній петлею.

Біля бар'єра під захисним ліхтарем купчилася невеличка група агентів. Їхня керівницка — доросла жінка — віддала їм наказ, і агенти подалися до найближчого будинку.

У крамниці, що стояла поряд із цим будинком, було розбито вітрину: друзки скла, перемішані з залізними стружками та сіллю, геть засипали бруківку. З іншого боку вулиці на стіні будинку чорніла велика пляма, а тротуар аж виблискував, обпечений спалахом магнію. Листя й галуззя, зірване останніми зливами з дерев, лежало на дорозі неприбране, а вздовж тротуару вишикувались покинуті власниками автомобілі. Біля прочинених дверей вітер здіймав у повітря клапті старих газет. Багато вікон було перекреслено крейдяними хрестами — знаками того, що тут можуть бути Гості. Прохід на бічну вуличку був щільно засипаний залізними стружками.

Тут ніхто не жив і не працював. Попри потужні залізні бар'єри тут витав тяжкий, похмурий дух. Повітря аж тріскотіло від надлишку злої сили. То була мертва зона.

— Бачите ліворуч крамницю делікатесів?—запитав Добс. — Там у нас Причасний сидить прямисінько за прилавком з ковбасами. Добродій вікторіанської доби в циліндрі. Далі в нас є Вогники — отам, у пивничці навпроти, а ще тут никає Спектр у подібі однорукого листоноші. Чому саме однорукого— не питайте мене, не знаю. Минулої ночі за агентами з компанії «Грімбл» ганялись Потвори— отам, біля букмекерської контори. Коли Потвори вискочили на бруківку, їх знищили за допомогою магнію, та все одно поведінка агентів скидалася радше на втечу, ніж на сутичку. І це лише в одному кварталі. А вся заражена зона в Челсі тягнеться на багато миль! Одне слово, нам показують, хто тут насправді Гості, а хто — Господарі.

З туману почулося тихе, але вперте й розмірене цокання — ледь чутне «цок-цок-цок»...

— Подекуди ми викопували мертві тіла. — провадив Добс. — Часом знаходили Джерела, та жодне з них не було пов'язане з цим

скупченням. — Він з огидою відвернувся.

Я подивилась через його плече на залиту яскравим світлом Слоун-Сквер:

— То. виходить, усі ці зусилля марні?

— Абсолютно марні.

Інспектора Барнса ми знайшли на його командному пункті, в солідній будівлі на розі площі, де за кращих часів містився Робітничий клуб Челсі. Ми показали свої перепустки, пройшли залюдненим коридором, де вздовж стін стояли мішки з сіллю, й піднялися сходами до головної зали центру. Ні письмові столи, ні картотеки, ні формені сорочки на службовцях ДЕПРІК — ніщо не могло вигнати з цієї кімнати давніх пахощів свинячих шкварок та пива. Біля дальньої стіни, за столом, заставленим склянками з недопитою кавою, сидів Барнс, що саме підписував папери якомусь непримітному чолов'язі. За його спиною висіла велика мала Челсі, обтикана десятками різнобарвних кнопок.

Ми з Локвудом знайшли собі вільні стільці, посідали й заходилися чекати, коли Барнс нарешті звільниться. Джордж витяг з кишені пожмаканий аркуш паперу й почав переглядати його, часом позираючи на малу. Я подала друзям плитку шоколаду, краєм ока поглядаючи на Локвуда. Блідий, із скуйовдженим волоссям та розстебнутим коміром сорочки, він зараз скидався не на агента, а радше на поета, що помирає від сухот. Над його бровою білів марлевий тампон — робота Голлі Манро. Вона не тільки приклеїла йому цю піратську наліпку, а й мало не ублагала нас узяти її з собою — «про всяк випадок». Локвуд відхилив її прохання, та я недовго з того раділа. Усю дорогу він мовчав і про щось міркував. Правду кажучи.

після нашої розмови за сніданком він узагалі не обізвався до мене ані словом.

Зараз він сидів, обережно мацаючи собі пальцями чоло, а Барнс тим часом закінчив підписувати папери, відповів комусь на якесь запитання, ще когось вилаяв, відсьорбнув холодної кави і вперше обернувся до нас.

— Що ж. ви отримали те. чого хотіли. — сказав він. — Ви в командному центрі протидії навалі привидів у Челсі. Що вам іще розповісти?

— Ми вже дивилися з вежі, — мовив Локвуд. — Видовище справді сумне.

— Якщо хочете взяти участь в операції, ласкаво прошу. — Барнс утомлено погладив собі вуса. — Тільки ви бачили самі, з чим ми тут зіткнулись. — він тицьнув пальцем собі за спину, в бік мали. — Ось мала сутичок із привидами в Челсі за останні кілька тижнів. Це не просто скупчення, а суперскупчення. Жодної системи, цілковитий хаос. Такого я не бачив за всі тридцять років служби. Які ще є питання?

Джордж показав на кнопки:

— Що означають ці кольори?

Барнс шморгнув носом:

— Зелені — Перші Типи, жовті — Другі Типи. Червоні — місця нападів привидів на людей. Чорні... — він почухав вуса, поглянув на свої кулаки, обережно поклав їх на стіл і вже тоді закінчив: — Чорні — смертельні випадки. Дотепер їх двадцять три, якщо рахувати й загиблих агентів. І все це, як бачите, на невеличкій території, меншій за квадратну милю. А лише місяць тому в Челсі все було цілком спокійно.

— А чи є статистика розподілу Гостей за типами? — спитав Локвуд. — Які їхні види трапляються тут найчастіше?

— Усякі. Здебільшого Причаєні й Тіні, проте багато також Примар і Спектрів. Трапляються й рідкісніші види. Тут і кількох Безногих бачили, й Верескуна. Ми частенько знаходили Джерела, та загалом це ніяк не впливало на ситуацію.

— Скільки кварталів ви вже евакуювали?

— Майже всю Кінгс-Роуд та сусідні з нею вулиці. Крім західного краю — там напади привидів різко уриваються. Перекрито більшу частину торговельного району, сотні людей переселено до церков та спортивних залів. І всі вони, як ви. звичайно, чули, на всі заставки кленуть ДЕПРІК. Пожвавились Потойбічники та інші культу поклоніння мерцям. Усюди насильство, протести. Одне слово, неспокій.

— Я чула, що Фітес і Ротвел збираються влаштувати парад, щоб заспокоїти городян. — зауважила я.

Барнс затарабанив пальцями по столу:

— Еге ж. карнавал. Це ідея Стіва Ротвела — влаштувати велике свято під гаслом «Повернімо людям ніч». Урочистий марш від могили Маріси Фітес до могили Тома Ротвела. Платформи на колесах, повітряні кульки, безкоштовне частування. І всього якнайбільше. А коли свято закінчиться, ми далі візьмемося розплутувати увесь цей невеличкий шарварок.

Запала мовчанка. Її порушив Джордж:

— Треба знайти осередок цього суперскупчення.

— Гадаєш, ми цього самі не знаємо? — набряклі від безсонних ночей Барнсові очиці зі злістю позирнули на Джорджа. — Ми не дурні! І сталося так, що нам уже відомо, де цей осередок. Можеш поглянути сам! — інспектор узяв зі стола свій ціпок, поринув глибше в крісло й тицьнув кінцем ціпка в малу. — Ми — отут, на східному боці. А ось Кінгс-Роуд, а це — ділянка, де привидів найбільше. А тепер, якщо ти. Кабінсе, простежиш положення кольорових кнопок на мапі, то побачиш і сам, що географічний центр навали — *тут*, на перетині Кінгс-Роуд із Сідней-стріт.

— А що там, на тому перетині? — запитала я.

— Перекусочна «Тіп-Топ», — пояснив Барнс. — «Найкраща риба з картоплею від Баррі Мак-Ґіла». Я там ніколи не обідав. Але місце чисте. Я маю на увазі, *чисте* від ектоплазми, бо бруду там вистачає. Ми якнайстаранніше перевірили цей заклад, але нічого не знайшли. І в сусідніх домах та крамницях так само. Ми пошукали в архівах, історія цього місця теж не викликає жодної підозри. Тут не траплялось ні пошестей, ні погромів, ні різанини — нічого такого, що *найчастіше* виявляється осередком скупчення. Ось тобі й твій осередок. Кабінсе. — інспектор з гуркотом кинув на стіл ціпок. — Що ти на це скажеш?

— Те, що ніякий це не осередок. — відповів Джордж.

Барнс тихенько вилаявся й запитав:

— А *справжній* осередок, звичайно, вже відомий тобі?

— Ні. Поки що ні.

— Тоді відшукай його, будь ласка, для мене! Гаразд. Локвуде. Я випишу вам перепустки до забороненої зони, як просила панна Вінтергарден. Тільки пильуйте, щоб привиди вас там не вбили, а

найголовніше... — Барнс знову заглибився в чийсь папери. — Найголовніше — забирайтесь геть із моїх очей!

* * *

— Я піду до забороненої зони, — сказав Локвуд. коли через кілька хвилин ми знову вийшли на площу, тримаючи перепустки, на яких ще не висохло чорнило. — Погуляю там. щоб відчутти дух того місця. Не бійтесь, я там ні в що не втручатимусь. .. А ти. Джордже?

Джордж подивився на нас такими очима, які бувають, напевно, тільки в сови, що слабує на закрепи:

— Зараз для мене йти туди — це лише марнувати час. Краще я швиденько збігаю до іншого місця. Люсі, ходімо зі мною. Ти можеш стати мені в пригоді.

Я завагалась, поглянувши на Локвуда:

— Звичайно, якщо я не буду потрібна Локвудові...

— Ні, дякую. Зі мною все буде гаразд, — він машинально, байдуже всміхнувся мені. — Іди з Джорджем. Побачимось удома.

Він на прощання махнув рукою, різко обернувся — в повітрі майнуло його довге чорне пальто — і за мить уже зник у натовпі агентів, телепатів і техніків.

Мені аж стиснуло серце — і від болю, й від гніву водночас.

Я крутнулась на п'ятах, потерла руки, вдаючи завзяття, якого анітрохи не відчувала, й запитала:

— Куди ж ми підемо. Джордже? До якоїсь цілодобової бібліотеки?

— Не зовсім. Ходімо, я покажу тобі.

Він повів мене на південь від площі, повз кордони ДЕПРІК, далі ще якоюсь вулицею, захарашеною слідами заворушень: розкиданими плакатами, порожніми пляшками та іншим сміттям.

— Це просто жах. — сказала я. пробираючись цим смітником. — Люди божеволіють.

Джордж саме переступав через плакат із написом: «АГЕНТИ—ГЕТЬ!»:

— Божеволіють? Оце вже не знаю. Вони просто перелякані, їх треба якимось чином заспокоїти. Не можна увесь час жити в тривозі... правда. Люсі?

— Мабуть, так.

Ми перейшли порожню вулицю. Праворуч від себе я побачила ще один залізний бар'єр — це означало, що ми з Джорджем ідемо краєм зараженої зони в напрямку Темзи.

— То ти вважаєш, що Барнс помиляється? — запитала я. — І осередок суперскупчення не в географічному центрі навали? Хіба таке можливо?

— Бач, — відповів Джордж, — Барнс виходить із того, що це звичайна навала привидів. Але ж насправді це не так. Хіба така навала може бути звичайною?

Я не відповіла, знаючи, що Джордж за мить пояснить усе сам. Так і сталося.

— Поміркуймо, — сказав він. — Що таке Джерело в своїй основі? Достеменно цього ніхто не знає, проте вважаймо, що це така собі слабка точка, в якій зникає бар'єр між нашим та потойбічним світом. Ми бачили це, скажімо, на кладовищі Кенсел-Грін, де вікном між світами слугувало дзеркало — «кістка і скло». Кожен привид тісно прив'язаний до свого Джерела. Травма, насильство, несправедливість — ось причини, які змушують духів повертатися до нашого світу. Привид кружлятиме круг Джерела, як собака довкола буди, аж доти, доки урветься його зв'язок із цією річчю або місцем. Гаразд, це все зрозуміло... А що таке скупчення? Воно має два різновиди. Перший виникає внаслідок якоїсь моторошної події, жертвами якої водночас

стає велика кількість людей, наприклад, бомбардування або чуми... Пам'ятаєш отой згорілий готель у Гемптон-Віку, де ми знайшли в покинутому крилі відразу двадцять свіжопідсмажених Гостей? Другий різновид скупчення з'являється іншим чином. Якийсь надпотужний Гість поволі підкорює собі інших, слабших. Убиває з їхньою допомогою людей, щоб поширити свою владу ще й на їхніх духів. Так протягом довгого часу, часом навіть багатьох років, утворюється група привидів, що належать до різних місць і часів. Чудовий приклад такого скупчення — Кумб-Кері-Голл. Або нещодавній випадок із «Лавандовою хижею». ДЕПРІК вважає що тут, у Челсі, ми зіткнулись із скупченням саме другого різновиду.

— Мабуть, і справді так, — погодилась я. — Адже Добс розповідав нам, що тут орудують Гості з різних місць і часів, без усякого зв'язку між собою.

Джордж хитнув головою:

— А що ж змусило їх отак заворушитись? Барнс шукає серед них головного, ватажка, який керує всією цією навалою. Та, як на мене, наш інспектор, як завжди, влучив пальцем у небо. Ці привиди не скупчувались *поволі*, потужна навала в Челсі розпочалася зненацька, за одну-єдину ніч. Лише два місяці тому в Челсі з Проблемою все було спокійно, не гірше, ніж будь-де в Лондоні, а що тепер? Людей евакуюють цілими вулицями! — він ступав поряд зі мною порожньою бруківкою й завзято вимахував руками, ніби ліплячи з повітря модель своїх міркувань. — А може, всіх цих привидів зібрала до купи не давня подія? А щось моторошне, що відбувається просто *зараз?*

— Що саме? — подивилась я на Джорджа.

— Не маю жодної гадки.

— Ти маєш на увазі масову загибель людей?

— Не знаю. Можливо.

— Але ж нині ніхто не пропадає без сліду. Та й пошестей зараз не спостерігають. Можеш вважати мене за причепу, Джордже. — додала я, — однак я не бачу в твоїй теорії жодного сенсу.

Він зупинився і всміхнувся:

— Так само, як і в Барнсовій. Ось що смішно! Тому, — додав він уже тихіше. — нам треба порадитись із справжнім фахівцем.

— З кимось із твоїх порохнявих приятелів з архіву?

— Аж ніяк. Ми йдемо в гості до Костомахи-Фло.

Я здивовано вирячилась на Джорджа. *Такого* я не чекала. Флоренс Боннер, відома як Костомаха-Фло, була наша знайома — продавчиня артефактів. Вона викопувала з прибережного мулу на Темзі принесені водою речі, які мали стосунок до потойбічного світу, й продавала їх на чорному ринку. Фло мала певний, хоч і невеличкий, психологічний Талант і вряди-годи неабияк допомагала нам. Та водночас — і це так само правда — одягалась вона на смітнику, спала в картонній коробці під Лондонським мостом, а про її наближення можна було здогадатись на відстані двох кварталів за нестерпним смородом. Навіть волоцюги, зачувши Фло, переходили на інший бік вулиці. З цим усім, щоправда, можна було б змиритись, якби Фло була милою й вихованою дівчиною. Проте розмовляти з нею, на жаль, було все одно, що голою дертись крізь терня: терпіти, звичайно, можна, та ризику забагато.

— *Навіщо?* — здивувалась я. — *Навіщо ми йдемо до неї в гості?!*— я навмисне підкреслила в цій фразі всі слова.

Джордж витяг з кишені малу Лондона:

— Бо Фло — це королева-невмивака цілої Темзи, а Темзою проходить південно-західна межа зони навали. Послухай: коли почалась навала, щось мусило змінитись і на самій річці, й Фло неодмінно мала це помітити. Ось чому насамперед я хочу переговорити з нею. Хіба Добс чи Барнс надумують побалакати з якоюсь там Костомахою? Навряд.

— Авжеж. Для них це все одно, що розмовляти з круком, який дзьобає труп, чи з лисицею, що нишпорить по смітниках. Тільки час марнувати.

Отож ми з Джорджем вирушили шукати Фло.

Для людей, які перебувають поза законом, продавці артефактів налагодили широку надійну мережу для побачень та ділових зустрічей: до неї входили мало кому, крім самих продавців. відомі пивнички та кав'ярні на березі Темзи, де можна було передати звістку потрібній людині чи проміняти свою нічну знахідку на якусь потрібнішу річ. Ми з Джорджем заходились обшукувати ці пивнички і вже години через дві натрапили на Фло.

Вона сиділа біля дешевої кав'ярні в Баттерсі й жадібно поглинала свій вечірній сніданок — яєчню з шинкою на брудній пластмасовій

таці. На ній, як і завжди, була огидна синя куртка, що ховала як обриси її тіла, так і робоче знаряддя, серед якого, я знала, були ножі, ломики та лопатка. Свій незмінний солом'яний бриль вона відкинула назад, відкривши своє біляве волосся й бліде обличчя з тоненькими зморшками біля очей. Зустрічаючись із Фло, я щоразу намагалась уявити, якою вона була б, якби її помити, запахтити парфумами й полю дськи одягти. Приглядаючись пильніше, я розуміла, що насправді Фло не набагато старша за мене.

Вона подивилась на нас, кивнула й заходилася далі працювати виделкою. Ми підійшли так близько, як дозволяв сморід, і зупинилися, спостерігаючи за тим, як спритно вона кидає собі до рота кожен шматочок яечні.

— О, Кабінсе! — промовила вона з повним ротом. — Карлайл!

— Привіт, Фло.

— А де ж Локі? — виделка зупинилась. — Упадає за новою дівахою, еге ж?

— Ні... — здивовано моргнула я. — Вона не ходить із нами на роботу. Вона взагалі не агент. Просто не аш а секретарка й прибиральниця... — я примружила очі. — А звідки ти про неї знаєш?

— Нізвідки, — відповіла вона, зішкрібаючи з таті останню крихту.

— Щось я не розумію...

— Відтоді, як Локі найняв тебе, минуло півтора року.

Це в нього звичай. Я просто вирахувала, що пора вже йому накинути оком на нову спідничку.

— Насправді. — Джордж став між нами й схопив мене за руку, що вже тяглася до рапіри, — Локвуд зараз дуже заклопотаний тією навалою в Челсі. Він прислав нас дещо попросити в тебе.

— Чого ж йому треба? Поради чи послуги? І що я з цього матиму? — Фло зблиснула своїми білосніжними зубами.

— О, так! — Джордж узявся порпатись по кишнях. — Тут у мене десь були льодяники з лакрицею... Чи вони вже закінчились? Такі смачні — я, мабуть, не помітив, як поїв їх... Гаразд, — стелув він плечима. — Вважай, що я твій боржник.

Фло аж вирячила очі:

— Браво! Щоправда, в Локвуда ця штука виходить краще, ніж у тебе... То чого ж ви хочете? Новин з нашого підпілля? — вона замислено пожувала шматок яєчні. — Усе як завжди: когось прикандичили, хтось пропав безвісти... А Вінкмени знову взяли до своїх справ. Старий Джуліус за ґратами, а чорний ринок перейшов до його жіночки. Аделаїди. Та справжній заправило в них юний Леопольд. От кого всі бояться! Кажуть, він гірший навіть за свого татуся!

Я досі сердилась на Фло. А юного Вінкмена — зменшену татусеву копію—чудово пам'ятала. Особливо те, як він дивився на нас, коли ми свідчили в суді.

— Та годі вже, — відказала я. — Йому ж ледве дванадцять років.

— Тому ти й гуляєш Лондоном, як власною домівкою? Я б на твоєму місці була обережніша, Карлайл. Вінкмени втратили дуже багато. А старого Джуліуса запроторила до в'язниці *ти*... Тепер вони мріють помститись тобі. Люто й нещадно... Гарзд, — вона кинула тачку геть і лягнула в долоні. — Один пакунок льодяників я вже заробила, Кабінсе.

— Чудово, — відповів Джордж. — Я занотую це. Тільки зараз, Фло, ми прийшли до тебе з іншого приводу. Нас цікавить навала в Челсі. Ти працюєш на березі, а лише за кілька кварталів від річки починається справжнісіньке пекло. А що коїться тут, на самій річці? Ти останнім часом нічого не помічала?

Фло зіскочила з дерев'яної тумби, на якій сиділа, безжурно потяглась, тоді засунула руку під заляпаний мулом край своєї куртки й щось там почухала.

— Е-е... так. Був тут нещодавно приплив. На південному заході. Зачепив там кілька вулиць. Я стояла тоді на набережній у Челсі й помітила краєм ока три Тіні та Сірій Серпанок. Раніше такого не бувало, щоб Гості підходили до старої матінки Темзи ближче, ніж на п'ятдесят ярдів. Там для них надто багато протічної води, еге ж?

Джордж кивнув спочатку машинально, а тоді з помітним інтересом. Він дістав з кишені мапу і вступився в неї.

— Так... так, твоя правда. Дякую, Фло. ти вже допомогла нам! Надзвичайно допомогла! Послухай-но: чи не могла б ти приглядати за берегом річки для мене? Особливо за південно-західною частиною.

Мені треба знати, чи з'являтимуться там нові Гості. Повідомляй мене про все, що побачиш. Дістанеш за це хоч цілу тонну льодяників.

— Гаразд, — Фло припинила чесатись, обтрусилась, підняла з землі свою полотняну торбину і одним хутким порухом закинула її за плече. — Ну, я полетіла. Приплив сьогодні низький, можна буде понишпорити в гнилому череві старої «Вондл Кіз». Побачимось, — кілька швидких кроків — і вона зникла в річковому тумані. — Агов, Карлайл! — долинув до мене її голос. — Не хвилюйся за Локі. Він, мабуть, і справді любить тебе. Бо минуло вже півтора року, а ти досі жива.

Я вирячилась їй услід:

— Що це значить?

Та Фло вже не було. Ми з Джорджем залишились сам на сам.

— Не звертай уваги, — сказав він. — Фло просто полюбляє дразнити тебе.

— Так, я здогадалась.

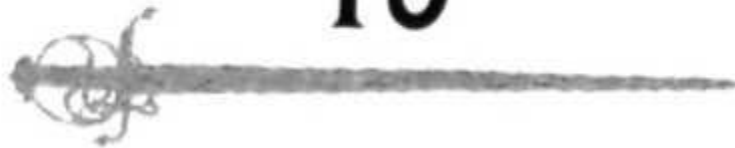
— Любить побавитись із тобою, як кицька з беспорадною мишкою.

— Дякую. Ти справді заспокоїв мене, — я уважно поглянула на Джорджа. — А чому вона *тебе* ніколи не дразнить?

Джордж почухав кінчик свого носа:

— Чому? Я про це ніколи й не думав...

15

Локвуд повернувся з Челсі лише рано-вранці, провівши цілу ніч у мовчанні й самоті, за прогулянкою темними вулицями. Він здавався водночас і енергійним, і спантеличеним після того, як сам зіткнувся з тим, що бачив з вартової вежі й про що почув від інспектора Барнса.

— По всьому району повно проявів, — пояснив він. — І не лише Гостей, хоч і їх там вистачає. Я маю на увазі загальну атмосферу, ті

місця ніби хтось розворушив. Звичайні супутні відчуття купчуються там, наче невидимі хмари. Холод, сморід, біль, повзучий страх—усе це лине над бруківкою, клубочиться в алеях, визирає з будинків, повз які ти проходиш. Воно поглинає тебе, тобі тільки й застається, що витягти рапіру. Стоїш серед дороги, серце тобі тьохкає, озираєшся на всі боки, чекаєш нападу... й тоді трохи попускає. Я не дивуюся, що стільки нещасних пригод трапилося з агентами, які намагались у цьому розібратися. Тут хто завгодно збожеволіє.

Локвуд бачив уночі багато духів, звичайно ж, на відстані: по вікнах, по садках, по задніх дворах крамниць. Вулиці здебільшого були чисті, замість привидів ними тинялись поодинокі групи агентів. Десь на середині Кінгс-Роуд Локвуд допоміг команді з агенції «Аткінс і Армстронг», яку вже полонив Туман - Лопотун, а коротка розмова з керівником та чотирма переляканими підлітками з групи «Тенді» привела його через невеличкий парк до Сідней-стріт — географічного центру навали. Тут усе виявилось не краще й не гірше, ніж у будь-якому іншому місці.

— Вони перекопують усі кладовища. — повідомив Локвуд. — і посипають землю сіллю. Агенти Ротвела отримали нове озброєння — пістолети, що стріляють сумішшю солі й лаванди. Користі з них ніякої. Правду кажучи, й від нас її буде не більше, якщо ми не знайдемо якогось нового рішення.

— Це залиш мені. — відповів Джордж. — У мене є одна ідея. Тільки для того, щоб перевірити її. мені потрібно трохи часу.

Цей час він дістав. Відтоді Джордж не виходив з нами на оперативну роботу, зайнявшись упритул своїми дослідженнями. Кілька наступних днів ми його майже не бачили. Тільки зранку я помічала, як він тихенько виходить із дому з рюкзаком, повним паперів, а під пахвою в нього стирчить тека з Кіп-совими документами. Цілі дні Джордж проводив в архіві та бібліотеках Південно-Західного Лондона, а повертався вже надвечір. Кілька разів він бачився з Костомахою-Фло, а вечорами сидів на кухні сам-один, черкаючи нерозбірливі нотатки на краєчках нашої «скатертини мислення». Про свої справи він майже не розповідав, та в очах його з'явилися колишні вогники, що мерехтіли за окулярами, мов світлячки в скляній банці. Це свідчило, що Джордж наближається до розв'язку.

Поки він так працював, ми всі — решта членів команди — практично облишили розслідування навали в Челсі. Локвуд побував там ще зо два рази, нічогосінько не довідався й перейшов до наших буденних малозначущих справ. Так само, як і я. Щоправда, разом з Локвудом ми більше не працювали. Голлі Манро зі своєю звичною майстерністю ділила виклики порівну між нами, щоб заощадити і наш час, і час наших замовників.

Власне, ми найняли Голлі для того, щоб мати змогу перепочити й легше працювати командою. Та — от диво! — тепер ми були заклопотані ще більше і віддалились одне від одного так, як ніколи. Якимось чином виходило так, що нам з Локвудом ніколи не було по дорозі. Ми не виходили водночас на роботу. Не прокидались водночас. А коли зустрічались удома, поряд уже неодмінно була наша усміхнена помічниця. Тож після історії з «кривавими слідами» ми з ним майже не залишались наодинці. І Локвудові, здається, було цілком до душі, щоб так тривало й далі.

Навряд чи він аж дотепер сердився на мене. Та, правду кажучи, краще б він уже *сердився*. Він просто віддалився від мене, заліз до своєї давньої шкаралупи, з якої, до речі, так ніколи по-справжньому й не вилазив. Він завжди був винятково чемний зі мною, відповідав на мої запитання, ввічливо цікавився моїми справами... та в усьому іншому просто не звертав на мене уваги. Рана його загоїлась, зостався тільки невеличкий шрам на чолі, трохи нижче від волосся. Він навіть личив Локвудові — як йому личило просто-таки все. Проте я знала, що цей шрам — наслідок моєї помилки, й думка про це боляче пронизувала мені серце.

А ще я ніяк не могла подолати свого роздратування. Так, я наразила його і всіх інших на небезпеку, цього я аж ніяк не відкидаю. Та хіба можна цим виправдати Локвудове бажання відгородитись залізним бар'єром від усіх і насамперед від мене?

Щоправда, таким відлюдьком Локвуд був завжди. Найчастіше його відповіддю на все було мовчання. Він, напевно, став такий після смерті Джесіки...

«Л молодий брат не зміг запобігти нападові на сестру...»

До речі, ось чудовий приклад — його сестра. Він *дещо* розповів нам з Джорджем про неї, та цього замало. Я досі не могла зрозуміти,

що ж тоді сталося в її кімнаті. І не дізнаюся, якщо Локвуд не розкаже мені сам.

Проте ні—чого вже тут лукавити: дізнатись про це я *можу*. У мене є Талант, спроможний прояснити ту давню трагедію. Тому, проходячи в гніві й відчаї коридором другого поверху, я частенько позирала на ці двері.

* * *

Минув тиждень. Джордж продовжував свої пошуки, Голлі і приймала замовлення, а череп дошкуляв мені своїми недолугими жартами. Ми з Локвудом і далі працювали поодиночі.

Біля станцій метро з'явилися плакати, які запрошували лондонців на карнавал: елегантні від «Фіттес» із чітким текстом на сріблястому тлі, що повідомляли про майбутнє свято «Повернімо людям ніч», і яскраві від «Ротвела», з золотим карикатурним вишкіреним левом, що топче привида й тримає в лапі здоровенну сосиску. А тим часом на вулицях Челсі щодня відбувалися демонстрації й сутички між їхніми учасниками та поліцією: було чимало поранених, а поліція розганяла натовп водометами. Святкова ніч наближалась, проте атмосфера в місті залишалася нервовою й напруженою.

Локвуд спочатку взагалі не збирався йти на карнавал — його обурювало те, що нас не запросили взяти участь у параді агенцій. Та невдовзі, на превеликий наш подив, ми одержали таке запрошення, ще й особливе. Панна Вінтергарден, що нині розкошувала в своєму звільненому від привидів будинку, була серед почесних осіб, які мали очолювати карнавальну процесію. Вона й запросила нас приєднатись до цієї процесії — як своїх персональних гостей.

Від такого впливового товариства Локвуд, звичайно ж. не зміг відмовитись. Тому в день свята ми вчотирьох вирушили пішки до мавзолею Маріси Фіттес, звідки мала розпочатись карнавальна хода.

Так, саме вчотирьох. Голлі Манро теж була з нами. Мавзолей стояв на східному кінці Стренду — там, де він переходить у Фліт-стріт, на острівці посередині дороги. Раніше там була церква, та ще за часів війни її розбомбили, а потім замінили суворою сірою будівлею, в якій спочивав прах Маріси Фіттес. Це була овальна споруда з бетонною банею: з її західного боку, між двома величними колонами, було

влаштовано вхід до мавзолею просто від контори агенції «Фітнес». Над колонами височів трикутний фронтон з вирізьбленим на ньому однорогом — емблемою агенції. Вхід перегороджували масивні бронзові двері, що відчинялись лише в святкові дні, даючи людям змогу побачити простий гранітний надгробок великої дослідниці.

Над Лондоном уже смеркло, та карнавал був демонстративним викликом темним силам, тож його організатори запевняли

учасників у цілковитій безпеці. З кабелів над вулицями звисали захисні ліхтарі. На кожному розі курився лавандовий дим. клубочачись над натовпом, що хвилювався, наче морський прибій, біля мавзолею.

Над мавзолеєм у чорному вечірньому небі погойдувалась величезна. завдовжки з лондонський автобус, посріблена надувна рапіра. Дороги до мосту Ватерлоо та Олдвіча було захарашено кіосками й атракціонами. Тир «Влучи в привида» сусідував з «Польотом на Полтергейсті», де механічні руки піднімали чоловіків та жінок у повітря: ті аж верещали від захвату. Крутились каруселі з веселими привидами замість коників: у кіосках продавали цукрову вату «Павутиння» та карамельки у формі черепів, кісток і хмаринок ектоплазми. Як і на купальських ярмарках, де зазвичай можна побачити ті самі розваги, най- жвавішими відвідувачами тут були дорослі. Цієї ночі вони почувалися в безпеці, бо цієї ночі головні вулиці Лондона було обсипано сіллю та лавандою й перетворено на барвисту чарівну країну, яку їм так кортіло дослідити. И вони її досліджували — мчали повз нас, чоловіки й жінки, літні й молоді, з розчервонілими від збудження обличчями. Та водночас їхні веселощі здавались мені силуваними: ці люди з відчаю лише намагались удавати, що їхній страх перед нічю — просто давній дитячий забобон.

Ми мовчки стояли на розі, тримаючи руки на ефесах рапір і спостерігаючи за всім цим видовищем.

— Дорослі, здається, щасливі, — зауважив Локвуд. — А ти, Джордже, часом не відчуваєш себе старим?

— Не настільки, щоб не скуштувати морозива, — відповів Джордж.

Локвуд кивнув:

— Я теж не відмовився б від вершкового ріжка.

— Зараз принесу, — запропонувала я, побачивши через дорогу кіоск із морозивом. — А тобі що взяти, Голлі? Мабуть, фруктовий лід?

Волосся Голлі було заправлене під облямований хутром капелюшок, який дуже личив їй. На ній було довге пальто, яке чимось скидалось на Локвудове, а на боці — й це неабияк драгувало мене — висіла рапіра.

— Ні. мені теж вершковий ріжок. Заради такої нагоди.

— А я вже думала, що ти ніколи не порушуєш своєї дієти. — здивувалась я й вирушила до кіоску, щоб зайняти там чергу.

Звідси мені було видно, що за мавзолеєм уже вишикувалась карнавальна хода — ряд платформ, поставлених на вантажівки корпорації «Світанок» і оздоблених прапорами агенцій. На деяких платформах було встановлено велетенські логотипи. На верхівці білої щогли красувались переплетені кільця — емблема агенції «Тенді й сини»: на самих платформах я помітила лисицю — знак «Грімбл» — і балухату сову агенції «Дал- лоп і Твід». Усі ці фігури було зроблено з пап'є-маше, сталевого дроту й дерева, а потім яскраво розфарбовано. Заввишки вони сягали двадцяти футів, а довкола них уже стояли юні агенти, готові розкидати в натовпі цукерки й листівки. На двох платформах розташувались акторські трупи, що мали відтворювати найславетніші події з історії агенцій: зараз вони — і моторошні мерці в білому гримі, й витончені агенти в старомодному вбранні — мирно розмовляли й курили, чекаючи на початок параду.

На чолі процесії стояла вантажівка з найбільшою платформою, обтягнутою червоною та сріблястою матерією — барвами двох найбільших лондонських агенцій. Над платформою в темному небі на припоні погодувались дві надувні фігури — єдиноріг та лев, символи «Фіттес» і «Ротвел». Фігури були підвішені над кріслами, в яких мали сидіти нащадки засновників компаній — Пенелопа Фіттес і Стів Ротвел.

— Панно Карлайл? Люсі Карлайл?

— Хто це? — я почула голос, та серед гамору не змогла розпізнати його. Так само спершу не впізнала я і його власника — маленького кремезного чоловічка в хутряному кожусі й крислатому капелюсі, що геть закривав нахилену вперед голову. Чоловічок несподівано підійшов

ближче. В яскравому сяйві ліхтарів я розгледіла і його м'які оксамитові штани, й дороги, пошиті на замовлення, лискучі шкіряні черевики.

Помітила я й ціпок із руків'ям, вирізьбленим із слонової кістки, в оздоблених коштовними персями пальцях. Потім чоловічок спритно підняв руків'ям ціпка свій капелюх, і я нарешті побачила його обличчя. То був зовсім юний хлопчина з широченним жаб'ячим ротом і запалими щоками, що бганками, схожими на сире тісто, опускались до його товстої шиї. На скронях видніли пасма темного, змашеного оливою волосся. Очиці хлопця, блакитні й гострі, мов скляні друзки, вступились у мене.

Отут уже я відразу впізнала його. Іншого такого обличчя немає в цілому світі. Чи то пак є. тільки воно темніше й волохатіше. а його власник сидить у в'язниці. Цей власник — Джу-ліус Вінкмен, відомий ділок на чорному ринку артефактів. А перед мною зараз стояв його синок Яеопольд — точнісінька копія свого татуся.

«Чим можу служити вам, пане Вінкмене?» — збиралась я сказати, до того ж холодно й твердо, та в мене нічого не вийшло. Я була така здивована, що лише невиразно хрокнула й заціпеніла з роззявленим ротом.

Натомість поряд зі мною опинився Джордж:

— Чим можу служити?

— Я хочу повідомити, — відповів хлопчина, — що мій батько переказує вам своє вітання й те, що він невдовзі сам зустрінеться з вами.

— Оце вже навряд, — нарешті оговталась я. — Адже вашому татусеві дали двадцять років?

Леопольд Вінкмен усміхнувся:

— Ну, щодо цього в нас є власні способи й шляхи. І в цьому ви скоро переконаєтесь. А поки що ось вам, панно Карлайл, невеличкий завдаток.

Його рука, немов змія, блискавично майнула в повітрі і вдарила мене руків'ям ціпка в живіт. Я зойкнула й зігнулась. Леопольд Вінкмен насунув капелюх собі на лоба, крутнувся на блискучих закаблуках і поволі подався геть. Цю величну про-іулянку зіпсував йому Джордж: він витяг свою рапіру й засунув її навскіс між Леопольдовими ногами. Той спіткнувся, втратив рівновагу, повалився просто в натовп і впав на трьох здоровенних робітників, вибивши з їхніх рук кухлі з пивом.

Пиво бризнуло на їхніх жінок та подруг. Почалася бійка: Він- кмен борсався, тицяв туди-сюди своїм ціпком, а робітники місили його кулаками. Його крик тонув у гаморі натовпу. Джордж тим часом допоміг мені розігнутись і вивів через вулицю назад.

— Зі мною все гаразд, — мовила я, потираючи живіт. — Дякую, Джордже. Ти міг би й не турбуватись.

— Нічого, не зашкодить.

— Хай йому чортяка! Я й забула про морозиво.

Та це вже не мало значення. Коли ми повернулись, Локвуд саме позирав на годинник.

— Пора сідати, — сказав він. — Час збігає, а Вінтергарден навряд чи зрадіє, якщо ми запізнимось.

Він повів нас повз кіоски, ближче до мавзолею, де вже вишикувались озброєні полісмени, що перевіряли списки гостей. Вони оглянули наші запрошення, й ми попрямували до платформ. Техніки тягли повз нас велетенські повітряні кулі; двигуни вантажівок були увімкнені і обдавали нас бензиновими хмарами.

Панна Вінтергарден казала нам, що вона особа поважна, близька до вельми впливового товариства. На відміну від інших випадків, тут вона не збрехала. З'ясувалося, що нас запросили на головну, найбільшу платформу, призначену для почесних гостей. Ми піднялись на неї: платформу, надзвичайно широку, було укріплено на рамі вантажівки. На жердинах над нашими головами майоріли прапори, а по краях, немов вартові на фортечнім мурі, стриміли пластикові фігури левів та єдинокорів. Ряди стільців були вже заповнені гостями — чоловіками в темних дорогих пальтах і жінками в хутрі. Юні співробітники агенцій «Фітес» і «Ротвел» пересувались між стільцями, пропонуючи гостям підігрите вино й солодощі. Панна Вінтергарден, що сиділа досить далеко, помітила нас, ласкаво махнула рукою й більше не звертала на нас жодної уваги.

Поки ми з Локвудом і Джорджем тупцями на місці, придивляючись, куди б нам сісти, Голлі Манро помітно підбадьорилась.

Вона розгладила своє пальто, поправила капелюшок і рушила вперед, уздовж сидінь, киваючи одним гостям, махаючи рукою іншим... Як легко вона пристосувалась до тутешнього товариства! Діставшись до переднього ряду, вона озирнулась і поманила нас. Коли ми дісталися туди, вона вже весело балакала з кількома

найвпливовішими особами Лондона, серед яких були й очільники двох найбільших агенцій країни — Пенелопа Фіттес і Стів Ротвел.

З панною Фіттес ми вже раніше познайомились, і це знайомство було навіть приємне, хоч і не дуже близьке. Це була дивовижна жінка невизначеного віку, оточена двома аурами — краси і влади, які цілком доповнювали одна одну й були нероздільні. Сьогодні панна Фіттес була вбрана в довге біле пальто, облямоване на комірі й манжетах сліпучо-білим хутром. Довге темне волосся було майстерно зачесано нагору й скріплено великою срібною шпилькою в формі півмісяця. Леді лагідно привіталася з нами, чого, на жаль, не можна було сказати про чоловіка, що сидів поруч із нею: Стіва Ротвела, голову однойменної агенції.

Зараз я вперше побачила його наживо. Він виявився великим гладким чолов'ягою в теплому пальті, по-своєму навіть гарним: міцна нижня щелепа, чисто виголене обличчя з дивовижними смарагдовими очима. Біляве волосся на скронях уже починало сивіти. Він байдуже кивнув нам, без упину роздивляючись на всі боки.

— Чудовий вечір, — обізвався Локвуд.

— О. так. Саме підходить для того, щоб розважити люд, — Пенелопа Фіттес щільніше закуталась у комір пальта. — До речі, цю ідею подав саме Стів.

— «Хліба й видовищ» — стародавній рецепт, — мугикнув пан Ротвел. — І всі радітимуть, — відвернувшись, він поглянув на годинник.

Панна Фіттес тихенько всміхнулась. їй, мабуть, аж ніяк не менше кортіло дочекатись початку карнавалу, та вона була надто добре вихована, щоб виставляти це напоказ.

Як ведеться агенції «Локвуд і компанія»? — запитала вона.

— Стараємось залишатись на висоті. — відповів Локвуд.

— Так. я чула про ваше розслідування в Фіоні Вінтергарден. Чудова робота.

— Зараз я заклопотаний архівними дослідженнями, — втрутився Джордж. — І сподіваюсь досягти визначних результатів. Мрію стати колись членом «Товариства Орфея*». Ви чули про таке товариство?

Пенелопа Фіттес трохи повагалась і широко всміхнулась:

— Безперечно.

— А от я не чув, — зізнався Локвуд. — Що це за товариство?

— Це вільна спілка, — пояснила панна Фітес. — Туди входять численні підприємці, що намагаються зрозуміти суть Проблеми. Хтозна, скільки відкриттів ми зможемо зробити завдяки вашій кмітливості, пане Кабінсе. Колись ми охоче приймемо вас до своїх лав.

— Дякую. Тільки я не певен, чи вистачить мені для цього кебети.
Леді лагідно засміялась:

— А тепер, пане Локвуде, я хочу познайомити вас з одним із моїх компаньйонів. Це сер Руперт Гейл.

Чоловік, якого вона мала на увазі, стояв за її спиною й спирався об перила, що оточували платформу. Він обернувся. То був молодик із білявим, коротко підстриженим на потилиці й скронях, але пишно зачесаним над чолом, волоссям. У нього були акуратні вусики, повні вуста і яскраві блакитні очі. Щоки його порожевіли від холоду. Як і всі гості на платформі, він був ошатно вбраний і ліниво підпирався полірованим ціпком. Перехопивши ціпок лівою рукою, він правою потиснув руку Локвудові.

— Радий знайомству, сер, — промовив Локвуд, намагаючись на виказати того, що з цим молодиком нам уже доводилося стикатись. Коли ми востаннє бачили сера Руперта, він видряпувався стічною рурою на дах покинутої фабрики, шалено вимахуючи клинком, схованим усередині ціпка. Він був колекціонер, збирав заборонені артефакти, один з яких ми поцупили просто в нього з-під носа під час таємного аукціону. влаштованого Вінкменом. Тоді, звичайно, ми були в масках, а коли сер Руперт видряпався на дах, майже відразу стрибнули в Темзу, щоб утекти від нього. Проте навіщо дурити самих себе? Наша роль у тій історії була чудово відома, тож не тільки ми знали сера Руперта, а й він знав нас незгірше.

— Дуже приємно, — рука в рукавичці міцно схопила Локвудову руку. — Ми, здається, вже зустрічались із вами?

— Навряд. — відповів Локвуд. — Щось я такого не пригадую.

— Бачте. — заперечив сер Руперт Гейл, — у мене чудова пам'ять на обличчя. Я ніколи не забуваю їх. І навіть їхніх частин. Наприклад, підборідь.

— Ну, таке бридке підборіддя, як у мене, є в десятків людей, — відказав Локвуд. Сер Руперт досі міцно тримав його за руку: вони пильно дивились один одному в очі.

— Сер Руперт — давній друг нашої агенції, — пояснила Пенелопа Фіттес. — Його батько багато років тому допомагав моїй бабусі. А сам він зараз допомагає мені. Навчає молодих агентів фехтування та інших бойових мистецтв.

— І я це охоче продемонструю вам, — сер Руперт нарешті випустив Локвудову руку. — Нам слід буде якось зустрітися й поговорити про ваші справи, про наші...

Локвуд холодно посміхнувся:

— Я завжди до ваших послуг.

Пролунав гудок. Пенелопа Фіттес вирушила до переднього краю платформи. Ми побокували. Хтось сунув нам до рук склянки з гарячою кавою. Над вулицями вибухнув феєрверк, заливши небо червоно-сріблястими блискітками. Вантажівка гаркнула й зрушила з місця.

— Джордже, чи не зарано ти завів розмову про «Товариство Орфея»? — прошепотіла я.

Джордж насупився:

— Ні... А ти помітила, з яким крижаним спокоєм вона відповіла мені? Правду кажучи, мене це здивувало. Я думав, що це товариство більш таємне.

Він уместився на стільці. Голлі Манро стояла збоку й невимушено розмовляла зі своїми знайомими з агенції «Ротвел».

Ми з Локвудом тим часом спостерігали за парадом через голови натовпу.

Попереду, розтинаючи хмаринки лавандового диму, прямував конвой, повільно прокладаючи дорогу посеред Стренду. З динаміків, що стояли по кутах нашої платформи, лунала гучна музика, здебільшого врочисті патріотичні пісні. Панна Фіттес і пан Ротвел махали людям руками. За ними їхала перша з кількох платформ з акторами: на ній агенти у старомодному вбранні, під барабанний дріб, ганялися за привидами серед пінопластових руїн. Агенти кидали в натовп цукерки й безкоштовні сувеніри, а люд штовхався й весело підскакував, ловлячи дарунки.

«Хліба й видовищ, — пригадала я слова Стіва Ротвела. — І всі радітимуть».

Невже? Мені здалося, що натовп заколивався. І то був не хаос, не стихія. То були легкі, але впевнені хвилі, що нагадали мені коливання

пшениці в полях, у тих краях, де минуло моє дитинство. І разом з цими хвилями крізь веселий гамір пробивались інші звуки — невдоволене шипіння й бурмотіння. Крізь лавандовий дим на нас дивилися бліді, похмурі обличчя.

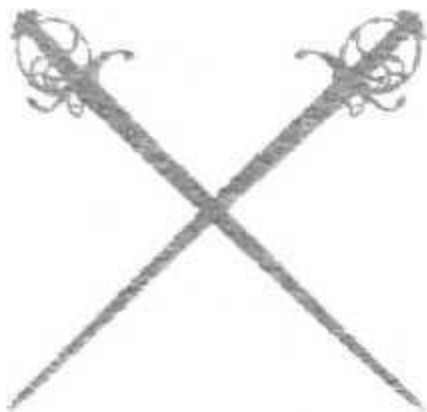
Локвуд теж відчув це.

— Щось назріває, — прошепотів він. — Щось вельми недобре. Ярмарок — це я ще розумію, але навіщо цей дурнуватий парад? Не знаю, кого і в чому він повинен переконати. Стоїмо тут, як бовдури, напоказ.

— Жах та й годі, — кивнула я. — Поглянь хоча б на йолопів, що кривляються на платформі позаду. А найгірше те, що ми посуваємось так повільно. Увесь цей карнавал розтягнеться на кілька годин...

Проте я помилилась. Наша подорож виявилась надзвичайно короткою.

Ми були приблизно на середині Стренду, недалеко від вокзалу Черінг-Крос і контори агенції «Фітес», коли натовп прорвав кордони й ринув на дорогу. Наша вантажівка зупинилась і зачхала двигуном. Один з агентів схопив коробку з цукерками й пожбурих її з платформи. Я побачила, як цукерки летять у повітрі барвистим дощем. Далі в повітрі майнуло щось інше — велике, блискуче. Воно впало на середину нашої платформи, недалеко від мене, з брязкотом розбитого скла. Спершу мені здалося, що то впав захисний ліхтар, який зірвався з кабелю. А потім я відчула хвилю нестерпного холоду й несподіваного підсвідомого страху. Усе було зрозуміло, проте я не могла навіть зрушити з місця... й цієї миті переді мною з'явився Гість.

То була бліда, худорлява, згорблена примара, огорнута ветхим поживклим лахміттям. Її обриси залишались чіткими, та ектоплазма всередині бралася бульбашками й нуртувала, наче суп, що кипить у каструлі. Ребра, перекручений хребет, м'язи, жили—все це то розтягалось, то знову стягалось і всмоктувалось. Голова примари похилилась, обличчя затуляла білі долоні так, ніби привидові було страшно поглянути на нас. Довгі кощаві пальці стриміли вгору, наче розгалужені оленячі роги.

Ті з нас, хто був достатнього молодий, щоб *бачити*, витягли свої рапіри раніше, ніж на платформу впала друга бомба з привидом. Правду кажучи, таких тут було тільки троє — Локвуд, Джордж і я. У Голлі Манро теж була з собою рапіра, та нашій помічниці ніяк не вдавалось витягти її. Слідом за нами дехто з молодих агентів «Фітес» — не з тих, що розкидали цукерки, а з тих, що розносили напої, — покидали таці й теж потяглися до своїх поясів. А дорослі, як завжди, були сліпі, не бачили привидів навіть зблизька й лише піднімали коміри пальт, відчувши несподіваний холод.

Знову брязнуло скло. З'явився ще один Гість — цього разу біля переднього краю платформи. Ще кілька бомб упало серед натовпу, й ми відразу почули крики.

Ми з Локвудом ринули вперед. Джордж вирушив за нами. Сер Руперт Гейл теж зреагував — витяг із ціпка посріблений клинок. Пенелопа Фітес і Стів Ротвел, що стояли попереду, озирнулись. Дехто з почесних гостей підхопився з місця.

Перший привид заворушився. Він по-хімерному вивернув свою голову й поплив до заднього краю платформи, крізь найближчий стілець і низеньку, гладеньку жінку в твідовому пальті, що сиділа на цьому місці. Плазма огорнула все її тіло, пронизала його наскрізь і

потяглася далі. Жінка вирячила очі. здригнулась і без жодного слова впала зі стільця.

— Лікаря! — вигукнув Локвуд. Платформою прокотилася хвиля жаху. Люди зривалися з місць, відштовхували стільці вбік і безпорадно метушились — надто нерозумні, щоб почекати й дослухатись до власних відчуттів... Адже навіть доросла людина спроможна вловити слабкий відгомін потойбічної енергії, який попередить про напад привида й допоможе залишитись живою...

Гість тим часом никав то туди, то сюди, затуляючи долонями голову так. ніби вона йому боліла. Двоє чоловіків, яких торкнув привид, упали, зачепивши людей, що стояли поруч, і лише посилили паніку. Я була вже поряд із привидом і підняла свою рапіру.

Цієї миті поперед мене вдерся якийсь агент із «Ротвела» з каністрою магнію в руці.

— Ні! Тільки не тут! — вигукнула я. — Ти ж...

Було вже запізно. Він жбурнув каністру, вона пролетіла повз Гостя, відскочила від найближчого стільця й вибухнула біля самісінького краю платформи. В повітря злетіли тріски. Натовп, що оточував платформу, засипали іскри грецького вогню. Платформа хитнулася. Її край обвалився, наче льодовик, що сповзає в море, й скинув униз, на бруківку, трьох почесних гостей, серед яких була й панна Вінтергарден. Сера Руперта Гейла відкинуло аж на самісінький край платформи — там він зараз і висів, чіпляючись за потрошені дошки. Джордж вийшов з цієї пригоди неушкоджений, він уже наблизився до Гостя й зараз виводив вістрям своєї рапіри кривулі в повітрі, які мали захистити навколишній люд від дотику привида.

Гостя засипало гарячими залізними стружками. Так само не додавали йому доброго гумору й захисні ліхтарі, що висіли над вулицею. Плазма курилася з нього парою. Коли він опустив руки, відвертаючись від Джорджевого клинка, я помітила його обличчя — чи радше те, що було в нього замість обличчя: ні очей, ні носа, лише трикутний отвір на місці рота. Пенелопа Фітес і Стів Ротвел, що стояли біля переднього краю платформи, зберігали спокій. Ротвел дістав з-під пальта свій меч, помітно ширший і довший за наші рапіри. Панна Фітес вийняла з волосся срібну шпильку в формі півмісяця й тепер тримала її як ніж.

Ротвел помчав до заднього краю платформи, розкидаючи на всі боки стільці. Він поспішав до другого привида, яким виявилась Примара, та його вже випередили, тіснячи Гостя назад, співробітники його власної агенції. Голлі Манро допомагала людям перебратись на безпечний край платформи. Порівнявшись із жінкою, що впала першою, вона стала біля неї на коліна.

— Забудь про привидів! — вигукнув Локвуд, хапаючи мене за руку.
— Бомби! Звідки падають ці бомби?

Мене мало не збила з ніг якась леді в хутрі й срібних цяцьках. Вилаявшись, я побокувала, скочила на найближчий стілець і озирнулась. Серед натовпу я помітила ще кількох Гостей, та вони швидко щезали в згубному для них світлі захисних ліхтарів. Натовп то юрмився довкола привидів, то ніби розривався на шматки, коли люди водночас тікали на всі боки.

— Нічого не бачу, — сказала я. — Це якесь шаленство!

Локвуд уже стояв біля мене.

— Бомби кидають не з натовпу, — зауважив він. — Згори... Стеж за вікнами!

Я задерла голову. Вікна тяглись рядами — темні, сліпі, однакові. Я не могла розгледіти нічого, що коїлось за ними. А ще вище гоїдались на припоні повітряні кулі з емблемами агенцій «Фітгес» і «Ротвел».

— Нічого не видно...

— Повір мені, Люсі. Бомби кидають згори. Коли щось помітиш...

Нареши! Два вікна змінили свої обриси. Дві темні плями збільшились. Дві постаті вискочили з вікон другого поверху і впали на нашу платформу. Важкі підошви двічі вдарили об дерев'яну підлогу.

Бойовиків побачили тільки ми з Локвудом: усі інші були надто заклопотані привидами. За найкоротшу мить я встигла розгледіти одного з них. На ньому були чорні кросівки, вицвілі джинси й чорна куртка. Обличчя сховане під чорною маскою — я тільки помітила, як блиснули в щілині для рота білосніжні зуби. В одній руці бойовик тримав рапіру, в другій — короткий пістолет. Куртку було застебнуто не до кінця, і я побачила шкіряний пояс, натягнутий уперек грудей, на якому висіли дивні предмети. Вони скидались на коротенькі палички з прозорими скляними колбочками з одного кінця. Колбочки світилися блідим примарним сяйвом, я чудово розуміла, що там у них усередині. Усе це я побачила за мить, а наступної миті бойовик

уже біг разом зі своїм спільником до переднього краю нашої платформи, туди, де в білосніжному пальті і зі срібним півмісяцем у руці стояла Пенелопа Фіттес.

Ми з Локвудом теж помчали туди, однак були надто далеко для того, щоб перейняти нападників.

Коли вони підбігли до Пенелопи, один з них підняв пістолет.

Локвуд кинув свою рапіру — вона, як спис, промайнула в повітрі і влучила бойовикові в руку. Той випустив пістолет... Аж тут надбігла і я й заходилась вимахувати рапірою на всі боки, проте нападник так спритно відбивав мої удари, що я зрозуміла: це агент, і до того ж добре натренований.

Другий бойовик, не звертаючи на нас жодної уваги, поспішав тим часом до Пенелопи Фіттес, шукаючи щось у кишені куртки. За мить у його руці теж з'явився пістолет — невеликий, короткий, чорний.

Панна Фіттес побачила зброю. Її очі вирячились. Вона позадкувала до перил.

Як я вже згадувала, краї платформи були оздоблені пластиковими фігурами — левами та єдинорогами. Локвуд схопив одного єдинорога за ріг і зняв його з жердини, на яку було насаджено фігурку.

Убивця підняв пістолет...

Локвуд кинувся вперед, крутячи перед собою фігуркою єдинорога.

Два постріли пролунали майже водночас, злившись в один гучний, оглушливий звук. Єдиноріг вилетів з Локвудових рук, на його шії видніли два рівні круглі отвори.

А нападникові, з яким билась я, здається, додалося свіжої сили. Він спритніше замахав своїм клинком, і мені ставало дедалі важче відбивати його удари.

Зненацька він зупинився й здивовано вибалушив очі. Я теж не втямила себе з подиву, коли побачила, як із його грудей стримить кінчик леза, що прохромило його наскрізь.

Бойовик хитнувся, а потім упав убік. На його місці переді мною з'явився пан Ротвел, що струшував краплі крові зі свого меча.

Другий бойовик кинувся на Локвуда, та з іншого боку на нього вже насувався сер Руперт Гейл з рапірою. Бойовик зупинився, вистрілив у сера Руперта й не влучив. Рвучко розвернувшись, він довгими стрибками помчав уздовж платформи.

— Ми ще зможемо спіймати його, Люсі! — вигукнув Локвуд, піднімаючи свою рапіру. — Вперед!

Ми побігли майже спорожнілою платформою. Проминули Джорджа, що заклопотано посипав Гостя сіллю й залізними стружками: проминули Голлі, що схилилась над постраждалою жінкою. Другий привид уже пропав, з ним упорались агенти з «Ротвела». Сам пан Ротвел з панною Фітгес теж залишилися позаду.

Чоловік у чорному добіг до кінця платформи, напружився й перескочив на кабіну наступної за нами вантажівки. Локвуд стрибнув за ним, його пальто залопотіло в повітрі, а ще за мить стрибнула і я.

По кабіні загримотіли підоскви. Стрибок на платформу, ривок під декораціями у вигляді готичних арок, крізь юрбу спантелених акторів... Бойовик змахнув клинком, вистрілив з пістолета в повітря. Актори — чоловіки в білих простирадлах, що вдавали Гостей, і жінки в довгих сукнях, заляпаних

кетчупом. — перескочили через край платформи і в хмарах тальку зникли в натовпі. Бліді зі страху, вони й справді скидалися зараз на привидів. Зусібіч лунали панічні крики. Чоловік у чорному обернувся, націлив на нас пістолет і клацнув курком — пострілу не було. Бойовик вилаявся, жбурнув пістолет геть і щосили копнув ногою пінопластову арку. Локвуд майнув в один бік, я — в інший, і арка впала між нами, злегка придавивши якогось низенького актора.

Ще стрибок — і ми опинилися на сусідній платформі, пофарбованій у гірчичний колір агенції «Даллоп і Твід». Над нашими головами височів їхній символ — здоровенна лупата сова з пап'є-маше. Бойовик пожбурих каністру: вона вибухнула, вдарившись об сову, пропікши в ній велику діру і обсипавши наші з Локвудом голови розпеченими залізними стружками.

Проте ми анітрохи не сповільнили своєї гонитви, пригнулися, змахнули з волосся іскри й помчали далі.

Наступною була офіційна платформа агенції «Ротвел», вона теж стояла достатньо близько до нашого втікача. Платформа була захарашена купами плюшевих левів, бляшанок із фірмовим шипучим напоєм та іншими штучками, які агенти мали кидати в натовп. Проте самі ці агенти давно покинули платформу. Чоловік у чорному посковзнувся на іграшках і бляшанках, мало не впав, ще раз вилаявся, обернувся і жбурнув нам під ноги бомбу з привидом. Брязнуло скло, над платформою з'явилась тонка примарна постать, та вже за мить ми посікли 11 своїми рапірами на клапті. Ми майже наздогнали

втікача. Він був так близько, що я чула його уривчасте дихання. Ось він добіг до краю платформи. А попереду було провалля — наступна вантажівка зупинилась за кількадесят яр дів від нашої.

— Ловімо його! — вигукнув Локвуд.

Проте ззаду нашої платформи була прив'язана величезна повітряна куля в формі лева - символу агенції «Ротвел». Бойовик кинув на землю клинок і обома руками вхопився за мотузок кулі.

Ми з Локвудом зупинилися біля самісінького краю платформи. Локвуд тяжко видихнув:

— Хай йому дідько... Такого я не чекав.

— Вітер несе кулю до річки!

— Твоя правда. Вперед!

Ми помчали вулицею, повз атракціони й кіоски. Лише кілька хвилин тому тут вирував натовп, а зараз вулиця перетворилась на пустелю, захаращену загубленими капелюхами, жмутками лаванди, амулетами й черевиками. «Політ на Полтергейсті» вимкнули, не давши людям зійти з нього, й тепер вони кликали на допомогу з обіймів простягнутих металевих рук. Проте нам було ніколи, й ми з Локвудом побігли далі Стрендом, до пологого підйому на міст Ватерлоо.

Дорогою я скося позирнула на Локвуда — очі його палали, обличчя було серйозне, міцні ноги відштовхувались від землі в такт із моїми власними ногами. Ми бігли разом, і цілий світ довкола нас немовби розпливався, зникав, як зникали всі тертя й суперечки між нами. Все було надзвичайно просто: ми бігли однією з головних лондонських вулиць, навздогін за велетенською повітряною кулею. Разом. Удвох. Усе було так, як і мало бути.

Та сама думка, напевно, саянула й Локвуду, він усміхнувся до мене, я всміхнулася до нього. Моє серце переповнювала радість, я забувала про біль у м'язах, про задишку... Мені здавалося, що останніх кількох тижнів наче ніколи й не було. Мені хотілося, щоб це тривало далі, далі...

— Сподіваюсь, я не завадив вам?

З нами, легко дихаючи й помахуючи ціпком, порівнявся сер Руперт Гейл, як і завжди, бездоганно чемний. Якби він зараз мав на голові капелюха, то неодмінно скинув би його, вітаючись.

— Ласкаво просимо, — правду кажучи, мені аж ніяк не хотілося розмовляти з Гейлом, та його чемність виявилась заразливою.

— Відчайдух, еге ж? — сер Руперт кивнув у бік постаті, що висіла перед нами на мотузку повітряної кулі. Річковий вітер уже підхопив її й почав щосили гойдати туди-сюди. Чоловік на мотузці вдарився боком об стіну будинку, проте не впав. — Присягаюсь, я навіть хотів би, щоб йому пощастило втекти.

— Від вас утекти нелегко, — зауважив Локвуд. — На це спроможні хіба що кращі з кращих.

— Ха-ха! Отож-бо! — усміхнувся сер Руперт Гейл. — О. він збирається перелетіти через річку! Якби зі мною був мій «пар-ді» дванадцятого калібру, я вмить улучив би в цю кульку і взяв його живцем! Тут невисоко, на смерть він не розіб'ється.

Проте пістолета в сера Руперта не було, а бігти так швидко, щоб наздогнати кулю, ми не могли. Та навіть якби й могли, вона все одно летіла надто високо. Куля пропливла над мостом. і ліхтарі з набережної на мить освітили ротвелівського лева — він заблищав, наче іграшка на різдвяній ялинці. Ми бачили, як відчайдушно втікач хапається за мотузку. Він досі залишався в масці, та його куртка задерлася вгору, оголивши біду спину й живіт. Кулю підхопило й закружляло вітром. Я навіть подумала, що зараз її понесе до нас. Та вже наступний порив вітру відкинув кулю до середини річки, чоловік упустив мотузку, зірвався, пролетів футів із тридцять-сорок і з плюскотом упав у чорну воду Темзи. Вода накрила його з головою. Ми втрюх побігли до перил моста, довго придивлялись, одначе більше нічого не помітили.

Минуло кілька хвилин. Повітряна куля майже зникла з очей, перетворившись на яскравий червоний вогник, який несло вітром на схід — до мосту Блекфрайрс, Тауера й нарешті до моря.

— Він, напевно, розбився й потонув, — мовив Локвуд.

Сер Руперт кивнув:

— Здається так. Хоча хтозна...

Він затарабанив пальцями по перилах.

— Що це були за люди? — спитала я, відходячи вбік.

— Мабуть, вороги Фітгес і Ротвела, — припустив Локвуд. — Хай би там як, а їх більше немає.

— Так, — сер Руперт Гейл знову затарабанив по перилах. Тоді обернувся спиною до річки і зненацька витяг рапіру й зробив випад у бік Локвуда. Він орудував так швидко, що я ледве встигла все це помітити. Не зрозуміла я й того, яким чином Локвудові пощастило

затримати кінчик його клинка ефесом своєї рапіри. Кілька хвилин клинок залишався в пастці металевих завитків ефеса. Я відчувала, як вони напружились — і сер Руперт. і Локвуд. Ця затримка дозволила мені простежити напрямок удару: якби сер Руперт влучив, його клинок прохромив би Локвудові легені й пронизав серце.

Білявий молодик позадкував, із скреготом вивільнивши свою зброю. Очі його палали, він легко балансував навшпиньки...

— Браво, — нарешті сказав він. — Чудово.

— Ваш випад теж чудовий, — Локвуд обернувся до нього. — Щоправда, я ніколи не нападаю ззаду.

— Не зовсім ззаду, пане Локвуде. Ви мали змогу захиститись і якнайкраще скористались нею, — сер Руперт скуйовдив собі волосся. — Що ж, наших спільних ворогів знищено, але ж ми з вами залишились. Сам на сам. Хіба це не блискача нагода завершити нашу суперечку?

— Агов! — обізвалась я. — Що значить «сам на сам»? А про мене забули?

— Не турбуйся, Люсі, — відповів Локвуд, відгортаючи пальто й дістаючи рапіру. — Що ж, сер, починаймо.

— Нізащо! — вигукнула я. — Через п'ять хвилин тут будуть свідки...

— Панно Карлайл, — мовив сер Руперт Гейл, — мені вистачить і кількох секунд.

Локвуд суворо посміхнувся:

— Те саме хотів сказати і я.

Аж тут долинув гомін, замерехтіли промені ліхтариків. На мості з'явився Джордж, а за ним біг натовп агентів з «Фітес» і «Ротвела». Локвуд і сер Руперт Гейл мовчки стояли й зирили на них. Потім сер Руперт зареготав і сховав рапіру до піхов.

— Тепер ми всі герої, — сказав він. — Отакої! Веселенький, нівроку, випав вечір!

Він усміхнувся нам, а ми — йому. Навіть крокодили в прибережнім мулі не могли б усміхнутись так виразно, так промовисто блиснути зубами, як ми. Отак ми й стояли всі троє, аж доки за кілька секунд опинилися у полоні обіймів, привітань і радісних вигуків.

Після нападу на карнавальну ходу деякі речі з'ясувалися досить швидко. Деякі ж — навпаки.

Прикметно, що під час карнавалу було вбито лише одну особу — бойовика, якого знищив власною рукою пан Ротвел. Тіла ж другого, попри всі зусилля поліції й продавців артефактів, що вже наступного ранку обнищпорили берег Темзи, знайдено так і не було. Хоч як неймовірно це звучить, йому р адш е за все пощастило втекти.

За кілька хвилин після початку нападу Стренд і навколишні вулиці було перекрито, а парад, зрозуміло, зупинено. Дванадцять осіб — восьмеро з натовпу й четверо з тих, хто перебував на платформах із Фітгеса та Ротвелом, — постраждали від дотику привида. Всім їм негайно надали допомогу лікарі, що супроводжували карнавальну ходу. Завдяки цій допомозі всіх пощастило врятувати, навіть леді в твідовому пальті, що стала першою жертвою Гостя. Врятував її передусім укол адреналіну, який зробила їй просто на місці Голлі Манро.

З найпершим привидом сам на сам упорався Джордж. Замкнувши його в колі з залізних стружок, він обшукав платформу й виявив друзки скла там, куди поцілила бомба. Тут-таки Джордж відшукав уламок щелепи з двома пожовклими зубами. Коли він загорнув цей уламок у срібну сітку, Гість пропав. Згодом інші агенти знайшли ще п'ять Джерел, розкиданих серед уламків платформ.

Пенелопа Фітгес ушкоджень не зазнала. Стів Ротвел вивихнув руку в зап'ястку, допомагаючи своїм агентам знешкодити другого Гостя. Коли наступного дня обидва керівники агенцій з'явилися на фотографії, що прикрашала першу сторінку «Таймса», рука пана Ротвела була підвішена на розкішному перев'язі з монограмою.

Дивна річ. проте цей карнавал, що скінчився так сумно, мав, на думку влади, шалений успіх. Струс, пережитий під час нападу, ніби привів Лондон до тями. Можливо, це була природна людська реакція

на спробу насильства. Можливо, лондонців збурила смертельна небезпека, яка загрожувала панні Фіттес і панові Ротвелу. Хай там що, та попри всі нинішні труднощі вони очолювали дві найславетніші агенції, що стояли на варті громадської безпеки останні п'ятдесят років! Одне слово, хай там як, а заворушення в Челсі відтоді швидко вщухли. ДЕПРІК та агенції, залучені до розслідування, відтепер могли вільно продовжувати свою роботу.

Іншим негайним наслідком подій цієї ночі став справжній сплеск популярності агенції «Локвуд і К°». Фотографія Локвуда з'явилася на третій сторінці «Таймсу» і ще в кількох газетах. Його було знято саме в ту мить, коли він перестрибував з платформи на платформу—в довгому пальті, з розпатланим волоссям, ледве торкаючись своєї рапіри. Легкий і витончений, він скидався на птаха в повітрі.

— Цю фотографію я неодмінно додам до альбому, — зауважив Джордж.

Ми сиділи в нашій вітальні зі склянками лимонаду в руках. У каміні палало полум'я, штори ховали від нас сумне надвечір'я за вікнами. На підлозі громадився стос пожмаканих прочитаних газет: до нашого дому ніби повернулось колишнє звичне безладдя. Голлі Манро сьогодні не мала часу на прибирання — вона цілісінький день відповідала на телефонні дзвінки. Зараз, щоправда, вона теж сиділа з нами з розгорнутим записником на колінах. А згори, з шафи, за цією іди лією мовчки спостерігав із своєї склянки череп.

— Мені це байдуже, Джордже, — відповів, ковтнувши лимонаду, Локвуд. — Якщо ти так хочеш зберегти на пам'ять фотографію, візьми краще ту, що надрукована в «Гардіан». Там чіткіше зображення, й вони не обрізали краєчок мого пальта, як у «Таймсі». До того ж там видно ще й коліно Люсі.

Я насмішкувато пирхнула. Якщо не рахувати цього коліна, я не потрапила на жодну з фотографій. Добре вже й те, що в репортажах *нареши́ті* згадали моє ім'я. Правду кажучи, там згадували про нас усіх — про мою боротьбу з нападниками, про Джорджеву сутичку з привидом, про те, як Голлі вчасним уколом урятувала життя постраждалій леді. Про все це писали, нас хвалили, та найбільше слів захоплення було адресовано Локвудові, який «у найкритичніший момент захистив панну Фіттес». Дехто з багатих промисловців, які

тоді перебували на тій платформі, навіть натякали на можливу винагороду.

— Після вчорашнього вечора нами неабияк цікавляться. — зауважила Голлі Манро. — Без упину телефонують, просять дати інтерв'ю, пропонують цікаві розслідування. І всі дякують тобі. Локвуде...

— Дякують *нам усім*, — виправив її Джордж.

— Так. — погодився Локвуд. — Я не повинен бути сам на першому плані. Слід відзначити всю нашу команду. Щоправда. тоді фотографія не вийшла б така виразна... Проте всі ми діяли чудово.

— *Ве-е...* — *долинув до моїх вух голос черепа.* — *Мене аж нудить. Зараз я виблюю просто в склянку.*

Я поглянула на нього через голови інших. Голлі Манро вважала череп звичайнісіньким привидом, ув'язненим у склянці. Тому Локвуд не дозволяв мені не тільки розмовляти, а й навіть спілкуватися з ним на мигах, коли Голлі поряд. Я могла лише дивитись на нього, а з нашим черепом це марна річ.

— *Що це за щіпу-ціпоньки», Люсі?— шепотів він далі. — Перекинь столик і облий лимонадом блузку цій Манро! Тільки поглянь на цю Панну Досконалість! Ач, прирндиться, ніби вона тут найголовніша... Скільки можна це терпіти, Люсі? Ану, вищипни її за ніс! Заціди їй під столом по гомілиці! Скинь з неї туфельки й жбурни їх у вогонь!*

— Може, ти нарешті...— я хотіла сказати «замовкнеш», та всі поглянули на мене, і я швиденько кахикнула. — Може, ми нарешті піднімемо келихи за наш успіх? За «Локвуда й К°» ! За нашу команду!

Усі взялися до лимонаду. Локвуд усміхнувся мені:

— Дякую. Люсі! Чудовий тост!

Він дивився на мене не зовсім так. як тоді, коли ми бігли з ним вулицею пліч-о-пліч, одначе й теперішній його погляд наповнив моє серце теплом.

— То хто ж усе-таки стоїть за цим нападом? — спитала я. намагаючись не звертати уваги на бурмотіння в склянці. — Судячи з газет, ніхто нічого до ладу не знає!

— Можливо, Потойбічники, — припустив Локвуд. — Якісь йолопи, ображені на всіх агентів. Вони думають, що ми заважаємо їм отримувати послання з потойбічного світу. Щоправда. вони тільки й

уміють, що розкидати листівки й виголошувати промови недільними днями в Гсїйд-парку. Це надто серйозно для них — влаштувати замах на Фітес і Ротвела.

— Радше тільки на Фітес, — зауважив Джордж. — У Ротвела ніхто не стріляв.

— Це через те, що він уже зіскочив з платформи, щоб дати відсіч привидам, — заперечив Локвуд. — Віддамо йому належне: він зреагував набагато швидше за інших дорослих. Крім хіба що нашого приятеля сера Руперта... А як він убив того бойовика!.. Мені здається, що нікому не варто ставати йому впоперек дороги.

— Справді, — погодилась я. У вирі подій я, мабуть, не встигла оцінити це на місці, та згодом мене також вразило, як спокійно Ротвел убив нападника. — У мене є інша думка... Може, це Вінкмен? Коли ми з Джорджем зустріли його перед карнавалом, він погрожував нам...

— Тільки *нам*, — підкреслив Джордж, — а не всім. Ні, для такої мільки, як Леопольд, цей задум надто масштабний. Почнімо з того, що організатор, байдуже, хто він такий, спромігся створити бомби з привидами. Барнс казав мені, що в убитого бойовика знайшли одну таку бомбу нерозірвану. Це надзвичайно складна річ. Хтось мав спіймати привида, знайти його Джерело і все це помістити до склянки. Це не аматорська робота.

— Бомби він міг купити. — припустила я. — На чорному ринку.

— Може, й так. а сам напад? Подумай, як чудово його було сплановано!

— Одне слово, ми нічого не знаємо. — підсумував Локвуд. — Установити особу вбитого бойовика досі не пощастило. Тільки тоді, коли це станеться, ми зможемо висувати здогади. Добре, що життя Пенелопи Фітес врятовано, й загалом постраждалих виявилось мало. Щоправда, панна Вінтергарден зламала собі ногу, падаючи з платформи, проте надто вже перейматись цим ми не будемо. До того ж з'ясувалася ще одна таємниця — тепер ми набагато більше знаємо про сера Руперта Гейла.

Голлі Манро, яка саме нотувала щось дрібненьким почерком у записнику — напевно, зберігала для історії всі подробиці життя наших співробітників, — зауважила:

— Він походить із дуже впливової й багатой родини. Та якщо все, що ви кажете про нього, правда..,

— Так, правда, — запевнила я її.

— Його не варто сприймати всерйоз.

— Може, й так. — погодився Локвуд. — Проте є тут одна цікава річ. Якби сер Руперт хотів поквитатись із нами потихеньку, він давно зробив би це. А натомість він поводитьсь як спортсмен, шукає нагоди для відкритої сутички. Гаразд, коли-небудь ми розберемося з ним. А тепер... — він випростався й підняв свою склянку. — Дозвольте мені запропонувати останній тост. Ми всі попрацювали якнайкраще. Та є серед нас людина, якій я хочу окремо подякувати за її особливий внесок у нашу справу.

Наші з Локвудом погляди зустрілись. Я відчула, як щастя, немов сироп, розпливається всім моїм тілом. Мені аж залоскотало кінчики пальців на ногах. Я пригадала нашу гонитву за бойовиком-утікачем. Виходить, я тоді не помилилась...

— Голлі, — провадив Локвуд, — якби ти не звела нас із панною Вінтергарден, нас не було б минулого вечора на карнавалі. Ти надала нам усім змогу опинитись у належному місці в належну годину. Ми всі дякуємо тобі за те, що ти робиш для агенції «Локвуд і К°». У конторі ти твориш справжні дива. Сподіваюся, згодом ти творитимеш такі самі дива й на оперативній роботі, — він підняв свою склянку: на ній заграли блискітки полум'я в каміні.

Голлі Манро мило засоромилась і вже хотіла була відсърбнути зі своєї склянки, та цієї миті її по-дружньому ляснув по спині Джордж. Голлі закашляла, і це теж у неї вийшло напрочуд витончено. Я на її місці неодмінно розплескала б лимонад по всій кімнаті. Але ж це була не я, а *Голлі*.

Череп вишкірився, спостерігаючи з шафи, як я повільно кручу склянку в руці.

— Що ви, я ж нічого такого не зробила, — промовила Голлі, припинивши нарешті кашляти. — Ви — агенти, а я — звичайна секретарка... Проте, як я вже казала, сьогодні нам надіслали кілька цікавих пропозицій. Хочете поглянути?

Звичайно ж, Джорджеві й Локвудові цього хотілося. Вони тут-таки засовались на каналі. А десь у глибині моєї душі ляснули двері, опустилися ґрати — брама замкнулась... Я поволі підвелася й сказала:

— Я краще піду до себе. Мені треба перепочити.

Локвуд підняв руку:

— Гаразд, Люсі, не соромся. Ти ж наша зірка. Побачимось пізніше.

— Умгу. Побачимось.

Я вийшла з вітальні, тихо зачинивши за собою двері. В передпокої було холодно й темно. Порожньо й самотньо, як у мене на душі. Піднімаючись сходами, я чула, як мені вслід линуть із вітальні приглушені голоси.

Найдивовижніше, що я досі відчувала той зв'язок, який виник між Локвудом і мною, коли ми вчора бігли з ним пліч-о-пліч, і цілий світ довкола нас немовби розпливався. Цей зв'язок існував *насправді*, я не мала тут жодного сумніву. Сумнівалась я зараз в іншому — в спроможності Локвуда будь-яким

чином зберегти цей зв'язок... Коли все заспокоїлось, він знову замкнувся в своєму звичному холодному мовчанні, віддалився від мене. Проте мене це більше не вдовольняло. Ми з ним були ближчі, ніж йому здавалось, і я заслуговувала...

На що саме я заслуговувала?

Принаймні на інформацію.

І якщо він не хоче ділитись нею зі мною, я сама довідаюсь про все, що треба.

Опинившись на сходах, я більше не вагалась. Відразу підійшла до дверей, узялася за ручку, яку стільки разів бачила, але ще ні разу не відчувала в своїй долоні, натисла її і ввійшла до кімнати. Зачинила за собою двері (це найперше правило агента — ніколи не затримуватись на порозі) й притулилася спиною до залізних смуг, якими було оббито двері зсередини. Я заплющила очі й відчула, як до моєї шкіри доторкається смертний вогонь: від нього мені залоскотало корінці волосся.

Яке потужне випромінювання... Я просто-таки відчувала її близькість.

Локвуд казав, що вона ніколи не поверталась. Проте вона була поряд. Поряд... Відлуння давніх подій, що відбулися в цій кімнаті, й надалі шаленіло тут, наче холодний вогонь.

То *що* ж тут відбулося?

Я розплющила очі. Майже темно. А я спересердя, звичайно ж, забула взяти ліхтарик.

Світло в кімнаті я увімкнути не могла (навіть якби воно працювало) хоча б тому, що хтось неодмінно помітив би, як воно пробивається з-під дверей. Одначе надворі ще не зовсім засутиєно. та й над матрацом видніло бліде-бліде саяво. Я підійшла до вікон, тихенько обігнувши ліжку, й відсунула штори.

Порох і суха лаванда. Мені відразу схотілось кашляти.

Повітряні кульки на шпалерах, листівки з тваринами на дерев'яній дощці — сумні спогади про померлу дівчину. До речі, дуже *хімерні* спогади, як на її п'ятнадцять років, якщо, зрозуміло, вона не засиділась у дитинстві. Ці речі стали пам'ятками минувшини ще до її загибелі. Сіро-блакитні тіні огортали все, що тут було: меблі, коробки, ящики, букети лаванди.

Скільки ж тут цих коробок! Тільки зараз я зрозуміла, яка сила-силенна їх у цій кімнаті. То ось де Локвуд зберігав усе, що залишилось на пам'ять про його родину, — поряд, майже поруч, і водночас далі від очей і, можливо, від власної свідомості...

Я не хотіла знати всього. Мені вистачило б хоч чого-небудь. Чого-небудь про його сестру чи батьків, щоб краще зрозуміти його самого.

Коли він уперше привів нас із Джорджем сюди, то згадав, що десь у комоді лежать старі фотографії. Ступаючи якомога тихше, я пройшла повз коробки до комода. Я ні на мить не забувала, що Локвуд, Джордж і Голлі сидять зовсім недалеко, внизу, під сходами...

Першу з шухляд заклонило, і я не стала її смикати. Друга була геть напхана картонними коробочками найрізноманітнішого кольору й форми. Я навмання відкрила одну: там на вовняній підкладці лежав золотий ланцюжок із темно-зеленим каменем. Чия це прикраса? Його сестри? Навряд. Його матері? Я поклала коробочку до шухляди й засунула її на місце. В наступній шухляді був одяг, її я теж засунула назад, ще швидше, ніж попередню.

Коли я нахилилась до останньої шухляди, мені заболіло коліно, я забила його, коли стрибала з вантажівки на вантажівку. Шухляда виявилась напрочуд важка. Я поволі потягла її на себе...

Там було повно фотографій.

Вони лежали бозна-як, без усяких альбомів. Було помітно, що їх сюди ховали поспіхом, часом надриваючи й загинаючи краї. Деякі були пожмакані, деякі лежали картинкою вниз. Частина фотографій майже злиплася до купи, і в сутінках я майже не могла розгледіти, що на них

зображено. Врешті-решт я розібрала, що більшість із них — краєвиди, на зразок тих, які я бачила в Локвудовій спальні: незнайомі села й міста, порослі лісом пагорби. Більшість, однак не всі...

Фотографія, що її я витягла, була не дуже давня, хоч барви на ній вицвіли до жовтаво-зеленого кольору. На фотографії були двоє: старша дівчина і малий хлопчик. Дівчина — з темним,

скрученим на потилиці волоссям, у спідниці до колін і білій блузці з мереживним коміром: у такі блузки, як я пам'ятала з дитинства, вбиралися колись мої старші сестри. Лице в дівчини було не таке худе, як у Локвуда. й ніс теж не такий, проте очі — *його*. Темні очі дивились уперед спокійно, відкрито, впевнено, цей погляд був чудово знайомий мені. Дівчина мала десь такий самий вік, як я. — років п'ятнадцять. Вираз обличчя — серйозний і запитальний, ніби вона щось хотіла сказати фотографові, проте чекала, поки він зробить знімок. Цікаво, про що вона думала тієї хвилини? Дивлячись на неї, я відчувала, що така дівчина добре вміла наполягти на своєму.

На її колінах сидів хлопчик, набагато менший за неї. Дівчина міцно обіймала його за стан, а він перекинув ноги набік, немовби збираючись от-от утекти. Правду кажучи, він уже ворухився. тож його обличчя на фотографії трохи розпливлося, та я все одно легко розгледіла знайомі темні очі й волосся. Ви самі розумієте, що то був за хлопчик.

Я повернула фотографію на місце і обережно провела пальцем по інших картках, ніби доторкаючись до минулого. Аж тут до мене знен ац ька долинув голос самого Локвуда — гучний, дзвінкий, прямісінько з-за дверей. Страх, що мене застануть тут, пронизав моє серце блискавкою. Я випросталась, позадкувала і, звичайно ж, перечепилась об низький картонний ящик. Навіть падаючи, я пам'ятала, що мушу зробити це тихо. Я крутнулась, витягла руку, щоб утриматись...

Мої пальці вперлись у дерев'яну дошку в ногах ліжка.

Я напружила м'язи й зависла майже горизонтально — ноги застрягли за ящиком, рука зігнулась у лікті, обличчя майже притулилось до дошки. Я витягла другу руку, притиснула її долонею до потертого килима і обережно перенесла на неї вагу свого тіла.

З-за дверей почувся голос Джорджа, що відповідав Локвудові. Вони стояли біля дверей своїх спалень — теж, мабуть, вирішили перепочити, беручи з мене приклад.

— Так, тільки нам треба стежити за нею, — говорив Джордж. — Я хочу сказати — на оперативній роботі.

— Вона сильніша, ніж ти думаєш. Не варто її недооцінювати.

Голлі! Знову ця Голлі!.. Я почула, як зачинилися двері обох кімнат. Обережно опустила своє тіло вздовж ящика. А тоді, дочекавшись цілковитої тиші, стала на коліна, вхопилася за ліжку й підвелася.

Яке холодне виявилось це ліжка! Тепер я була надто близько до Смертного Вогню, щоб почуватися спокійно. Я подумала про темну пропечену пляму під покривалом. Пригадала обличчя темноокої дівчини. І тоді, мов електрична іскра, по моїх пальцях пробіг звук із минулого. Він проскочив крізь мої зуби, очі. йтоді...

* * *

Темрява. Чути лише дитячий голосок — високий і тонкий: — Джесіко, де ти? Пробач. Я вже йду.

Темрява мовчить. Відповіді немає. Проте дещо я все-таки відчуваю: поряд у кімнаті є щось лиховісне, холодне. Воно ховається в пільмі... Позбавлене життя, воно прагне поглинати інших. Зовсім нещодавно, звільнившись із свого полону, воно скуштувало життя й випило його до дна...

— Я тут, Джесі. Зараз прийду й допоможу.

Воно напружилось у чеканні. Від нього розходяться хвилі холоду, огортаючи стіни.

— Не ображайся, — просить дитина. Ось на сходах лунають кроки. Відчиняються двері...

А далі? Дитячий крик. Холодна примара росте й нахиляється вперед, я відчуваю, як вона радіє. Несподіваний скрегіт металу. Ще гостріший і дужчий холод—холод заліза. А потім — зупинка. Шаленство. Біль, мішанина вигуків і прокльонів. Удари, що ріжуть, колють, розтинають нутрощі. Примара розривається на шматки, втрачає свою первісну силу. Її охоплюють горе й гнів.

І нарешті...

Майже нічого. Холодна, голодна, лиховісна примара зникає.

Залишається тільки дитячий голос у темряві. Дитина схлипує й кличе сестру на ім'я:

— Джесіко... Пробач... Прости...

Голос дедалі слабшав, віддалявся, повторював ті самі слова, аж поки я перестала його чути. Він відплив назад, у минуле. А я, піднявши голову, виявила, що знову бачу перед собою світлу хмаринку над порожнім матрацом, а рукою досі міцно тримаюся за ліжко. Я змусила себе розтиснути пальці. За вікном було темно. Я стояла біля ліжка на колінах, і вони мені страшенно боліли.

* * *

Навіть потім, коли вщухло відчуття самотності й туги, мені знадобилася ціла вічність, щоб оговтатись, підвестись, відчинити двері й вислизнути на сходи. А що, як він почує? Що, як він вийде із своєї кімнати просто зараз, коли звуки смерті його сестри досі лоскочуть мені кінчики пальців, коли його дитячий голос досі лунає в моїх вухах? Що мені тоді робити? Що я скажу йому?

Проте двері так і не рипнули. Я тихенько проминула Локвудову спальню, глибоко зітхнула з полегшенням і вирушила до себе на горище.

Аж туту мене за спиною щось грюкнуло. Чийсь голос окликнув мене на ім'я.

Ні Костогроми, ні навіть Безногі так не лякали мене. Я обернулась і притулилась плечем до стіни, тремтячи всім тілом.

— Це ти, Джордже? А мене замучила спрага. Я ходила на кухню випити води...

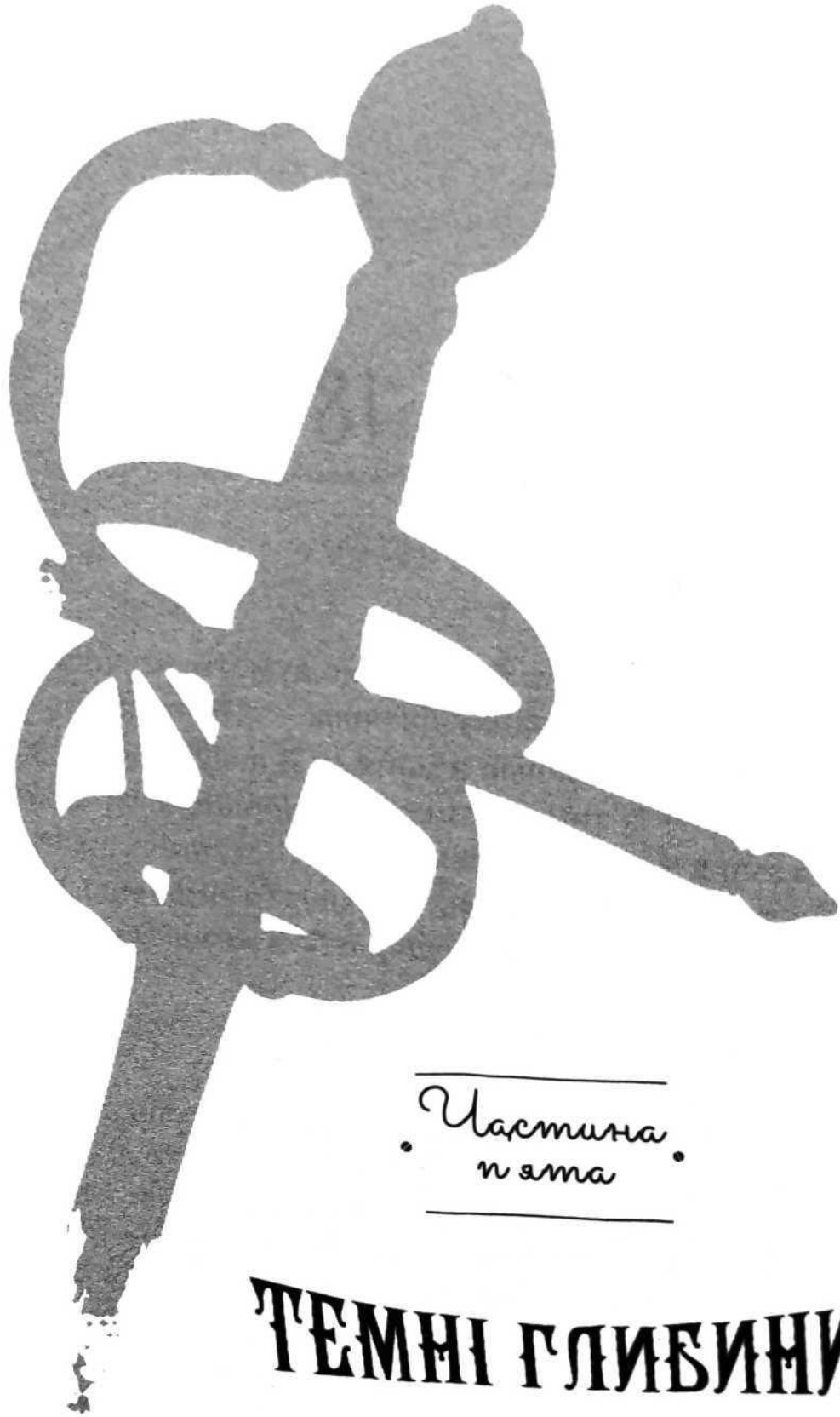
— Що? — неуважно перепитав Джордж, у чиїх руках був цілий стос паперів, а з-за вуха стирчала ручка. — Послухайно, Люсі. Я зрозумів, що тут коїться...

— Мені просто хотілося пити! Слово честі! Я, мабуть, переїла солоних чипсів і... Ой, ти, напевно, мав на увазі оту навалу в Челсі?

Я помітила, як Джорджеві очі зблиснули за скельцями окулярів.

— Так, — відповів він. — Саме навалу. Я розкусив цей горішок. Люсі. Я все вирахував. Тепер я знаю, звідки це почалося.

Частина
пята

ТЕМНІ ГЛИБИНИ

— Просто дивина, як корисно думати, лежачи в ліжку, — сказав наступного ранку Джордж. — Це найкраще місце для міркувань. Я працював з мапами й документами, які віддав мені Кіпс, — із тими самими, де зібрано звіти про сутички з Гостями в Челсі впродовж кількох останніх тижнів. А перед тим я довгенько нишпорив в архіві. Та лише тоді, коли ти лежиш у ліжку й розмірковуєш, у тебе в голові складається ціла картина.

— І вона в тебе склалась? — запитав Локвуд.

— Еге ж. Зараз вона в мене готова.

Ми втрьох сиділи в кухні за сніданком. Кухлики, слоїки з варенням та рештки грінок уже було прибрано зі стола, а ми сиділи в робочому вбранні, жодних халатів чи пожмаканих футболок. Голлі Манро, яка саме скінчила пилососити в конторі, вловила дух напруженого чекання, що саме запанував у кухні, поклала на таріль щойно спечені медові коржики й поставила їх посередині нашої «скатертини мислення». Ми знову взяли до кухликів з чаєм, а Джордж — іще й до теки з документами. Настала година його тріумфу.

Нам пощастило, що натхнення відвідало Джорджа саме зараз. Це дало мені змогу відсунути спогади про минулу ніч у найдальший закуток свідомості — чи принаймні спробувати це зробити. Проте щоразу, коли я дивилась на Локвуда, такого спокійного, впевненого, я мимоволі здригалася, бо в моїй пам'яті досі лунав невтішний дитячий голосок. Я ніяк не могла забути відлуння гніву та відчаю, що огорнули хлопчика, відлуння його пристрасного бажання помститися за сестру. Він і *тепер*, багато років потому, присвячував кожен свій вчинок цій помсті.

Що ж, мені хотілося більше дізнатись про Локвуда, і я це зробила. Мені вдалося підслухати його минуле. От тільки щасливішою — як, правду кажучи, й мала передбачити, — я від того не стала.

Через те я раділа першій-ліпшій нагоді облишити ці невеселі думки.

Джордж розкрив свою теку, дістав горішній аркуш і, розгорнувши його, поклав перед нами на стіл.

— Ну, що ви на це скажете? — запитав він.

То була мапа району Челсі — така сама, як над столом у Барнса, тільки почеркана нерозбірливими Джорджевими кривулями. На мапі, вздовж Темзи й вулиці Кінгс-Роуд, було позначено всі місця, де за останні кілька тижнів з'являлись привиди. На відміну від мали в конторі ДЕПРІК, ці місця Джордж позначив не різними кольорами, а чіткими червоними колами, й цих кіл там було кілька десятків, а може, й сотень. Подекуди ці кола просто зливалися, скидаючись на розпливчасті чорнильні плями.

Ми довго дивились на ці позначки.

— Ну... — нарешті промовила я. — Картина нівроку строката.

— Колись я вже бачив щось подібне, — зауважив Локвуд. — У дитинстві, на власній шкірі, коли слабував на кір. Пробач мені, Джордже, але я щось нічого тут не розумію.

Джордж поправив окуляри і всміхнувся:

— Авжеж, не розумієш. І старий недотепа Барнс так само, тому він і марнує час. Це мапа навали привидів у Челсі. Станом на позаминулу ніч. Так, я згоден, що тут не видно ніякої системи. Єдине, що тут можна зробити, — спробувати знайти географічний центр навали й шукати саме там. Ось він на розі Кінгс-Роуд і Сідней-стріт. Саме там Барнс і веде свої пошуки. Зате нам тепер відомо, що це *несправжній* центр.

Він помовчав, куштуючи спечений Голлі коржик. Тим часом сама наша напарфумлена помічниця жадібно, як і всі ми, ловила кожне Джорджеве слово. Джордж тим часом намагався поводитись якнайспокійніше, тихенько вмочуючи коржик у чай. та було помітно, що в його душі просто-таки вирує нетерплячка. Напруження, що накопичилось у ній за останні дні впертої праці на самоті, мимоволі перекинулось, як електрична іскра, й на всіх нас. Нарешті Джордж

знову тицьнув своїм товстим пальцем у малу. Ми хутко схилилися над нею.

— Одну річ ви, напевно, вже помітили, — провадив Джордж. — Обриси всього цього суперскупчення привидів. Такий собі зім'ятий прямокутник — чи радше клин, що вужчає на заході й ширшає на сході. Ніби коробка з-ггід черевиків, на яку наступили ногою. Зрозумівши, чому це скупчення має таку форму, ми дістанемо першу підказку. Огляньмо межі цього прямокутника. Ось Темза — найбільша маса води на весь Лондон. Привиди, як відомо, перетнути її не можуть. Отже, річка — це південна межа скупчення...

— Гадаю, що це відомо навіть Барнсові, — зауважила я.

— Звичайно. А тепер погляньмо на північ... Що ми бачимо тут, уздовж Фулгем-Роуд?

— Знаю! — вигукнула, наче школярка, Голлі Манро. — Металургійні цехи компанії «Світанок»! Коли я працювала в «Ротвелі», наше керівництво часто проводило там наради. Іноді я навіть була на них. Там багато невеличких ливарних заводів.

— *Саме так!* — підтвердив Джордж. — І не лише «Світанок». Компанія «Ферфекс» теж має кілька заводів у Фулгемі. Отже, тамтешній дим містить часточки заліза, що блокує активність Гостей. Ось вам північна межа суперскупчення.

Локвуд присвиснув:

— Тепер я здається, зрозумів... А що із західною межею — приплюснутим боком прямокутника? Тут теж повинен бути якийсь бар'єр, що зупиняє просування привидів...

Тепер уже мені сяйнула думка.

— Бромптонська лавандова фабрика! — вигукнула я.

Це місце — найбільша лондонська фабрика з перероблення лаванди — було добре нам відоме. З півночі Англії сюди привозили свіжу лаванду, робили з неї парфуми, ароматичні олії, а ще сушили, щоб одержати сировину для виготовлення подушечок та інших кімнатних оберегів.

— А тут, поряд, Сенс-Енд, — я показала на велику дугу в тім місці, де річка повертала на південь. — Прогалина між лавандовою фабрикою й металургійними заводами в Фулгемі. Чому привиди не прориваються тут?

— Бо вітер з Темзи постійно приносить сюди запах лаванди, — пояснив Джордж, усміхаючись. — І цей запах чудово перебиває прогалину. Отже, Темза — південна межа, металургійні заводи — північна, лавандова фабрика — західна. Три міцні географічні бар'єри, що зупиняють навалу привидів. Ці бар'єри утворюють ніби димар, що витягує обриси скупчення на схід. А якщо ці обриси викривлені, то шукати щось у його центрі марно, авжеж? І це підказало мені ось яку думку...

Він дістав іншу малу й заходився розгортати її на столі. Локвуд відсунув убік наші кухлики з чаєм, а Голлі переставила на підлогу таріль з коржиками.

Мапа була схожа на перпіу, тільки кола на ній мали помаранчевий колір, і до того ж їх було помітно менше, особливо на півночі й сході.

— Це ситуація в Челсі місяць тому, — пояснив Джордж. — Теж погана, проте краща за нинішню. Я склав цю малу за Кіп-совими рапортами. Бачите — тут уже багато проявів ГОстей на Кінгс-Роуд? І на заході — так само. А якщо взяти ще раніше. .. — він витяг третю малу з кількома зеленими колами. — Це ситуація *півтора* місяця тому, коли все тільки починалось. Погляньте, куди тут перемістився центр активності!

— Ніби трохи на захід, — сказала я. — До кінця Кінгс-Роуд. І проявів зовсім мало.

— Мало, бо це лише початок. А головна зачіпка тут.

Він дістав четверту малу. Кіл на ній було ще менше—тільки сім. Темно-сині, вони розміщувались уздовж невеличкої дуги, що охоплювала західний кінець Кінгс-Роуд.

— Це ситуація два місяці тому. — провадив Джордж. — Перед початком навали. Нічого цікавого. Тінь у пральні, зо два Томи-Тіньовики. один чи два Сірі Серпанки... Дурниці, про які згадувалось тільки в місцевих газетах. Я довго порпався, поки відшукав їх. а до статистики ДЕПРІК вони взагалі не потрапили. Барнс, напевно, вважає, що вони взагалі не пов'язані з цією навалою, — Джордж значуще поглянув на нас. — А от я—навпаки. Якщо розпочати саме звідси, стає зрозумілою ціла картина.

— Це хвиля. — зауважила я.

—Твоя правда. Хвиля потойбічної активності, що поширюється з однієї точки, до того ж у єдиному доступному напрямку на схід, через

центр Челсі.

— І ця точка... — перервав його Локвуд.

— Вона *тут*. — Джордж тицьнув пальцем у порожнє місце, оточене дугою з семи синіх кіл. Кола скидались на супутники, що обертаються довкола невидимої планети. Джорджів палець упирався в будівлю на південному боці Кінгс-Роуд, трохи справа від її західного кінця. Будівля була велика й стояла окремо, недалеко від річки й лавандової фабрики.

Ми захоплено мовчали. Нарешті Локвуд урочисто промовив:

— Ти геній, Джордже. Я про це вже казав тобі.

Джордж підхопив з тареля найбільший коржик.

— Можеш повторити це ще раз, — відповів він.

— Чому ж про це не здогадались у ДЕПРІК? — здивувалась я. — Невже там усі такі дурні?

— Я й сам не здогадався б, — зізнався Джордж, — якби мені не допомогла Костомаха-Фло. На моє прохання вона кілька днів спостерігала за привидами з берега Темзи. Вона підтвердила, що потойбічні сили найактивніші саме в цьому місці. Бачила силу-силенну духів, що обертались у повітрі й виявляли нетерпіння. Саме звідси до берега лине найпотужніша хвиля потойбічної енергії, — він знову тицьнув пальцем у те саме місце на мапі. — Тут немає жодних сумнівів. Привиди поширюються звідси.

— А що ж це за місце в кінці Кінгс-Роуд? — запитала я.

Чому ми досі не чули про нього? І чому, — я показала на мапу, — тут немає позначок?

— Цікаві запитання... — Джордж ніби гаяв час. наче фокусник. що от-от витягне з капелюха кроля. Нарешті він знову розкрив свою теку й дістав звідти аркуш паперу — чорно-білу копію фотографії з газетної статті.

На фотографії я побачила велику будівлю — важку, похмуру, в класичному стилі, вдвічі вищу за сусідні крамнички. Біля входу до будівлі майоріли прапори. Із стін виступали чотирикутні напівколони. Будинок мав безліч вікон — високих, прямокутних, у шибках яких відображалось порожнє лондонське небо. Вікна першого поверху були накриті козирками; повз будинок проходили люди в старомодному вбранні. Біля широких скляних дверей стояв швейцар у темній уніформі.

— Це, друзі мої, — промовив Джордж. — універсальний магазин братів Ейкмер. Колись відомий на цілий світ, пізніше просто популярний, а зараз, на мою думку, центр навали привидів у Челсі.

— Я ніколи не чула про цей магазин, — зізналась я.

— А я його знаю, — сказав Локвуд, крутячи в руках фотографію. — Мене водили туди ще малим. Я пам'ятаю, що там був величезний в ідділ іграшок.

— Я теж бувала там, — кивнула Голлі Манро. — Мама водила мене до Ейкмерів подивитись на срібні прикраси. Магазин був розкішний, але ніби якийсь трохи обшарпаний...

— Ваша правда, — відповів Джордж. — Це один із найбільших універсальних магазинів за межами центру Лондона. Один із найстаріших і найбільш розкішних в усій Європі. Засновано його було 1872 року, а перебудовано й розширено — в 1910—1912 роках. Близько століття тому так відкрилась «Арабська зала», відома також як «Зала чудес»: там виступали факіри, східні танцівниці й навіть дресирований тигр у клітці. Славетні часи минули, та люди й досі охоче заглядають сюди— принаймні донедавна, до евакуації. Це зовсім недалеко від кордонів ДЕПРІК, за один-два квартали. В самому ж магазині, судячи з рапортів, привидів не спостерігали.

— Якщо це справді так. — зауважив Локвуд, — чи не здається тобі ця теорія надто химерною?

— Здається. — погодився Джордж. — І навіть іще химернішою. якщо згадати історію цього місця. Я вирішив перевірити, чи не траплялось у далекому минулому згадок про будь-які привиди в цій частині Челсі. Зацікавившись історією магазину Ейкмерів, я виявив, що його побудовано на вельми прикметному місці, — він ще раз куснув коржик. — І натрапив на вельми цікаві речі...

— Погані? — позирнула я на нього.

— Пам'ятаєте Кумб-Кері-Голл?

Ми з Локвудом презирнулись.

— Найбільш заповнений привидами будинок в Англії? Звичайно!

— Тут принаймні спокійніше, ніж було там.

— Дякувати Богу!

— Тільки я поки що не розумію, *чому*, — Джордж поплескав долонею по теці. — Виявилось, що цей кінець Кінгс-Роуд —

справжнісінька чорна пляма. Саме тут відбувались найстрашніші події, які лиш можна уявити.

— Чума? — наздогад спитала я.

— Еге ж. «Чорна смерть» лютувала тут у 1340-х роках. Бачите. як повертає дорога там, де стоїть магазин? Там кладовище, куди звозили померлих від чуми. Величезна яма, закороткий час наповнена трупами. Раніше кладовище було оточено каменями й засипано невеличким курганом, проте за доби королеви Вікторії, коли дорогу розширювали, було знищено й ці камені, й курган.

— Але ж таких чумних кладовищ у Лондоні чимало, — заперечив Локвуд. — Відомо, що вони можуть бути Джерелами скупчень привидів. Але ж не таких великих!

— Так, я знаю, — погодився Джордж. — З вашого дозволу, я поки що не стану пояснювати, чому Гостей тут так багато. Я лише викладатиму факти. Отже, чума... Які ще є думки?

— Війна, — припустила я. — Вуличний бій чи бомбардування.

— Ще одне очко на твою користь. Люсі! Ти добре розумієшся на кривавих подіях... Так. саме бомбардування. 1944 року магазин Ейкмерів було зачинено на пів року після того, як у сусідній з ним будинок влучив літак-торпеда. Зруйнував стіну й пробив частину даху. Загибло десятеро, зокрема спостерігачі з протиповітряної оборони, що стояли на цьому даху. Через дванадцять років управитель магазину викликав агентів. Це сталося після того, як у будинку почали з'являться привиди тих самих спостерігачів. Вони щоночі з передсмертним криком пролітали крізь кілька горішніх поверхів — прямісінько через відділи галантереї й товарів для дому — і зупинялися у відділі косметики.

— А Джерело тоді знайшли? — запитала Голлі Манро.

— Як я з'ясував, знайшли рештки кісток і посилили захист магазину від Гостей.

Локвуд замислено поправив комірець сорочки.

— Не знаю, Джордже... Чумне кладовище, бомбардування — це дурниці. До того ж із тими Гостями попрацювали агенти...

— Це ще не все, друзі! Є якісь інші припущення?

— Смертні кари! — вигукнула я. — Повішення, задушення, четвертування! І взагалі... е-е... тортури...

— Чудово, чудово! Тільки не поспішай! Це все справді там відбувалось. Тільки спробуй назвати це місце точніше.

— Секта окультистів?

— Ні, без цього тут обійшлося. Ану, подумай, де могли відбуватися всі ці огидні речі?

— В'язниця! — мовила Голлі Манро, змахнувши зі своєї сукні невидиму порошок.

— Саме так! — оглянув нас усіх Джордж. — В'язниця Точніша е кажучи, Королівська в'язниця. Відома пекельна діра, заснована ще 1213 року за наказом короля Джона. Кажуть, ніби він навмисне звелів побудувати її за міськими мурами, щоб моторошні крики в'язнів нікому не заважали.

Я показала на чорний прямокутник, що позначав на мапі магазин Ейкмерів:

— То в'язниця була саме тут?

— Достеменно цього ніхто вже не знає. Її зруйнували ще за Тюдорів, у шістнадцятому столітті. Відомо лише, що вона стояла десь на західному кінці Кінгс-Роуд, а поряд із в'язницею було чумне кладовище. Отже...

— Отже, тепер нам зрозуміло все! — в очах Локвуда зблиснули вогники. Він нетерпляче потер руки. — Це мене справді зацікавило. Якщо магазин Ейкмерів стоїть на місці давньої середньовічної в'язниці...

— Не простої *середньовічної в'язниці* — додав Джордж. — а найстрашнішої навіть для тих часів. Потрапити туди було все одно, що померти, й нікому невідома доля тих, кого кинули туди з королівської волі. Вони просто зникали. Та й доля самої в'язниці була нещаслива. Двічі вона горіла, а за часів Селянської війни її розграбували повстанці після того, як винищили всіх вояків, що засіли там, наче в фортеці. За

тих часів тут було суцільне болото, тут без упину громадилися мул та бруд, принесені Темзою. Багато в'язнів хворіло й помирало. їхні тіла просто кидали в річку. До того ж тут було не тільки брудно, а й тісно. Наприкінці свого існування в'язниця зробилася чимось на зразок лікарні, тут утримували прокажених та інших заразних хворих. За Тюдорів лондонська влада просто викинула їх усіх помирати на болота і зрівняла Королівську в'язницю з землею. Навряд чи знайшлося багато людей, охочих помилуватись цим видовищем.

Ми мовчали, розмірковуючи над почутим,

— Еге ж, не найкраще місце для недільної прогулянки, — нарешті промовила я. — Дякую, що попередив...

— Зате *чудове* місце для появи нових Гостей, — зауважив Локвуд. — Мені цікаво лише одне: чому привиди не займають сам магазин. Блискуча робота, Джордже! Нам залишається тільки піти й поглянути самим, — він усміхнувся й додав: — Цього разу нам знадобиться допомога. Якщо бодай половина Джорджевої розповіді правда, то втрюх ми там не впораємось.

— Ти хочеш узяти з собою ще й Голлі? — поглянула я на нього.

Примарний хлопець. Частина V

— Я залюбки піду. — запевнила Голлі Манро.

Локвуд трохи повагався:

— Ну, якщо ти хочеш. Голлі. то чому б і ні? Дякую за хорошу думку. Люсі. Тільки я мав на увазі соліднішу команду, щоб ми могли розділитись на невеличкі групи, — це дозволить нам швидше оглянути магазин. Доведеться, мабуть, звернутись до ДЕПРІК, попросити прикріпити до нас ще десяток-півтора агентів... Щоправда, з цим можуть виникнути проблеми, — він рішуче підхопився, відсунувши вбік стілець. — Голлі. якщо ти залишишся тут і підготуєш нам знаряддя, ми втрюх підемо умовляти Барнса.

— Невже ти сподіваєшся, що він допоможе нам? — запитав Джордж.

— Барнс, звичайно, неповоротко, — погодився Локвуд. — Та коли я покажу йому наші знахідки, він діятиме досить швидко. Він знає, що ми чудова команда, — він підморгнув нам. — Не переймайтесь. Так, між нами трапляються розбіжності, але він шанує нас, а ми — його. Якщо Барнс вагатиметься. я побалакаю з ним як слід. Тож нікуди він не подінеться.

— Бовдур! Цілковитий, несосвітений бовдур! — бурчав Локвуд.
— Йолоп вусатий! Сліпий недоумок! Блазень! Дурило! Ненавиджу його!

— То чим закінчилася зустріч осіб, що так шанують одна одну? — поцікавився Джордж.

Ми сиділи на Слоун-Сквер, біля робітничого клубу Челсі, перетвореного нині на штаб-квартиру ДЕПРІК. Коли Локвуд пішов туди переговорити з Барнсом, ми з Джорджем залишились чекати його надворі. Влаштувались за столиком біля фургона з гарячою їжею й нині саме міркували, чи не взяти ще по порції чаю з сосискою. Отут Локвуд і повернувся — зуби стиснуті, щоки палають, — і впав на стілець поруч із нами.

— Його це не цікавить. — пояснив він. — Цей бовдур знати нічого не хоче!

Джордж здивовано вирячився:

— А що він думає про магазин братів Ейкмер? Про мої матеріали?

— Нічого. Він навіть не поглянув на них.

— На мої чудові мапи? — Джордж навіть забув куснути свою сосиску. — Він хоч якось пояснив це тобі?

— Ні. не пояснив. Навіть в очі мені не подивився. Виштовхав мене геть, тільки-но я назвав йому адресу. Сказав, що сьогодні в центрі Челсі буде важка ніч, і йому нема часу займатись «дурницями на околицях». Еге ж. саме так і сказав.

— Диво та й годі, — обізвалась я. — Ми знаємо, що він чоловік з дуриною. але ж не такий йолоп!

Локвуд застромив руки в кишені штанів і неприязно втупився в агентів ДЕПРІК, які поспішали кудись повз нас,

— Я сподівався, що він хоча б вислухає мене. Я навіть не згадував про Джорджа, щоб не дратувати його. І не вгадав. Я думав, що його зацікавить будь-яка нова ідея, що допоможе впоратися з навалою. А він... Тепер ми в глухому куті. Я не знаю, як нам самим вирушати до Ейкмерів... — він зненацька замовк, потупив голову й скулився на стільці. — Не дивіться туди. Там Кіпс. Він увесь час крутився біля

мене, поки я намагався поговорити з Барнсом. Напевно, він підслухав усю нашу розмову.

То й справді був Квіл Кіпс. Із своєю розцяцькованою рапірою на поясі він неквапом, пихато прямував до нас. Коли він підійшов ближче, ми з Джорджем поглянули на нього, а Локвуд навмисне відвернувся.

Кіпс зупинився, ворухнув бровами, а тоді сказав:

— Еге ж. Чудово. Навіть мерці в розкопаних могилах віталися зі мною чемніше. Що ж, Тоні... так вийшло, що я чув усю твою розмову з Барнсом.

Локвуд скривився:

— Чув, кажеш?

— Так. Чув, як він знову випхав тебе.

Локвуд мовчки посунув по столу паперовий стаканчик.

— Якщо тобі цікаво, чому він так зробив, я готовий пояснити. — провадив Кіпс. — Барнс тепер сам собі не господар. Він тепер на службі у великих цабе з «Фітгес» і «Ротвела». Саме вони сказали йому, що центр скупчення — посередині Челсі, й він змушений виконувати їхні накази. Тут немає нічого загадкового. Так тепер працює вся система ДЕПРІК.

Я насупилась:

— Але ж саме ДЕПРІК контролює всі агенції, а не навпаки!

Кіпсове худе обличчя аж зморщилося з подиву:

— Ти справді так гадаєш? Ну, Карлайл, ти гарнюня!

— То ти прийшов, щоб поділитись із нами цією новиною? — обізвався нарешті Локвуд.

— Так. І не тільки. Я ще хотів спитати, чи не потрібна вам допомога у вашому розслідуванні.

Запала тиша. Ми втрюх сиділи насуплені: кожен з нас шукав у Кіпсових словах якогось прихованого кепкування. Не знайшовши нічого такого, ми насупились іще дужче. Нарешті Локвуд узяв зі стола стаканчик і переставив його на колишнє місце:

— Ти пропонуєш нам допомогу?!

Кіпс знову зморщився, ніби йому замуляло в черевуку:

— Ну... не зовсім. Я пропоную свою участь. Свою, Кейт Годвін і Бобі Вернена. Ти ж знаєш нашу команду.

Локвуд приголомшено вирячився:

— Я думав, ти працюєш на Барнса...

— Більше не працюю. Я попросив перевести мене на інше завдання.

— Чому?

— Дозвольте? — Кіпс підтяг до стола вільний стілець і вмовстився на ньому. А тоді озирнувся на бар'єри, що перегороджували Кінгс-Роуд. — Хай там що каже Барнс, ніхто не має жодної гадки, що тут коїться. Кожен чинить, як собі знає, а ночами тут панує хаос, і це вже коштувало життя одному з моїх агентів. І я не хочу, щоб так само сталося з іншими. Але це не означає, що я тихенько сидітиму, згорнувши руки.

Якщо тобі потрібна хороша команда, ми з тобою працюватимемо разом. На рівних. Це все.

Ми з Локвудом і Джорджем сиділи мовчки. Нечасто трапляється так, щоб нам усім забракло слів, проте зараз саме це й сталося. Я позирала то на калюжку розхлюпаної кави на столі, то на Кіпса. Іншим разом калюжка зацікавила б мене більше, однак тепер я дедалі частіше поглядала на нашого суперника: на його прилизане темне волосся, завузькі штани, куртку без жодної бганки, оздоблений діамантами ефес його рапіри... Звичайно ж. його пропозиція була безглузда. *Поза всяким сумнівом* безглузда. І все-таки...

— Це дуже мило з твого боку. — відповів нарешті Локвуд. — проте я побоююсь, що ми не спрацюємось. Коли команди діють разом, вони повинні довіряти одна одній. А ми без упину сперечатимемось із будь-якої при... Що, Джордже?

Джордж підняв руку:

— Як на мене, *невеликі* суперечки справі не завадять.

— Оце вже навряд.

— Ми спробуємо не сперечатись.

— У нас це не вийде. Хіба що не дуже часто... і не в найбільш рішучі моменти... Годі вже. Замовкни, будь ласка. Через тебе я забув, що хотів сказати, — Локвуд скуйовдив рукою своє неслухняне волосся. — Річ у тім, що з командами, між якими бракує довіри, частенько трапляються прикрощі. Так ризикувати буде небезпечно.

— Прикрощі трапляються з будь-якими командами, — заперечив Кіпс, помовчавши. — А щодо безпеки, то будь певен, що я добре знаю про неї.

Локвуд якусь хвилину дивився йому в очі, а потім сказав:

— Звичайно, знаєш... Пробач. Дуже дякую тобі за пропозицію. Проте здається мені, що в нас нічого не вийде.

— Правду кажучи, я й не сподівався на твою згоду, — відповів Кіпс, підводячись. — На все добре.

— Локвуде... — почав Джордж.

— Зачекай! — вигукнула я, підскачовши зі стільця й вирячившись на Локвуда.

Чому я це зробила? Іншим разом я сиділа б тихенько, не сперечаючись. Але не тепер. Не після минулої ночі. Напруження, що накопичувалось у моїй душі, вимагало виходу, прагнуло виплює - нутись. До того ж мені кортіло зробити хоч *щось* корисне — поринути з головою в роботу за межами наших звичайних буднів. Я знала, що Голлі вже приготувала для нас цілу купу справ, на які ми знову виходитимемо поодиночі. А тут перед нами відкривалось дещо інше — більше, химерніше, небезпечніше, й мені не хотілося втратити це через уперті Локвудові гордощі.

До речі, про Локвудові гордощі... Вони завжди були частиною його вдачі, пов'язаною з його відчуженістю — від мене, від усіх, від здорового глузду. Так, я не мала права посилатись ні на його сестру, ні на його власне минуле, проте *могла* кинути виклик його гордощам.

— Я вважаю, що нам слід пристати на Кіпсову пропозицію. — заявила я. — Тут, Локвуде, помирають люди, й ми не можемо стояти осторонь. Ми повинні діяти. Повинні взятися до цієї справи, навіть якщо доведеться йти на компроміси. Цей універсальний магазин такий величезний, що навіть для звичайної розвідки нам знадобиться серйозна команда. А в Кіпса команда серйозна, ми це знаємо. Якщо ми віримо Джорджеві, — провадила я, — якщо цінуємо його роботу, то мусимо це зробити. Заради нього. І заради самих себе теж.

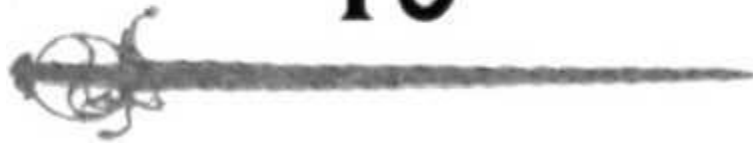
Локвуд уважно поглянув на мене. Я зненацька відчула, як червоніє моє обличчя.

— Я просто не знаю, чи є в нас інший вибір, — закінчила я й поспіхом сіла.

Тепер уже Джордж зацікавився калюжкою кави на столі, позирав то на неї, то на мене. Кіпс, виявивши чуття, якого я від нього й не сподівалась, зупинився поблизу, вдаючи, ніби спостерігає за тим, як два хирляки з агенції «Бане» тягнуть до найближчого намету

здоровенний лантух із залізними стружками. Довкола заклопотано снували службовці ДЕПРІК та агенти з різних компаній. Над площею линув нескінченний гомін. А Локвуд досі дивився на мене. А я — на нього, чекаючи, що він скаже.

19

Універсальний магазин братів Ейкмер — до нього ми, об'їхавши закриту зону Челсі, врешті дістались на таксі — був чи не найгроміздкішою спорудою в західній частині Кінгс-Роуд. Велика, трохи похмура п'ятиповерхова будівля займала собою цілий квартал. З її стін, наче ребра, виступали прямокутні пілястри, оздоблені жолобками. Виблискували шибки вікон: високо над нами лопотіли під вітром різнобарвні прапорці. Швейцар у яскравій лівреї стояв перед скляними вхідними дверима. Якби ви подивились на цю споруду трохи здалеку — скажімо, з порослого травною пагорба, що здіймався там, де дорога завертала на південь, — вам було б видно, що зовні вона нічим не поступалась найкращим універсальним магазинам на Оксфорд-стріт. Щоправда, перейшовши вулицю, ви помітили б облуплений фасад із плямами від лондонського смогу, вицвілу фарбу на одвірках і навіть лупу на швейцарових плечах. Еге ж, не все на світі таке гламурне, як видається спочатку.

Те саме, до речі, стосувалось і згаданого мною пагорба, довкола якого купчились кав'ярні й салони модного одягу. Коли ми проходили через цей пагорб, Джордж легенько штовхнув мене ліктем і прошепотів:

— Чумне кладовище...

— А де в'язниця?

— Радше за все, під магазином Ейкмерів.

Ярдів за п'ятдесят виднів кордон ДЕПРІК, що перегороджував шлях до центру Челсі, — такий самий, як на Слоун-Сквер, Ейкмерам

пощастило двічі: їхній магазин не потрапив до зони евакуації й жодного разу не зазнавав навали привидів.

— Комендантська година з п'ятої. Ми зачиняємось о четвертій, — промовив червонолиций швейцар з виряченими очима й пишними, яку моржа, вусами. Він неласкаво позирнув на нас, коли ми вчотирьох — Локвуд, Джордж, Голлі Манро і я — проходили повз нього в двері. Ми ледве протиснулись туди зі своїми рюкзаками й торбинами. Найважче довелось мені, бо в моєму рюкзаку, крім звичайного знаряддя, лежала ще одна річ — велика, обернена полотном склянка. Н аші рапіри чіплялись за вигнуті дерев'яні панелі дверей.

Просторий вестибюль і досі нагадував про колишню бучну славу магазину. Кручені гіпсові колони з позолотою підтримували високу стелю, пофарбовану в блакитний колір і щільно замальовану зірками, планетами й товстенькими купідончи- ками. Стіни були вкриті фресками із зображенням фавнів, німф та чудернацьких тварин і дерев. Перед нами, обабіч головних сходів, працювали два ескалатори, що піднімали відвідувачів на другий поверх. Тут, у вестибюлі, легко було уявити собі звуки музики, жонглерів, факірів... Тепер, одначе, вицвіті фрески були обклесні попередженнями від ДЕПРІК і оголошеннями про майбутні розпродажі, а позолота з кручених колон майже облетіла. Між прилавками, де красувалися дешеві лавандові обереги, й кількома потріпаними манекенами походжали нечисленні покупці. З динаміків хрипко лунала гучна, одноманітна музика.

Єдиною хоч трохи цікавою річчю у вестибюлі було поставлене біля одного з ескалаторів штучне дерево, зроблене з дротин і шматків кори, з якого звисали листки — клапті червоної, помаранчевої й золотистої матерії. Дерево мало тендітний і загадковий вигляд. Ми поставили коло нього свої торбини, й Локвуд вирушив шукати адміністратора.

— Яку них усе занепало відтоді, як я була тут востаннє! — зауважила Голлі Манро. — Чи, може, я була тоді ще замала, щоб це помітити?..

Вона розстебнула пальто й стягла рукавички з рук. Як і зазвичай. Голлі одяглась так. ніби зібралась на світську вечірку в садку, а не на гонитву за привидами в найзловіснішій частині Лондона. Може, це й не дуже добре, та я. правду кажучи, щиро сподівалась на те, що вона ще вночі впаде в якусь розкриту домовину чи розтягнеться на землі в

катакомбах. Ні, я зовсім не бажала, щоб вона вдарилась. Тільки щоб вимурза- лась. Вимурзалась у бруді. І *не лише* в бруді.

Джордж тим часом оглядав вестибюль.

— Обстановка тут не дуже, — бурмотів він. — Особливо цей манекен — такий бридкий... О, це ти, Квіле? Пробач, я переплутав.

З-за штучного дерева саме вийшли Квіл Кіпс. Кейт Годвін та Бобі Вернон. У них теж були повнісінькі торбини, а в малого Вернона ще й здорова соляна рушниця через плече.

— Ось чому я й не хотіла йти сюди. — мовила Кейт Годвін. — Тепер нам цілу ніч доведеться слухати такі недолугі дотепи. А це ще гірше за привидів.

Джордж підняв руку:

— Пробачте, я більше не буду... Знайомтесь, це Голлі.

Знайомство розпочалося. Кіпс витончено й люб'язно вклонився. Бобі Вернон хихикнув, тиснувши Голлі руку. Кейт Годвін привіталась із Голлі так само холодно, як і під час минулої, першої зустрічі. Наша помічниця відповіла їй аж ніяк не лагідніше.

Повернувся Локвуд. Пальто майоріло за його спиною.

— Привіт, командо. — всміхнувся він.

— Щось ти запізнюєшся, — пирхнув Кіпс.

— Я тут керівник, — заперечив Локвуд, — а без керівника нічого не розпочинають. Отже, це не *я* запізнився, а *ви* прийшли зарано. Гаразд, облишмо жарти. Я щойно розмовляв з адміністратором. Як тільки дістанемо від нього дозвіл, розпочнемо оглядати магазин. Поговоримо з працівниками, поки вони ще тут. Це можна робити парами чи навіть поодиноці — тільки завидна, до того, як смеркне. Коли звечоріє — ніякої самодіяльності. Працюватимемо лише парами.

Бобі Вернон був такий малий, що нам здавалось, ніби він стоїть не поряд, а в сусідній кімнаті. Він підняв свою тоненьку ручку:

— Яким чином?

— Не розумію тебе. Бобі, — насупився Локвуд.

— Як ми розіб'ємось на пари? Нас семеро. Один зайвий.

— Ось ти про що... Хіба я не казав вам? З нами буде ще одна людина. Думаю, вона скоро надійде.

— Хто? — спитала я. Про восьмого члена команди Локвуд нікому з нас не казав. Щось він мудрує...

Кіпс це теж відчув:

— Сподіваюсь, це буде *справжній* агент, а не хтось із твоїх дивакуватих приятелів. Тоні.

— Е-е...

— Ось і я, Локі.

Ми разом обернулися до дверей. Там у своїй подертій темно-синій куртці й армійських черевиках, під якими по мармуровій підлозі вже розпливалася брудна зеленкувата калюжка, стояла Костомаха-Фло. За віконною шибкою з вулиці було видно обличчя швейцара, він злякано й спантеличено дививсь услід Фло, ще дужче вирячивши очі й роззявивши рота.

Правду кажучи, так само зреагувала на її появу й Кіпсова команда. Навіть Голлі Манро на хвилину розгубила свій лагідний спокій. На плечі Фло несла свою просяклу полотняну торбину. Підійшовши ближче, вона скинула її просто на подушки з лавандою, виставлені на продаж, і ліниво позіхнула. Під курткою на Фло були бруднюща сорочка, дірявий светр і потерті джинси, підперезані бувалим у бувальцях паском. Сморід, яким зазвичай тхнуло від Фло, теж нікуди не подівся.

— Отак буде краще, — сказала вона. — Ці мозолі мене сьогодні просто змучили... Локі, може, познайомиш мене зі своїми новачками? Проте не турбуйся, я сама здогадаюсь, хто з них хто: ти ж мені стільки розповідав про них... Ти, мабуть, Кіпс? Чула я про фальшиві діаманти на твоїй рапирі. Хочеш, подарую тобі ще кілька таких цяцьок? Вони частенько трапляються в мулі біля Вуліча, трохи нижче від крематорію.

Кіпс так скривився, ніби йому зацідили по обличчю протухлою рибиною. А коли врахувати ще й пахощі, які линули від Фло...

— Е-е... дякую, не треба. — пробурмотів він. — А ви...

— Флоренс Боннер. Наголос на *другому* складі, до того відома! А ти. напевно. Кейт Годвін. Ще худорлявіша, ніж я думала. й справді без підборіддя... А ти... — Фло загадково всміхнулася до Бобі Вернона. — Дуже рада тебе бачити, Бобі. А тепер спитай, навіщо мені ця торбина.

Бобі трохи позадкував:

— Е-е... Навіщо ж вона тобі?

— Тут мої *артефакти*, — відповіла Фло. нахилившись до Бобі.
— Те. що я знаходжу ночами в м'якому, вогкому річковому мулі...
Хочеш поглянути? Зараз я посаджу тебе туди — ти ж такий маленький!

Вернон зойкнув і сховався за спиною Кейт Годвін. Тим часом Фло вже обернулася до Голлі Манро. Мушу зізнатися, що я з нетерпінням чекала цієї хвилини, однак наша помічниця перша зробила свій хід і простягла їй руку:

— Голлі Манро, нова секретарка Ентоні Локвуда. Дуже рада з вами познайомитись.

Я чекала, що відповідь на це Фло: може, просто перекине нашу любов секретарочку обличчям у лавандові подушки? Проте Фло не виправдала моїх надій. Вона поморгала і, їй-право, в неї навіть почервоніли щоки під шаром бруду:

— Мені теж дуже приємно.

І вони потиснули одна одній руки, а мене це чомусь роздратовало.

— Гарзд. — мовив Локвуд. — Усі на місці, всі перезнайомились. Пора починати. Адміністратор уже чекає нас.

— Я не певна, чи варто взагалі його турбувати... — зауважила Кейт Годвін. не зводячи з Фло очей. — Якщо тут і були привиди, то зараз вони всі до одного порозбігались.

Нинішній адміністратор — Семюел Ейкмер — виявився представником четвертого покоління власників магазину. То був метушливий непримітний чолов'яга середнього віку з невиразним лицем і залисинами. Щоб хоч якось привернути до себе увагу, він убрався в темний італійський костюм у яскраво-малинову смужку. З нагрудної кишені піджака визирала хусточка, так само малинова, що скидалася на пуп'янок квітки. Закоти на рукавах сорочки були завеликі й мало не до самісіньких пальців затуляли долоні. Краватка на адміністра- торовій шії була також яскравого рожевого кольору: я помітила. як Локвуд скривився, тиснучи руку панові Ейкмеру. Адміністратор непривітно позирнув на наші торбини й рапіри і щільно стиснув губи, коли ми пояснили, навіщо прийшли сюди.

— Боюся, що це неможливо, — відповів пан Ейкмер, вислухавши Локвуда. — У нас поважний торговельний заклад. Тут не годиться порпатись чужим.

Я тим часом оглядала його кабінет. То була не дуже велика кімната, проте в ній вистачало місця для покритого мармуром письмового стола, крісла, кошика на сміття, шафи з документами й вазона з темно-зеленою юкою. Влізли б сюди й один-два співробітники, якби стали перед столом з кашкетами в руках. Але що казати про вісьмох похмурих агентів у повному спорядженні, з рапірами й каністрами на поясах? Еге ж, таке видовище точно роздратувало б пана Ейкмера навіть до того, як він оглянув би нас поодиноці. Річ у тім, що Джордж саме доїдав бутерброда з тунцем, збираючи крихти в підставлену знизу долоню; Бобі Вернон прилаштував на плечі свою здоровенну рушницю, а Кіпсові й Фло навіть не треба було нічого робити, вони й так справляли неабияке враження. Тож я цілком розуміла цього дженджуристого чолові'ягу.

— Пане Ейкмере, — мовив Локвуд, — за кілька кроків від вашого магазину відбувається потужна навала привидів. Ви розумієте, що ми маємо право вести розслідування в *будь-якому* місці, що має стосунок до цього явища?

— Смішно й чути! В нас не було помічено жодного небезпечного Гостя!

— Жодного Гостя? В Челсі? Та невже? Дивна заява!

— Ну, звичайно, невеличкі прикрощі в нас траплялись. Років з десять-дванадцять тому. Але з ними ще тоді було покінчено.

— Ви маєте на увазі привиди тих спостерігачів, що загинули під час війни? — перепитав Джордж.

— Я вже не пам'ятаю подробиць... — адміністратор махнув своїм закованим рукавом. — Але після тієї пригоди магазин було перебудовано з додатковим захистом від потойбічних сил. Ми вмонтували в фундамент і стіни залізні смуги. Роздали всім співробітникам срібні брошки та інші обереги. У кожній кімнаті є лавандові букети і розпилювачі солі від Ротвела. Навіщо ми все це робимо? Бо найголовніше для нас — це безпека покупців. І ми її гарантуємо. До того ж у нас є відділ, де продаються срібні прикраси. Хіба цього замало, скажіть мені, заради Бога? Ні. вам тут нема чого робити.

— Ми поводитимемось якнайобережніше, — запевнив Локвуд.

Адміністратор усміхнувся, не розтуляючи вуст, через те його усмішка скидалася радше на тріщину в камені.

— О, я знаю, як працює ДЕПРІК. Зачиняє найпопулярніші магазини. Скажімо, універмаги Болдера в Патні чи Фернсворта в Кройдоні. Тут я цього не дозволю.

— Ніхто не збирається вас зачиняти, — заперечив Локвуд, — А якщо ми *що-небудь* і знайдемо у вас, то хіба не в ваших інтересах буде його позбутися?

— Агенти завжди поводяться як розбишаки! Тільки працювати заважають... і піддають небезпеці життя безневинних людей!

— Джордже, скільки клієнтів загинуло за всі роки нашої роботи?

— Здається, жодного.

— Ось бачите? Гадаю, це переконає вас, пане Ейкмере. Ми проводимо розслідування тихо й так само чинитимемо нині.

— Ні. Це моє останнє слово.

Локвуд зітхнув і пошукав у кишені:

— Гаразд. Тоді ось вам ордер від ДЕПРІК, підписаний інспектором Монтегіу Барнсом...

— Дозволь мені. — виступив уперед Кіпс. — Пане Ейкмере. моє прізвище Кіпс. Я — керівник команди з агенції «Фітес* і відповідаю, зокрема, за громадську безпеку. Ми серйозно ставимось до будь-яких спроб відмови забезпечити все необхідне для нашої оперативної роботи. Я маю право в надзвичайних ситуаціях негайно затримувати таких порушників, щоб потім вони були покарані згідно з відповідною статтею закону, — він згорнув руки, хруснувши своїми тонкими пальцями. — Сподіваюсь, що ці заходи не доведеться застосовувати до вас?

Ейкмер спантеличено заморгав:

— Не знаю... Щось я не розумію, що це все означає...

— Це означає одне, — відповів Кіпс. — Або ви дозволяєте нам працювати, або ми посадимо вас під арешт. От і все.

Адміністратор поринув у крісло, витяг із кишені свою малинову хусточку і витер нею спітніле чоло.

— Уночі — привиди, вдень — озвірілі діти... Що за часи настали! Гаразд, працюйте собі. Все одно нічого не знайдете.

Локвуд тим часом не зводив очей з Кіпса.

— Дякую, сер, — сказав він. — Ми вдячні вам за допомогу.

— Зараз не до люб'язнощів... Гаразд, у мене до вас тільки одна умова! Я *наполягаю*, щоб ви не пошкодили жодного з наших виставкових експонатів. Особливо з серії «Пори року».

— «Пори року»? Ви маєте на увазі оте ганчір'яне дерево у вестибюлі?

— Це не просто «дерево», а «Осінь» — робота уславленого митця-інсталатора Густава Крампа. Ви знаєте, що кожен листочок, кожна лусочку кори він приклеював власноручно? На цю роботу він витратив цілий період своєї творчості, й вона дуже-дуже дорога! Я просто *не дозволю* вам зруйнувати цей твір!

— Звичайно, ми будемо вкрай обережні, — трохи помовчавши, відповів Локвуд.

— У нашому магазині все налагоджено, — провадив пан

Ейкмер. — Усе по своїх місцях. — Ніби на підтвердження цих слів він поправив дві ручки, що лежали на столі поряд із прес-пап'є. — І прошу вас не заважати моїм працівникам виконувати їхні обов'язки.

— Що ви! Будьте певні, ми з належною повагою поставимось до вашого закладу. Правда?

Ми кивнули. Джордж нахилився до мене й прошепотів:

— Люсі. коли ми підемо вниз, нагадай мені, щоб я висякався в цю «Осінь».

— Ще одне запитання. — сказав Локвуд. коли ми вже обернулися до виходу. — Ви кажете, що небезпечних Гостей у вас немає. Навіщо ж тоді вашим працівникам носити срібні брошки?

— Бо тут теж можуть з'явитися привиди. А де вони тепер *не з'являються?* — кінчик хусточки в Ейкмеровій кишені вистромився вперед, ніби вказуючи нам на двері. — Проте мої співробітники захищені як слід. Мій принцип простий: не лови гав. працєю тільки вдень, носи срібло — і ніхто тебе не потривожить.

Насправді, одначе, тут не все було так чудово, як хвалився адміністратор.

— Зранку ніби все гаразд, — розповів нам продавець із відділу чоловічого одягу. — І надвечір теж. поки у вікнах сонячно. А от полудень я не люблю. Ніби й на вулиці тоді ясно, а в нас тут затінок. І повітря стає таке важке, густе... Пахне ніби картоном і пластиком у упакованням, що лежать у нас у підвалі. Ми знімаємо їх із нового одягу.

— Неприємний запах? — поцікавився Локвуд.

— Як вам сказати... Трохи важкий, але терпіти можна...

— Я взагалі нічого не помічаю, коли заклопотана, — сказала молоденька продавчиня з відділу косметики. — Коли трапляється перерва, тоді я звичайно вибігаю надвір. Побалакати зі швейцаром чи просто ковтнути свіжого повітря.

— Навіщо? — запитала я. — Чому вас так тягне надвір?

— Тут повітря якесь гнітюче. Важке. У нас. мабуть, погано працюють кондиціонери...

Чотири інші продавці, що працювали на різних поверхах, теж поскаржились на важке повітря в будівлі й так само вважали, що в магазині зіпсовані кондиціонери. Несподівану річ повідомила нам панна Дейдре Перкінс — п'ятдесятип'яти-річна продавчиня з відділу шкіряних виробів, висока, тонкогуба. вбрана в сувору чорну сукню.

— Якщо тут є Гість, — сказала вона. — ви знайдете його на четвертому поверсі.

Я облишила черкати нотатки в записнику й підвела голову. Голлі Манро, що розмовляла поряд з іншими продавчинями, теж підійшла до мене:

— Справді? Чому?

— Його бачила там Карен Добсон. Прибігла тоді з відділу жіночої білизни біліда, як крейда. Це було десь у вересні, надвечір. перед самісіньким закриттям. Вона казала, що бачила Гостя в дальньому кінці коридору, — панна Перкінс несхвально шморгнула носом. — Може, й прибрехала. Вона *любила все* перебільшувати. Я сама нічого такого не бачила.

— Зрозуміло. То це був справжній прояв? Ще завидна?

— Еге ж, то був Гість, — панна Перкінс належала до тих людей, що вперто оминають у розмові слово «привид». —Тоді ще не звечоріло, але день випав хмарний і дощовий. Надворі було досить-таки темно. А тут, усередині, горіли лампи.

— Може, нам краще переговорити з самою Карен? У якому ві дділ і вона працює?

— Вже не працює. Вона померла.

— Померла?

— Нагло померла. Вдома, — панна Перкінс говорила ніби з якимось похмурым задоволенням. — Вона, бачте, курила, а це шкодить серцю. Казали, що й померла вона від серцевого нападу, — продавчиня поправила паски на вішаку. — Я гадаю, що вона сама тепер стала Гостею.

— Ні, це відбувається не так, — заперечила я.

— А вам звідки знати? — в голосі панни Перкінс мені почулося роздратування. — Звідки вам знати, як і навіщо хтось із наших родичів чи друзів вирішує повернутись? Може, ви питали про це в них самих?

— Ні, мадам. — відповіла Голлі Манро. — Розмовляти з привидами — це нерозумно.

Цієї миті вона позирнула на мене. Я так і думала, що Голлі це зробить. Адже в будинку панни Вінтергарден саме я заговорила з привидом. Стиснувши губи й трохи помовчавши, я запитала в продавчині:

— А Карен Добсон не казала, який був той Гість із себе?

Панна Перкінс відповіла, не підводячи голови від лотка з гаманцями:

— Худа тварюка, що лізла рачки. Коридором, назустріч їй.

— І більше нічого?

Перебираючи далі гаманці своїми кощавими пальцями, панна Перкінс мовила:

— Любонько, я не певна, що Карен дуже пильно розглядала ту тварюку 7 .

Ми ще години зо дві блукали магазином. Я робила все, що треба: не лише розмовляла з працівниками, а й прислуховувалась до самого будинку, намагаючись відчутти його риси, його характер. І зрозуміла, що це буде надзвичайно важко.

Схема будівлі виявилась дуже проста: типовий старомодний універсальний магазин з численними відділами на кожному поверсі. На підвальному поверсі — відділ товарів за зниженими цінами, на першому — відділ косметики та оберегів від Гостей. Цей відділ оберегів з його вбогим вибором дешевих залізних цяцьок займав приміщення колишньої «Арабської зали» й видавався ще жалюгіднішим на тлі позолочених колон і крилатих грифонів. На другому поверсі були відділи жіночого одягу, товарів для дітей та господарчих товарів; на третьому — чоловічого одягу, товарів для дому та галантереї. Четвертий поверх майже цілком займав меблевий відділ, а п'ятий — відділ канцелярських товарів і кілька конференц-залів. Як на мене, більшість товарів у магазині були аж ніяк не найвищого гатунку, хоч Голлі Манро переконувала, що деякі сукні досить-таки гарненькі. Ліфтів було чотири — два центральні, для покупців (на першому поверсі вхід до ліфтів був позаду ескалаторів), і два службові, по одному в північному й південному кінцях будівлі. Було тут і троє сходів: люди здебільшого користувались центральними мармуровими сходами між ескалаторами. Інші сходи — бічні, вузькі, — проходили по всій висоті магазину й містились, як і службові ліфти, в північному й південному кінцях.

У задній частині магазину на кожному поверсі були великі приміщення для складів. Тут, як і належить, громадились картонні ящики, з яких за потреби діставали товари, щоб перенести їх у торговельні зали. Джордж якнайуважніше перевіряв ці склади, особливо в підвалі, проте не знайшов там жодних прикмет потойбічних сил. Я так само не відчувала там нічого виразного. І це було доволі дивно, якщо ми не помилились у розрахунках і магазин Ейкмерів справді був центром навали привидів у Челсі.

Щоправда, я не сказала б, що не відчувала геть нічого. Ні, дещо я все-таки відчувала. Проходячи відділом оберегів або повз вазочки з лавандовими букетами, я вловлювала легенький, ледь помітний неспокій. Цей стан — лоскіт шкіри, холодок у шлунку — був мені добре знайомий, проте до нього не додавалось ні холоду, ні болю, ні повзучого страху... Ні, відчуття було інше, й воно посилювалось із наближенням сутінків. Полудень давно минув, мовчазні продавці довкола замикали свої касові шухляди й прибирали прилавки. Я в

ідійшла в закуток, відкрила свій рюкзак і крутнула важіль на кришці склянки.

— Агов!— обізвався череп. — Відійди-но вбік! Дай мені змогу скористатись моїм незрівнянним талантом, щоб зарадити твоїм невеличким труднощам... О, так! Я теж відчуваю цю тривогу... Авжеж, дуже химерно. І цікаво...

— Як по-твоєму, що це може бути?

— Звідки мені знати? Хіба я чарівник? Не поспішай, мені треба подумати...

За вікнами майже смеркло. Дзвоник сповістив про закінчення робочого дня. І працівники подались униз, до вестибюля. Загортаючись у пальта й шалики, вони мовчки виходили через скляні двері й зникали в пітьмі. Ми спостерігали за ними, причаївшись у вестибюлі: Локвуд і Джордж — під штучним деревом. Голлі й Фло — біля входу до відділу косметики. Кіпс зі своєю командою — на балконі навпроти мене.

Пан Ейкмер виходив останнім. Кинувши Локвудові кілька слів, він натиснув кілька кнопок на стіні. Ескалатори завмерли. динаміки з передсмертним хрипінням замовкли. Запала тиша. Потім у відділах почало гаснути світло, й невдовзі залишились тільки тьмяно-жовті плями нічних світильників у вестибюлі. Ейкмер пройшов через скляні двері. Ми почули, як клацнув ключ у замку, і як хутко залунали після цього його кроки вздовж Кінгс-Роуд.

— Тепер ми самі, — сказав Локвуд. — Гарзд. Можна починати розслідування!

Ми мовчки зібрались під деревом. Ніхто не став сперечатись із Локвудом, хоч ми всі розуміли, що це неправда. Ми знали, чого нам чекати.

Так. усі живі люди покинули магазин. Проте це не означало, що ми тут *самі*. Аж ніяк.

Уночі ми ніколи не залишаємось на самоті.

20

І По непроглядніша ніч, то гостріше агент сприймає все, що довкола нього. Тому для більшості з нас що темніше, то краще. І насамперед — для нашого вигляду. Темрява маскує всі наші зовнішні хиби, зате щелепи здаються міцнішими, стан — гнучкішим. Невмиті обличчя стають блідіші, нечесане волосся звабливо виблискує. Так само м'якшають і вади нашої вдачі: на перше місце виходить думка про власну безпеку, а отже, й про те, як краще впоратись із роботою. Саме це й відбувалося з усією нашою «строкатою бандою», яку Локвуд зібрав цього вечора для розслідування. Зараз, коли ми стояли під штучним деревом у вестибюлі магазину Ейкмерів, спільного між нами стало нарешті більше, ніж відмінного. Кіпс і Локвуд, Кейт Годвін і я — всі ми, нехай і тимчасово, перетворились на єдину команду. Ми були озброєні однаковими рапірами, однаково серйозні й зосереджені. Навіть Фло сповнилася ділового настрою. Обличчя її покривала тінь від солом'яного бриля, з-під розстебнутої куртки визирав пояс із засунутим за нього кривим кухонним ножом і ще якимось лиховісним

знар яддя м за допомогою якого вона зазвичай діставала з річкового мулу свої артефакти.

Джордж передав нам плитку шоколаду, й ми заходились підсумовувати все, про що встигли довідатись.

— Тутешніх продавців, здається, найбільше турбує повітря, — розпочав Локвуд. — Вони відчують у ньому неприємне, але не можуть достеменно сказати, що саме, — він стояв, недбало спираючись об прилавок; його лице освітлював вогник газового ліхтаря. — А ще оця історія про дівчину, яка бачила постать, що лізла рачки. Химерна, нівроку, історійка.

— Цікаво, що то міг бути за привид? — запитала Голлі.

Цього ніхто не знав.

— Дві продавчині сказали мені, що чули голос, який кличе їх на ім'я. — мовив Бобі Вернон. — Це завжди траплялось у сутінках, перед закриттям магазину. Голос ніби знав, що вони збираються йти, й кликав їх назад.

— І вони повертались? — запитала я.

— Ні. Карлайл не повертались. — відповіла Кейт Годвін. — Вони не такі дурні. Хто при здоровому глузді послухається привида?

— Хтозна... *Дехто*, може, й послухався б, — обізвалася своїм найсолодшим голоском Голлі Манро. Саме таким, коли зазвичай збиралась покепкувати з мене.

Костомаха-Фло нетерпляче затупцяла на місці:

— Локі! Я звичайно, нічого в цьому не петраю... Та ми щось забалакалися. Ти певен, що центр навали саме в цій крамничці?

— Поки що ми тут не виявили нічого суттєвого, — погодився Локвуд. — Саме про це я й говорив адміністраторові цієї, як ти кажеш, «крамнички», коли ми нещодавно прощалися з ним. Адміністратор відповів, що цього й сподівався. Переконавав, що ми тут тільки змарнуємо час. Він цілком певен, що тут нічого немає.

— Він помиляється, — поволі промовила я. — Дещо тут є. Я відчуваю це.

Мені й досі чулось тихеньке дзижчання — знайоме й водночас незбагненне. Череп воно, здається, теж спантеличило, бо із склянки не лунало жодного слова.

— Щось я нічого не чую, — відповіла Кейт Годвін. Її Талантом теж був Слух, як і в мене, тож мої слова викликали в неї підозру. — І що ж

це може, по-твоєму, бути?

— Достеменно не знаю, — відказала я. — Ніби якесь тихе дзижчання. Схоже на випромінювання. Потужне й водночас приглушене, наче пробивається крізь пере шк о ди .

— Піді промий вуха, — зіпнула Кейт Годвін.

Локвуд хитнув головою:

— Ні. Якщо Люсі каже, що чує шум. ми повинні сприйняти це якнайсерйозніше. Скажи нам. де цей звук чути найдужче? У підвалі?

— Ні. Всюди однаково.

— Навіть якщо це так. — зауважив Джордж. — я все одно звернув би особливу увагу на підвал. Він майже напевно розміщений там, де колись була в'язниця. Тож будь-який феномен може походити саме звідти... До речі, Локвуде, що іще Ейкмер сказав тобі на прощання? Може, щось підказав чи побажав?

— Нічого. Тільки ще раз попросив нас працювати акуратно і найголовніше — не чіпати цього дерева.

— Він ніби за дикунів нас має, — буркнув Кіпс. — Може, думає, що ми збираємось влаштувати вечірку з перевдяганням у в ідділ і чоловічого одягу? Ми ж на роботу сюди прийшли!

Локвуд усміхнувся:

— Та й справді, пора вже братися до роботи. Зараз я розіб'ю вас усіх на пари. На першу зміну.

Так він і зробив. Собі взяв до пари Кіпса. Другу пару цілком природно утворили Кейт Годвін і Бобі Вернон. Джордж — і він, правду кажучи, сприйняв це з надзвичайним спокоєм, — потрапив до пари з Костомахою-Фло.

А тепер угадайте, хто залишився до пари мені?

Я почувалася дитиною на майданчику, яку завжди вибирають до гри останньою. І з навмисним спокоєм заходила перевіряти своє знаряддя.

Голлі, одначе, це теж не вельми потішило.

— Що ж, Люсі... — сказала вона. — Виходить, нам з тобою дістався третій поверх?

— Умгу... — відповіла я, звіряючи свій годинник із Локвудовим.

Перша зміна мала тривати дві години, а після того ми повинні були зібратись на другому поверсі, біля сходів, і переконатись, що в усіх усе гаразд. Я почепила до пояса свій записник, пробігла пальцями по

кишеньках — усі запаси на місці, — й силувано всміхнулась до своєї товаришки:

— Ну, Голлі, ходімо?

Ми почали розходитись. Джорджеві й Фло дістались підвал і перший поверх, Годвін з Верноном—два горішні. Локвуд і Кіпс, разом з нами, піднялися головними мармуровими сходами до другого поверху й зникли у відділі жіночого одягу. Ми з Голлі рушили далі, на третій поверх.

Відділ чоловічого одягу займав три суміжні зали. Тут було досить-таки темно, бо сюди не сягало світло вуличних ліхтарів. У густій темряві поблискували сріблясті лиця манекенів, що стояли на світлих постаментах між вішаками з одягом. Нескінченні ряди костюмів, штанів, акуратно складених сорочок... Пахло кульками від молі, кондиціонером для матерії й вовною. Я відчула, що зараз тут стало помітно холодніше, ніж удень.

Голлі понесла робочі торбини в дальній кінець зали, звідки ми мали розпочинати огляд, а я тим часом принагідно спитала в черепа:

— Ну, що?

— Я *все обміркував*, — обізвався голос із мого рюкзака. — *У мене є ідея.*

— Чудово. — мені кортіло дізнатися: що ж це за химерний гомін, що виходить ніби з якоїсь величезної глибини? Це відчуття було для мене новим, тож будь-яка підказка черепа могла тут стати в пригоді. — Тоді я слухаю тебе.

— *Ось тобі моя порада. Замани її до відділу господарчих товарів і вибий мозок сковородою.*

— Що?!

— *Я про Голлі.. Чудова нагода поквитатись із нею. Не до вподоби сковорода, візьми що-небудь інше. Можна, скажімо, добряче зацідити їй качалкою для тіста..*

Я розлючено пирхнула:

— Я не збираюсь убивати Голлі! Що це ти собі вигадав? Мене хвилює химерне випромінювання в цьому місці! Ти що, вважаєш, ніби насильство — це єдиний можливий розв'язок усіх проблем?!

— *Авжеж*, — трохи помовчавши, відповів привид.

— Це просто огидно! А про наслідки ти подумав?

у тім-то й річ! — перервав мене череп. — Ніяких наслідків! Просто тихенько вбий її її звали це на потойбічні сили, яких тут повнісінько. Й ніхто ні про що не дізнається...

Мені кортіло палко засперечатись із черепом щодо моральних аспектів убивства, та врешті я вирішила, що це марно. Та и часу було замало, бо моя товаришка вже поверталася, долаючи прохід між вішаками.

Гаразд, — якнайгучнішим голосом промовила я. Починаймо роботу, Голлі. Сподіваюсь, ти вмієш робити записи?

Вона нервувалась, дихала часто й глибоко. Я бачила, як піднімаються й опускаються груди під п курткою.

— Так. звичайно.

— За методом Фіттес — Ротвела?

— Так.

— Чудово. Тоді починаймо. Я вимірюватиму й диктуватиму, а ти записуватимеш, — не звертаючи уваги на шепіт черепа, що досі радив мені скористатись для вбивства різним кухонним начинням, я накреслила в записнику план зали. Потім ми з Голлі вирушили до першої контрольної точки — до кутка, де лежали светри, акуратно складені стосами. Над ними височів манекен у картатій сорочці, вовняному кардигані й камуфляжних штанях. — Отже, температура тут... десять градусів. На потойбічному рівні не видно нічого... і не чутно теж Ніяких первинних ознак прояву — ні болю, ні холоду... нічого. Це означає, що ти повинна поставити нулики на в ідп овідних місцях у таблиці... Поставила?

— Я ж казала тобі, що вмію робити записи, — відповіла Голлі. — І вимірювати, до речі, теж. У мене також є певний Талант. У дитинстві я вчилась на агента-оперативника.

Я вже поспішала до наступної контрольної точки:

— Та невже? Чому ж ти облишила навчання? Вирішила, що це надто небезпечно? Не до твого смаку?

— Небезпечно — так. Тільки дурні цього не розуміють.

— Еге ж, еге ж... Тут так само десять градусів.

Голлі записала температуру й провадила:

— Ну, Голлі. ходімо?

Ми почали розходитись. Джорджеві й Фло дістались під вал і перший поверх, Годвін з Верноном—два горішні. Локвуд і Кіпс, разом з нами, піднялися головними мармуровими сходами до другого поверху й зникли у відділі жіночого одягу. Ми з Голлі рушили далі, на третій поверх.

Відділ чоловічого одягу займав три суміжні зали. Тут було досить-таки темно, бо сюди не сягало світло вуличних ліхтарів. У густій темряві поблискували сріблясті лиця манекенів, що стояли на світлих постаментах між вішаками з одягом. Нескінченні ряди костюмів, штанів, акуратно складених сорочок... Пахло кульками від молі, кондиціонером для матерії й вовною. Я відчула, що зараз тут стало помітно холодніше, ніж удень.

Голлі понесла робочі торбини в дальній кінець зали, звідки ми мали розпочинати огляд, а я тим часом принагідно спитала в черепа:

— Ну, що?

— *Я все обміркував, — обізвався голос із мого рюкзака. — У мене є ідея.*

— Чудово, — мені кортіло дізнатися: що ж це за химерний гомін, що виходить ніби з якоїсь величезної глибини? Це відчуття було для мене новим, тож будь-яка підказка черепа могла тут стати в пригоді. — Тоді я слухаю тебе.

— *Ось тобі моя порада. Замани її до відділу господарчих товарів і вибий мозок сковородою.*

— Що?!

— *Я про Голлі.. Чудова нагода поквитатись із нею. Не до вподоби сковорода, візьми що-небудь інше. Можна, скажімо, добряче зацідити їй качалкою для тіста...*

Я розлючено пирхнула:

— Я не збираюсь убивати Голлі! Що це ти собі вигадав? Мене хвилює химерне випромінювання в цьому місці! Ти що, вважаєш, ніби насильство — це єдиний можливий розв'язок усіх проблем?!

— *Авжеж, — трохи помовчавши, відповів привид.*

— Це просто огидно! А про наслідки ти подумав?

— У тім-то й річ!— перервав мене череп. — Ніяких наслідків! Просто тихенько вбий її й звали це на потойбічні сили, яких тут повнісінько. Й ніхто ні про що не дізнається...

Мені кортіло палко засперечатись із черепом щодо моральних аспектів убивства, та врешті я вирішила, що це марно. Та и часу було замало, бо моя товаришка вже поверталася, долаючи прохід між вішаками.

Гкразд, — якнайгучнішим голосом промовила я. — Починаймо роботу, Голлі. Сподіваюсь, ти вмієш робити записи?

Вона нервувалась. дихала часто й глибоко. Я бачила, як піднімаються й опускаються груди під її курткою.

— Так, звичайно.

— За методом Фітгес — Ротвела?

— Так.

— Чудово. Тоді починаймо. Я вимірюватиму й диктуватиму, а ти записуватимеш, — не звертаючи уваги на шепіт черепа, що досі радив мені скористатись для вбивства різним кухонним начинням, я накреслила в записнику план зали. Потім ми з Голлі вирушили до першої контрольної точки — до кутка, де лежали светри, акуратно складені стосами. Над ними височів манекен у картатій сорочці, вовняному кардигані й камуфляжних штанях. — Отже, температура тут... десять градусів. На потойбічному рівні не видно нічого... і не чутно теж. Ніяких первинних ознак прояву — ні болю, ні холоду... нічого. Це означає, що ти повинна поставити нулики на відповідних місцях у таблиці... Поставила?

— Я ж казала тобі, що вмію робити записи, — в ідповіді ля Голлі. — І вимірювати, до речі, теж. У мене також є певний Талант. У дитинстві я вчилась на агента-оперативника.

Я вже поспішала до наступної контрольної точки:

— Та невже? Чому ж ти облишила навчання? Вирішила, що це надто небезпечно? Не до твого смаку?

— Небезпечно — так. Тільки дурні цього не розуміють.

— Еге ж, еге ж... Тут так само десять градусів.

Голлі записала температуру й провадила:

— Я не тому покинула навчання. Просто після отих убивств на Коттон-стріт мене перевели на канцелярську роботу. Може, ти чула

про це навіть у тому маленькому містечку на півночі, де провела дитинство?

— Не таке вже воно й маленьке, — заперечила я. — Звичайне собі місто, яке... — я насторожилась і відвела очі. — Ти чула?

— Що? Не чула.

— Ніби голос...

— І що він казав? Звідки лунав? Ти хочеш, щоб я записала це?

— Я хочу, щоб ти припинила балачки, — я втупилась у темряву вздовж проходу між вішаками. І не почула нічого, крім напруженого дихання Голлі. Якщо тут і був голос, який покликав мене на ім'я, то тепер він зник.

Не зводячи з мене очей, Голлі запитала:

— Люсі, ти ж не підеш на голос, який тебе кличе?

Я позирнула на неї:

— Ні, Голлі. Звичайно ж. ні.

— Чудово. Бо тоді, в панни Вінтергарден, ти втратила самовладання і...

— Такого більше не станеться! Та й голос кудись пропав... Може, краще берімося далі до роботи?

— Гаразд, — просто відповіла вона. — Берімося.

Ми рушили далі.

— *Я все чув. — прошепотів мені на вухо череп. — І скажу тобі це одне слово: збивачка для яєць.*

Я хитнула головою й пошепки відповіла:

— Дурниці. Збивачкою для яєць нікого не вб'єш. І це, до речі, не одне, а три слова.

— *Ні! Якщо постаратись, можна вбити чим завгодно...*

— Тобі краще знати. Тільки я не хочу завдавати їй жодної шкоди. Вона просто..

— *Якби я міг вилізти з цієї склянки, — пров ади в череп, — я б задушив и, Заради тебе. Але ти й сама можеш зробити це. Просто зараз. Скажімо, шаликом чи навіть складаним вішаком...*

Я не відповіла нічого. Тут уже з'явилося дещо цікавіше. Температура почала стрімко падати, а далі я помітила ще й тоненькі блідо-зелені ниточки примарного туману, що снувались довкола вішаків та постаментів з манекенами. Ми з Голлі тим часом далі записували свої вимірювання, просуваючись уздовж стійок з

футболками й шкарпетками, полиць із домашніми капцями й старечими куфайками. Серед наших записів дедалі більшало нотаток про появу нових прикмет потойбічних сил. зокрема холоду й смороду. Одне ми помітили й дещо нове.

Прояви.

Почались вони з блідих сірих постатей, які увесь час бовваніли в дальньому кінці проходу. У п'їтмї вони напрочуд скидались на манекени, й лише тоді, коли одна з цих постатей побокувала, я зненацька зрозуміла, що то не манекен, а привид. Вони не видавали жодного звуку й намагались триматись якомога далі від нас. Нїяких загрозливих намірів з їхнього боку ми з Голлі теж не помітили: вони просто дратували нас своєю присутністю й чисельністю, їх невпинно більшало, поки ми йшли проходом. Коли ж ми дісталися до сходів і зазирали через перила, то побачили цілий натовп таких постатей, які зирили на нас порожніми очними ямками, що чорніли на їхніх сірих обличчях. Озираючись назад, у бік в ідділ у чоловічого одягу, я побачила, як такі самі привиди юрмляться в затінку, мовчки й насторожено стежачи за нами.

Хоча, здається, не зовсім мовчки...

— Люсі!..

Той самий голос. Деся удалині до мене обернулась хмарина потойбічної темряви.

— Черепе! — наважилась прошепотіти я в бік свого рюкзака. Голлі була за кілька кроків попереду від мене, тож я сподівалась, що вона нічого не почує. — Ти чув? Скажи! Тільки без звичайних своїх дурниць, у мене на них немає часу!

— Голос? Так, чув.

— Що це за голос? Звідки він мене знає?

— Утворюється якась сутність. І вона намагається пробитись до тебе.

— До мене?! — я аж похолола зі страху. — Чому до мене, а не до Голлі? Чи. скажімо, до Кейт Годвін, у неї такий самий Талант?

— Бо твій. Талант унікальний. Ти сяєш, наче маяк серед ночі й вабиш до себе всі потойбічні сили, — череп реготнув. — Як ти гадаєш, чому я увесь час розмовляю з тобою?

— Зараз нема часу...

— *Послухай-но!* — *вів далі череп.* — *Якщо ти хочеш усього цього здихатись, то переходь на іншу роботу. Скажімо, до пекарні Робота вдень, біленький фартух у борошні...*

— *Який ще. в біса, фартух у борошні?!* — *розлючено зіпнула я.* — *Ці тварюки стежать за нами! Скажи мені, хто це такі!*

— *Тут багато духів вештається. Дуже багато... Здебільшого млявих. Але є серед них і дужчі, які добре знають, чого вони хочуть. І один з них полює за тобою...*

Я ковтнула слину, туплячись у темряву.

— *До речі в мене є й приємніша новина,* — *додав череп.* — *Я нарешті зрозумів, що це в тебе за відчуття. Я згадав, де ти чула такий самий шум. «Кістка й скло». Пам'ятаєш? Ось воно, це відчуття...*

«Кістка й скло»... Так, цього разу він сказав правду. Це нудотне. драгівливе дзижчання я відчувала з першої ж миті, як увійшла до магазину Ейкмерів. І знала, що воно мені знайоме. А тепер *згадала, звідки.*

Пів року тому ми з Джорджем і Локвудом знайшли на кладовищі Кенсел-Грін химерну річ — дзеркало в рамі з кісток, яке мало надзвичайні властивості. Найдивовижнішою з цих властивостей було те, що крізь дзеркало можна було зазирнути до Іншого Світу. Щоправда, кожен, хто це робив, відразу помирав, тож наприкінці нашого розслідування ми врешті розбили це дзеркало на друзки, таким речам не повинно бути місця серед людей. Поряд із ним я завжди почувалась хворою, слабкою, роздратованою. Так само, як і зараз...

— *Цього разу це, звичайно, не «кістка й скло»,* — *провадив череп.* — *Це децю інше, більше й віддаленіше. А відчуття таке саме. Розрив між світами! Послухай мене, Люсі Тут починається децю моторошне...*

Череп несподівано замовк. Біля мене стояла Голлі Манро. Я й не помітила, як вона підійшла.

— *Чому ти розмовляєш сама з собою, Люсі?*

— *Я? Щ о ти! Я просто міркувала вголос...*

Таким поясненням можна було обдурити хіба що трирічного малюка, проте аж ніяк не Голлі. Насупившись, вона вже розтулила уста... аж тут до мене долинув знайомий голос, що кликав нас обох на

ім'я. А далі з'явився й сам Локвуд у своєму довгому пальті, з ліхтарем у тонкій блідій руці.

Тільки тепер я зрозуміла, в якому напруженні провела дві останні години. Зрозуміла, як відчайдушно мені хотілося, щоб він увесь час був поруч. Та ось Локвуд підійшов ближче, й мені стало помітно краще і водночас помітно гірше.

— Люсі, Голлі! З вами все гаразд? — він усміхався, та я помітила в його очах тривогу. — Колеги хвилюються. От я й вирішив перевірити, що тут у вас діється.

— Усе гаразд, — відповіла я. — Тільки сила-силенна привидів по всіх кутках.

— Унизу так само, — Локвуд усміхнувся ще ширше. — Тільки вони поки що не наближаються. Найгірше—це те, що Джордж усе-таки примудрився зірвати листок з того дурнуватою дерева у вестибюлі. Приклеїмо його пізніше. Ейкмер, сподіваюсь, нічого не помітить.

— Люсі знову чула голоси, — мовила Голлі Манро.

Я поглянула на неї. Може, я *сама* збиралась розповісти про це Локвудові? Чого вона лізе раніше, ніж треба, ця Голлі? І чому Локвуд так суворо дивиться на мене? Я ж не роблю з цих голосів ніякої таємниці!

— То правда, Люсі? — перепитав він.

— Так, — невдоволено пирхнула я. — Хтось двічі окликнув мене на ім'я. Не хвилюйся, я більше не робитиму дурниць. До того ж Голлі поряд, вона за цим *простежить*.

Локвуд довго мовчав, вочевидь, змагаючись із власними сумнівами. І нарешті тихо промовив:

— Зустрінемося через пів години. Всі разом. Гадаєш, за цей час із тобою все буде добре?

— Звичайно. — відповіла я трохи сердито, ніби образившись на Локвуда за це його запитання. Насправді, зрозуміло, я нітрохи не сердилась. Просто не була певна, що за цих пів години зі мною *справді* все буде добре. Останні слова черепа налякали мене. Я почувалась пригніченою. Мені постійно кортіло озирнутись, ніби заду хтось стежив за мною... проте в цьому я ніяк не могла зізнатися Локвудові, адже поруч стояла Голлі.

— Гаразд. Тоді до зустрічі, — сказав Локвуд.

І, як завжди, мовчки зник у темряві.

Ми з Голлі Манро ще трохи постояли, дивлячись йому вслід, а тоді повернулися до роботи. Ми й так неохоче розмовляли наодинці, а тепер і зовсім замовкли, тільки пошепки повідомляли одна одній про результати наших вимірювань. Нам було тривожно. Я раз по раз оберталась, щоб перевірити, що коїться за моєю спиною.

Врешті мовчанка стала нестерпною. Я кахикнула:

— Е-е... Голлі... — те, про що я збиралась у неї спитати, анітрохи не цікавило мене. Просто хотілось якось обірвати це напруження. — Ти згадала про вбивства на Коттон-стріт... Що там сталось? Тобі *добре* пощастило тоді?

Голлі коротко кивнула:

— Можна сказати й так. Я єдина, хто вижив з тієї четвірки агентів, які розслідували Полтергейст у квартирі на Коттон-стріт. Я зуміла вибратись із вікна на горищі, скотилась по даху, натрапила на димар і провисіла на ньому аж до світанку, і увесь цей час навіть не розуміла, жива я чи мертва. Моєму керівникові й двом колегам пощастило менше.

Сумна, але звична історія... Та поки Голлі розповідала, я відчула, як щось підкрадається до мене ззаду. Я рвучко озирнулась, але нічого не побачила... А обернувшись назад, виявила, що Голлі вже замовкла і дивиться на мене.

Я трохи помовчала, пригадуючи її розповідь, і нарешті промовила:

— Еге ж. Сумно.

— І це все, що ти можеш сказати?

А чого ж вона хоче? Щоб я взяла її за руку й почала заспокоювати? Така сама історія відбулася колись і зі мною...

— Пробач. — додала я. — Просто якщо ти працюєш агентом... то таке трапляється.

Запала тиша. Голлі так само дивилась на мене. І нарешті сказала:

— Після цього мене відсторонили від оперативних завдань. Спершу тимчасово, та мені сподобалася конторська робота, і я зрозуміла, що не хочу повертатись. Тільки не думай, що мені бракує здібностей, Люсі. Деякі навички я забула, проте їх легко пригадати.

Я стенула плечима. Я ледве слухала Голлі, зосередившись на тому, що відбувається в залі. Бліде непевне світло вуличних ліхтарів проникало крізь вікна й трохи розганяло темряву. Воно було не таке

потужне, щоб заглушити не аші Таланти, та водночас дозволяло нам обходитися без кишенькових ліхтариків. Голлі відійшла від мене, повернула у вузький прохід між вішаками й тепер ішла, проводячи пальцями по розвішаних на них сорочках.

А я стояла на місці й озиралась.

Увесь цей час мене не покидало відчуття тривоги. Зараз воно посилювалось, переростаючи майже в страх. Я зрозуміла, що стою нерухомо, дивлячись у п'ятьм у дальньому кінці зали. Там, за останніми вішаками й касою, було видно високий прямокутний прохід, який вів до ліфтів і схо дів . Розгледіти, що там усередині, було неможливо: там бракувало вікон, отже, туди не сягало світло з вулиці. Переді мною була порожнеча — темна й нескінченна.

— Люсі...

Моїм обличчям побігли крапельки поту. Я не могла відвести очей від цієї порожнечі.

Я чула, як шурхотять сорочки під пальцями Голлі. Чула, як десь надворі коротко гавкнув собака, мабуть, загубився. І це було останнє, що я почула, бо мене зусібіч огорнула несподівана крижана тиша — так, ніби вирвалась із того темного проходу в кінці зали. Вона вдарила мене, наче кулаком. Мені стиснуло скроні. Я скривилась, розтулила уста, та не змогла видати жодного звуку. Мої руки й ноги закам'яніли. Я заціпеніла. наче один із сусідніх манекенів.

А мої очі так само пронизували темряву...

Аж тут я помітила, яку ній щось ворухиться.

З правого боку проходу з'явилася людська постать, яка лізла рачки. Вона була чорніша за морок, що її оточував, і повільними ривками підштовхувала себе вперед. Ці ривки нагадували порухи павука на полюванні, та загалом ця моторошна постать видавалася кволою й жалюгідною. Вона тягла за собою свої тонкі ноги й так низько нахилила голову, що обличчя неможливо було розгледіти.

Постать перетнула прохід і зникла з лівого боку, в напрямку ліфтів. За нею стрімко линула темна, схожа на товсту лину, смуга, що химерно виблискувала й тремтіла по краях. Спочатку я не зрозуміла, що це таке, та врешті придивилась і побачила. що то павуки. Тисячі павуків лізли мовчки, в одному напрямку — так. ніби були єдиною живою істотою. Тільки-но вони зникли вслід за постаттю, що лізла

рачки, заціпеніння відпустило мене, і я зрозуміла, що знову можу поворухнутись.

Пропала й тиша, яка огортала мене. Я знову почула шурхіт сорочок під пальцями Голлі. Почула, як надворі гавкає бідолашний загублений собака.

Мої щелепи зводило з болю, вуста були мокрі. Я провела по них пальцями й намацала кров. Заціпенівши з жаху, я прикусила собі язика.

21

Я труснула головою, щоб остаточно довести до ладу свій змерзлий мозок, і прошепотіла:

— Голлі!

Слід віддати належне цій дівчині, вона вмить опинилася біля мене, нечутно пробігши в своїх кросівках натертою підлогою:

— Що?

— Ти *його* бачила?

— Про що це ти? Нічого я не бачила...

— І нічого не відчула? *Воно* було там, у проході, — щойно перетнуло його!

— Ні, я нічого не відчула... З тобою все гаразд, Люсі? Ти вся тремтиш!

— Я не тремчу. Все гаразд. І не чіпай мене, будь ласка, своїми руками.

— Ось стілець... Може, сядеш?

— Не хочу я сідати. Чого ти причепилась? Ти нянька мені, чи що?

— Гаразд, ходімо шукати інших. Уже пора.

Локвуд із Кіпсом уже чекали всіх на другому поверсі, біля сходів. Ми підійшли до них.

— Бідолашна Люсі щось бачила, — відразу мовила Голлі Манро. — Вона дуже налякана.

— Я *анітрохи* не налякана, — потойбічний холод умить змінився гнівом, що зараз пульсував у моїх венах. Я ледве спромоглася не зірватись на крик. Правду кажучи, я не могла сказати, чи хотіла з мене Голлі покепкувати, чи ні. Зараз це було мені байдуже. — Дякую, зі мною все гаразд. Просто там було *дещо* потужне.

— Розкажи нам. Люсі. — попросив Локвуд.

Я розповіла їм, як змогла.

— Воно дивилось на тебе? — запитав Локвуд. — Намагалось напасти?

— Ні. Не дивилось і навіть не зупинялось. Лише пролізло повз мене. Але я ще ніколи не відчувала такого заціпеніння... І такого холоду — теж. Я й досі не можу зігрітись... — я здригнулася й сіла на сходинку. — А ще *навуки*... Ти коли-небудь бачив таке. Локвуде?

— Ні, не бачив. Але чув про таке... Ти не пам'ятаєш, Кіпсе?

— «Червона хижа» — найвідоміший випадок, — відповів Кіпс. — А ще в Чізелгерсті, в печерах, у вісімдесят восьмому. Може, ще було зо два випадки... Не більше.

— А що ця тварюка *робила*? Чому вона рачкувала? Боже...

— Я думаю, Люсі краще звідси піти, — рішуче заявила Голлі Манро. — Зараз вона не може працювати далі.

— А хто працюватиме замість мене? Ти?! — вигукнула я. — Ти взагалі нічого не відчуваєш! Ти стояла поряд зі мною й не відчула ні холоду, ні страху! Навіть не заціпеніла!

— Тй говориш так, ніби я в цьому винна, — відповіла Голлі.

— Ой, дайте мені *перепочити*, будь ласка!

— А це що таке? — зненацька запитав Локвуд.

Ми всі обернулись. Одна стійка з одягом у дальньому кінці залу хитнулась, потім упала на підлогу, а з-за неї з'явилась Кейт Годвін — розкуйовджена, з рапірою в руці. Де й поділась її звичайна пиха.

Вона зупинилась поряд із нами — бліда, засапана:

— Ви не бачили Бобі?

Ми здивовано вирячилися на неї.

— Як ти могла загубити його? — спитав Кіпс. — Я ж бачив вас удвох п'ять хвилин тому!

— П'ять хвилин? А мені здалося, що кілька годин. Я шукала його... І не змогла знайти.

— А котра година? — поцікавилась Голлі. — Скільки ми тут працюємо?

Я позирнула на годинник і знову похолола зі страху.

— Мій зупинився.

— А мій іде назад, — вилаявшись, буркнув Кіпс.

— Заспокойтеся, — наказав Локвуд. — Забудьте про час. Тутешні сутності просто жартують із нами. Кейт, розкажи, що у вас трапилось.

Кейт Годвін відгорнула гривку з чола. Оглянула нас своїми блакитними, повними гніву й переляку очима:

— Ми прийшли на четвертий поверх, до відділу меблів. Канапи, ліжка й таке інше... Почали оглядатись. Я знову почула голос — він відвернув мою увагу. Він був схожий на... байдуже, на що він був схожий. Я пройшла трохи вперед на цей голос. Потім Бобі вигукнув, що він щось бачить. Вигукнув якимось... дивно... Я озирнулась і побачила, що він біжить у п'тьму. Побігла за ним... але він пропав. *Пропав*, Квіле! — Кейт, здавалося, ладна була заплакати.

— Хай вам дідько! — відповів Кіпс. — Я ж казав, щоб ви були разом!

Кейт скривилась:

— Ми й були разом! Аж поки він...

— Гаразд, — обірвав її Локвуд. — Ми його знайдемо. То чий ти голос чула, Кейт?

Кейт Годвін завагалась:

— Яка різниця?

— Що це за таємниці? — не витримала я. — Зараз ми — єдина команда! Ти повинна розповісти нам усе!

Кейт Годвін вилаялась.

— А ти не командуй тут, Карлайл! Гаразд, коли вже тобі так кортить, я скажу. То був голос Неда Шоу.

Кіпс перелякано здригнувся:

— Нед помер недалеко звідси. Ми... зробили все, що треба, з залізом, з усім іншим... Він не міг... не міг *повернутись*, Кейт.

— Ти певна, що чула саме його? — запитав Локвуд.

Кейт Годвін з огидою труснула головою:

— Саме його? Ні, це було б божевілля. Той голос — якась дурниця, на взірць тих, що про них розповідає Карлайл. Але Бобі...

— Так, його треба знайти якнайшвидше! Проте спочатку нам треба... Джордже!

З темряви до нас поспішали ще дві постаті: одна низенька, опецькувата—Джорджева, й друга трохи вища — Костомахи - Фло в розстебнутій мішкуватій куртці. Удвох вони скидались на шматки підталого зефіру. Обоє розчервонілись і тяжко дихали.

— Стр ашн і тут кояться речі, Локвуде,—розпочав Джордж. — Фло тільки-но бачила *щрсьу* підвалі... Не якусь там Тінь, а щось подібне до... До чого, Фло?

На відміну від Кейт Годвін, від Кіпса, навіть від мене (я все ще не могла заспокоїтись, та огидна тварюка досі бовваніла мені перед очима), Костомаха-Фло зберігала свій звичний, навіть дещо насмішкуватий спокій.

— Це ім'я нічого не скаже вам, — мовила вона з гіркотою. — Але вам я скажу найголовніше, — вона зсунула свій бриль на потилицю й почухала жмуток волосся над чолом. — То була одна дорога мені людина. Тепер вона вже мертва. Мені схотілося піти вслід за *проявом*, схожим на цю людину... Добре, що Кабінс пожбурих у нього соляною бомбою й відтяг мене назад.

— Чудова робота, Джордже, — повільно промовив Локвуд, оглядаючи по черзі кожного з нас. — Якщо врахувати пригоду з Кейт, можна припустити, що ми зіткнулися з...

— З Двійником, — закінчив замість нього Джордж. — Привидом, який встановлює зв'язок із спостерігачем і прибирає риси близької цьому спостерігачеві людини. Чи живої, чи мертвої. Будь-що людину

це пантеличить. А далі все зрозуміло. Двійник живиться найяскравішими спогадами та найсильнішими почуттями. Тож якщо ви постійно про когось думаете *чи* за кимось тужите, стережіться.

— Це *не* пояснює того, що я бачила, — заперечила я

— Можливо, — погодилася Голлі. — Але ж Кейт чула голос

Неда Шоу. Напевно, й Бобі почув або побачив когось, за ким просто не міг не побігти. І пропав. І тепер ми не знаємо, де він.

— І нам треба *знайти* його! — вигукнула Кейт Годвін і несподівано заплакала. — Годі вже балачок. Яка різниця. Двійник це чи Тінь? Треба негайно йти і рятувати Бобі!

Кейт стрімголов побігла до сходів, та Голлі встигла схопити її за руку.

— Зачекай. Самій тобі йти не можна!

— Забери свої руки!

Суперечку урвав мелодійний подзвін: Локвуд стукав вістрям рапіри по скляній вітрині.

— Ви тільки послухайте самих себе! Сперечаєтесь ні про що! Ми забули найголовніше правило перебування в будинку з привидами: *зберігати спокій!* Хай там воно як, цю тварюку не можна підгодовувати своїми емоціями! — він почепив рапіру собі на пояс і провадив: — Жаль це говорити, та я дійшов висновку, що власними силами нам тут не впоратись. Джерело добре сховане й вельми потужне. Тож шукаймо Вернона і тікаймо звідси.

— Це означає, що нам знову доведеться розділитись, — зауважив Кіпс. — Для пошуків.

— Так, я знаю. Хоч мені це й не до вподоби, іншого способу я тут не бачу.

— Гарзд, я згоден. Тільки Кейт нехай теж піде з нами.

— Чудово. Джордже й Фло, Люсі й Голлі. ви залишаєтесь у парах. Той, хто знайде Бобі, нехай подасть сигнал спалахом, і всі інші мають відразу прибігти туди. Потім разом пробиватимемось до виходу. Поодинці не розходитись, на жодні звуки чи постаті не звертати уваги. Це наказ. У парах тримайтесь одне одного так, ніби ви зв'язані мотузком. Які є питання?

Ми з Голлі перезирнулись, проте не сказали нічого.

Пари почали розходитись. Локвуд зачекав на мене.

— Ти така бліда, Люсі, — сказав він. — Ця тварюка, яку ти побачила...

— Ні. все гаразд, — запевнила я, піднімаючи руку. — Ходімо краще шукати Вернона. Час нині працює проти нас.

— Так. я знав, що ти це скажеш. Знаю, яка ти сильна. Добре... Тільки будь обережна.

— Це неважко. — відповіла я. — Тільки... ти *справді* хочеш, щоб ми знову працювали в парі з Голлі?

Він усміхнувся:

— Авжеж. Ви чудово доповнюєте одна одну.

— Аж ніяк. Я не можу сказати про неї нічого доброго.

Локвуд вирячив очі:

— Доповнювати — не значить говорити. Люсі! Якби ти знала, що часом каже про тебе *вона...* то вкрай здивувалася б. А команда з вас якнайкраща — чи до вподоби це тобі, чи ні. А тепер замовкни й берися до роботи, — він відвернувся й зник у темряві.

Це було все. що він спромігся сказати мені на прощання. Перед нами пролягали різні дороги...

Шукати зниклого товариша-агента в будинку, повному приви́дів. — річ не дуже весела. Ба більше — надзвичайно складна. З одного боку, тобі доводиться проводити спостереження на психологічному рівні (без цього не можна — в кожній залі цього клятого магазину плавають Тіні: не наближаються, але й не зникають! А ще тут відчувається щось набагато сильніше й небезпечніше!), а з іншого — просто дивитись і слухати, сподіваючись побачити або почути Бобі Вернона. Насправді ці два методи несумісні один з одним: зосередишся на одному — пропустиш другий, і навпаки. А зрештою тільки й залишиться, що дратуватись і хвилюватись.

Найбільше мені тут не подобались відкриті зали й порожні темні простори в кінцях проходів. Там я увесь час боялася знову побачити постать, що виповзає рачки мені назустріч.

Невдовзі подвійне навантаження почало даватися знаки. Ми з Голлі замовкли й спілкувались тільки на мигах. Ми проминули відділ косметики, потім відділ оберегів на першому поверсі, а далі піднялися північними сходами на горішній поверх. У відділі канцелярських товарів не було ні Гостей, ні Бобі Вернона, в конференц-залах так само. За мовчазною згодою ми зійшли на

четвертий поверх — той, де щез Бобі, — і опинилися серед канап, стільців і столів, розставлених у вигляді неоковирних пародій на справжні кімнати. Часом ми тихенько кликали Бобі, ніби побоюючись порушити мовчанку, та здебільшого лише дивились і слухали. Ми зазирали до шаф. скринь, комірчин. Чули, як кличуть його наші товариші, проте всі звуки та обриси речей тепер видавались нам підозрілими, тож ми намагались триматись від них якнайдалі. Бобі Вер-нона ніде не було.

Так ми дістались до майданчика з ліфтами й головними сходами.

— Погана річ, — зауважила Голлі Манро. — Спробуймо на третьому поверсі.

Череп у моєму рюкзаку деякий час мовчав — саме відтоді, як я побачила постать із хмарою павуків. Аж тут я відчула його присутність у себе за спиною.

— *Якщо ви зараз покинете його, він помре,* — промовив череп.

— Але ж його тут немає. — відповіла я вголос, анітрохи не зважаючи на спантеличений погляд Голлі Манро: їй здавалось, ніби я розмовляю з порожнечою. — Ми вже все обшукали.

— *Все? Ти певна?*

Я озирнулася. Сходи, стіни... кремовий мармур, панелі червоного дерева... У нас за спинами тьмяно поблискували двоє мідяних ліфтових дверей. Електрику було вимкнено. Де тут іще шукати? Вернон не міг ні поїхати звідси ліфтом, ні навіть відчинити його двері!

І все ж таки... Я впритул підійшла до ліфтів і прислухалась. Мені здалося, що я чую звідти приглушений стогін.

— Бобі! — вигукнула я. — Ти чуєш мене?!

— Він не *може* там бути, — обізвалася Голлі Манро. — Адже електрику...

— Тихше! Він, здається, відповів мені. Я чую його голос!

Я натискала кнопки на стіні. Марно. Щоправда, в моєму рюкзаку був чудовий засіб проти вимкненої електрики.

— Ломик? — Голлі аж позадкувала. — Ти думаєш, пан Ейк- мер...

— Чхати мені на Ейкмера! Він казав, що тут немає привидів! Замовкни й допоможи мені!

Я застромила ломик у двері ліфта й напружилась. Голлі скривилась і, не дивлячись на мене, теж налягла на метал. Ми зібрали всі свої

сили, та спочатку це ні до чого не привело. Потім усередині щось клацнуло, й двері відчинились. Не дуже широко, десь на чверть, проте нам вистачало й цього.

У ліфті було темно. Знизу лунав немічний стогін.

Промінь мого ліхтарика висвітлив порожній простір ліфтової шахти — замащені цегляні стіни, чорні петлі кабелів, — однак самого ліфта на місці не було. Коли ж ми нахилились і поглянули вниз, то побачили покрівлю ліфтової кабіни десь футів за шість під нашими ногами. А на покрівлі, підібгавши гострі коліна й міцно обхопивши їх руками, скрутився самотнім клубочком Бобі Вернон. Вигляд у нього був, правду кажучи, не дуже.

— Що це. в біса, сталося з ним?! — не витримала я. — Потрапив у примарну пастку?

— Ні. Бачиш у нього подряпини на обличчі?

Вернон заморгав, коли йому в очі вдарив промінець ліхтарика. А потім кахикнув і тихо промовив:

— Я забив голову. І ногу, здається, зламав...

— Чудово... — я відчула, як гнів лоскоче мені шкіру. Озирнулась назад, до порожнього в ідділ у меблів, і мені здалося, ніби там щось заворушилось. — Як будемо витягати його?

— Хтось із нас полізе туди, — запропонувала Голлі. — Краще, мабуть, я.

— Чому? Ти хочеш сказати, що в мене стегна заширокі? Що я туди не пролізу?

— Звичайно ж, ні. Ти триматимеш двері, бо ти сильніша й міцніша за мене. — Голлі прослизнула в двері обернулася до мене, присіла навпочіпки, вхопилася руками за поріжок і напрочуд хутко стрибнула вниз, у темряву.

Я затисла ломик в отвір, щоб зафіксувати отвір у дверях, і направила свій ліхтарик униз. Голлі вже сиділа біля Вернена й мацала йому ногу.

— Що з тобою сталося. Бобі? — питала вона.

— Нед. Я бачив Неда...

— Неда Шоу? Це їхній загиблий приятель. — пояснила я Голлі.

— Я бачив його... він стояв у п'ятьмі, всміхався мені... — Вернон знову закашляв, голос у нього був зовсім кволий. — Я відчув, що мушу йти за ним... А що було далі — не знаю. Він не обертався, але якимось

почав віддалятися, відпливати від мене... вздовж усіх оцих столів і стільців. Я пішов за ним... Він зайшов до ліфта, присягаюсь, ліфт стояв тоді відчинений! Кабіна освітлена! Він стояв на дверях, усміхався й чекав на мене. Я зайшов... І тоді виявилось, що ліфта на місці немає, світло згасло — і я впав. Забив голову. І нога болить...

— Усе гаразд. — мовила Голлі, тиснувши йому руку. — Усе з тобою буде гаразд.

А я тим часом аж кипіла з гніву:

— Бобі, ти бовдур! Голлі, допоможи йому підвестись, зараз я спробую схопити його за руки й витягти нагору...

— Зараз, — Голлі поставила Бобі на ноги, не звертаючи уваги на його скигління.

— *Швидше, Люсі...* — долинув з рюкзака шепіт черепа. — *Щось наближається...*

— Так, я знаю. Відчуваю. Бобі, простягни руки вгору! Зараз я тебе витягну!

Бобі стояв тепер на одній нозі, спираючись на Голлі. Піднявши другу ногу й примруживши очі, він скидався зараз на пірата з дитячих книжок.

— Не можу... Я надто кволий...

— Не такий кволий, щоб навіть рук не міг підняти, — буркнула я, стаючи рачки на дверях, щоб схилитись униз. — Ну-бо... мерщій!

Він витяг свою тоненьку ручку. Навіть дев'яностолітня вдова, що простягає чашку служниці, щоб та долила туди чаю, робить це бадьоріше. Я спробувала вийняти руку Бобі й не змогла.

— Треба привести сюди Локвуда, — зауважила Голлі Манро.

— Нема часу! — відповіла я, озираючись у темряву. — Ну-бо, давай. Вернене!

Друга моя спроба виявилася вдалою. Я вхопила зап'ясток Бобі й поповзла назад, тягнучи Вернена за собою й не звертаючи уваги на його болісні зойки. Ще хвилина — і в дверях ліфта з'явилось його подряпане, приголомшене обличчя. Я потягла дужче — з шахти вилізли його сухорляві плечі, пташині груди...

— Хай йому біс! — несподівано скрикнула я. — Він застряг!

— Це неможливо! — озвалася Голлі з глибини шахти. — Він худорлявіший за мене!

— Не знаю... — мої очі бігали туди-сюди. Десь віддалік, серед нагромаджених крісел та канап, пролунав голос, що кликав мене на ім'я:

— Люсі..

— Допомагай мені! — вигукнула я. — Штовхай його знизу! Допоможи йому вибратись!

— Не виходить!

— Голлі, сюди наближається Гість!.. Чому не виходить?

— Не знаю... О, зрозуміла! Він зачепився своїм робочим поясом!

— Можеш відчепити його?

— Не знаю. Не знаю... Спробую...

Однією рукою я досі тримала Вернонів зап'ясток, а другою тим часом витягала рапіру. У глибині зали знову хтось зачовгав... так, ніби рачкуючи підлогою.

— Голлі!..

— Я досі ні з кого не знімала поясів! Ти навіть не розумієш, як це важко...

Я втупилась у прохід. Що це? Невже й справді шелест тисяч павучих ніжок?

— Голлі!..

— Є! Нарешті! Тягни мерщій! Тягни!

Я знову напружилась, і цього разу Бобі Вернон вискочив з ліфтової шахти, як корок із пляшки. Я навіть не втрималась на ногах і покотилась назад.

Ще мить — і я вже простягала руки Голлі, допомагаючи їй вибратись. їй це вдалося легше — тільки куртка подерлась і забруднилась.

Вернон лежав на підлозі, заплющивши очі й стогнучи.

Я підхопила його під руки:

— Голлі, до сходів! Треба тікати!

Човгання й шелесту проході стали помітно гучніші. Я знала, що будь-якої миті з п'ятьми може виповзти дещо моторошне.

Голлі вхопила Вернена за гомілки, й ми вдвох підняли його з підлоги. Він був зовсім неважкий, та нести його все-таки виявилось непросто. Добре хоч, що тягти довелось його, а не Джорджа.

З проходу вилетіло кілька павуків. Та ми вже встигли завернути за ріг і почали спускатися сходами.

* * *

Поверхом нижче, у відділі чоловічого одягу, ми зупинилися, щоб розім'яти плечі й відсапнути. Вернона ми поклали посередині проходу, між вішаками й касою. Повітря тут було холодне, колюче, довкола наших ніг снувався примарний туман. Вернон лежав у цьому тумані, наче в молоці. Я витягла з рюкзака невеличкий ліхтар: ми засвітили його і нарешті розгледіли бліде, спітніле обличчя Бобі. Зараз він лежав спокійно. В дальньому кінці проходу бовваніли Тіні — проте вони, як і раніше, воліли не наближатись до нас. Ми з Голлі були перелякані, пригнічені, ладні от-от запанікувати: де й поділося завзяття, яке ми пережили біля ліфта, його змінили втома й невдоволення.

— У нього кров, — зауважила Голлі. — У мене тут є аптечка. Можна?..

— Звичайно, можна. Ти ж у нас фахівець із медичної допомоги.

Голлі заходилась швидко, вміло бинтувати Вернонові голову.

Я стояла, стиснувши зуби, і охороняла їх обох, стежачи за тим, як наш ліхтар оточують згустки пільми.

Голлі працювала спритно, чудово знаючись на справі. Я спостерігала за нею, й мені було сумно. Хоч Локвуд і сказав, що ми з Голлі — якнайкраща команда, та цього разу він, здається, помилився.

Вернон знову закашляв і щось пробурмотів.

Голлі піднялась і запитала, прибираючи бинт:

— Ти бачиш цю тварюку?

— Ні.

— А чуєш?

— Ні! Я скажу тобі, коли почую, — я хитнула головою. — Лишенько! Може, ти й сама спробувала б хоч *що-небудь* почути або побачити? Що ти взагалі тут робиш?

— Локвуд попросив, щоб я пішла з вами. Я ж не винна, що мій Талант не такий потужний, як у тебе.

— А хіба ти не могла сказати Локвудові «ні»?

— А ти могла б? — Голлі дзвінко зареготала.

— Що?! — я вирячилась на неї. — Що ти маєш на увазі?

— Так, нічого... — вона махнула рукою, ніби хотіла розвіяти в повітрі щойно сказані слова. — Дурниця. Ходімо далі.

Помах рукою — і справді дурниця. Та саме він зробив надміру великим той гнів, який давно вже копичився в мене на язиці, й тепер мені кортіло вивергнути його. Простіше кажучи, мені увірвався терпець.

— Не смій так говорити зі мною про Локвуда! — сказала я. — Ти нічого про нього не знаєш. І про мене теж! Повчай саму себе, а до інших — зась!

Від цих слів, правду кажучи, мені навіть полегшало.

У Голлі почервоніли й заблищали очі, та мене це не переймало. Я навіть тішилася цим видовищем.

— Добре діло! — відказала вона. — Добре, нівроку, діло! Це не я, а ти повчаєш мене з першого дня, як я влаштувалась до вас!

Я заморгала й позадкувала:

— Вибач? Це я тебе повчаю?!

— Так! І просто зараз теж!

— Що?! Ні, я не повчала тебе. Я просто дала тобі словесного ляпаса за те, що ти така несосвітенна недотепа. А повчання й ляпас — це різні речі, панно Манро!

Тепер уже вона спалахнула гнівом:

— Он як?! Ти ж рота не можеш розтулити, щоб не повчати, не повчати, не повчати мене! Що я тобі зробила? Чому ти з першого дня ненавидиш мене?!

— Ненавиджу?! Я щодо тебе просто взірець терпіння!

— Авжеж! Без упину бурчиш, дорікаєш, вибалушуєш очі...

— Друзі, друзі... — окликнув нас із підлоги Бобі Вернон. — Я щойно отямився і, може, ще не до кінця, але все одно знаю, що лаятись на роботі не годиться...

— *Аж ніяк не згоден!* — озвався череп. — *Ти довго чекала цієї нагоди, Люсі. Пам'ятаєш, я розповідав тобі, як душать вішаком? Ану, спробуй!*

Я не слухала ні того, ні другого. Я саме була заклопотана тим, що сміялась в обличчя Голлі.

— Ось, поглянь! — провадила я. — Класичний приклад твоєї поведінки! Завжди така чепурунка, гарнюня й завжди викручуєшся

так, щоб винна була я! Повчаєш і пхаєш усюди свого носа! Я навіть
висякатись не можу, щоб ти не сказала, що так робити не личить!

— Що ти! Як ти можеш! — боронилася Голлі. — Диви, а то ще
голову мені за це відкусиш!

— Ти ганиш усе, що я роблю! Тільки не в очі, а потихеньку! — вела
я далі. — Вдаєш із себе чи то примадонну, чи то вчительку, тільки й
знаєш, що шукати в мені помилки!

Вона тупнула ногою:

— А ти? Ти... як те дурне гавкуче цуценятко! Від першого дня мені
стало зрозуміло, що ти не хочеш, щоб я працювала у вас. Тільки я що
скажу, ти відразу кривишся, злишся, кепкуєш! Скільки разів я
змушувала себе йти до вас на роботу! А ще разів зо два мало не
подала заяву на звільнення!

Знову! Знову вона гарненька, добренька, а я в усьому винна. Тільки
цього разу так не вийде! Досить уже з мене!

— Бридня! Я завжди намагалася поводитися з тобою подружньому.
Навіть тоді, коли ти вдерлась, як злодюжка, до моєї кімнати і вирішила
побавитись із моїм одягом!

— Це називається «складати»! — відповіла Голлі. — Спробуй якось сама це зробити! А то живеш, наче на смітнику! Просто огидно!

— А я була *щаслива* на цьому смітнику! Щаслива, поки ти не пхала до нього носа!

Хтось потяг мене за руку.

— Припиніть. — простогнав Бобі Вернон. — Невже не можна продовжити ці люб'язності тоді, коли ми виберемось звідси?

Я відтрутила його руку:

— Замовкни!

— Авжеж, замовкни! — зіпнула Голлі Манро. — Це через тебе ми тут застрягли!

— Ось бачите? Хоч тут ви згодні, — мовив Вернон. — Далі, будь ласка. Це дуже просто...

— Ти вважаєш мене лише за якусь дурну секретарку! — знову спалахнула Голлі. — Не можеш змиритись із тим, що я врятувала тобі життя!

— Отут ти помиляєшся, подружко. З цим я змиритись можу. Я не можу змиритись із тим, як ти увесь час зачіпаєш мене, докоряєш, виробляєш оці дурненькі штучки своїми бровами...

— Дурненькі?! — вирячилась на мене Голлі.

— Вона хотіла сказати «гарненькі», — підняв руку Бобі Вернон.

— Дякую, Бобі... А ще без упину повторюєш: *«Ні, Люсі, так не можна! У «Ротвелі» це робиться так. А це — так.* То йди собі назад до «Ротвелі», якщо там тобі так сподобалось!

— У «Ротвелі» мені *не подобалось!* Ротвел — огидна людина. Зла, пихата, жорстока зі своїми працівниками! Тільки не вдавай, Люсі Карлайл, що ти так переймаєшся мною. Я розповіла тобі про свою пригоду на Коттон-стріт, а тебе це анітрохи не пройняло!

— Неправда! Як ти смієш так казати?!

— Чому ж ти сприйняла це так байдуже?

— Бо я... бо така сама пригода трапилася зі мною! Я теж утратила всіх своїх товаришів. Загинула ціла команда, крім мене! Тепер ти задоволена?!

— Пробач, я цього не знала...

— А мені й не хотілося, щоб ти знала. Це моя особиста справа!

— А Локвудове минуле? Це теж твоя *особиста* справа? — вона переможно поглянула на мене. — Я знаю, що ти заходила до тієї

кімнати. Чула зі сходів!

— Що?! — я аж задихнулася з гніву. Аж тут від каси долинув тихенький скрегіт. Ми всі обернулись туди — і я, й Голлі, й навіть Бобі Вернон, що лежав на підлозі. Спочатку ми не розуміли, що це скрегоче. А потім побачили, що одна касета з клейкою стрічкою повільно лізе прилавком. Лізе сама, погойдуючись і дряпаючи скло металевими краями.

Діставшись до бічної скляної стінки каси, вона вдарилась у неї раз, два, три, ніби намагаючись пройти наскрізь, а тоді поповзла, як слимак, стінкою вгору. Видряпавшись на горішній край, касета трохи постояла, а тоді впала і розбила на друзки скло на прилавку.

Ми мовчки спостерігали за цим дивом. Зненацька мені заклало вуха. Ніби величезна хвиля нависла над нами, здригнулась і тут-таки застигла, накривши нас своєю тінню.

— *Ова*, — прошепотів череп.

— Домоглись-таки свого, — мовив Бобі Вернон.

Ми з Голлі Манро дивились одна на одну. Просто дивились — без жодного докору. Докоряти було вже запізно.

22

Так, докоряти було пізно, але й здаватися ми не збирались.

Перш ніж касета розбила скло, ми з Голлі встигли майнути до найближчого доступного укриття. Ним виявився низький прилавок, схожий на стіл без стільниці, напханий сотнями пар шкарпеток для гольфу. Ми з Голлі скупились під ним, тісно притулившись одна до одної. Між нами скорчився Бобі Вернон — майже непритомний, він ледве дихав.

Тепер у залі було зовсім тихо. Проте, якщо прислухатись, можна було вловити відлуння нашої нещодавньої сварки з Голлі, яке ширяло між стінами. Залою простяглись невидимі силові лінії, міцні й натягнуті, наче струни, що знемагали під тягарем накопиченого в них енергетичного заряду. А єдиним *справжнім* звуком тут був тихенький шелест, що линув від каси. Я обережно визирнула, поглянула і побачила спочатку касету, що потонула в друзках скла, мов корабель у хвилях, а потім...

На вцілілому склі лежав невеличкий стос якихось паперів, напевно, рекламних брошур. Один куток стосу ніби сколихнуло поривом вітру. Папери з шелестом перегорнулися, повернулись на місце і знову перегорнулися.

Я майнула назад, під прилавок.

— Бачила що-небудь? — запитала Голлі. Її очі переповнилися страхом, а голос тремтів: було видно, що нашій секре- » тарці ніяк не вдається відновити свій утрачений фірмовий спокій. Я кивнула,

Голлі втупилась у мене. Їй на обличчя впало довге пасмо

1

волосся, й вона заходилася жувати його кінчик, перелякано озираючи пільму торговельної зали.

— Е-е... «Посібник Фіттес» каже, що спочатку слід визначити тип привида, — прожебоніла вона.

Я й без неї чудово знала, що сказано в «Посібнику Фіттес». Проте мій гнів уже поступився місцем страху. Тож я просто ще раз кивнула:

— Так.

— Нам відомо, що це *кінетичний*, привид, — прошепотіла Голлі. — Тобто спроможний пересувати предмети... Видно якісь прояви?

Я знову визирнула з-під прилавка. І відчула запах ланоліну від вовняних шкарпеток, запах свіжих пластикових обгортки... Мені спало

на думку, що скоро Різдво, а Локвудові й Джор- джеві потрібні нові шкарпетки. Одначе вже наступна моя думка була не така весела — про те, чи пощастить мені дожити до цього Різдва. Я ще раз оглянула залу. Тепер у ній не залишилося жодної Тіні з тих, що нещодавно юрмилась тут. Чи вони повернулись туди, звідки раніше з'явилися, чи їх поглинула потужна холодна енергія, що вібривала довкола нас, — та сама, яку розбудила наша з Голлі сварка. Майнувши знову під прилавок, я відповіла:

— Ні.

— Немає проявів? Тоді це повинен... повинен бути...

— Так, Голлі. Це Полтергейст.

— Умгу.., — ковтнула вона слину.

Я відпустила Вернонову ногу й потяглася до руки Голлі.

— Зараз буде не так, як на Коттон-стріт, — прошепотіла я. — Цього разу все буде добре. Розумієш? Ми виберемось із цієї халепи, Голлі. Зможемо вибратись. Ходімо. Нам треба піше спуститись на два поверхи нижче й перетнути вестибюль. Це зовсім недалеко. Робімо це тихо, обережно і не привертаймо його уваги.

Стос паперів на прилавку тим часом знову й знову перегортаяся. Його шелест нагадував муркотіння величезного кота.

— Але ж Полтергейсти...

— Полтергейсти сліпі, Голлі. Вони відчують тільки емоції. шум і страх. А тепер слухай. Пробираймося до бічних сходів. вони до нас найближчі. Потім зійдемо на перший поверх і знайдемо всіх. Усе робімо потихеньку, поволі, спокійно й тихо. І ніякої паніки. Якщо ми зробимо все як слід. Полтергейст може нас не помітити.

Я пильно подивилась на Голлі. хотілось вірити, що мій погляд був спокійний і бадьорий. Проте цілком можливо, що то був погляд переляканого сновиди з виряченими очима.

— Щастя вам... — прошепотів Бобі Вернон.

Він був напівпритомний, одначе навіть у такому стані все розумів. Полтергейсти... це, правду кажучи, огидні тварюки. З ними важко впоратись і ще важче знищити. Майже неможливо. На відміну від інших привидів Другого Типу, Полтергейсти не мають прояву, тобто ніяк не виявляють себе фізично. Ні ектоплазми, ні світла, ні тіні. І це для агентів найважче. Візьмімо хоча б Примару: хоч яка вона невиразна, а тільки-но побачиш її лискучі напівпрозорі обриси,

жбурляй прями́сінько в неї сіль, залі́зні стружки, навіть ма́гній, і все, Примарі га́плик. Нащо вже бри́дкий Косто́рім — такий, що аж нутро́щі тобі вивертає, — ти бачи́ш його, знає́ш, де він. А Полтерге́йст — інша річ. Він усюди й ніде, й довкола тебе, й набагато жа́дібніший до твої́х емо́цій: якщо вже висотує їх, то до останньої краплі. А потім використовує їхню силу для того, щоб пересувати речі. Інакше кажучи, громити все поспіль. Щоб розбудити його, часом вистачає якнайменшого гніву чи смутку.

Якнайменшого...

Боже! Що ж ми накої́ли?

Що насамперед накої́ла я? Мені стало ніяково. Я заплющи́ла очі.

— Люсі? — Голлі торкну́лась мого ко́ліна й жа́лібно всміхну́лась мені. — Ти кажеш, усе буде гара́зд? То... що ж нам робити?

Цієї миті я відчула, як я вдячна Голлі. Всміхну́вшись їй у відповідь — напевно, так само кволо й жа́лібно, — я кивнула в бік проходу, що вів до бічних сходів в дальньому кінці поверху:

— Зараз ми встанемо—дуже-дуже тихо. Пройдемо помалу, ярд за ярдом до отих дверей. Спокійно, не поспішаючи. І не панікуймо.

— У нас не вийде... Це неможливо...

— Голлі, ми повинні це зробити.

Найважче виявилось встати. Встати й вийти з укриття. Як я вже казала, Полтерге́йсти реагують на звуки й емо́ції — тож немає ніякої різниці, чи сидите ви під прилавком, чи стоїте на повен зріст у циліндрі або купальнику з блискітками, як на танцях у нічному клубі, аби ви тільки *мовчали*. Щоправда, зараз мені в це не дуже вірилось. Думка про те, що зараз ми постанемо перед невидимою тварюкою, що гортає собі брошури на прилавку, просто-таки зводила мені шлунок. Вибору, одначе, в нас не було.

Пошепки наказавши Бобі Вернонові мовчати, ми з Голлі вхопили його, а далі, подумки порахувавши: «раз, два, три!» — підвелись. І відразу поглянули в бік каси, де сам собою перегортався стос брошур. Сторінки шелесті́ли—вгору-вниз, вгору- вниз — серед холодного-холодного повітря... Все було так само, як і раніше. От і гара́зд. Водночас темрява довкола нас аж тріскоті́ла від розрядів потойбічної енергії. Я подумала, що навіть найменший наш порух може викликати потужні ударні хвилі, що сколихнуть усю залу.

Я кивнула головою. Голлі, що стояла ближче до виходу, рушила першою, підхопивши Вернона під пахви. Я прямувала за нею, тримаючи Бобі за гомілки. Сам Вернон лежав, заплющивши очі, й навряд чи розумів, що тут коїться. Він непокоїв мене. Я боялася, що він зненацька застогне чи скрикне і приверне до нас аж ніяк не потрібну увагу.

Голлі задкувала до виходу. Я пленталась за нею, краєм ока стежачи за стосом паперів, які з шелестом перегортались...

Так ми потихеньку пробирались уздовж проходу, повз вішаки з пальтами й куртками, намагаючися ступати нечутно, я навіть сказала б — ніжно. Ми впевнено наближались до дверей, за якими були сходи.

— *Послухай-но!* — *прошепотів мені на вухо голос.* — *Це просто дивовижно! Я майже певен, що тобі це вдасться...*

Череп! Я вирячила очі й прикусила губу. Цікаво, чи не потривожить він Полтергейста? Чи не розлютить його? Я знову позирнула на стос паперів...

— *Так, тобі це вдасться, якщо Голлі раптом не впустиць цього малого Бобі, і його голова не грюкне об підлогу,* — *подружньому провадив привид.* — *І не розколеться, як кокосовий горіх об камінь! А я сподіваюсь, що саме так і станеться! Тільки поглянь, як тремтять її рученятка...*

То була правда. Голлі зупинилась і знову вхопила Бобі під пахви. Я ніколи ще не бачила її такою блідою. Щоправда, двері були вже зовсім близько.

— *От щаслива нагода розважитись!* — *торочив своє череп.* — *Ти зараз ніяк не зможеш відповідати мені! Або обернутись і міцніше закрутити кришку на склянці Тож тепер тобі доведеться вислуховувати все, що я скажу! І ти не змусиш мене замовкнути!*

Ми рушили далі. Я гарячково озиралась.

Усе було гаразд. Біля каси нічого не змінилось.

— *Щодо мене не хвилюйся,* — *знов обізвався череп.* — *Я його не цікавлю. Ми, духи, звертаємо увагу лише на рівних собі Тож до мене йому байдуже...*

Я зітхнула з полегшенням. Аж тут Голлі зачепила ліктем вішак із пальтами. Вішак тихенько рипнув.

— *Проте з іншого боку...*

Я хутко поглянула в бік каси.

Стос паперів лежав нерухомо.

Ми з Голлі презирнулись. Зачекали. Я подумки порахувала до тридцяти, намагаючись дихати якнайнепомітніше. В кімнаті було темно й тихо. Нічого не відбувалось. Папери не ворухились.

Я обережно видихнула й ми навшпиньки подалися далі.

— *Здається, все гаразд!* — мовив череп. — *Він, мабуть, пропав...*

Порожній вішак з іншого кінця зали крутнувся навколо стійки, загойдався туди-сюди й знову завмер.

— *Ні не пропав. Він просто бавиться з вами.*

Ми заціпеніли на місці. Довкола все було спокійно. Я кивнула Голлі. Ми міцніше підхопили Вернона й трохи швидше, ніж дотепер, рушили до виходу.

Десь у глибині зали брязнув метал. У темряві повільно крутнулася лампа, підвішена до стелі. Голлі сповільнила ходу, та я заперечливо хитнула головою — і ми ще хутчіше попрямували далі.

Тепер нам слід було поспішати. Тікати звідси світ за очі.

— *Не роби помилки! Не думай, що він там, чи тут, чи між пальцями...* — шепотів мені на вухо череп.

Я стиснула зуби. Я вже знала, що він скаже.

— *Насправді він усюди. Просто над нами. Обвивається круг нас, як змія. Ми всередині його. Він уже проковтнув нас..*■

Зненацька завили динаміки на стелі. Потім їхнє виття змінилося низьким гудінням і тріском. Ми аж підскочили на місці. Над головою Голлі на вішаку ворухнулася синя піжама так, ніби в неї хтось був убраний, і замахала рукавами й холошами штанів. Потім енергія так само швидко покинула її, й піжама знову нерухомо повисла на місці.

А наступної миті ми вже проскочили в двері й опинились на сходах, серед непроглядної п'тьми.

Я випустила Вернонову ногу, витягла з кишеньки на поясі ліхтарик, увімкнула й затиснула його в зубах. І побачила Голлі, що притулилася спиною до стіни й поклала Бобі на підлогу.

— О, Боже... — стогнала вона. — Боже...

— Не можна тут зупинятись, Голлі! — прошепотіла я. — Треба йти далі. Піднімай його! Вперед!

— Але ж, Люсі...

— Просто роби, що я кажу!

Ми рушили вперед і почали, спотикаючись, сходити вниз у непевному світлі мого ліхтарика. Ми вже не намагалися ні додержуватись тиші, ні стримувати свій страх, що просто-таки душив нас. Голлі схлипувала, голова Бобі Вернона хилиталась туди-сюди.

Ми дістались до повороту. За нашими спинами загрюкотіли, відчиняючись, двері. Коли вони щосили вдарились об стіни, їхні скляні панелі розлетілись на друзки, що дощем посипались по сходах. Раптовий порив вітру змусив нас нахилитись.

— Туди! — спочатку я думала, що ми зійдемо бічними сходами аж до першого поверху, проте зараз мені не хотілося залишатись так близько від Полтергейста. Тому я кивнула в бік дверей, що вели до магазину. Голлі перша штовхнула ці двері плечем, і ми втрюх поринули в тишу й темряву відділу господарчих товарів, у дальньому кінці другого поверху.

— Голлі. — прошепотіла я, — ти втомилась. Поміняймо місцями. Пусту мене вперед.

— Ні. зі мною все гаразд.

— То ходімо пліч-о-пліч.

Прохід тут був досить широкий, і йти залишалось недалеко через відділ господарчих товарів і жіночого одягу, а далі головними сходами на перший поверх. Це все, що нам залишалось зробити.

Здалека я почула голоси, що кликали нас. Живі голоси — Локвудів, Джорджів...

— Не відповідай їм, — сказала я Голлі. — Мовчи.

Ми йшли якомога швидше. Я чекала, що позаду от-от грюкнуть двері, пропускаючи Гостя, що женеться за нами. Однак Полтергейсти звичайно діють по-іншому.

Коли ми проминали стійку з друшляками, щось лягнуло мене по обличчю. Я зойкнула, випустила ліхтарик, а потім — Вернонові ноги. Бобі застогнав і повис на руках у Голлі.

Ще один удар — мені обпекло щоку. Вилаявшись, я витягла рапіру, рвучко обернулась... Нічого.

Аж тут у сусідньому проході щось ударилося об каструлі.

Голлі скрикнула. На її щоці розпливлась червона пляма.

Єдина гарна риса Полтергейста — це те, що в нього немає ектоплазми. Навіть якщо він зачепить вас, ви не заціпенієте, не потрапите в примарну пастку. Щоправда, він залюбки може

розчерепити вам голову якоюсь канапою чи прохромити перилами від сходів. Ми підхопили Вернона й попрямували далі.

Десь за нашими спинами загуркотіло — то цілими купами падало на підлогу кухонне начиння. А потім долинув моторошний скрегіт і гарчання, ніби з середини цього гуркоту видирався на волю велетенський звір.

Проте той самий звір перебував не лише за нами, а й попереду нас. Трохи далі на нас чекав стояк із кухонними ножами всіх форм і розмірів. Вони тремтіли на своїх гачках, ладні зірватися з місць. Ось тобі й маєш...

Я перетягла Голлі й Вернона до сусіднього проходу, і дуже вчасно, бо ножі тут-таки злетіли в повітря. Ми впали за прилавком з порцеляновим посудом і закотились під нього. Над нами пролітали десятки ножів: вони трошили тарілки, відскакували від сковорідок, устромлялись у підлогу поруч із нами.

Бобі Вернон розплющив одне око.

— Ой! Обережно! Хіба не зрозуміло, що мені боляче?

— Буде ще гірше, якщо не замовкнеш! — гаркнула я. — Голлі, вперед! Підводься!

— Куди вже гірше? — простогнав Бобі.

Знову завили динаміки, від цього звуку нам аж ломило зуби. Удари й вереск лунали зусібіч. Десь попереду, біля входу до відділу жіночого одягу, щось гучно тріснуло—напевно, якась важка й міцна річ пробила знизу підлогу.

На мить я зупинилась, не знаючи, куди краще йти.

— Черепе! — покликала я. — Я не знаю...

— *Ідіть уперед, інакше помрете.*

— Гаразд, — використовуючи Вернона як мотузок, щоб тримати Голлі на ногах, я знову рушила вперед. У наступному проході два прилавки були відкинуті вбік і врізались у третій прилавок.

— *Ото вже зрадіє пан Ейкмер, — обіззався череп.*

— Авжеж. Невимовно, — погодилась я.

— З ким ти щойно розмовляла? — вирячилась на мене Голлі.

— Ні з ким! З тобою!

— Я не вірю тобі.

П'ять скляних мисок промчали повз мою голову і розбилися об стіну. Вітер кружляв коло моїх черевиків, хапав за ноги, силкуючись

повалити мене на підлогу...

— Голлі. яке тобі зараз до цього діло?!

— Люсі. якщо ми збираємось працювати разом...

— Хай тобі дідько! Гаразд! Я розкажу тобі! У мене в рюкзаку живе наш клятий череп. Я розмовляю з ним! Ти задоволена?

— Так. Це багато що пояснює. — кілька фартухів хлиснули Голлі по обличчю, вона недбало жбурнула їх убік. — Ось бачиш, ти сказала правду, й нічого лихого не сталось!

Ми майнули в прохід, що вів до відділу жіночого одягу. Відразу після цього ззаду вилетів цілий прилавок і з гуркотом розсипався, ударившись об стіну саме в тому місці, де ми щойно перебували.

— *Отакої!* — буркнув череп. — *Тепер ти всім розповідатимеш про мене? А я думав, що в нас із тобою особливі стосунки...*

— Ходімо! Замовкни! Поговоримо про це згодом!

— Знаєш. Люсі, — засапано промовила Голлі Манро. — а я думала, що ти трішки схиблена... Тепер я бачу, що помилялась.

У в ідділ і жіночого одягу було тихо, принаймні, якщо порівняти з відділом господарчих товарів. Вітерець холодив нам ноги. В дальньому кінці відділу вже видніли ліфти і майданчик, на який з першого поверху виходили ескалатори та головні мармурові сходи.

— Тут нічого небезпечного, — сказала я. — Дякувати Богові.

Аж тут ліворуч від нас — це могла бачити тільки я, бо Голлі обернулась туди спиною, — повільно ворухнув головою манекен, ніби стежачи за нами своїм сліпим усміхненим обличчям.

І тоді зала вибухнула. Ціла стійка з одягом знялась над підлогою, копнула її ніжками, наче норовиста коняка, й перекинулась у повітрі. Голлі заверещала. Ми позадкували, а стійка тим часом наштовхнулась на колону і впала, наче повалений стовбур, перегородивши собою прохід.

Інші стійки теж злетіли в повітря й полетіли залою, вибиваючи шибки у вікнах і вдаряючись у стіни. Куртки й пальта зірвалися з вішаків і закружляли над нами, погойдуючи порожніми каптурами й вимахуючи рукавами. Вони ширяли залою, наче ті відьми на мітлах, круг них шалено завивав вітер. Потім вони попадали вниз просто нам на голови, стьобаючи повітря пасками, дряпаючи нашу шкіру застібками й гудзиками.

Прихилившись, ми потягли Бобі Вернона до ескалаторів, дорогою відвертаючись від речей, що падали згори, й перестрибуючи через керамічні плити підлоги, які розтросувались у нас під ногами, кружляли в повітрі й розколювались на друзки об стіни й колони. Довкола нас шаленів одяг: нейлонові штани ніжно-жовтавого кольору так щільно заліпили мені обличчя, що я не могла дихати. Я зірвала їх, кинула вбік і озирнулась, щоб побачити те, що вирує в мене за спиною.

Там, із-за одягу й меблів, з темного кутка назустріч мені рачкувала лиховісна тінь. Ось вона підняла свою тоненьку руку:

— Люсі...

Ми з Голлі кількома стрибками дісталися до мармурового майданчика перед сходами і скочили на широку мідяну смугу, що розділяла ескалатори, щоб по ній з'їхати вниз. Вернон незграбно приземлився на неї, скрикнувши з болю. Голлі послизнулась і поїхала на спині; Бобі ковзнув слідом за нею. Я стрибнула, встояла на ногах і спустилась униз стоячи, дорогою озируючи те, на що перетворився вестибюль універсального магазину братів Ейкмер.

Унизу горіли вогні—чотири наші робочі ліхтарі, що химерним чином обертались у повітрі.

Увесь цей час мене цікавило: куди поділись наші колеги? Де Локвуд із Джорджем? Кілька разів я чула здалека їхні голоси, та ніяк не могла зрозуміти, чому вони не поспішають нам на допомогу.

Тепер я все зрозуміла.

Полтергейст промчав не лише там, де пробирались ми з Голлі, несучи з собою Вернона. У вестибюлі він похазяйнував незгірше. На підлозі лежали розтроснені вітрини, з алебастрових колон стирчали стійки, що врізались у них. Фрески по стінах були посічені друзками скла й трісками від розбитих дверей. Величезне штучне дерево — скульптурна композиція «Осінь»,

якою так пишався пан Ейкмер, — тепер було видерте з постаменту й лежало біля підніжжя ескалаторів: коштовні золотисті листки ручної роботи були обдерті й розкидані по всьому вестибюлю. Підлогу в центрі було цілком зруйновано, дошки — вирвано разом з цвяхами. Оголена земля по краях випирала вгору, розгойдуючи встромлені в неї ліхтарі, а посередині западалась униз.

В усьому вестибюлі незайманим залишався тільки невеличкий півкруглий майданчик перед самісінькими вхідними дверима. Його краєм тяглися залізні ланцюги, задля більшої міцності тричі перекручені. Підлога всередині цього бар'єру була захищена нашим захисним знаряддям — каністрами з сіллю та залізними стружками, гілочками лаванди, запасними ланцюгами. Примарний ураган, що лютував у вестибюлі, бився об краї бар'єру, змушуючи ланцюги тремтіти, проте всередині усе було тихо. Там стояли мої колеги, тримаючи напоготові рапіри, гукаючи, махаючи нам руками.

Позаду, затиснувши вхідні двері дошкою, щоб вони не зачинилися, стояли Кейт Годвін і Костомаха-Фло. У центрі майданчика Квіл Кіпс розпорював вістрям своєї рапіри подушки з лавандою і розсипав висушену траву по підлозі. А попереду, на самісінькому кінчику утвореного ланцюгами виступу, кричали й махали нам Локвуд і Джордж.

Моє серце мало не розірвалося з радощів, коли я їх побачила. Я стрімко з'їхала вниз, перестрибнула через Голлі й Вернона, які вже опинились на підлозі біля ескалатора, й допомогла їм підвестись. Це було все, що я могла зробити, бо вітер просто-таки валив мене з ніг. Згори на ескалатор упав перекручений, мов канцелярська скріпка, стояк із одягом. Зо два рази він перевернувся й завмер, наче здохла тварина.

— Люсі! — вигукнув Джордж. — Будь ласка, мерщій! Тут земля от-от розступиться!

Джордж — завжди майстер повідомляти про те, що ти й без нього чудово знаєш. Ми ринули вперед. У Вернона обличчя було позеленіле, в Голлі — закривавлене — чи від падіння, чи від якоїсь подряпини.

Тим часом яма перед нами ширшала. Підлога тріснула. Нас засипало грудками землі та іншим сміттям, шмат дерева боляче вдарив мене по руці.

Локвуд кинув свою рапіру вбік і вийшов за бар'єр. Я бачила, як він зігнувся під поривом вітру: за його спиною залопотіло пальто. Ледве тримаючись на ногах, він перескочив через край ями й опинився поруч із нами, зі своєю звичною усмішкою на обличчі.

Він підхопив під руки Бобі Вернона:

— Чудово! Я тримаю його! А ви — мерщій до дверей!

Проте це легше було сказати, ніж зробити. Підлога розступалась. і під нею жадібною пащею відкривалось провалля: його краї вже сягали ланцюгів. І навіть заглибились *під них*: відлетіли дошки, частина ланцюгів провисла вниз.

Локвуд ухопив Вернона за руку й штовхнув його вперед. За бар'єром Кіпс із Джорджем підхопили його й перетягли на безпечне місце. Наступною була Голлі, що вже ледве трималась на ногах: Локвуд так само штовхнув її, й вона теж опинилась по той бік бар'єра, дорогою мало не звалившись у яму. Джордж підхопив її, а Кіпс тим часом уже тягнув Вернона до вхідних дверей.

Тепер Локвуд обернувся до мене. Вітер завив ще лютіше. Дерево, земля, обідране штучне листя, клапті матерії — все закружляло вихором.

— Давай, Люсі! — вигукнув він. Його очі зблиснули, він простяг мені руку...

Підлога вибухнула. Дошки злетіли вгору, ніби їх хтось висадив невидимим кулаком. Я втратила рівновагу й відсахнулась: підлога під моїми ногами роз'їхалась. Вітер підхопив мене, потяг угору, вбік... на щастя, недалеко. Я хутко позадкувала далі, зачепилася рюкзаком за вирвану дошку і повисла на ній, наче прапор на корабельній щоглі.

Локвуд скрикнув, потягся до мене. Я бачила його бліде обличчя. Його рука вхопилася за мою руку.

А вже наступної миті його відірвало від мене. Я побачила, як вихор кудись несе його. Хотіла закричати, та крик застряг

у моєму горлі. За моєю спиною щось тріснуло — розірвалися ремені рюкзака. Вітер закружляв мене, мов ганчір'яну ляльку. Я вдарилась об щось тверде, з очей мені посипались іскри. Чиїсь голоси кликали мене на ім'я, відтягали від життя, від усього, що було дороге мені. Нарешті мене оточила пільма, я знепритомніла і вже не відчувала ні власної душі, ні власного тіла.

Частина
шоста

ОБЛИЧЧЯ В ТЕМРЯВІ

Ви знаєте, як це погано, коли ти не можеш сказати напевно, розплющені в тебе очі чи ні. Коли довкола тебе така пітьма, ти можеш бути і мертвий, і живий. А коли ти не можеш поворухнути жодною частиною свого тіла й ніби ширяєш у повітрі, як привид. — це теж препогано.

Та й цілковита тиша аж ніяк не зараджує справі.

Ось так я й лежала невідомо де. Спочатку довкола не відбувалось нічого. Я постійно програвала в своїй голові те, що трапилось зі мною перед тим: брязкіт скла, виття вітру, пальга й куртки, що крутяться в повітрі... Аж зненацька ніби хтось клацнл'в вимикачем, і до мене повернувся нюх. Я відчула запах мулу та плісняви, і ще гіркий присмак крові — так, ніби хтось вивалив усе це разом на мій бідолашний ніс. Я чхнула, й це чхання віддалось гострим болем в усьому моєму тілі. Я відразу зрозуміла, що лежу, незручно зігнувшись, на твердій землі. Лежу на боці, підібгавши під себе одну руку, а другу витягши вперед, як отой дискобол на давньогрецькій вазі. Мені здалося, що голова в мене лежить нижче від тулуба, а під щокою — м'який холодний бруд. Коли я дихала, в мене ворушилось волосся, що впало на моє обличчя.

Я спробувала поворушити руками й ногами, і вони, на мій подив, послухались мене. Було боляче, але не так, як я гадала. Так, я перетворилась на величезний синець, однак мені пощастило нічого собі не зламати. Я почала перекучуватись і відповзати вбік, натрапляючи на якісь невидимі в темряві речі.

Нарешті мені вдалось лягти на спину, підібгати ноги, ривком підняти тулуб і сісти.

Я притулила пальці до чола: пасмо волосся, що прилипло до нього, було липке, напевно, від крові. Здається, я добряче вдарилась головою,

коли падала. Скільки я пролежала тут непритомна, сказати було важко.

Я заходилась мацати землю поруч із собою. Рапіри немає. Рюкзак пропав. Череп з усіма його непотрібними порадами й дотепами теж пропав. Хоч як це безглуздо, та я зненацька відчула, як мені бракує його. В моїй голові — там, де завжди звучав його голос, — тепер було порожньо.

Мені хотілося знову завалитись набік і заснути. Мені було байдуже до всього, мене нудило, наморочилось у голові, проте навички агента врешті взяли над усім цим гору. Я потихеньку, обережно обмацала всій робочий пояс.

Усі кишеньки на поясі були, як і раніше, повні. Отже, я не беззахисна. Напружившись, я підібгала ноги. Пошукала між каністрами й ремінцями, аж поки знайшла торбинку з водостійкої матерії, пристебнуту біля петлі для рапіри. Там я зберігала сірники. *«Завжди носити з собою сірники»* — одне з найголовніших правил агента. Здається, сьоме в моєму списку. Не таке важливе, як наше *«правило печива»*, однак безперечно входить до першого десятка.

Отже, правило сьоме, пункт другий: твоя коробочка з сірниками завжди повинна бути повна. Правду кажучи, ранише я частенько легковажила цим пунктом, однак Голлі з її увагою до дрібниць щоразу стежила, щоб наші сірникові коробки були повні. Я уявила, як тепер довелось б мені без сірників, і відчула щире вдячність до Голлі. Вдячність, яка тут-таки змінилась відчуттям провини.

Голлі...

Я пригадала, як ми сварились і що я наговорила їй тоді, у відділі меблів. Пригадала, як мої гнів і дурість розбудили Полтергейста. Від цих спогадів мені стало ще гірше. Потім я пригадала, як Голлі перескочила через провалля, як Локвуд після того потягся до мене... і мені стало невимовно боляче.

Адже Полтергейст підхопив його й потяг невідомо куди!

Що з Локвудом зараз? Чи живий він?

Я схлипнула, жаліючи саму себе, та відразу вгамувала це почуття. Мені вкрай не сподобалось ледве чутне відлуння. І те, як це відлуння залоскотало мені шкіру. Годі! Більше ніяких емоцій! Хай там як це скінчиться, мені вже відомо, що я тут не сама-одна.

За мною спостерігали привиди. Ті самі, присутність яких я відчувала ще в магазині, проте зараз вони були ближчі. Ближчі й дужчі. А ще звідкілясь — вочевидь, теж зблизька — лунало знайоме тихе, огидне дзижчання, яке нагадало нам із черепом про оте моторошне дзеркало в рамі з кісток, що його ми викопали на кладовищі Кенсел-Грін...

Я протерла очі. Ні. зараз мені важко було судити про щось напевно. Голова в мене йшла обертом.

Я тернула першим сірником. Малесенький вогник спалахнув у пільмі й освітив обриси моєї брудної долоні. Я витягла з торбинки дві невеликі свічки—два товсті короткі недогарки. Один я обережно поставила на землю, другий запалила і тримала його під кутом, аж поки вогонь розгорівся й осяяв те, що мене оточувало. Тепер я могла *бачити*.

Я сиділа на темній утрамбованій землі, засипаній камінцями. Збоку й ззаду—там, де я щойно лежала, — височів невеличкий пагорбок, теж обсипаний камінцями й трісками. Поряд лежали листки від штучного дерева—червоні, схожі на краплини крові. І лаванда з розірваних подушок, і подертий на клапті одяг — сорочки, штани, навіть перекручена спідня білизна. Все це, мабуть, засмокталося до діри в підлозі разом зі мною.

Над моєю головою чорніло провалля. Чи воно пронизувало увесь шар землі й виходило до вестибюля магазину, чи його краї обвалились, поховавши мене живцем, — я не могла сказати. Вогник свічки був надто слабенький, щоб сягнути так далеко.

Зате він чудово освітлював сірі муровані стіни довкола мене. Я радше відчувала, ніж бачила, що ці стіни утворюють наді мною арку, верх якої прорізає темна щілина. Я перебувала в камері, спорудженій людськими руками, невідомо якій завширшки. І раптом я зрозуміла, що це за камера.

В'язниця. Сумнозвісна Королівська в'язниця. Джордж. як завжди, мав рацію: частина цієї в'язниці дотепер збереглась під землею, і розлючений Полтергейст пробив до неї дорогу.

Певним чином він прислужився мені, привівши до центру навали привидів у Челсі. Так, це було Джерело і Полтергейста, й моторошної постаті, що рачкує, і всього цього жаху.

Ніби на підтвердження свого здогаду, я розгледіла за якихось три ярди від себе кістяк. Він висовував із землі свій череп, простягав уперед кощаві руки. На мить я навіть подумала, чи не вбила когось, коли падала сюди, та відразу зрозуміла, які це дурниці. Адже кістяк — стародавній!

— Привіт! — сказала я, поглянувши на кістяк. — Пробач...

Кістяк нічого не відповів.

Гаразд, довелося пробачити йому погані манери. Я поволі підвелася й, хитаючись, ступила кілька кроків уперед, кривлячись від смердючого диму, що клубочився коло свічки.

Зусібіч мене оточували муровані стіни — вологі, вкриті білою пліснявою. Стіни тяглись удалину, тож я почувалась так, ніби мене засмоктує в тунель, помалу наближаючи до чогось лиховісного й неминучого. Відчуття було не дуже приємне, надто коли врахувати, що мені досі наморочилось у голові. Я глибоко вдихнула й притулилась до стіни.

Тільки-но моя голова торкнулась каменя, на мене полинуло відлуння минувшини. Голоси, що кричали, плакали, волали про порятунок. Прохід був повен людей, вони бігли повз мене й крізь мене, штовхались, лаялись. Повсюди панували відчай і страх. Мене закружляло, відірвало від стіни, викинуло на середину проходу...

Я знову стояла сама серед цілковитої тиші, і в моїй руці догоряла свічка. Я дедалі ясніше чула відлуння минулого й не мала змоги навіть перепочити.

Я оглянула стіну. До самісінької стелі вона була вкрита ледь помітними подряпинами — окремими словами, ініціалами, римськими цифрами. Слідами в'язнів, які жили й помирали тут...

— Люсі..

З п'ятьми, що розлягалась переді мною, знову долинув цей голос!

Я пошепки вилаялась. Ця тварюка знайшла мене! Гаразд, пора вже покінчити з цим назавжди.

— Добре. — сказала я. — Не хвилюйся. Я йду.

Шкутильгаючи, як інвалід, то піднімаючи свічку вгору, то опускаючи її, я рушила вперед. Тепер я намагалася більше не торкатися стін. Подекуди між каменями проростало біле коріння дерев, а стіни блищали від вологи. Невдовзі під ногами почали траплятись

калюжі. Кілька кроків мені довелося ступити по воді, та згодом підлога знову стала підніматись, і я ступила на твердий камінь.

Я опинилася на перехресті. Ліворуч і праворуч від місця, де я стояла, тяглись іще два проходи. Лівий прохід майже відразу був перегороджений іржавими залізними ґратами. У правому проході я помітила сходи, які йшли під смердючу, вугільно-чорну воду. Звичайно ж, я не звернула до жодного з цих проходів, рушила прямо і, перелізши через купу дерев'яних уламків, опинилась у якомусь просторому приміщенні.

Спереду линув чийсь шепіт. Коли я підняла свічку вище, він ущух.

— Не соромтесь, — мовила я. — Говоріть собі.

І засміялась: вони й справді соромились мене! Вони мовчали. Підлога знову хитнулася під моїми ногами. Голова страшенно боліла, й на мить усе попливло в мене перед очима. Коли ж зір нарешті прояснився, я чітко побачила тих, хто ієпотів. Вони були тут, переді мною, громадились купами краях підземної зали. Можливо, я трохи збожеволіла після укання проходом, та мені здалося, що ці купи не схожі на лття, принесене річковим припливом. Я придивилась: ніби олі дерева з обідраною корою й переламаним гіллям лежать там покотом. Тільки, зрозуміло, то були не дерева, а кістяки.

Подекуди на них ще збереглись клапті від одягу, та здебільшого то були просто голі кістки — безладна мішанина білих крапок, ком, знаків оклику, начеркана на сторінках величезного записника. Я бачила окремі черепи й щелепи, в яких збереглися зуби, поламані рештки рук і ніг, та найбільше тут було маленьких, відламаних від чогось кісточок. Ребра тяглися вгору, скидаючись на жмутки прибережної трави чи розбиті стояки для велосипедів біля покинутої залізничної станції. Часом купа кісток сягала мені аж до пояса. Зала, в якій я опинилась, була широка, прямокутна, однаке кістки громадились лише вздовж стін, не захаращуючи водночас темно-сірого отвору виходу, що виднів у дальньому кінці зали.

Я поволі вийшла на середину кімнати, затуляючи долонею вогник свічки — не лише задля того, щоб він не згас, а й заради поваги до мертвих. Скільки ж тут цих решток...

А ті, кому ці рештки раніше належали, теж були тут.

Над купами кістяків ширяли сотні світлих постатей, що самі нагадували язички полум'я, тільки холодні. Майже нерухомі й прозорі, мов застигли сльозинки, вони випромінювали непевне потойбічне світло. На їхніх обличчях не було ні ротів, ні носів, тільки темні ямки замість очей. Вони зирили просто на мене. А я, стоячи посередині зали, відчувала всю силу їхньої уваги, їхнього кількасотлітнього болю й ненависті.

— Усе гаразд, — сказала я їм. — Я розумію вас.

Що там Джордж розповідав про історію цієї в'язниці? Наприкінці свого існування вона стала радше лікарнею, ніж в'язницею. Останніми її мешканцями були прокажені та інші небезпечно хворі бідолахи. Ніхто сюди не приходив, усі уникали й зневажали їх. А потім королі з династії Тюдорів вигнали їх звідти й зрівняли це місце з землею.

Вигнали...

Я оглянула потрощені кістяки біля стін.

Ніхто їх звідси не виганяв! їх просто замкнули під землею, завалили уламками стін і залишили в п'їт'ї помирати.

Так простіше. Чистіше. Вирішуються кілька проблем одразу. Ці люди були або злочинцями, або прокаженими. Хто б переймався ними?

Тож чи варто дивуватися, що ця невеличка зала — таке потужне джерело сили й люті?

— Я розумію вас... — повторила я.

Постаті замерехтіли, стежачи за мною своїми нерухомими темними очними ямками. Я щосили намагалась виявити своє співчуття до них. Та чи сприймуть вони мій жаль? Чи можуть вони будь-що сприймати після того, як стільки століть пролежали похованими живцем й забутими? Стільки століть не знаходилося нікого, хто згадав би про їхнє існування...

Що ж. не стану нікого звинувачувати. Я поглянула поверх свічки, що вже згасала, й помітила дивовижну річ на підлозі. Нахилилась уперед, трішки хитнувшись (якби ця підлога припинила крутитись у мене перед очима!), і уважно придивилась. Авжеж, кістяки — це не найголовніша тутешня загадка.

Плити підлоги, над якими я схилилась, були чисто виметені: на них не було жодної порошокинки, хоч порох густо вкривав і прохід, яким я сюди дісталась, і кістяки по краях зали. На одній з плит, недалеко від

мого лівого черевика, лежав якийсь циліндрик — наполовину білий, наполовину бурий. Спочатку я подумала, що то уламок кістки, та коли опустила свічку нижче, то зрозуміла: це недопалок.

Недопалок сучасної сигарети...

Я поглянула на нього, насупилась, труснула головою, намагаючись зрозуміти, що ж це значить.

Довкола мене хтось заворушився. Озирнувшись, я побачила, що бліді постаті рушили до мене. Я нетерпляче підняла руку:

— Усе гаразд, усе гаразд... Я тільки на хвилинку. Я тут дещо знайшла.

Я підвелася. Тепер, звернувши нарешті увагу на підлогу, я помітила й деякі інші химерні речі. Посередині зали підлога була напрочуд чиста — ані кісток, ні пороху, ні будь-якого ішого сміття. Хтось старанно прибрав цю залу, незгірше >a Голлі Манро.

Від цієї думки я захихотіла, і це остаточно розбудило мене. Я стурбовано подивилась на коло привидів, пто от-от мало зімкнутись круг мене, й сказала:

— Дайте мені більше місця. Ви мені заважаєте. Відійдіть, будь ласка, трохи назад.

Я вийшла на середину зали, зосередилась (усе довкола й досі оберталось перед моїми очима), нахилилась і похмуро втупилась у кам'яні плити підлоги. Придивившись, я розібрала на них численні цяточки, схожі на краплини застиглого воску. Я спробувала помацати пальцем одну таку краплину й мало не перекинулась уперед.

— Ви неабияк мене дратуєте, — сказала я привидам, які ще ближче підібрались до мене і вже не висіли над купою кісток. Тепер вони утворили коло круг прибраної частини підлоги. Я відчувала, як пильно вони спостерігають за мною, як гніваються на мене.

— Я не збиралася з вами розмовляти, — провадила я. — І вже напевно цього не робитиму, якщо ви не відійдете назад. Ану, геть! — привиди позадкували. — Отак буде краще! А тепер скажіть: що ви тут робите? Звідки тут воскові краплі й недопалок? Що це за круглі подряпини на підлозі? І що це за чорна пляма посередині? Ви що, розважались тут? Багаття палили?

Привиди, зрозуміло, нічого не відповідали мені, та за їхніми спинами я виразно відчувала відлуння давнього насильства й

жорстокості. Воно клубочилось над нами чорною хмарою, як піщана буря, що насувається на містечко, загублене серед пустелі.

— Я влаштую вам усім гідний похорон, — говорила я. — У справжніх трунах, за всіма звичаями. Нікого з вас не палитимуть у печі. Не хвилюйтесь, я домовлюся про це з Локву-дом. Він, щоправда, трохи поведений на привидах, але я його умовлю. Не хвилюйтесь. Локвуд розбереться з вами всіма...

Еге ж, розбереться. Якщо він ще живий і здоровий.

Зненацька мені спало на думку: а якщо ні? Це була навіть не думка, а впевненість. І що ж тоді, власне, роблю тут я? Навіщо марную час на розмови з привидами, коли Локвуд пропав, звіяний ураганом? Біль пронизав усе моє тіло. В голові загуло. Я майже впала на коліна.

Може, він теж тут, серед цієї купи кісток? Якби він вижив, то давно вже був би поряд зі мною... Мій страх вирвався з мого серця, величезною хвилею покотився до країв зали, і всі привиди знову зашепотіли на різні голоси.

— Розмовляйте зі мною виразніше. — сказала я. — Як отой дідуган у кріслі. Вам трапилася рідкісна нагода! Такі люди, як я, нечасто сюди заходять. Говоріть, тільки *зрозуміло*...

Аж тут я помітила, що моя свічка згасає.

Нічого, все гаразд. У моїй торбинці є ще одна... Свічки там не було. Невже я загубила її дорогою? Ні, я згадала, як акуратно поставила її на землю там, де отямилась. Я вирячила очі. дивуючись із власної дурості.

Гаразд. Доведеться повернутись і знайти її.

Я озирнулась і побачила, що привиди перегородили мені шлях.

— А тепер. — сказала я. — ви повинні випустити мене, щоб... Ой!

Гарячий віск обпik мені пальці. Свічка майже догоріла. Я поставила недогарок під ногами й полізла по сірники. Тернула сірником і заходилась шукати, чи не можна тут запалити чого-небудь замість свічки. Може, свічі є в привидів? Вони ж тут нещодавно палили їх, судячи з воскових краплин на підлозі...

— Посуньтесь, хлопці, трохи назад! Я не бачу, де ви тримаєте свої... Агов!

Один привид рушив уперед, до того ж більш рішуче, ніж досі. Всередині його примарного тіла я розгледіла бліді ребра, побачила простягнуті руки. Його очні ямки мерехтіли, мов язички чорного полум'я. Взявши з пояса каністру, я зірвала з неї кришку й сипнула сіллю. Вона спалахнула смарагдовою дугою, вчистивши круг мене простір. Усе це я зробила миттєво й машинально — далися взнаки давні навички агента.

— Пробачте! Я на вашому боці, — вигукнула я. — Треба тільки, щоб ви не займали мене!

Привиди заколихались, їхнє сяйво померкло, обриси стали більш нерівними й незграбними. Я вилаялась, кинула геть сірник, а тоді тернула іншим. Недогарок біля моїх ніг згасав далі. В залі ставало дедалі темніше. Опустивши сірник нижче, я поверх його вогника поглянула на привидів, що оточували мене.

— Що з вами? — зіпнула я. — Я хочу допомогти вам, а ви намагаєтесь убити мене...

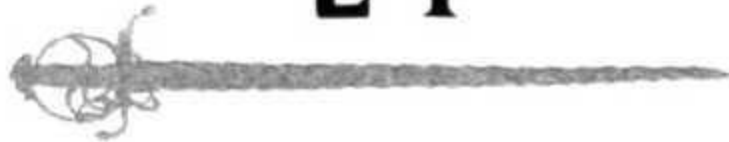
Ще одна каністра з сіллю, ще одна яскраво-зелена дуга — і примарні постаті знову відступили, сумно шепочучись між собою. Я відчула, що починаю панікувати, й це було аж ніяк не добре. В такому стані я не зможу тримати їх під контролем. Окремо кожен з цих привидів був досить-таки немічний, і я легко могла підкорити його своїй волі. Та їхній спільний гнів був для мене занадто потужною силою.

Що в мене залишилось? Трохи солі. Ще менше залізних стружок, решту я порозсипала в магазині Ейкмерів. І одна-єдина каністра з магнієм. Нишпорячи в кишеньках пояса, я впустила коробочку з сірниками. Я тут-таки підняла її. та в мене так тремтіли пальці, що сірники розсипались по підлозі. Я зойкнула, нахилилась, щоб зібрати їх. і побачила, що привиди рушили назустріч мені.

І саме цієї миті згас недогарок свічки.

24

Я збиралася жбурнути каністру з магнієм і рознести хоча б частину привидів на атоми. Зрозуміло, що решта Гостей відразу накинулись б на мене, та я принаймні не здалася б без бою. Проте каністру я так і не жбурнула, бо, хоч моя свічка й згасла, в залі з'явилося нове джерело світла — бліде сяйво, що лізло з боку того проходу, де я ще не була. Сяйво було не живе, а мертвотне — примарне, холодне, від якого довкола ніби стає ще темніше. Та будь-що це сяйво надало мені короткий перепочинок і водночас серйозно подіяло на привидів, що зімкнули круг мене коло. Вони зненацька зупинились і обернулись у бік, звідки линуло сяйво. Їхні обриси затремтіли й почали розпливатись.

Сяйво поволі заповнювало залу, ллючись, як молоко, вздовж стін, через купи кісток. У моїх вухах пульсувала кров. Я відчула, як почало змінюватись повітря. Привиди скулювались і задкували до стін.

Навіть самі стіни вигнулились і затремтіли. Мені в обличчя війнуло холодним вітром, і разом з ним долинув той самий тихий, байдужий голос, який я чула в магазині Ейкмерів.

Він кликав мене на ім'я.

Привиди пірнули в купи власних кісток і зникли. Я чекала, тримаючи наготові каністру з магнієм.

З темного проходу назустріч мені виповзла рачки ще темніша постать, яка не відбивала жодного променя світла.

Тоді, в магазині, я втекла від неї. Тепер тікати було нікуди.

У мене спітніла долоня, що стискала каністру. Я не покладала на магній жодних сподівань. Я розуміла, що ця постать, яка з'явилась із самісінького центру навали в Челсі, була набагато дужча і за Полтергейста. і за всіх цих в'язничних привидів укупі. Магнієвий спалах — потужна зброя, та поряд із цим згустком потойбічної енергії вона ніщо.

Крижаний вітер ущух. Я стояла серед цілковитої тиші. Постать влізла до зали, й тепер нас із нею ніщо не розділяло.

Як і тоді, коли я бачила її біля ліфтів, вона рачкувала незграбними поштовхами: здавалось, ніби її лікті й коліна вивернуті назад, чи їх бракує взагалі. Голова схилена, обличчя не видно під довгим волоссям —принаймні я *хотіла*, щоб то було волосся, бо воно якось химерно звивалось і погойдувалось. Одначе й те, що мені було видно, наганяло страх. Почорніла зморщена шкіра обтягувала кістки, наче в мумій, які можна було побачити в музеях до того, як ДЕПРІК примусово вилучив та знищив їх. Уся ця тварюка була ніби висушена, я чула, як вона клацає нігтями по кам'яних плитах, бачила, як морщиться її шкіра за кожним порухом, утворюючи такі глибокі бганки, ніби ця шкіра не зсувається, а розривається.

А попереду, мов почесний ескорт, лізли павуки — чорні, блискучі, метушливі.

Постать підповзла ближче і раптом одним плавним порухом випросталась. Тепер вона прямувала далі на двох ногах, одначе її руки пересмикувались так, ніби й досі відштовхувались від землі. Обличчя я не бачила, проте крізь волосся, чи що там було в неї на голові, блиснули зуби. Обриси постаті були нерівні, майже волокнисті, немов краї килимка, чи не доплетеного до кінця, чи розтріпаного з часом. Я бачила, як ці волокна втягувались усередину і постать ставала дедалі виразнішою. Доки вона більшала й повнішала, я відчувала протилежне, мені здавалося, що в моїх нутрощах утворилося провалля, що засмоктує мене всередину. Я відчувала, як сили залишають мене, як наморочиться в моїй голові. Я заплющила очі.

— Люсі...

Я знову розплющила очі.

Я досі стояла на ногах у тому самому, забутому всіма місці. Проте потойбічне світло послабшало, й переді мною в п'їт'ї стояла вже зовсім інша постать. Я насторожено втупилась У неї.

— Люсі!

Мені аж ноги підігнулися з радощів. Я впізнала цю постать! Упізнала голос! Саме його мені зараз хотілось почути. Я просто-таки танула з радощів. Моє серце затьохкало. В піднятій руці я досі тримала каністру з магнієм. Я опустила руку й ступила вперед.

— Локвуде! Дякувати Богові!

Як я могла не впізнати його відразу? Його постать спочатку здалась мені надто темною й безтілесною. Але ж тепер я виразно бачила знайомі високі плечі, вигин шиї, неслухняне пасмо волосся на чолі...

— Як ти знайшов мене? — вигукнула я. — Я знала! *Знала*, що ти прийдеш!..

— *Що ти, Люсі.. Хіба щось могло зупинити мене?*

З обрисів обличчя я зрозуміла, що він усміхається, та голос у нього був такий сумний, що я мимоволі зупинилась.

Я придивилась до його лиця, ледве помітного в темряві, й запитала:

— Локвуде, що це? Що сталося?

— *Ніщо не розлучить мене з тобою. Ні в житті ні в смерті..*

В моїй душі ніби розкрилась холодна, непроглядна безодня. Що? — перепитала я. — Про що це ти говориш? Що це значить?

— *Не бійся. Я не завдам тобі шкоди. '*

— Ти справді лякаєш мене! Замокни! — я ще нічого не розуміла. Та мої кістки немовби перетворились на холодець. Я ледве могла поворухнути язиком. — Мовчи!

Постать і далі стояла в глибокому затінку. Вона не відповіла нічого.

— Підійди ближче! — сказала я. — Виходь сюди, до світла!

— *Краще мені цього не робити. Люсі.*

Лише тепер я розгледіла, яка крихка, примарна ця постать. І яка вона химерна — голова й груди здаються чіткими, міцними. а далі обриси розпливаються. Вона не стоїть на підлозі, а ширяє над нею...

Мої ноги підкосились. Я впала на коліна. Клацнула об підлогу каністра, яку я досі тримала в руці.

— О, ні, — прошепотіла я. — Локвуде... Ні...

— *Не сумуй*, — лагідно, спокійно відповів голос.

Я затулила обличчя долонями, щоб не бачити цього.

— *Ти не винна...* — *провадив голос.*

Але ж це було не так. І я це знала. Я стиснула кулаки, впившись нігтями собі в долоні. Далі почула химерне, моторошне виття, схоже на відчайдушний крик пораненої тварини, й тільки тоді зрозуміла, що це кричу я сама.

Думок у моїй голові не було. Тільки образи. Я бачила, як він кидає мені срібну сітку, і як вона летить через горище між щупальцями ектоплазми. Як він стрибає, щоб відгородити мене від жінки в чорній сукні, що стоїть біля вікна. Як ми біжимо вдвох уздовж карнавальних платформ, ухиляючись від ворожих пострілів. І ще один його стрибок — на сходах у будинку панни Вінтергарден, який врятував мені життя.

Знову врятував мені життя...

А ще я пригадала фотографію, яку знайшла в кімнаті його сестри, — жвавого, трохи розмитого на знімку малого хлопчини.

Я погойдувалась туди-сюди, й сльози текли крізь мої долоні. Я почувалась розчавленою, зім'ятою. Це неправильно! Цього не може бути! Не *повинно* бути!

— *Люсі...* — я опустила руки. Я не бачила його постаті через сльози в очах. Проте слухати я цілком могла, а знайомий голос лунав чітко й спокійно, як завжди. — *Я прийшов не для того, щоб завдати тобі болю. Я прийшов попрощатися з тобою.*

Я відчайдушно хитнула головою:

— Ні! Скажи мені, що з тобою сталося!

— *Я вправ. Я помер. Хіба цього замало?*

— О, Боже... Ти намагався врятувати мене...

— *Так і мало врешті статись.* — *провадила постать.* — *У душі ти завжди це знала. Мені не могло щастити вічно. Але я радий. Люсі, що зробив це. Не дорікай собі. Я радий що ти залишилась жива. Жива...* — *сухо додав голос.* — *Відбулась лише подряпинами...*

— Благаю! — заволала я. — Я ладна на все, аби цього не сталося...

— Я знаю. — я здогадалася, що він знову сумно всміхнувся мені з п'тьми. — *Знаю. Але...* — постать ніби позадкувала. — *Щось я тут загаявся...*

— Ні! Я мушу побачити тебе! — наполягала я. — Будь ласка! Вийди з темряви!

— *Не можу. Це надто вразить тебе...*

— Будь ласка! Покажись мені!

— *Що ж. гаразд...*

Яскраво-блакитне полум'я огорнуло постать. Прозоре, мов рідке скло, воно піднялось аж до стелі. І тоді я побачила його.

Побачила глибоку криваву рану на його грудях. Сорочка була розірвана на клапті якоюсь моторошною силою. З боків звисало чорне лахміття — все, що залишилось від пальтя. Внизу постать тоншала, блідшала і врешті зезала.

Я бачила його худе, спотворене болем обличчя, темні очі. в яких застиг відчай. Та навіть тепер він усміхався мені — сумно й ніжно, й від цієї усмішки ставало страшно.

У мене потемніло в очах. Я відчула, що непритомнію. Проте я швидко опанувала себе й пішла йому назустріч, широко розкинувши руки. Цієї миті закривавлена голова несподівано озирнулась, ніби помітила щось за своєю спиною, в проході, і я побачила, що це не голова, а порожня маска, всередині якої клубочаться темні згустки.

Він знов обернувся до мене:

Я мушу йти, Люсі Не забувай мене.

Спереду його обличчя здавалося бездоганим. Я бачила на ньому всі ямки, всі зморшки, навіть знайому родимку на шиї. Волосся, щелепи, іудзики на роздертій сорочці — все було на місці. А збоку і ззаду... Ні. це була не голова, а радше вичищена всередині шкаралупа — порожня, як маска з пап'є- маше.

— Зачекай, Локвуде... Я не розумію. Твоя голова...

— *Мені пора.*

Постать знов озирнулась, ніби її насторожило щось позаду неї. Так. я не помилилась. То була порожня шкаралупа. По краях маски хилитались тоненькі чорні волокна, як у розтріпаного килимка. А за ними, всередині шкаралупи, я помітила ніби сітку, безладно сплетену з малесеньких джгутиків. Ця сітка нагадувала величезне сіре павутиння,

укладене на дні рельєфної мембрани. Я бачила Локвудове обличчя навиворіт — випуклі вилиці, носову западину...

А на місці очей і рота видніли порожні чорні отвори.

Постать знов обернулась до мене. Вуста сумно всміхнулись, очі глянули з мудрим співчуттям:

— Люсі...

Ці волокна... Я відразу пригадала огидну тварюку, що рачкує.

Тепер мені все було зрозуміло. Я відсахнулась, переповнившись водночас невимовним полегшенням і огидою:

— Я знаю, хто ти такий! Ти — не він!

— *Я той, ким я став.*

— Ти Двійник! Самозванець? Ти живишся моїми думками!

Каністра! Де ж моя каністра? Нічогісінько не розбереш у цій темряві!

— *Я показую тобі твоє майбутнє. Це все зробила ти.*

— Ні! Ні, я не вірю тобі!

— *Не все, що ти бачиш, уже сталося. Часом воно лише має статись...*

На блідому обличчі з'явилася усмішка. Воно дивилося на мене з ласкою й любов'ю...

А потім його розітнуло вістря рапіри.

Від голови, від волосся, посередині носа, через рот, через підборіддя і далі крізь груди. Усе відбулось миттєво. Тіло, мов надута повітрям торбина, нітрохи не пручалось.

Локвудові голова й тіло розвалились навпіл, по різні боки від блискучого срібного клинка. З порожньої маски в повітрі заklubочились чорні згустки, схожі на краплі темного соку, що впали в чисту воду. Постать розпалась на окремі волокна плазми, які закрутились і швидко випарувались.

На тім самім місці, де щойно зникла примарна постать, стояв Локвуд із закривавленим обличчям, розкуйовдженим волоссям, у розірваному пальті, з відкинутою назад, щоб зберегти рівновагу, рукою й затиснутою в другій руці рапірою.

На його грудях не було ніякої рани. І його сорочка — біла, хоч і забруднена, — була цілісінька й навіть застебнута до другого згори гудзика.

— Агов. Люсі! — усміхнувся він мені.

Я не відповіла, бо саме репетувала на весь голос.

* * *

Трохи пізніше ми з ним сиділи вдвох на камені в кутку зали. Щоб відшукати цей камінь, Локвудові довелося відкинути кілька черепів убік. Щоб не трапилось ніяких несподіванок, він посипав купу кісток сіллю й залізними стружками. На підлозі яскраво палали дві свічки з його пояса. У нього знайшовся навіть пакуночок жуйки... Усе було спокійно й затишно.

— З тобою справді все гаразд? — уже, напевно, вдесьте спитав він.

— Мабуть, так... Не знаю, — відповіла я, оглядаючи свої коліна. Локвуд міцно, по-дружньому стиснув мені руку. У нього самого була подряпина на щоці й припухла губа, та загалом усе було добре. Принаймні краще, ніж у блідої тварюки, з якою я тут нещодавно розмовляла.

Знаєш, нарешті сказав він. — Нам пора вибиратися щси нагору^Джордок напевно, вже місця собі не знаходить.

Джордж. Із ним усе гаразд? А з усіма іншими?

— Усе гаразд. Із Джорджем.

— А... з Голлі?

— Теж усе гаразд. Хіба що трохи вдарилась... Як і всі ми. Вони пішли шукати лікарів для Бобі Вернона. А Кіпс намагається вийти на зв'язок із Барнсом. Я залишив Джорджа за старшого, а сам поліз до цієї діри шукати тебе.

— Ти не повинен був цього робити, — заперечила я. — Ти не можеш так ризикувати своїм життям!

— Облиш, — відповів Локвуд. — Ти ж знаєш, я ладен померти за тебе, — він захихотів і додав: — Бог мені свідок, я не раз був до цього близький. Тож полізти рятувати тебе до якогось провалля — дурниця... Еге, ти ж уся тремтиш! Надягни моє пальто. Ну-бо, я наказую!

Я не сперечалась. Я справді змерзла. А пальто було нівроку тепле.

— Знаєш, я не пам'ятаю, як потрапила сюди, — байдужим тоном промовила я. — Мабуть, добряче вдарилась головою, коли впала. Досі

ще ледве мозком ворущу.

Я подумала про кістяки та мою спробу заговорити з ними. А потім — про примарного хлопця-Двійника.

Локвуд кивнув:

— Я не дивуюсь. Усе відбулося надзвичайно швидко. Після того, як тебе зтягло до тієї діри, Полтергейст хутко вгамувався. Так, ніби ти була центром його тяжіння, Люсі. Ти зникла, й вітер негайно вщух, неначе його заморозило. Було лише чути, як по всьому будинку падають на підлогу речі. Мені пощастило, коли Полтергейст несподівано зник, я саме летів у повітрі, однак тієї миті опинився не над підлогою вестибюля, а над ескалаторами, тож падати виявилось не так уже й високо. Я приземлився десь на середину ескалатора і звідти просто з'їхав униз. Полежав трохи на спині, спостерігаючи, як над усім вестибюлем ширяють штучні листки з того скульптурного дерева... Наче сніжинки, тільки не білі, а червоні. Дуже гарне видовище. От якби його побачив пан Ейкмер... Боюся, що зараз його універсальний магазин став не такий привабливий, як раніше.

Я потерла очі:

— Бідолашний магазин...

— Нічого. Зате подумай, яку рекламу ми йому зробили! — провадив Локвуд, почухавши перенісся. — Якщо він цього не зрозуміє, то нехай забирається геть із бізнесу. Проте що нам до того? Одне я знаю напевно: їм будь-що доведеться щось робити з тією дірою посеред вестибюлю. Діра глибока, земля на її стінках сиплеться. Я добре помучився, поки спустився туди цілим. А коли нарешті дістався до дна, то провалився крізь шар битого каменю і впав до старої в'язничної камери. Знайшов там на підлозі твою свічку і зрозумів, що ти жива. Вирушив шукати тебе, заблукав, та врешті опинився біля проходу, до половини затопленого водою. І вирішив, що *туди ти в* будь-якому разі не підеш.

— Звичайно, не піду.

— Але цей прохід надав мені цінну інформацію, бо перш ніж відшукати тебе, мені довелося пройти довгим прямим тунелем. частина якого була підтоплена й пахла річковим мулом. Я можу заприсягтись. що чув. як у його дальньому кінці хлюпоче Темза. Щоправда, мене не дивує, що тут є інший вихід... Може, спробуймо вийти саме ним, нам принаймні не доведеться дряпатись угору з ями?

Я дивилась униз, на старанно виметену підлогу.

— Гадаю, тут *повинен* бути вихід. — тихо сказала я. — Локвуде. цей привид, якого ти бачив біля мене...

— Еге ж... То що це була за тварюка? Я чув, що ти розмовляєш з нею, але бачив тільки моторошне скупчення чорних згустків. Ледве розгледів його постать навіть тоді, коли підкрався до нього з рапірою...

— То ти не бачив його обличчя?

— А я мав його побачити?

— Ні... е-е... це не має значення.

Запала тиша. Правду кажучи, мені важко було розповісти Локвудові про Двійника. Щоб уникнути негайних розпитувань, я змінила тему й заговорила про сліди нещодавньої діяльності в цій залі: акуратно виметену піддоіу, недопалок сигарети, чорну пляму посередині кімнати й численні краплини застиглого воску. Локвуд помітно стривожився й заходився оглядати залу, раз по раз суплячи брови.

— Твоя правда. — нарешті сказав він. — Це загадка. Тут напевно хтось побував, до того ж нещодавно. Поглянь сюди: це китайський віск. — він зішкріб з підлоги застиглу краплину і розтер її пальцями. — Пахне олією жожоба. Такі свічки можна купити в Маллета. Дорогий, нівроку, товар... А щодо цієї сигарети... Цікаво, якої вона марки, це теж може дещо підказати нам... — він підняв недопалок, покрутив його в пальцях. підніс до свічки й заходився розглядати, примруживши очі. — Так. так... умгу...

— То яка ж це марка?

— Не можу визначити. Поки що це просто клаптик паперу з дрібною тютюну. Та я певен, що ми змусимо його розповісти більше... — він поглянув на купи кісток. — А *вони* що тут роблять? Знаєш, Люсі, Джордж казав, що повинно було статись щось надзвичайне, щоб так швидко розбудити стільки привидів, як це відбувалось останніми тижнями. І він мав р *ацію* . Я хочу, щоб він сам оглянув цю залу. Джордж уміє звертати увагу на якнайменші подробиці і робити з цього потрібні висновки... І це треба робити мерщій, поки сюди не припхався Барнс. Я певен, що тільки-но тут з'явиться ДЕПРІК, як нас негайно звідси випруть.

Я кивнула. Саме так зазвичай і траплялось.

— А навала в Челсі... Як ти гадаєш, ми зупинили її?

Локвуд знову підбадьорився. Він простяг руку, допомагаючи мені підвестись.

— Це ми скоро з'ясуємо, — він ще раз поглянув на кістяки, обсіпані сіллю й залізними стружками. — Тільки якщо ця зала з усією цією всячиною не Джерело, то я — несосвітений дурень, і мені пора переходити, скажімо, до Банчерча. Поглянь на ці кістки! Якщо всіх цих хлопців поховали тут заживо, їхньої потойбічної енергії цілком вистачить, щоб спалити цілий міський район, — він поплескав мене по руці—І це відшу кала *ти*, Люсі. Ти молодець!

Саме молодцем я аж ніяк не почувалась.

—Локвуде, — нерішуче промовила я, —до речі, про Полтергейста... ти сказав правду. Саме я була центром його тяжіння. Коли ти був нагорі, ми... ми з Голлі посварились. Полаялись. І розбудили Полтергейста. Мені справді шкода, Локвуде. Це все моя провина. Я не змогла стримати себе. Я стала для вас тягарем. Через мене ви могли загинути.

— Не забувай, що ви з Голлі врятували Бобі Вернона, — нагадав Локвуд, водночас не заперечуючи моїх слів.

— Голлі, мабуть, уже про все розповіла тобі, — провадила я. — Чи, може, їй забракло часу?

— Ні, вона нічого не казала мені. Тільки дуже переймалась тобою, Люсі. Як і всі ми.

Він засвітив ліхтарик і повів мене до виходу з зали. Деякий час ми йшли мовчки.

— Локвуде... — нарешті знову заговорила я. — Я повинна попросити в тебе вибачення. За нещодавне. Я просто не тямилася себе.

Коридор був вузький, тож ми з Локвудом ішли пліч-о-пліч, а перед нами біг промінець ліхтарика. Коли Локвуд відповів, його голос серед темряви пролунав спокійно й тихо:

— Я теж хочу попросити в тебе вибачення. Після того, що трапилось у будинку панни Вінтергарден, я почав думати, що занадто неуважний до тебе. Я знаю, що здаюся тобі надто відлюдькуватим. Це лише тому... — він глибоко вдихнув. — Тому, що не довіряю сам собі, коли поруч ти. І, напевно, тому, що надто боюся того, що може статись.

Я обережно переступила камінь, що трапився під ногами. На підлозі виблискували калюжки води.

—Тобто як «може статись»? — перепитала я.

— Я маю на увазі робочу ситуацію, коли ми знову опинимось у небезпеці. Твій Талант надзвичайний, Люсі... Ходімо ліворуч. Я розумію, що це *схоже* на стічні води, але насправді це просто баговиння... Я щойно чув, як ти розмовляла з тією тварюкою. Це вдається тобі дедалі легше, й не тільки з черепом. Так. твій Талант унікальний... але він робить тебе надміру вразливою. Тому я й повинен наглядати за тобою.

Щось боляче стиснуло мої груди. З темних глибин пам'яті знову виринуло бліде, усміхнене обличчя...

— Ні. Локвуде. Ти не повинен цього робити. Ти не відповідаєш за...

— Повинен. Люсі. Ти знаєш, як я не люблю про це говорити, але зі мною таке вже трапилось. Я втратив дорогу людину. І не дозволю собі, щоб це сталося знову.

Я зупинилась. Вода вже була нам по коліно. Ліхтарик висвітив діру в стіні і далі, за купою каміння, проритий просто в землі прохід. Локвуд подав ліхтариком знак, щоб я лізла туди, але я заціпеніла. Я не могла йти далі, не зізнавшись...

— Локвуде, — сказала я. — Я повинна в дечому признатись тобі. Розкажу все зараз, а потім ти, якщо схочеш, вимкнеш ліхтарик і залишиш мене тут саму-одну. І завалиш за собою цей прохід. Мені буде все одно, бо я на це заслужила.

Запала мовчанка. Крізь отвір у стіні хлюпала річкова вода.

— Лишенько! — вигукнув Локвуд. — То, виходить, це ти поцупила з моєї шухляди пакунок шоколадного печива «Ляйб-ніц»? А я вже подумав на Джорджа...

— Ні, це не я.

— Значить, усе-таки Джордж... От чортеня! А я навіть Голлі підозрював...

— Локвуде!

— Що?

Я глибоко вдихнула:

—Я заходила до кімнати твоєї сестри. Бачила фотографію, на якій ви разом. Мені так соромно... я не мала права цього робити. Проте це ще не найгірше, Локвуде. Виходячи з кімнати, я впала... торкнулась ліжка... і почула... Слово честі, я цього не хотіла, але почула відлуння

того, що тоді сталося. Я розумію, що мені нема пробачення. Ти можеш учинити зі мною, як собі хочеш, я на це цілком заслуговую, але більше мовчати про це я не можу. Все. Більше мені нема чого сказати.

Знову почувся плюскіт води.

— Видихни, врешті-решт. І вдихни ще раз, — порадив Локвуд.

— Дякую.

— Я повинен дуже гніватись на тебе, — промовив Локвуд. — Просто-таки шаленіти...

Він опустив ліхтарик і спрямував промінь на стіну за нашими спинами. Тепер ми обоє опинились у сутінках — таких, коли найсимпатичніша людина скидається на лиховісний привид Другого Типу. Однак те, що ти не бачиш обличчя співрозмовника, дозволяє продовжувати бесіду. Мені принаймні це дуже допомагає. Локвудові, можливо, теж.

— Річ не в тім, що я не хочу цим ділитись, Люсі, — сказав він. — Просто... це дуже боляче для мене...

— Так, я розумію! Звичайно ж, я згодна з тобою...

— Помовч хвилинку, — обірвав він мене. — Моя сестра була схожа не тебе. Теж часом отака запальна і вперта, проте завжди визнавала свою провину. І дуже віддана. Вона доглядала мене, а я її обожнював. Але ж я був *малий*, Люсі. Ледачий, неслухняний і таке інше... Я хотів, щоб усе було по-моєму, й часто не дуже прислухався до неї. А дарма. Того вечора, коли це сталося, Джесіка перебирала одну з тих скринь, що залишились від батьків. Ніколи не знаєш, що там може виявитись. Вона попросила мене допомогти їй. А я відмовився. Я був надто заклопотаний — щойно зліз із яблуні й поспішав до своєї кімнати гратись. У цій кімнаті зараз наша контора... Я увійшов через задні двері й почув, як вона кричить. Побіг туди, та було вже запізно... Що сталося потім, я майже не пам'ятаю. *Ти*, напевно, знаєш про це більше за мене.

Цієї миті Локвуд уперше збився зі свого спокійного тону, і я вельми зраділа, що в п'ятьмі не бачу його очей.

— Того духа я знищив, — провадив він. — Та що з того користі? Все одно я спізнився. І відчував... — я зрозуміла, що він старанно добирає слова. — Не тільки гнів, Люсі, не тільки горе, а ще й *спустошеність*. *Адже* я мав тоді бути в кімнаті сестри... Мав захистити її ... Ще однієї такої втрати я собі не дозволю, в *ін* висвітлив ліхтариком

прохід у стіні. - Тільки я тобі присягаюсь, якщо ти ще раз увійдеш до тієї кімнати без мого дозволу, або вкрадеш у мене шоколадне печиво, я цього ніколи тобі не пробачу. А тепер лізьмо до цієї діри. Що там у ній — баговиння чи не баговиння, я не знаю. Ось ти це й з'ясуєш.

Це виявилась просто брудна вода. Ми поволі просувались тунелем уперед.

— Дякую, — помовчавши, сказала я. — Дякую за те, що розповів мені про це...

— Усе гаразд. Отже, тепер ти дещо знаєш про моє минуле. Хіба я міг після цього не стати агентом? Мене взяв на роботу такий собі Сайкс.

Я аж присвиснула:

— «Могильник» Сайкс? Відоме, нівроку, ім'я!

— М-м... його справжнє ім'я було Найджел.

Знову запала тиша.

— Ти не боїшся про це розповідати мені? Людина з такою репутацією...

— То був чудовий керівник. Справжній сором і для «Фітнес», і для «Ротвела», поки був живий. Він чув про те, що я зробив з... тим привидом. І запропонував працювати в нього. Тепер ти все знаєш.

— Так, тільки...

— Що сталося з моїми батьками? Це вже інша історія. Дуже давня.

Я кивнула:

— Розумію. Ти, мабуть, ледве пам'ятаєш їх... Ти був тоді ще такий малий...

— Ні, я добре пам'ятаю їх, — усміхнувся Локвуд. — Вони були моїми першими привидами... Стривай! Я, здається, бачу вихід із тунелю.

Він махнув рукою вперед — туди, де над водою з'явилась кругла блакитна пляма. Ця пляма дедалі більшала, поки ми помалу наближались до неї з першим промінням ранішнього сонця.

Ніч поступилася місцем дневі, й співробітники агенції «Локвуд і К°», моргаючи, вийшли з підземного мороку, що докорінно змінив їхню долю.

Тунель виходив надвір під покинутим причалом на північному березі Темзи, десь за два квартали від магазину Ейкмерів. Ми знайшли докази того, що вхід до тунелю ще нещодавно було надійно зачинено: про це свідчили численні гнилі палі, вбиті в мулисте дно. До того ж отвір мав щільно перекриватись панеллю, майстерно збитою з ретельно підігнаних дощок. Зараз цю панель було відкинуто вбік так, ніби хтось поспіхом тікав з підземелля: підтверджували це й сліди черевиків, які ми з Локвудом помітили в прибережному бруді. Приплив, що тільки-но розпочався, вже заливав їх і невдовзі змив зовсім.

А що тим часом відбувалось у магазині Ейкмерів — чи радше в тому, що від нього залишилось? Швидка допомога ДЕПРІК відвезла до лікарні Бобі Вернона. Прогноз лікарів був обнадійливий — Вернон, здавалось, відбувся вивихнутою ногою і, в найгіршому разі, легким струсом мозку. Разом з ним поїхала Кейт Годвін. Інші агенти сиділи коло розбитих скляних дверей магазину, кулились від вранішнього холоду й тихенько переговорювались із своїми колегами, що помалу збиралися сюди з усього Челсі. Часом хто-небудь із них протискувався у двері, щоб зазирнути в розгромлений вестибюль. Зовні він скидався на ляльковий будиночок, пом'ятий і потрощений сердитим малям. Там не залишилося жодної речі, що стояла б на своєму місці: все жужмом громадилось по кутках. Середину вестибюлю перетинала величезна глибока тріщина, крізь яку можна було потрапити до підземних в'язничних камер. Коли ми з Локвудом зайшли до магазину, Джордж із Кіпсом, насупившись, саме кріпили до однієї з колон мотузку, щоб лізти під землю шукати нас.

Наша поява відразу поліпшила всім настрій. Усі з'юрмились довкола нас, бомбардуючи запитаннями. Мене плескали по спині, до мене всміхались, мені пропонували гарячу каву, вітали, дякували, картали, запрошували сісти — і все це водночас. Джордж простяг мені свіжий пончик. Костомаха-Фло кивнула мені з гримасою, що мала правити в неї за усмішку. Навіть Кіпсові, здається, полегшало, бо він одразу заходився жваво сперечатись із Локвудом, що робити далі. Сам він пропонував дочекатись Барнса й відвести службовців ДЕПРІК униз, щоб урочисто показати їм підземну в'язницю. В Локвуда наміри були інші.

Поки вони сперечались, я вибралася з натовпу й побачила Голлі.

Вигляд у неї був аж ніяк не бездоганний. Ба більше — за її власною міркою вона видавалася нечупарою. Проте, якщо порівняти зі мною, її вбрання було елегантно подерте, обличчя гарно подряпане, а черевики витончено заляпані.

Наші погляди зустрілись.

— Привіт, — сказала я.

— Привіт.

— Як ся маєш?

— Чудово... А ти?

— Трохи забила голову, та все гаразд... Рада тебе бачити.

Вона кивнула:

— Ти все-таки вибралась... Вітаю.

— Умгу. Дякую.

— Я тут дещо знайшла, — провадила Голлі. — Ось. Зачепився за якийсь шпичак. Я подумала, що це, напевно, твій...

Так, у руці вона тримала мій рюкзак — подертий, запорошений. З-під горішнього клапана визирала кришка склянки з привидом. Усередину Голлі, здається, не зазірала. А може, й зазірала. Не знаю.

Я взяла рюкзак у неї:

Дякую.

Нема за що.

Зрозуміло, що розмова наша вийшла не дуже змістовна. Жодної фрази, щоб годилася чи для гасла над дверима, чи для епітафії на могильній плиті. Проте мені було досить і цього, бо ми з Голлі вперше розмовляли *щиро*. Без прихованої неприязні. Спокійно, втомлено,

ніби просячи одна в одної вибачення. Це, думалось мені, стане поворотом у наших стосунках.

Тим часом Локвуд узяв гору в суперечці з Кіпсом і відразу послав Джорджа до причалу, з-під якого ми вибрались на землю. Джордж мав знайти таємний вхід, а потім дістатися до зали з кістками й дослідити її. Він негайно вирушив у дорогу й до того ж не сам, а з Костомахою-Фло, яка знала берег Темзи краще за нас усіх.

А невдовзі після цього приїхав інспектор Барнс.

Він прибув на поліційному автомобілі, в супроводі чотирьох фургонів ДЕПРІК. З перших трьох фургонів повибігали агенти — юрба понурих підлітків з агенцій «Грімбл», «Темворт», «Аткінс і Армстронг», геть зморених після нічної сторожі в Челсі й зараз мало до чого придатних. У такому стані вони навряд чи впоралися б навіть із Причаєним чи Томом-Тіньовиком. Чоловіки й жінки, що вийшли з четвертого фургона, були зовсім інші — в ошатному темно-сірому вбранні, з кам'яними обличчями. На них не було ні уніформи ДЕПРІК, ні значків з емблемами якихось агенцій. Зате очі в усіх були однакові — примружені, пильні. Я подумала, чи це не ті самі «великі цабе», про яких раніше згадував Кіпс. Ті, які віддають накази Барнсові.

При вранішньому сонці Барнсові вуса здавались нечесаними. Та й сам він був якийсь пом'ятий і ніби здичавілий, як усяка людина, що тривалий час не спить, не вмивається й не відпочиває. Він тут-таки разом із своїми ошатними помічниками підійшов до нас. Помічники вишикувались за його спиною, а він заходився звинувачувати нас в усіх можливих злочинах, серед яких були виклик поліції без причини, незаконні погрози від імені ДЕПРІК і, нарешті, варварське знищення приватної власності.

Про останнє інспектор згадав ще до того, як зазирнув до будівлі магазину. На той час він встиг побачити лише розтроснені вхідні двері й друкки скла на асфальті. Коли ж Барнс зупинився, щоб відсапнути, Кіпс показав пальцем у бік вестибюля й мовив:

— Ви ж іще нічого не знаєте. Зайдіть і подивіться.

Барнс подивився. І роззявив рота. Навіть ухопився за рештки дверей, щоб не впасти. Проте шматок дверей усе ж таки відламався, а сам інспектор гепнувся на спину.

— Що ви *наробили!* — зойкнув він. — Де ж я тепер купуватиму собі шкарпетки?!

— Як бачите, ми знайшли центр навали привидів у Челсі, — весело сказав Локвуд. — Це було б легше, якби ви відрядили нам на допомогу більше агентів. Я просив вас про це, пане Барнсе. Мушу, однак, сказати, що Квіл Кіпс і його команда впорались із своєю частиною роботи якнайкраще, — він позирнув на ошатно вбраних чоловіків і жінок. — Коротко кажучи, ми зіткнулись тут із найпотужнішим Полтергейстом з усіх, які будь-коли траплялись нам, і приборкали його. А ще виявили сховані під землею камери давньої Королівської в'язниці. Люсі Карлайл вирушила туди і виявила там *безліч* непохованих кістяків. ГДдаю, ви легко встановите, що це і є головне Джерело навали в Челсі. Щоправда, Джордж Кабінс іще до нинішнього розслідування вирахував ці деталі й ознайомив вас із ними.

Барнс влаштував огидну сцену. Спочатку він стверджував, що насправді знав усе заздалегідь і навіть збирався організувати наше розслідування, але тут-таки сердито питав нас, що взагалі тут коїться. Його припухлі очі повнилися недовірою й панікою.

Нарешті одна з ошатних жінок запитала:

— Ці кістяки... Як нам дістатись до них?

— Побоююсь, що це буде нелегко, — Локвуд показав на провалену підлогу вестибюлю. — Доведеться лізти вниз. Може, ви завітаєте сюди пізніше, з належним обладнанням?

— Дозвольте нам самим це вирішувати, — відказала жінка.

— Звичайно ж. це ваше право, — якнайлагідніше всміхнувся Локвуд. — Тільки дозвольте поцікавитись: а хто ви, власне, такі? Чи не технічний персонал, що прибиратиме тут? Якщо так, то вам знадобляться хороші мітли й швабри.

Судячи з її реакції, ця жінка була аж ніяк не прибиральницею. За всіма тими гучними словами, які залунали після цього, ніхто з нас навіть не натякнув на тунель під причалом. Нам було потрібно дати Джорджеві й Фло якнайбільше часу.

У розпалі всієї цієї сцени до магазину під'їхав ще один автомобіль. З нього вийшов сам пан Ейкмер — свіженький, умитий, акуратно зачесаний. Він хотів перевірити, чи не зіпсували ми чогось уночі. Відразу помітивши на асфальті друзки скла, він з шаленими прокльонами накинувся на Барнса. Інспектор був такий приголомшений, що навіть не спробував ЯЯВ ЯДИ ТИ Ейкмерові пройти до вестибюля. Той пройшов, усе побачив і так розлютився, що

ошатним чоловікам та жінкам урешті довелося рятувати самого Барнса. А Локвудові, Кіп-сові, Голлі й мені саме випала зручна нагода, щоб забратися геть.

* * *

Протягом дня все помалу заспокоїлось. Принаймні для більшості з нас.

Локвуд з Кіпсом поїхали давати інтерв'ю репортерам. Ми з Голлі повернулися додому, на Портленд-Роу, прийняли душ, перевдяглись — одне слово, зробили все, що завжди робимо після повернення з завдання; цього разу, щоправда, я зайшла так далеко, що навіть позичила один з Джорджевих рушників. Потім ми сіли на кухні й поставили кип'ятити чайник. І саме цієї миті до нас, посвистуючи, увійшов Джордж. Я ще не мала сьогодні змоги роздивитись його як слід. Тепер я зробила це, й він видався мені страшенно втомленим і розтріпаним. Він упав на стілець навпроти мене — зморений, але веселий.

— Що сталось? — запитала я. — Щось я не пам'ятаю в тебе цього синця під оком!

Джордж гупнув об підлогу робочою торбиною:

— Дурниці. Просто так вийшло. Ми з Фло знайшли твою залу з кістками, Люсі. Боже милий, це просто дивовижна річ! Я все виміряв, оглянув і записав. Я сидів би там ще й зараз, та насправді провів у тій залі лише якусь годину, бо туди вдерлась ціла банда агентів з «Ротвела» — та й ну перекривати всі виходи. Сказали мені, щоб я забирався геть. Ну, я у відповідь послав їх до дідька... ще й додав кілька слів про їхні манери, вбрання, обличчя... І про батьків їхніх — теж! — він захихотів. — Висловлювався я, напевно, дуже красномовно, бо один з тих мамул хотів розвалити мені голову стегном від якогось кістяка. У відповідь я жбурнув у нього чийось ребром, а Фло витягла з-під куртки свої грабельки, якими вона орудує в мулі. Отут і почалася потіха... тільки, на жаль, тривала вона недовго, бо нас із Фло все-таки випхали. Проте це вже нічого не значить. Перш ніж піти, я зробив кілька начерків зали, згодом покажу вам. А зараз у душ,

негайно в душ! — він поглянув на нас поверх окулярів. — До речі, що це в тебе, Голлі, накручено на голові? Часом не *мій* рушник?

Згодом ми дізналися, що агенти з «Ротвела», що офіційно працювали нібито під керівництвом ДЕПРІК, привезли з собою команду «чистіїв» з найновішими соляними пістолетами, до яких під'єднані каністри з розчином солі, що закріплені в агентів на спинах: потім цю сіль розбризкують із пістолетних цівок. Ці «чистії» провели в підземеллях Королівської в'язниці три доби — знешкоджували й вигрібали звідти безліч кістяків. Я сподівалася, що до цих решток поставляться з пошаною й поховують їх як слід, проте в ДЕПРІК стиль роботи інший.

Кістки просто відвезли до «Крематорію Фіттес» у Клеркенвелі й спалили без жодних церемоній.

Після тієї ночі кілька тижнів тривало якнайстаранніше спостереження за універсальним магазином братів Ейкмер, проте Гостей у ньому більше не бачили.

Локвудову заяву про те, що з навалою привидів у Челсі покінчено, перевірили вже наступного вечора. У сутінках команди агентів вирушили, як завжди, до забороненої зони. За їхньою роботою зі спостережного пункту на Слоун-Сквер стежили Пенелопа Фіттес. Стів Ротвел та група провідних фахівців ДЕП-РІК. Сіяла мжичка. Агенти пройшли вздовж Кінгс-Роуд і розташувались по сусідніх вуличках. Час збігав; провідні фахівці пили чай, сидячи під парасольками, й вивчали копії Джорд-джевих мап, які роздав їм Локвуд. Привиди не пропали зовсім, однак були помітно млявіші, ніж дотепер. Дехто з Гостей, кого тут бачили раніше, просто зник; інші здавались тінню самих себе, пересувались повільніше, стали набагато слабші » й тепер з ними легко було впоратись за допомогою звичайнісіньких залізних стружок та соляних бомб. Одне слово, вперше за останні місяці ситуація в Челсі суттєво покращилась, і всі агенти сподівались, що це початок корінного перелому.

На спостережному пункті Локвуд пробув досить довго, щоб прийняти вітання від панни Фіттес, щиро вклонитись панові Ротвелу й підморгнути інспекторові Барнсу. Потім він пішов собі, слухаючи, як у нього за спиною на Барнсову голову знову '

спадає град не дуже приємних запитань.

Тим чи іншим чином справи агенції «Локвуд і К°» повертали на краще. Я теж переповнилася б цими радощами, теж тішилася б нескінченними телефонними дзвінками й натовпами репортерів біля дверей, якби мене не переслідував привид. Ні, не *справжній* привид, а той, що ніяк не хотів стертись із моєї пам'яті. Його обличчя досі бовваніло переді мною. Його слова дотепер лунали в моїх вухах. І тоді, коли я перебувала разом з друзями, й тим паче тоді, коли я лежала без сну в своїй кімнаті, я не могла позбутись видива того, *іншого* Локвуда. Не могла врятуватись від *Примарного Хлопця*.

26

НАВАЛА В ЧЕЛСІ ЗАКІНЧИЛАСЬ!

**ПІД ВІДОМИМ МАГАЗИНОМ
ВИЯВЛЕНІ МАСОВІ ПОХОВАННЯ!
ПЕРЕМОГА ОБ'ЄДНАНОЇ КОМАНДИ АГЕНТІВ!**

Перше інтерв'ю з Е. Дж. Локвудом і Кв. Ф. Кіпсом

Відтепер лондонці можуть спокійно спати в своїх ліжках після того, як під широковідомим універсальним магазином братів Ейкмер на Кінгс-Роуд було виявлено невідоме раніше масове поховання. Знешкодження й знищення цього безпрецедентного Джерела означають закінчення так званої «навали привидів» у Челсі, з якою тривалий час не могли впоратись команди, зібрані ДЕПРІК з усіх агенцій. Ситуація поліпшилась відразу: за останні кілька ночей активність привидів у цій частині міста знизилась на 46% і, судячи з усього, знижуватиметься й надалі.

Сьогоднішнє число «Таймс» пропонує своїм читачам докладну розповідь про те, як через три місяці після початку цих моторошних подій спеціальна об'єднана команда, до якої увійшли співробітники агенцій «Фітгес» і «Локвуд і К°», виявила під універсальним магазином братів Ейкмер залишки середньовічної

Королівської в'язниці. В ексклюзивному інтерв'ю керівник команди, вельмишановний Ентоні Локвуд, і його найближчий помічник, Квіл Кіпс з агенції «Фітгес», розповіли про свої пошуки масових поховань і про сутичку з надпотужним Полтергейстом, що охороняв вхід до підземного світу.

«Ми знали, що це буде небезпечно, — зауважив пан Кіпс, — однак завдяки старанній підготовці й злагодженням спільним діям нам пощастило досягти успіху». Пан Локвуд, у свою чергу, пояснив, що Полтергейст був не єдиним Гостем, з яким команді довелося зіткнутись у підземеллях Челсі. *«У центральній камері ми знайшли не менше тридцяти кістяків, — розповів він. — Часом нас оточували відразу кількадесят духів. Чи боялись ми їх? Ні! Ми довели, що рішучість і відвага допоможуть упоратись із будь-яким, навіть якнаймоторошнішим Гостем».*

Робота команди дістала схвальну оцінку на найвищому рівні. Голова агенції «Фітнес», пані Пенелопа Фітнес, що вкрай нечасто дає інтерв'ю, повідомила нашому кореспондентові: *«Я так пишаюся своїми співробітниками! У минулому суперництво між агенціями часто завважало їм у розслідуваннях. Сподіваюсь, що нинішня операція стане дороговказом у майбутнє. Коли об'єднують-*

ся такі чудові команди, можна досягти дивовижних результатів».

**Повна версія інтерв'ю Локвуда й Кіпса:
читайте на стор. 2-3.
«Зала кістяків» у Королівській в'язниці —
складана паперова модель:
на стор. 8-9.**

**Гарячий розпродаж в універсальному магазині
братів Ейкмер! Купон на знижку в 10 фунтів:
на стор. 40.**

А тепер, коли все це скінчилось, чи повернемося ми до свого звичного життя? Чи залишимося такі самі, як раніше? Чи будемо знову виходити на роботу разом — Локвуд, Джордж і я — на якісь простенькі розслідування? Скажімо, знищувати примарні щупальця на горищі, а потім удома спокійно чаювати?..

Звичайно ж, через кілька днів після закінчення навали в Челсі ми в себе на Портленд-Роу влаштували урочистий бенкет. Головну частину приготувань узяла на себе Голлі. тож не дивно, що на столі спочатку з'явилися вазочки з оливками й салатом, висівковий хліб і кілька тарілочок з шинкою, нарізаною тоненько, як папір. На щастя, в останню хвилину Джордж пробігся по крамницях і повернувся із здоровенним пакунком дешевих сосисок, пляшками газованої води й чип-сами зі смаком бекону. До того ж він приніс величезний шоколадний торт і переможно поставив його посередині стола.

До речі, через цей стіл між Голлі й Джорджем спалахнула суперечка. Голлі наполягала, щоб ми прибрали зі стола нашу «скатертину мислення»: вона, мовляв, з її нотатками, начерками й карикатурами скидається на стіну в громадській убиральні і завдає їй, тобто Голлі, моральної шкоди. Натомість вона пропонувала застелити стіл новою, чистою й накрохмаленою скатертиною. Джордж уперто відмовлявся: сьогодні за сніданком він почав малювати в кутку скатертини цікаву схему й не бажав, щоб її чіпали. Врешті Джордж виявився наполегливішим і домігся свого.

Опівдні все було готово. Стіл угинався під смаколиками. чайник теж от-от мав закипіти. Голлі знімала з їжі останні обгортки. Череп у склянці, коли Голлі випадково позирала на нього, корчив дикі гримаси

й вибалушував очі. Врешті наша помічниця з його вини впустила дві вазочки з горішками й одну з салатом по-грецьки, після чого череп відправили до мене на горище. Останнім з'явився Локвуд, що перед тим відповідав у конторі на численні телефонні дзвінки, й ми нарешті сіли обідати.

Локвуд був у чудовому гуморі, аж променів радіщами. Я пам'ятаю, як він сидів за столом і робив собі величезний бутерброд із сосискою й чипсами. Пам'ятаю, як в очах Голлі промайнув жах, коли він вирішив покласти на це диво ще й листочок петрушки, водночас розповідаючи про наших майбутніх клієнтів. Як і в кожного з нас, на обличчі в нього ще залишалися сліди останньої пригоди — шрам на чолі, садно на щоці, подряпини, зморшки під очима, — проте все це незрозумілим чином лише додавало йому бадьорості та енергійності.

Джордж так само радів і однією рукою далі креслив свою схему, а другою тим часом вантажив до рота фаршировані яйця по-шотландськи. Йому все кортіло розрізати й порозкладати по тарілках шоколадний торт, однак Локвуд оголосив, що ми залишимо його до чаю.

Що ж до Голлі, то вона знов увійшла у звичну колію. Свіженька, бездоганно вбрана, вона з поблажливою усмішкою спостерігала за нашим обідом і водночас ніби трішки сторонилась його. Піддавшись на Джорджеві умовляння, вона наважилася скуштувати одне маленьке яєчко по-шотландськи. та здебільшого, як і завжди, їла горішки, родзинки, трохи салату по-грецьки й пила мінеральну воду. Мене чомусь навіть тішила така її відданість своїм правилам. У цьому було щось певне та надійне.

А я? Так. я теж там була. їла й пила разом з усіма, та думки мої снувались далеко від нашої кухні. Втамувавши перший голод, ми вкотре заходились гортати ранкові газети, які Голлі поклала на стіл біля Локвудової тарілки.

— Щоразу, коли бачу цей репортаж, не можу повірити в наше щастя. — зізнався Локвуд. — А якщо додати сюди звіти про карнавал на Стренді, то вийде, що ми з вами понад тиждень не сходимо з перших шпальт.

Голлі кивнула:

— І наш телефон дзвонить без упину. Всім потрібні «Локвуд і К°». Варто, мабуть, поміркувати над тим. щоб розширити штат.

— Щодо цього я хотів би порадитись, — Локвуд умочив скибку огірка в соєву підливу. — Наступного тижня я зустрічаюсь із Пенелопею Фітес. Вона запрошує мене поснідати разом з нею. Мабуть, для того, щоб подякувати за нашу роботу під час карнавалу, але все ж таки... Спробую її про дещо розпитати. — він усміхнувся. — Ви вже читали, що вона називає нас «однією з найкращих агенцій»?

— А як вам інспектор Барнс? — додав Джордж. — Як це там?.. Ось: «Іфупа талановитих юних агентів, якими я маю честь керувати». От уже нахаба!

Локвуд захрумтів огірком:

— Барнс просто в своєму репертуарі.

— І не тільки він! — Джордж тицьнув пальцем у газету. — Журналісти так само! Пишуть про Кіпса чи не вдвічі більше, ніж про тебе.

— Ну, це просто щоб потішити його. Правду кажучи, він серйозно допоміг нам і цілком заслуговує на такі схвальні відгуки. До речі, ви чули, що його підвищили? Він тепер, здається, начальник сектору... так, Люсі? Це ж ти розповідала мені!

— Начальник відділу в агенції «Фітес», — пояснила я.

— Отож-бо. Нагороджений самою Пенелопею Фітес. Це, одначе, йому не завадило накинутись на мене через те, як ми врешті-решт повелися із залом кістяків. Він просто не тямив себе з люті, що агенти «Ротвела» не пустили туди нікого з його людей. І

— А ти тут до чого? Хіба *ти* їх туди викликав? — здивувався Джордж.

— Ні. Я взагалі не знаю, хто їх викликав. Можливо, Барнс... — увесь цей час Локвуд пильно спостерігав за мною, а тепер запитав: — З тобою все гаразд, Люсі?

— Так, так...

Він налякав мене. Все попливло перед моїми очима. На одну-єдину мить замість живого Локвуда, що сидів за столом і відрізував собі скибку «дуже корисного» сиру, розрекламованого Голлі, з'явилося видиво з підземелля зі скривавленим блідим обличчям...

Я моргнула, проганяючи це видиво. То була підробка! Я знала це. Знала, що це брехня, бо бачила, як справжній Локвуд розтяв Двійника своєю рапірою так само акуратно, як зараз ріже сир.

Та остаточно позбутись цього страху мені ніяк не вдавалось.

«Я показую тобі твоє майбутнє. Це все зробила ти...»

— Візьми шматочок пармської шинки, Люсі, — запропонувала Голлі. — Вона так смакує Локвудові. Тобі треба підживитись. ти сидиш така бліда...

— Е-е... звичайно. Дякую.

А ми з Голлі? Останнім часом ми з нею розмовляли підкреслено ввічливо. Навіть могли комусь видатись приятельками. Та насправді все було не так. Ми досі ледве терпіли одна одну. Мене, скажімо, дратувала звичка Голлі змахувати зі стола крихти біля моєї тарілки тоді, коли я ще їм. А вона, гадаю, була не в захваті від моєї (цілком безневинної) звички вибалушувати очі й зітхати щоразу, коли Голлі зробить щось надміру старанно чи витончено. Так, це була «холодна війна», однак тепер вона не загрожувала перерости у відверту сварку. Можливо, тому, що тоді — в магазині Ейкмерів — ми вже висловили одна одній усе, що хотіли. А може, в нас просто не залишилося сил на сварки.

— До речі, про Залу кістяків, — мовив Джордж, відсуваючи тарілку з хлібними крихтами. — Завдяки н ашій вельмишановній

«скатертині мислення» я хочу дещо показати вам.

Перед Джорджем була його схема — різнобарвна, помережана нерозбірливими написами. Уявіть собі квадрат із колом усередині, а всередині кола — дев'ять старанно поставлених крапок. Просто в центрі схеми намальоване ще одне коло — маленьке, заштриховане чорним, з кількома тонкими лініями, що розходяться від нього, наче зламані спиці у велосипедному колесі. З одного краю кола видніла велика червона пляма.

Джордж розгладив скатертину:

— Це моя схема зали кістяків. Я накреслив її за вимірами, які ми зробили тоді разом з Фло. Люсі й Локвуд мали рацію: в цій залі нещодавно були живі люди, що займались вельми химерною справою. Погляньте, як лежать кістяки! їх відсунуто з центру зали до меж майже ідеального кола. Я знаю, що спочатку ці кістяки лежали не так. Бо знайшов у середині зали окремі уламки кісток. Отже, хтось старанно відсунув їх. Очистивши середину зали, ці невідомі поставили колом дев'ять свічок і запалили їх: на місцях, де стояли свічки, залишились воскові краплини. Потім щось відбулося в самому центрі зали — отут. — він показав на маленьке заштриховане коло. — Це опік від ектоплазми. Я дослідив його якнайуважніше. Кам'яні плити тут були холодніші, ніж за межами цього маленького кола. Цей опік нагадує мені інші місця, де до нас проривалося щось із потойбічного світу.

Джордж не став нагадувати, що такий самий опік є і в нашому будинку на матраці в покинутій кімнаті на другому поверсі...

— Цікаво, — мовив Локвуд. — А що це за моторозна червона пляма?

— Це я ляпнув варенням за сніданком... — Джордж поправив на носі окуляри. — Краще погляньте сюди, — він показав на лінії, що розходились із центру. — Ці лінії позначають місця, де на підлозі є подряпини. І подряпини, до речі, *дуже* химерні.

— Може, це від кістяків, коли їх відсували? — припустив Локвуд.

— Можливо. Але мені це радше нагадує сліди від якихось металевих предметів, — він реготнув. — Пам'ятаєш, Локвуде, як я тяг через нашу контору ланцюги і подряпав ними під тогу?

Локвуд насупився:

— Так... Ти й досі не полакував ті подряпини.

— А знаєш, що це нагадує мені? — повільно промовила я.

На мене ніби навалився тягар. Я не могла зараз поворухнути ні рукою, ні ногою, хіба що язиком. — Я маю на увазі всю цю схему...

— Здається, я знаю, що ти хочеш сказати, — відповів Джордж. — І я з тобою згоден.

— «Кістку й скло». Дзеркало з кладовища Кенсел-Грін. Воно, звичайно, було не таке велике, але погляньте — та сама оправа з кісток... Усередині, щоправда, немає скла, але...

— Хтось міг принести скло з собою. — зауважив Локвуд.

— На горішніх поверхах магазину, — провадила я, — мені ввижалось те саме... потойбічне дзижчання... Таке, як поблизу того дзеркала. Щоправда, внизу, в залі кістяків, воно вщухло.

— Ось що здається мені... — сказав Джордж. — Коли ми прийшли до магазину, ті невідомі внизу ще робили свою справу. Можливо, ти просто розминулася з ними, Люсі.

— Жах та й годі, — обізвався Локвуд. Хоч він натякав на мою можливу зустріч із живими людьми, а не з мерцями, все одно то була чистісінька правда. — Будь-що, Джордже, твоя початкова теорія правильна. Духи, замкнені в підземній в'язниці, пробудились від дій невідомих нам людей, вирвалися на волю — і в Челсі почалося казна-що. До речі, Фло присягається, що кілька місяців тому ніякого тунелю під тим причалом не було. Отже, його викопали зовсім нещодавно. Цікаво, що ж ті люди робили там, у залі кістяків... І хто вони такі...

— До речі, про той недопалок, який ви знайшли, — додав Джордж. — Я показав його знайомому власникові тютюнової крамниці. Він каже, що це «Перське світло» — рідкісна й дорога марка. Що нам це може дати, я не знаю. Більше я нічого не встиг там в ідшу кати. Надто вже швидко там з'явилися агенти з «Ротвела».

— Знаю, — кивнув Локвуд. — А ти, Голлі, що думаєш?

— Я досі вважаю, що ця ваша скатертина — просто неподобство, — мовила Голлі. — Чому б вам не писати просто на аркушах паперу? Я могла б підшивати їх до теки... А ти, Джордже, наляпав варенням навіть на свій малюнок! — вона підняла зі стола таріль і спитала: — Хто хоче ще бутербродів з шинкою?

— Візьму ще зо два. — відповів Джордж. — Треба залишити місце для шоколадного торта...

Локвуд теж узяв один бутерброд.

— Люсі. про що ти увесь час думаєш? Цілий день мовчиш і мовчиш...

То була правда. Останніми днями я намагалась по-новому оцінити, зрозуміти себе. Ці думки огортали мене повільно, м'яко, ніби пуховою ковдрою. Проте висловити їх я не могла, тому й мовчала.

— Мені просто цікаво... — тихо почала я. — Як ви гадаєте, чи здатні привиди показувати майбутнє? Я розумію, що здебільшого вони показують нам *минуле*. Адже вони походять із минулого. Та якщо Двійники — або інші типи Гостей — здатні занурюватись у людські думки, чи можуть вони будувати з них майбутнє? Ніби віщувати, що повинно відбутися далі?

Усі здивовано вирячилися на мене.

— Лишенько! — вигукнув Джордж. — Навіщо ти сушиш над цим голову? Ось мене, скажімо, сьогодні цікавило тільки одне: скільки чипсів я подужаю за обідом...

— Ні, — рішуче промовив Локвуд. — Ось тобі, Люсі, моя відповідь. А тепер...

— Узагалі щодо привидів та часу є чимало теорій, — перервав його Джордж. — Окремі дослідники вважають, що на привидів не поширюються закони земної природи, це, власне, й дозволяє їм повертатись. Вони прив'язані до певного *міся*, але здатні до переміщення в *часі* на багато років... Якщо погодитись із цим, то чому вони не можуть віщувати майбутнє? Бачити те, що іще не відбулося?

Локвуд хитнув головою:

— Я не вірю тут жодному слову. А тепер скажи, Люсі: той Двійник, із яким ти зіткнулась, з'явився тобі в подібні Неда Шоу? Так само, як іншим? Ти нічого про це не казала...

«Не все, що ти бачиш, уже сталося. Часом воно лише має статись...»

Я посунулась трохи назад і поглянула на нього. На справжнього Локвуда. Нинішнього, живого.

— Не знаю. Там було темно. Я його не розгледіла... — я підвелась. відсунувши стіл убік. — Піду до себе, трохи перепочину. Ставте чайник на вогонь. Я скоро повернусь.

Дорогою на горище я пройшла повз кімнату Локвудової сестри. Давній біль знову пронизав моє серце. Я більше не відчувала ні хвилювання, ні цікавості. Лише жаль, жаль за тим, тц о я там побувала, й за тим, про що там довідалась.

Тепер я розуміла, чому Локвуд тримає цю кімнату саме такою — порожньою й покинутою. Вона ніби відлунювала ту втрату, що гнітила його всі наступні роки. Він сам усередині був *порожній* і марно намагався заповнити цю порожнечу своєю нескінченною роботою. Він мимохідь прохопився про це, коли я розмовляла з ним — справжнім — у підземному тунелі. Він сказав, що після того міг стати лише агентом. І не міг, не дозволяв собі зупинитись. Постійно ризикував життям, бився з ненависним ворогом, захищав людей, з якими працював, якими дорожив.

І якщо я — одна з цих людей...

Я дісталась до ванної кімнати на горищі, увійшла туди, замкнула за собою двері. І лише тут, підставивши руки під гарячу воду й слухаючи, як вона тече рурами вниз, я підняла голову, поглянула в дзеркало на своє бліде обличчя, вкрите червоними плямами, й зрозуміла, що вирішила все остаточно.

«Я показую тобі твоє майбутнє. Це все зробила ти...»

Такого не станеться, якщо в цьому майбутньому не буде мене.

Я вмилася, зайшла до своєї кімнати. Стала біля вікна, дивлячись на хмарне небо й зимову мжичку.

— *Сумуватимеш сама? Чи візьмеш мене в компанію?*

— Ой! Я й забула про те, що ти тут!

Тільки зараз я пригадала, що поставила склянку з черепом на підлоту, щоб підперти двері до своєї кімнати. Обличчя привида ледве можна було розібрати в сутінках, лише кілька невиразних ліній поверх блискучого черепа. Тільки очні ямки горіли, мов чорні зорі.

— *Як ваш бенкет? Голлі Манро на висоті?*

— Наминає свій улюблений салат із горіхами.

— *Це в її дусі... Виходить, вона досі тут?*

— Думаю, це тобі й так зрозуміло.

— Авжеж... Вона для мене, як чиряк на носі — прокидаєшся, а вона вже тут. Звичайно ж, вона в'їлась тобі в печінки, але ти, здається, зараз сумуєш тут не через неї...

Я кволо всміхнулась:

— Правда... А щодо Голлі, не забувай, що вона врятувала тебе. Витягла з купи сміття в магазині Ейкмерів.

— То я повинен їй за це дякувати? За те, що мені й далі доведеться марнувати час на ці нудні балачки з тобою? — обличчя в склянці невдоволено скривилось. — Тут усе у вас руйнується до лисого дідька. Візьми хоча б свого дорогенького Локвуда. Надто вже він запишався. Успіх поморочить йому голову. Тільки поглянь, як він дедалі більше клеїться до агенції «Фіттес»! Поглянь! Що, раків печеш? Виходить, я кажу правду. Ти й сама це помітила...

— Так, його запросили поспідати з їхньою директоркою. Ну ЙЩО З ТОГО? І, до речі...

— Поспідати? З цього все й починається! Обмін усмішками за омлетом та помаранчевим соком. А невдовзі після цього ви станете їхнім відділенням, а він — його начальником?

— Годі верзти дурниці! Це його не звабить!

— Звичайно, звичайно! Чим він кращий за інших? Пихатий і самозакоханий. Поглянь на його вічно скуйовджене волосся! Ти знаєш, що він кілька годин стовбичить біля дзеркала, щоб отак зачесатись?

— Годі! Звідки ти це знаєш? Ти просто набріхуєш на нього!

— Я? Ану, пригадай, як називається ваша агенція? Може, «Портленд-Роу»? Чи «Мерілебонські мисливці за привидами»? Ні! Вона називається «Локвуд і Х?». Яка скромність! Я дивуюсь, як він досі не зробив свою усміхнену вишкірену пику емблемою вашої компанії!

— Ти вже закінчив?

— Власне кажучи, так.

— Гарзд. Мені пора йти вниз.

Як і завжди, в словах черепа було напрочуд багато здорового глузду, якщо відкинути всі його недоречні жарти. Та дякувати йому за це я не могла. Він був привид. А я розмовляла з ним. Це теж було однією з моїх проблем.

У кухні заварився чай, і його щойно розлили по чашках. На столі тепер височів величезний шоколадний торт. Джордж уже нахилився над ним з ножом. Побачивши мене, він привітно махнув рукою:

— Ти повернулася саме вчасно, Люсі. Я чекав цього торта цілий день, щоб виголосити наш останній вітальний тост. Дорогою до нього я мужньо переніс Локвудові вихваляння, ущипливі зауваження Голлі щодо скатертини й нарешті твій відпочинок. Але тепер...

— А ще нам довелось вислуховувати твої нескінченні теорії, — відказав Локвуд. — І це було найгірше.

—Твоя правда... Та зараз ти вже з нами, Люсі, й більше нас ніщо не зупинить у дорозі до цього красеня! — Джордж поворушив пальцями, притуляючи ніж до глазурованої поверхні торта.

— Зачекайте, — мовила я. — Спочатку я хочу дещо сказати вам.

Ніж зупинився. Завмер і Джордж, жалібно дивлячись на мене. Всі і нттті поставили свої чашки на стіл, стривожені тремтінням у моєму голосі. Я не сіла на стілець, лише стала позаду нього, поклавши долоні на бильце.

— Я хочу зробити... оголошення. Останнім часом я багато думала й дійшл а висновку, що дещо триває в нас не так, як слід...

Локвуд поглянув на мене:

— Ти дивуєш нас. Я думав, що ви з Голлі...

Голлі підвелась:

— Може, мені краще вийти?

— Це аж ніяк не стосується Голлі. — запевнила я. силкуючись усміхнутись. — Слово честі. Голлі. сідай, будь ласка. Дякую.. . Ні, це стосується тільки мене. Ви всі знаєте, що насправді відбулось у магазині Ейкмерів. Усе було не так, як пишуть про це в газетах. Полтергейст, який зруйнував магазин, дістав свою силу від мене.

— І від мене теж, — додала Голлі. — Ми ж удвох сварились, ти знаєш сама.

— Так, я це знаю. Але ж цю сварку розпочала саме я, і мій гнів розбудив Полтергейста... Ні, Джордже, пробач, — зупинила я його, коли він спробував утрутитись. — Я цілком у цьому впевнена. Це зробив мій Талант. Він дужчає, а мені дедалі важче стримувати його. Коли він пробудив Полтергейста, я повністю втратила самовладання.

Та навіть коли мені вдається опанувати себе, коли я розмовляю з привидами чи слухаю, що вони кажуть, я більше не можу керувати своїм Талантом. Не можу тамувати його, й це стає для нас небезпечним. Ви всі пам'ятаєте пригоду в будинку панни Вінтергарден. І той день, коли я розмовляла з Гостями у в'язниці, під землею. Тоді сила була в *них*, а не в мене. Я знаю, що нікого з вас там не було, але не певна, що це не повториться у вашій присутності. Я впевнена, що це станеться *неодмінно*. А це неприпустимо для агента, авжеж?

— Ти надто суворо до всього підходиш, — зауважив Джордж. — З нами всіма трапляються різні речі. Я думаю, що ми допоможемо тобі...

— Так, я знаю, що допоможете, — перервала я його. — Звичайно. Тільки це буде нечесно. Нечесно щодо вас.

Голлі насуплено розглядала щось у себе на колінах. Джордж щось робив із своїми окулярами. Я міцно вчепилась пальцями в бильце стільця, відчуваючи, яке воно тепле й гладеньке.

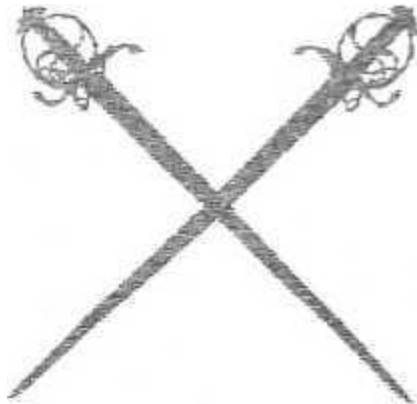
— Це все? — спокійно запитав Локвуд. — Саме це тебе й хвилює?

Я поглянула на нього. Він сидів по сусідству зі мною.

— Цього досить, — відповіла я. — Скільки разів я піддавала ваші життя небезпеці! Будь-що я стаю для компанії тягарем. І не хочу, щоб так тривало далі, — усміхнутися зараз мені було вкрай важко, та я змусила себе зробити це. — Ось чому, подумавши про все як слід, я вирішила негайно звільнитися з агенції «Локвуд і К°».

У кімнаті запала тиша.

— Поласував, нівроку, тортиком... — тільки й буркнув Джордж.

СЛОВНИК

Агенція — заклад, що працює над виявленням та знищенням привидів. Нині в Лондоні існує більше десятка агенцій. Дві найбільші з них («Фітес» і «Ротвел») мають сотні співробітників, а найменша («Локвуд і К°») — лише трьох. Здебільшого агенціями керують дорослі, однак їхньою головною силою є підлітки з потужними психічними Талантами.

Аура — сяйво, яке оточує прояви багатьох привидів. Здебільшого аура світла, і її можна побачити скоса. Найпотужніші аури відомі під назвою «потойбічне світло». Окремі привиди випромінюють чорну ауру, темнішу за довколишню нічну пітьму.

Безногий — різновид привида Другого Типу, з людською головою й тілом, проте без видимих ніг. Один із найнеприємніших проявів духів.

Біль — неприємне відчуття, що часто супроводжує прояв привида. В окремих випадках біль є таким сильним, що призводить до небезпечного заціпеніння.

Бомба з привидом — зброя, що складається з привида, ув'язненого в склянці з посрібленого скла. Коли скло розбивається, дух опиняється на волі, поширюючи довкола себе страх і піддаючи людей небезпеці дотику привида.

Вода З давніх часів відомо, що привиди не люблять перетинати потоки води. У сучасній Британії це покладено в основу захисту від привидів: так, у центрі Лондона облаштовано мережу штучних каналів та рівчаків, які захищають основні торговельні райони. Деякі власники приватних садиб також викопують перед дверима своїх будинків канали, які наповнюються дощовою водою.

Гість — те саме, що й привид.

Грецький Вогонь — запалювальна суміш із магнію, заліза, солі та порошу. Зберігається в невеликій металевій каністрі з запалювальним пристроєм. Важлива зброя співробітників агенцій у боротьбі з агресивними привидами.

Двійник — рідкісний і моторошний різновид привида, що з'являється у вигляді особи, добре знайомої спостерігачеві. Двійники рідко бувають агресивними, проте страх і дезорієнтація, що їх вони викликають, такі потужні, що більшість фахівців зараховують їх до Другого Типу привидів і радять бути надзвичайно обережними в разі їхнього прояву.

ДЕПРІК — Департамент Психологічних Розслідувань і Контролю. Урядова організація, що має на меті вирішення Проблеми. ДЕПРІК вивчає природу привидів, знищує їхні найнебезпечніші види, а також контролює діяльність агенцій.

Джерело — річ або місце, крізь яке привид проникає в світ.

Дотик — здібність відчувати психічне відлуння об'єктів, тісно пов'язаних із чиєюсь смертю або появою привидів. Таке відлуння може набувати форми зорового, слухового або іншого чуттєвого враження. Один з основних трьох типів психічного Таланту.

Дотик привида — ефект від тілесного контакту з привидом, найнебезпечніша зброя агресивного привида. Розпочавшись із відчуття гострого нестерпного холоду, дотик привида швидко призводить до крижаного заніміння всього тіла. Життєво важливі

органи один за одним припиняють діяти; тіло синіє й набрякає. Без термінової медичної допомоги дотик привида зазвичай має смертельний наслідок.

Другий Тип — найнебезпечніший із відомих різновидів привидів. Сильніший за Перший Тип і має ознаки певного інтелекту. Привиди цього типу можуть завдавати людям серйозної шкоди. Найвідоміші серед них — Спектр і Примара, а також Безногий, Двійник, Костогрім, Полтергейст і Самітник.

Ектоплазма (плазма) — дивна субстанція, з якої утворюються привиди. У концентрованому стані дуже небезпечна для життя.

Залізо — давній і важливий засіб захисту від привидів усіх типів. Звичайні люди захищають свої житла за допомогою залізних прикрас, а також носять залізні амулети. Співробітники агенцій завжди мають із собою залізні рапіри та ланцюги, які використовують як для атаки, так і для захисту.

Захисний ліхтар — потужна електрична лампа, світло якої відлякує привидів. Найчастіше захисні ліхтарі періодично вмикаються й вимикаються протягом ночі.

Захист (від привидів). Три основні засоби захисту від привидів (відповідно до їхньої ефективності) — срібло, залізо й сіль. Певний захист надають також лаванда, яскраве світло й протічна вода.

Зір— здатність бачити прояви та інші примарні явища (наприклад, Смертні Вогні). Один з основних трьох типів психічного Таланту.

Кам'яний Молот — один із найменш цікавих привидів Першого Типу, що проявляється лише в тихому стукоті.

Комендантська година. З появою Проблеми британський уряд запровадив комендантську годину в багатьох населених регіонах країни. Під час комендантської години, яка триває від заходу до сходу сонця, звичайні громадяни повинні залишатися вдома, під своїм домашнім захистом.

Костогрім — рідкісний і вкрай неприємний різновид привида, що проявляється у вигляді кривавого тіла з облупленою шкірою, виряченими очима й вишкіреними зубами. Один із духів, найменш популярних серед агентів.

Культ привидів — система переконань людей, які з тих чи інших причин зацікавлені в поверненні духів померлих.

»

Лаванда. Вважається, що різкий солодкий запах цієї рослини лякає духів.

Як наслідок, багато людей носять на одязі висушені гілочки лаванди або підпалюють їх, щоб відлякати привида димом. Співробітники агенцій використовують склянки з лавандовою водою як зброю проти найслабших привидів Першого Типу.

Магній — те саме, що Грецький Вогонь.

Мандрівний Вогонь — найслабший привид Першого Типу. Проявляється у вигляді іскор потойбічного світла, що ширяють у повітрі. Його можна цілком безпечно торкатись чи навіть проходити крізь нього.

Нічна варта — команди підлітків, що працюють у великих компаніях та місцевих урядових установах, охороняючи заводи, фабрики, контори та людні місця після заходу сонця. їм заборонено носити рапіри, тому вони мають на озброєнні списи з залізними вістрями, якими відганяють привидів.

Оберіг (амулет) — предмет із срібла або заліза, що відганяє привидів. Маленькі амулети люди часто носять як прикраси; більшими амулетами, так само декоративними, оздоблюють будинки.

Перевертень — рідкісний і небезпечний привид Другого Типу, який має достатню силу, щоб змінювати свій прояв.

Перший Тип — найслабший, найпоширеніший і найменш небезпечний різновид привидів. Часто обмежується усталеною, повторюваною формою поведінки. Найвідоміші серед привидів цього типу — Тінь, Причаєний, а також Кам'яний Молот, Мандрівний Вогонь, Том-Тіньовик, Холодна Діва.

Печатка — предмет із срібла або заліза, призначений для знешкодження Джерела й запобігання втечі привида.

Полтергейст — сильний і руйнівний привид Другого Типу. Видає потужні імпульси надприродної енергії й таким чином може пересувати важкі предмети в повітрі. Не утворює прояву.

«Посібник Фітнес» — відомий посібник для мисливців за привидами. Написаний Марісою Фіпес, засновницею першої британської агенції.

Посріблене скло — особливе скло з частинками срібла, з якого виготовляють склянки для привидів.

Потойбічне світло — потужний різновид аури, надприродне світло, яке випромінюють окремі прояви привидів.

Привид — дух померлої особи. Привиди були відомі впродовж усієї історії людства, однак останнім часом з невідомих причин помітно активізувались. Мають багато різновидів, які фахівці поділяють на три типи: Перший Тип, Другий Тип, Третій Тип. Привид завжди з'являється біля свого Джерела, що найчастіше є місцем його смерті. Привиди набирають силу в темряві, особливо між дванадцятою та другою годиною ночі. Здебільшого вони не займають живих людей (або просто не цікавляться ними), проте часом трапляються привиди, небезпечні для людського життя.

Примара — різновид привида Другого Типу. Має легку, ніжну й прозору форму. Може бути майже невидимим, за винятком окремих рис обличчя, що світяться. Незважаючи на ці властивості, він не менш агресивний, ніж інші привиди Другого Типу, а через свою часткову невидимість — навіть небезпечніший.

Примарна пастка (заціпеніння) — небезпечна властивість, притаманна привидам Другого Типу. Можливо, посилений різновид болю. Жертва, що потрапляє до пастки, втрачає волю й проймається почуттям безмежного відчаю. М'язи ніби наливаються свинцем, і жертва не може вільно думати або рухатись. Найчастіше це закінчується тим, що жертва безпорадно ціпеніє на місці, а голодний привид дедалі ближче підбирається до неї...

Примарний туман — слабкий блідо-зелений туман, що часом супроводжує прояв. Утворюється, радше за все, з ектоплазми. Холодний і неприємний на дотик, однак цілком безпечний.

Причаений — різновид привида Першого Типу. З'являється переважно в темному місці, майже не ворухиться, ніколи не наближається до людей, однак поширює сильне відчуття тривоги та страху.

Проблема — масова поява привидів, що вразила сучасну Британію.

Прояв — форма, якої набуває привид. Найчастіше прояви повторюють зовнішність померлих осіб або їхніх речей. Бувають і цілком незвичайні прояви, наприклад, відомий Лаймгаузький привид з'являвся в подібі зеленої кобри, а сумнозвісний дух із Бел-стріт — у

подобі ганчір'яної ляльки. Незалежно від їхньої сили, привиди не можуть міняти свій прояв (за винятком Перевертнів та Двійників).

Рапіра — офіційна зброя співробітників усіх агенцій. Має клинок із заліза й часто оздоблена сріблом.

Самітник — рідкісний різновид привида Другого Типу, що часто з'являється в небезпечних місцях, переважно надворі. Часто прибирає подобу дитини, яка стоїть біля озера чи урвища. Ніколи не підходить близько до людей, однак випромінює надзвичайний страх, що може приголомшити будь-кого, хто перебуває поблизу. Жертви Самітників часто кидаються в провалля або воду, марно намагаючись покінчити з цим страхом.

Сіль — найчастіше використовуваний захист проти привидів Першого Типу. Сіль менш ефективна, однак дешевша за срібло й залізо й через те популярна в багатьох домашніх господарствах.

Сірий Серпанок — слабкий привид Першого Типу, що не має достатньої сили для нормального прояву і з'являється в подобі клубів сірого туману. Його ектоплазма така розсіяна, що він не несе загрози дотику, тож людина може вільно проходити крізь нього. Його появу супроводжують холод, сморід і певний неспокій.

Сітка — один із різновидів печатки. Виготовляється із срібних ланцюгів.

Склянка для привидів — особлива посудина з посрібленого скла для зберігання активного Джерела.

Скупчення — одночасний прояв кількох духів в одному місці.

Слух — один з основних трьох типів психічного Таланту. Дозволяє чути голоси мертвих, відлуння давніх подій та інші надприродні звуки, пов'язані з привидами.

Смертний Вогонь — енергетичний слід, що залишається на місці, де сталася смерть. Що жорстокішою була смерть, то яскравішим є вогонь. Сильні вогні можуть зберігатися багато років.

Сморід — неприємний запах, що звичайно супроводжує прояв привида. Найчастіше з'являється разом з болем, страхом та холодом.

Соляна бомба — невелика пластмасова куля, наповнена сіллю. Розриваючись на місці, вистрілює сіллю в усіх напрямках. Використовується агентами для протидії слабким привидам. Менш ефективна, ніж знаряддя зі срібла й заліза.

Соляний пістолет — зброя, що розбризкує підсолену воду на далеку відстань. Дієвий засіб для протидії привидам Першого Типу. Часто трапляється на озброєнні у великих агенцій.

Спектр — найпоширеніший різновид привида Другого Типу. Завжди має чіткий прояв — ніби особа, яку він відтворює, жива або тільки-но померла. Не такий легкий і ніжний, як Примара, однак подібний до неї за своєю поведінкою. Часто з'являється, щоб довершити справу, розпочату за життя, скажімо, відкрити таємницю або виправити помилку. Деякі Спектри дуже агресивні й жадають контакту з людьми. Таких привидів слід позбуватися за будь-яку ціну.

Срібло — важливий засіб захисту проти привидів. Звичайні люди часто носять срібні амулети; співробітники агенцій оздоблюють сріблом свої рапіри, а також виготовляють із нього печатки.

Страх— відчуття раптової тривоги, що супроводжує прояв привида. Часто з'являється разом із холодом, смородом та болем.

Талант— здібність бачити, чути або відчувати якимось іншим чином присутність привида. Багато дітей (хоч і не всі) народжуються з певним рівнем Таланту, який занепадає з віком (хоч і зберігається в поодиноких дорослих). Діти з добре розвинутим Талантом вступають до нічної варти, з високорозвинутим — працюють в агенціях. Три найголовніші різновиди Таланту—дотик, зір і слух.

Тінь — найпоширеніша форма привида Першого Типу. Як і Спектри, Тіні мають чіткий прояв, однак нагадують Примар своєю легкістю (проте не такі небезпечно хитрі). Зазвичай Тіні не зважають на присутність людей і мають усталену схему поведінки. Відтворюють почупя жалю і втрати, зрідка — гніву або чогось іще сильнішого. Завжди прибирають людську подобу.

Том-Тіньовик — усталена в Лондоні назва Причаєного, що з'являється на дверях, в арках або алеях. Один із тилкових міських привидів.

Торговець артефактами — особа, що розшукує Джерела та інші психологічні артефакти для продажу їх на чорному ринку.

Третій Тип — надзвичайно рідкісний різновид привидів. Уперше описаний Марісою Фітес, і відомості про нього досі вкрай суперечливі. За деякими даними, привиди цього різновиду здатні повноцінно спілкуватися з людьми.

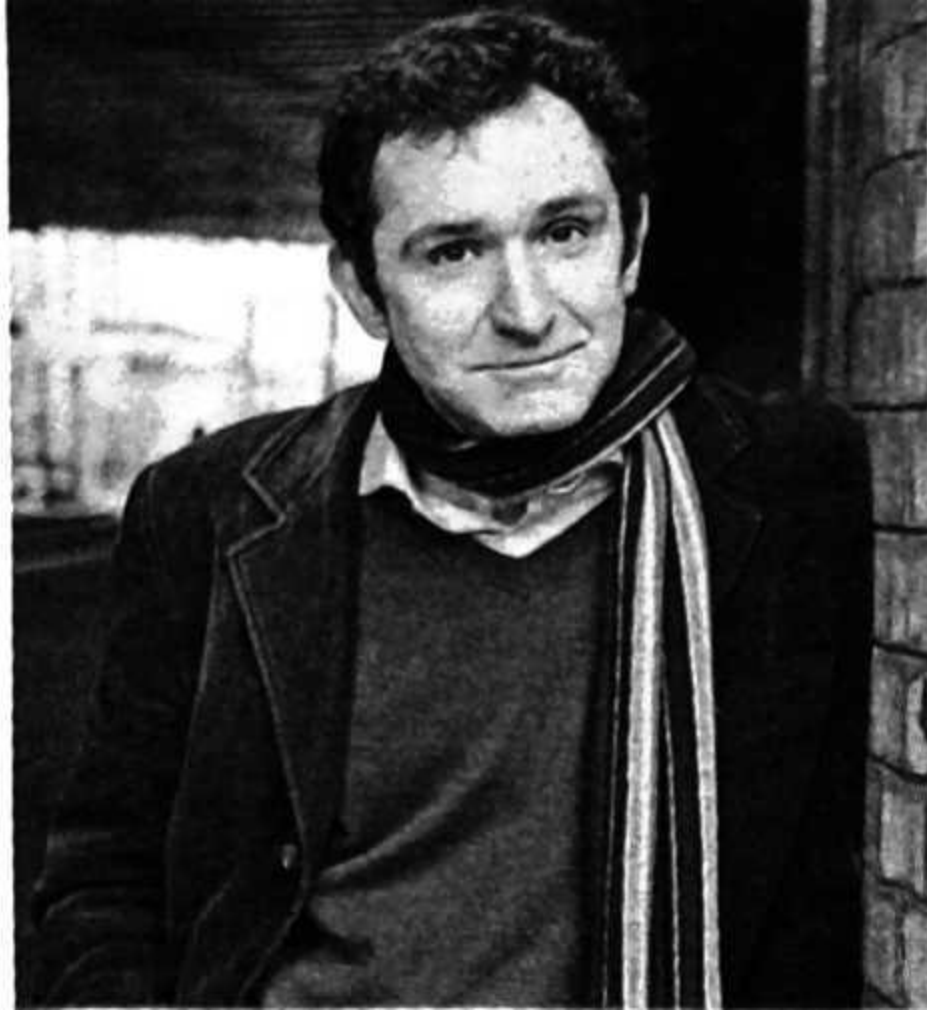
Фантом — те саме, що привид.

Холод — різке падіння температури, що свідчить про близьке місцезнаходження привида. Один із чотирьох головних індикаторів прояву (разом з болем, смородом та страхом). Холод може поширюватись досить далеко або концентруватись у так званих «холодних місцях».

Холодна Діва — сірий туманний привид Першого Типу у вигляді жінки в старомодній сукні, що з'являється на далекій відстані від людини. Холодні Діви часто випромінюють сильне почуя смутку та болю, проте нечасто підходять близько до живих людей.

Хрест — позначка на дверях будинку з привидами, що закликає перехожих уникати цього місця.

Джонатан Страуд (Jonathan Stroud) — відомий британський письменник, що пише у жанрі дитячого та підліткового фентезі. Його книжкові серії «Бартімеус» та «Агенція "Локвуд & К°"» завоювали серця мільйонів читачів нашої планети.

Народився він 27 жовтня 1970 року у Бедфорді (Велика Британія). Коли йому виповнилося 6 років, їхня сім'я

переїхала у Сент-Олбанс, що біля Лондона, де він і зростав. Джонатан ще змалечку любив писати оповідання і малювати. Протягом довгого часу малювання його захоплювало так само сильно, як і писання. З семи до дев'яти років хлопчик часто хворів, через що йому доводилося залишатися у лікарні чи вдома. Щоб не нудьгувати, маленький Джонатан багато читав. Найбільше йому подобалися оповідання про фантастичні пригоди, бо такі історії давали змогу відволіктися від того, що відбувалося довкола. Саме тоді він полюбив фентезі.

У шкільні роки Джонатан пише оповідання, малює, створює комікси, ігрові книги, настільні ігри, а пізніше — поезію та п'єси. З часом хлопець дедалі більше цікавиться творчістю інших. Так він вирішив вивчати англійську літературу у Йоркському університеті. По закінченні навчання Джонатан Страуд отримав посаду редактора у лондонському «Walker Books» і почав вивчати й редагувати дитячі книжки, не полишаючи власної творчості. Там він створив кілька книжок з головоломками для «Walker» і почав писати роман. Згодом перейшов у видавництво «Kingfisher Publications», де працював редактором дитячої науково-популярної літератури. Коли 1999 року був опублікований «Похований вогонь», автор зрозумів, що знайшов саме те, чим бажає займатися надалі.

2003 року було видано роман Страуда «Бартімеус: Амулет Самарканда» — першу частину фентезійної «Трилогії Бартімеуса», яка принесла йому світову славу. З того часу Страуд написав чимало захопливих книжок.

Джонатан Страуд мешкає у Сент-Олбансі разом з дружиною Джіною, ілюстраторкою дитячих книжок, та двома дітьми — Ізабель та Артуром.

Ось деякі з книжок Джонатана Страуда:

Бартімеус

2003 — «Амулет Самарканда»

2004 — «Око Голема»

2005 — «Брама Птолемея»

2010 — «Перстень Соломона» — *приквел*

Агенція «Локвуд і К°»

2013 — «Сходи, що кричать»

2014 — «Череп, що шепоче»

2015 — «Примарний хлопець»

2016 — «Тінь, що крадеться»

2017 — «Порожня могила»

Окремі книги:

1997 — «Сага про вікінгів Гаррі Щетинобородого»

1998 — «Прогулянка джунглями»

1999 — «Маленька червона машинка»

1999 — «Велика пригода Алфі»

1999 — «Похований вогонь»

- 2001 — «Стрибок»
2003 — «Остання облога»
2006 — «Загублений скарб капітана Влада»
2009 — «Горої долини»
2021 — «Злочинці Скарлет і Браун»

УДК 821.111'06-312.9

Джонатан Страуд.

С 83 ПРИМАРНИЙ ХЛОПЕЦЬ (третя книга серії «Агенція "Локвуд і К°"»). Роман. Пер. з англ. / — К.: А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА, 2023, вид. 3-тє.— 352 с.
ISBN 978-617-585-218-7 (англ.)

Потужна навала потойбічних гостей збиває з пантелику поліцію й викликає протести по всьому Лондону. З'являються відомості про появу нових привидів — скажімо, криваві сліди на сходах чи химерні звуки й примарні постаті в універсальному магазині. Агенція «Локвуд і К°» продовжує виявляти свою майстерність у знешкодженні духів. Водночас Люсі Карлайл відчуває справжній стрес, коли Локвуд і Джордж знайомлять її з їхньою новою помічницею — надміру акуратною й старанною Голлі Манро... Чи зможе їхня команда переступити через особисті переживання? Чи, може, недобрі почуття лише завдадуть їм зайвого клопоту? Небезпека насувається, напруження посилюється, стосунки між героями переходять на новий рівень—усе це в моторошній і цікавій третій частині серії «Агенція "Локвуд і К°"».